

Giới thiệu Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa

Tên gốc: Tha tiểu thời phong hoa chính mậu - 他笑时风华正茂

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, yêu thâm, thanh xuân vườn trường, duyên trời tác hợp, ảm áp, nam lưu manh, 1x1, HE.

CP chính: Trì Tranh - Mạnh Thịnh Nam

Độ dài: 54 chương

Đây không phải lần đầu cô gặp anh. Nhưng nhớ tới lần gặp trước đó, lúc ở hành lang KTV đó, thực sự đã để lại ấn tượng quá sâu sắc trong lòng cô. Hình ảnh anh ôm một cô gái vào trong lòng, cười đến mức mọi thứ đều trở nên mờ nhạt....

Sau đó thì sao?

Lục Tư Bắc mời anh tới, anh tới muộn.

Có người kêu. "Tối chậm phải phạt rượu."

"Sao không mang bạn gái theo?"

Người kia cười nhạt một tiếng. "Chia tay rồi."

"Êy, lần này được bao lâu?"

Người kia giương mắt lên, giọng nói vừa đủ. "Đủ thì thôi."

Trong phòng, ánh đèn nửa sáng nửa tối, Mạnh Thịnh Nam cúi đầu uống coca, vị coca chạm vào đầu lưỡi cô, vừa lạnh vừa cay....

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Một buổi chiều năm 2004, Giang Thành có buổi biểu diễn thu hút hàng vạn người. Bạn đi khắp hành lang ngõ hẻm nơi đâu cũng thấy âm thanh bài hát do Lâm Tịch viết, Hứa Mỹ Tinh hát vang lên khắp nơi. "Anh hút thuốc lá, khiến em phải chạy khắp trần lớn trần nhỏ tìm cho anh..."

Hôm đó cũng như hôm nay, mưa nhỏ bay lất phất, còn có cả sương mù không tan.

Cửa sổ của gian phòng bị gió thổi vang lên phàn phật, mưa nhỏ tí tách rơi xuống. Trên mặt bàn là máy tính để bàn kiểu cũ rích, bên cạnh chồng mười cuốn sách dày như từ điển Oxford.

Mạnh Thịnh Nam giờ tài liệu trong tay, bên cạnh là một đồng bút chì và một chồng giấy trắng.

Cô đọc những mẫu đối thoại nổi bật:

"Lương Tư Thành từng hỏi Lâm Huy Nhân vì sao lại là em?"

Lâm Huy Nhân trả lời. "Bởi vì đáp án rất dài, anh phải dùng cả đời này để trả lời em."

Bên cạnh bàn đọc sách, băng nhạc do Thích Kiều đưa đang chậm rãi phát ra âm thanh. Rèm cửa che đi thời tiết bên ngoài, trong căn phòng chỉ có một chiếc đèn bàn tỏa ra ánh sáng. Bên trong máy tính cũ là trang Word vẫn chưa có một chữ.

Mạnh Thịnh Nam nghĩ không ra.

Một câu chuyện chiếm hết cả kỳ nghỉ hè, viết rồi lại xóa. Tuổi trẻ không có kinh nghiệm, đầu óc nông cạn, cho nên Mạnh Tân tặng cô một câu "Đọc vạn quyển sách đi vạn dặm đường". Cô rất đau khổ, bây giờ đang là tuổi đọc sách chỉ là nỗi đau khổ này còn chưa lan rộng, đèn bàn đã chột tắt.

Cho kéo rèm cửa sổ lên, lần theo tường phòng mở điện lên.

Quả nhiên.

"Mẹ ---"

Cô nhìn ra ngoài sân rồi gọi, khoác áo khoác vào, bỏ vở và bút vào túi rồi nhanh chân đi xuống lầu. Thịnh Điền đang ngồi dưới mái hiên trong sân đọc sách, nghe vậy "Ừ" một tiếng.

"Con ra ngoài một chuyến."

Lúc này Thịnh Điền mới ngẩng đầu. "Trời đang mưa, đi đâu?"

Mạnh Thịnh Nam cầm cái ô cạnh cửa, vừa đi vừa nói. "Bị cúp điện rồi, con muốn viết bản thảo."

"Lại dừng rồi?"

"Vâng."

Thịnh Điền nhún mày lại. "Buổi tối cha về thì nói với cha một chút, chắc là do dây không tốt, cầu chì bị hỏng."

"Vâng, con đi đây."

"Viết xong thì về sớm chút."

"Biết rồi ạ."

Cô trở tay đóng cửa lại, đi ra khỏi con ngõ nhỏ.

Nước mưa rơi xuống ô kêu tí tách, trên mặt đất có một vũng nước nhỏ, nếu không chú ý sẽ giẫm phải. Con ngõ nhỏ này dài hơn 200 mét, Mạnh Thịnh Nam nâng cổ tay nhìn đồng hồ. 16:10. Cô đi ra khỏi ngõ nhỏ, quẹo phải rồi đi vào một con phố sau đó vào cửa co trong hẻm.

Khu nhà thứ ba là quán net Thiên Minh.

Kéo ô lại, đi lên lầu hai, có một gái thấy cô, hai con mắt hiện lên ý cười.

"Tối rồi sao?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu. "Trong nhà bị cúp điện."

"Sao nhà cậu lại bị cúp điện?" Cô gái tên Tây Lâm Hiểu, bằng tuổi với cô. Hai người có đi học thêm ở nhà một thầy giáo vào đầu tháng ba, bình thường hay mượn bài của nhau để ghi chép. Khi đó không có thể căn cước nên quán net không cho trẻ vị thành niên vào, đương nhiên cũng có một số người trà trộn vào trong, hai người là người quen với nhau nên đôi khi Mạnh Thịnh Nam không có chỗ để viết bản thảo, cô thường tới quán net nhà Tây Lâm Hiểu, một tối hai đi cũng gọi là đường quen.

Mạnh Thịnh Nam cười, nhún vai biểu thị không biết làm sao.

"Hai tiếng?"

"Ừ."

Cô cầm thẻ đi tìm máy.

Trong quán nét không có chỗ trống, cô mới đi mấy bước Tây Lâm Hiểu đã gọi cô lại.

"Bên trong còn có mấy cái, cậu lại đó thử xem."

Cô thấy có gì đó khó chịu xung quanh mình, hít sâu một hơi băng qua hành lang rồi đi vào trong, hai bên có đầy nam nữ, tiếng cười vui đùa vang lên. Mạnh Thịnh Nam nhanh chóng đi tới máy cuối, nhìn thấy bên tay phải mình không ai ngồi. Đó là một góc tối, chỉ có chút tia sáng le lói.

Bên tay trái cô có hai người con trai.

Người ngồi bên ngoài mặc áo ngắn tay màu xám lạnh đang đeo tai nghe, hai tay gõ ầm ầm lên bàn phím. Âm thanh kia quá lớn khiến Mạnh Thịnh Nam không thể không chú ý tới, cô dời ánh mắt đi, cuối cùng đi tới chiếc máy kia, ngồi xuống khởi động máy.

Màn hình máy vi tính sáng lên, cô nhập tài khoản và mật mã rồi mở Word ra.

Trong hành lang rộng hơn một mét, tiếng gõ càng ngày càng rõ hơn, cô không cách nào tập trung viết nổi, ý tưởng ban đầu cũng sắp tiêu tan thành mây khói.

Chàng trai tập trung tinh thần, nhìn chăm chăm vào máy vi tính, một tay cầm con chuột, một tay gõ cách cách ở trên bàn phím, động tác nhanh như nước chảy mây trôi. Cô liếc mắt nhìn vào màn hình máy vi tính, là trò Warcraft mà bạn trai Thích Kiều thường hay chơi, nhân vật trên màn hình di chuyển cực

nhanh.

Cô xem có chút không hiểu.

Nhưng lại cảm thấy gai mắt, đang muốn dòi mắt đi đã nhìn thấy cậu đột nhiên ấn mạnh phím xuống, sau đó hai tay bắt đầu lướt trên bàn phím. Kỳ lạ thật, cô lại bị đôi tay kia hấp dẫn.

Thon dài lại sạch sẽ.

"Thắng rồi?" Một giọng nam vang lên.

"Chuyện nhỏ thôi." Chủ nhân đôi tay kia cười hừ một tiếng.

Mạnh Thịnh Nam giương mắt nhìn sang.

Cậu ta dựa vào ghế, hơi hí mắt lại, rút điều thuốc ra, miệng vẫn còn lưu lại ý cười, còn cả lơ phất phơ hơn mấy tên lưu manh cô hay xem trên TV. Nửa người cậu vẫn còn ở trong bóng tối, hơi lơ mờ. Cô có chút ngượng ngùng khi cứ nhìn chăm chăm người ta nên lặng lẽ quay đầu lại. Khoảng cách quá gần, mùi hương trên người chàng trai phả qua đây, đoạn đối thoại bên tai trở nên mơ hồ.

"Lát nữa đi sảnh K, gọi thêm mấy anh em."

Một chàng trai khác lại nói. "Được rồi, cậu lại đòi bạn gái rồi, là Lý Nham?"

Cậu ta cắn cắn thuốc lá, vuốt cái bật lửa trong tay, không mặn không nhạt "Ừ" một tiếng.

"Cậu..."

Cậu ta cười nhạt một tiếng.

"Thế nào?" Chàng trai kia không bỏ qua vấn đề này.

"Cái gì thế nào?"

"Lý Nham ấy, đại mỹ nữ, cảm giác chạm vào thế nào?"

Cậu ta nhướm mi. "Lần tới cậu thử xem?"

Chàng trai kia sùng sốt, lộ ra nụ cười. "Cậu thật là...con mẹ nó, cậu loạn lắm rồi."

Mạnh Thịnh Nam ghé tai lắng nghe, động tác ấn bàn phím đã ngừng lại, nhìn chăm chăm mấy chữ cái cô tùy tiện gõ ra, mặt đỏ tới tận mang tai. Người bên cạnh đã đi ra ngoài, còn ngậm lấy điều thuốc lá, nở nụ cười.

"Làm gì thế."

"Đi sảnh K."

Giọng nói hơi miễn cưỡng.

Chàng trai đuổi theo sau.

Lúc này Mạnh Thịnh nam mới ngẩng đầu, quang minh chính đại nhìn lên, vóc dáng cậu ta rất cao, cao hơn 5, 6 cm so với chàng trai đứng cạnh, bóng lưng phóng khoáng, vừa cao vừa gầy, một tay đút vào túi quần, thờ ơ đi ra ngoài.

Cô thu lại tầm mắt, nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính để tìm lại cảm giác nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Khi về đến nhà đã 6 rưỡi, mưa đã ngừng rơi. Thịnh Điền làm xong cơm, cha Mạnh Tân của cô cũng vừa lúc tan tầm về. Trời tháng 6 vẫn còn hơi sáng nhưng tia sáng trong phòng rất yếu.

"Bị cúp điện?" Mạnh Tân bỏ cặp văn kiện xuống, ngồi vào bàn cơm.

Thịnh Điền bụng đói ăn lên, Mạnh Thịnh Nam chia đĩa.

"Chuyện này con cần hỏi sao?" Thịnh Điền nói.

"Ừm, để tôi đi xem."

"Ăn xong thì đi."

Mạnh Tân đã ra khỏi phòng khách, đi ra ngoài sân. "Lát nữa tối không thấy gì cả."

Mạnh Thịnh Nam cũng đi theo cha ra sân, cầm một cái đèn pin chiếu sáng, nhón chân rọi vào chỗ cầu trì. Mạnh Tân vừa sửa vừa nói. "Hôm nay cha đang nghĩ có nên để mẹ con hai người đi du lịch không, tháng sau là con đi học rồi, ở nhà chán lắm."

"Cha không đi sao?"

Mạnh Tân nghiêng đầu nhìn cô. "Tháng nay rất bận."

"Vậy cha ở nhà một mình không cô đơn sao?"

"Tai được tự do vài ngày."

"Cần thận mẹ nghe sẽ đánh cha."

"Trời biết đất biết."

Mạnh Thịnh Nam hé miệng cười, không có ý tốt.

"Mạnh tiên sinh, không phải ngài nuôi tiểu tam bên ngoài đấy chứ?"

Mạnh Tân nhú mi. "Con còn chưa sợ nhà này đủ loạn, muốn thêm gấm thêm hoa hay gì?"

"Thôi." Không dẹt nữa.

Sửa xong cầu chì, ba người quây quanh bàn ăn cơm, Mạnh Tân nói chuyện đi du lịch với mọi người.

"Đầu tháng sau trường học có tổ chức hoạt động, không đi được."

Thịnh Điển ăn một thìa cháo rồi nhìn Mạnh Thịnh Nam, cô lại nói tiếp. "Không phải Kiều Kiều đang rồi sao? Hai người đi đi."

"Mẹ, tuổi tác bình quân của hai ta mới có 16.5, mẹ yên tâm sao?"

"Nhưng trong đầu thì suy nghĩ lên tới 28.5 rồi, yên tâm."

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Sao lại là 28.5?"

Mạnh Tân lại bắt đầu giảng giải từng chuyện.

"Từ góc độ tâm lý học mà nói, thông thường suy nghĩ sẽ lớn hơn tuổi thật, khoảng 12 tuổi. Mạnh Thịnh Nam, con nên học cho giỏi."

Mạnh Thịnh Nam trề môi. "Hai người giỏi, được chưa?"

Thịnh Điển gấp cho cô một miếng đậu hũ. "Đừng ba hoa, nếu không thì tới chỗ dì nhỏ chơi mấy ngày?"

Mạnh Thịnh Nam bỏ bánh bao vào miệng, vừa nhai vừa nghĩ.

"Cũng được, lát nữa con gọi Thích Kiều thử xem."

Bên ngoài trời lại bắt đầu mưa, cơn nước xong xuôi, Thịnh Điển muốn tới nhà Lý Hoàn ở đối diện, tới huyền quan cầm ô nhưng lại tìm không được, quay đầu hỏi hai người đang ngồi trên salon xem TV.

"Hai người có thấy cái ô màu xanh trong nhà không?"

Mạnh Tân quay đầu. "Không thấy?"

"Hôm nay để ở đây mà, sao lại không thấy?"

Mạnh Thịnh Nam vỗ đầu kêu 'a'.

"Con quên ở quán nét rồi."

Thịnh Điển giãn dỗi liếc nhìn cô. "Cái tính tình này của con có thể sửa được mẹ sẽ A Di Đà Phật."

"Ngày mai con sẽ tới lấy." Mạnh Thịnh nam ngượng ngừng nơ nụ cười.

Mạnh Tân xem TV, Mạnh Thịnh Nam về phòng mình bật máy tính lên, theo thói quen mở Word ra sau đó mở thêm một tab nữa, đây là thói quen của cô, Mạnh Thịnh Nam mới lướt web một lát, Thích Kiều đã nhắn tin tới.

"Làm gì đấy?"

"Không làm gì cả."

Thích Kiều. "Tớ cũng chán."

Mạnh Thịnh Nam gõ lên phím cách.

"Cậu?"

"Tổng Gia Thụ về nhà ông bà với cha mẹ rồi."

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút, hỏi. "Cha mẹ tớ muốn tớ tới Thượng Hải qua nhà dì nhỏ chơi vài ngày, có nên đi không?"

Thích Kiều gửi dấu chấm hỏi.

"Chắc chắn luôn." Cô nói

Thích Kiều không giữ được bình tĩnh. "Phải đi."

"OK."

Hai người nhanh chóng sắp xếp thời gian, sáng ngày mai 8:30 gặp nhau ở cửa hàng Pizza Hut, nói chuyện một lúc, Mạnh Thịnh Nam định viết bản thảo tiếp, trong bản thảo có câu "Vào đêm cô 13 tuổi, kinh nguyệt tới..." làm tâm trí cô loạn lên.

Không hiểu sao viết không nổi nữa.

Cô nhàm chán xoa xoa mặt, uống vài cốc nước lớn, hai mắt đảo quanh sau đó tắt máy tính đi ngủ. Tiếng mưa ngoài cửa vẫn rơi, gột rửa mọi thứ.

Sáng hôm sau, 7 giờ cô đã ra ngoài.

Mạnh Tân đã đi làm, Thịnh Điền ở trên sân thượng tập thể dục, Mạnh Thịnh Nam rửa mặt rồi chải đầu, mặc áo ngắn tay màu hồng nhạt và quần jean, ngậm bánh mì trong miệng rồi đi ra ngoài.

"Mẹ, con ra ngoài đây."

"Mới sáng sớm đi đâu?" Thịnh Điền dừng lại động tác khom lưng, thở hắt hắt nói.

"Tìm Thích Kiều chơi."

Mạnh Thịnh Nam ra khỏi ngõ nhỏ, tới quán nét lấy ô.

Mới sáng sớm, trên phố vẫn còn yên tĩnh, cô vừa gặm bánh mì vừa đi, sau khi ăn xong lau miệng một cái. Quẹo trái quẹo phải rồi đi vào quán nét. Trong quán có rất nhiều người thức đêm, hầu như bây giờ ai cũng gục xuống bàn ngủ. Mạnh Thịnh Nam tới vị trí hôm qua cầm ô của mình, sau khi đi vài bước lại quay lại nhìn hành lang trống rỗng kia, trong đầu nhớ lại hình dáng cậu nam sinh kia.

Cô thở một hơi, đi ra khỏi tiệm nét.

Thích Kiều tới chỗ hẹn, không bao lâu đã thấy Mạnh Thịnh Nam tới, cô ngồi xuống.

"Sao tới sớm thế?" Cô hỏi.

Thích Kiều uống cacao nóng, gọi một ly khác cho cô.

"Rảnh rồi mà, trời không mưa cậu cầm ô làm gì?"

Mạnh Thịnh Nam uống nước, sau đó nói. "Hôm qua tới quán nét viết bản thảo để quên nên tới đó lấy."

"Mới viết sao?"

"Ừm."

"Năm nay đứng thứ mấy?"

"Thứ sáu."

Thích Kiều vươn tay vỗ ỗ bả vai cô.

"Chị đây thật bội phục cậu."

Mạnh Thịnh Nam thở dài.

"Chưa biết kết quả thế nào, mới đầu vòng loại thôi."

"Nhìn thứ không có tiền đồ như cậu kia, không phải năm ngoái không có giải sao? Năm nay phải làm cho tốt. Lúc đó vào trận bán kết rồi, là do bọn họ không có mắt nhìn, năm nay chắc chắn đạt giải, chị đây tin cậu."

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười. "Cảm ơn chị em tốt."

"Hừ, càng áp chế sức mạnh sẽ càng bùng nổ, tớ không tin còn khó hơn kháng chiến trường kỳ tám năm."

Mạnh Thịnh Nam cười lớn hơn.

Hai người trò chuyện một lúc, Thích Kiều nhắc tới chuyện du lịch.

"Nếu không tới Thành Đô chơi đi."

"Vì sao?"

"Chơi vui lắm."

"?"

"Được rồi, nhà ông của Tổng Gia Thụ ở Thành Đô."

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Cậu đi Thành Đô tìm cậu ta, tớ làm sao đây?"

Thích Kiều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn cô.

"Tại cậu không tìm bạn trai, đáng đời."

Mạnh Thịnh Nam phản bác. "Cậu cho rằng bạn trai tốt thế sao?"

"Người theo đuổi cậu cũng chẳng ít."

Mạnh Thịnh Nam nhướn mày. "Sao tớ không biết?"

"Vì cậu là loại con gái động tý là nổ, ai mà dám tiếp cận cậu, chỉ có mình tớ thôi."

Mạnh Thịnh Nam lại cười.

"Nói đi nói lại, cậu thích loại con trai nào?" Thích Kiều hỏi.

Mạnh tức suy nghĩ. "Không biết."

"Cút."

Thích Kiều ngoài miệng vẫn luôn vậy, Mạnh Thịnh Nam không thể phản bác. Người trong Pizza Hut càng ngày càng nhiều hơn, ai cũng chọn chỗ ngồi cho riêng mình. Mạnh Thịnh Nam nhấp một ngụm cacao nóng, hỏi Thích Kiều mấy chuyện thường ngày.

"Năm nay lên 11 rồi, vẫn để ý chuyện chọn bạn sao?"

Thích Kiều không hề chán chừ nói. "Cậu ấy chọn gì tớ chọn đó."

"Cậu không có nguyên tắc à?" Miệng Mạnh Thịnh Nam run lên.

"Cái này gọi là phu xướng phụ tùy."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Cậu cô hủ."

Thích Kiều nói. "Thế giới tình yêu cậu không hiểu."

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Cậu thích cậu ta vì cái gì?"

"Giống như Phan An, mãi mãi trung thành."

"..."

Chuyện Tổng Gia Thụ theo đuổi Thích Kiều, Mạnh Thịnh Nam biết tình cảm này hoàn toàn trong sáng. Vào đầu năm lớp 10, Tổng Gia Thụ là tình nhân trong mộng của các cô gái trong trường, ở buổi lễ tốt nghiệp gào thét hát "Yêu em", bày tỏ với Thích Kiều, đẹp trai y như Ngô Ngạn Tổ.

"Cậu đang suy nghĩ gì đấy?" Thích Kiều khoát khoát tay trước mặt cô.

Mạnh Thịnh Nam chớp mắt mấy cái, nói: "Không có gì."

Năm đó cô 16 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Sau khi khai giảng xong, trường học bắt đầu chia ban.

Khi đó học sinh vẫn còn đang đắm chìm trong di chứng vui chơi ngày hè, phòng học rộn ràng, xung quanh tràn ngập tiếng nói, tám chuyện trên trời dưới đất.

Thanh xuân mãi không dừng lại.

Cúi chỗ Mạnh Thịnh Nam đè trên bàn, một tay đỡ đầu nghĩ tiêu đề tiểu thuyết, một tay xoay bút máy trong tay. Lý Vi ngồi cùng bàn với cô đang tán gẫu, thừa dịp cô không chú ý định rút bút trong tay cô ra.

Cô phản ứng kịp, Lý Vi mỉm cười.

"Cậu đang suy nghĩ gì đấy?"

"Này, mọi người đang trò chuyện đấy, Mạnh Thịnh Nam, qua đây cùng nói chuyện đi." Mấy bạn nữ bàn sau nói.

Mạnh Thịnh Nam cũng biết không nghĩ thêm được gì, quay người lại gia nhập vào nhóm tám chuyện của bọn họ, từ chuyện Bàn Cổ khai thiên lập địa đến chuyện tháng 9 Beyond mở concert rồi lại tới chuyện Khổng Tử rồi Martin Luther King.

"Ước mơ của tớ là làm một nhà toán học vĩ đại như Hoa La Canh." Một chàng trai ngồi ở bàn sau dừng cảm nói, thậm chí còn đứng lên vung tay tỏ ý chỉ.

"Tớ chỉ muốn làm một người thật tốt."

"Đẹp đẹp đi."

"Tôi 'phi'..."

Mạnh Thịnh Nam ngồi một bên nhìn bọn họ trò chuyện, cậu trai kia thuộc tuýp người khôi hài, bình thường đùa giỡn cũng rất giữ ý tứ, lúc này lại nghiêm túc, giọng nói mạnh mẽ vang lên.

"Con người sống phải biết phấn đấu khi tuổi đang còn trẻ. A - lý tưởng, a - kiên cường."

Mạnh Thịnh Nam và cô bạn bàn sau cười chảy nước mắt.

Một đám người đang nói chuyện hăng say, cửa bị người ta đẩy ra, trong phòng học thoáng chốc trở nên yên lặng, mấy người còn chạy lung tung nhanh chóng về chỗ, Lý Vi ở bên cạnh bĩu môi.

"Lão lăm chuyện lại tới nói dài dòng rồi."

Chủ nhiệm lớp họ Thi, Lý Vi đặt biệt danh cho cô là lão lăm chuyện, không giải thích gì thêm. Mấu chốt là, cô này đã bốn mươi mấy tuổi, hơi nhiều lời, còn lăm chuyện hơn Đường Tăng nữa. Người ta bảo năm ngoái mới ly hôn với chồng, mỗi người đi một ngả. Các bạn học thờ dài, chồng của cô giáo cũng yêu cô lắm, có thể chịu đựng nhiều năm như thế, người bình thường lỗi tai đã sớm điếc luôn rồi.

Ba phút mặc niệm.

Vì vậy, sau khi cô giáo vào phòng đã nói hơn 1000 phút đồng hồ, trọng điểm chỉ có một

Chuyện phân ban.

Sau khi lão lảm chuyện rời khỏi lớp, các bạn học cùng nhau hít sau một hơi rồi thở ra, có một vài bạn nam vẫn đang tưởng niệm.

"Mẹ ơi, thực sự là nói tới chết người không đền mạng, nghe nói cô ấy dạy bạn văn, sẽ chủ nhiệm lớp. May mà tớ chọn bạn khác, đã sắp rồi xa được quả bom hẹn giờ này rồi."

Lý Vi nghiêng đầu hỏi cô. "Cậu chọn bạn nào?"

"Bạn Văn" Cô nói.

Lý vi "Aiz" một tiếng. "Bạn cùng bàn, sau này phải nhớ tớ nha."

".." Bộ dạng giống như sắp đi xa rồi.

Chuyện phân ban rất nhanh đã xong rồi.

Ba ngày sau, tất cả mọi người đều nộp giấy đăng ký khoa, sau đó học sinh trong lớp bắt đầu lưu luyến không rời, đồng chí nào ở ban văn thì chiều mười bảy đi tới tòa nhà 5 tầng kia, say goodbye với nơi này.

Mới vào lâu năm, Mạnh Thịnh Nam có chút không quen.

Trong ban cô không quen ai, đám bạn bè trong lớp của cô đều đã mỗi người một ngả. Mạnh Thịnh Nam tìm tới dãy bàn thứ 4 cạnh cửa sổ để ngồi, cô giương mắt quét xung quanh lớp, hình như chỉ toàn nữ. Cô quay đầu lại, nhàm chán mở sách giáo khoa ra xem Quân vương Lưu Hòa, chẳng bao lâu chuông học đã vang lên.

Chủ nhiệm lớp tới.

Nói thật, Mạnh Thịnh Nam có chút mong đợi, khi cô thấy lão lảm chuyện tới thực sự cảm thấy không thể yêu thương nổi.

"Hôm nay cô tới nói vài chuyện quan trọng." Sau đó ba mươi phút trôi qua, lão lảm chuyện hăng giọng một cái. "Hai ngày nay cô bị cảm, không muốn nói nhiều, bây giờ phải bầu ra ban cán sự lớp, có bạn nào tự đề cử mình không?"

Thật tốt, cô bị cảm rồi, đây là chuyện Mạnh Thịnh Nam muốn.

Có mấy bạn nữ đứng lên, lão lảm chuyện để các bạn tự giới thiệu về mình sau đó cho một vài lời nhận xét. Mạnh Thịnh Nam đang nhìn ra cửa sổ, chợt nghe có người gọi tên mình.

"Mạnh Thịnh Nam." Là lão lảm chuyện.

"Dạ?" Đầu óc Mạnh Thịnh Nam chậm một nhịp so với cử động, cô đứng lên, giả bộ mình rất chăm chú. "Cô."

Dù sao đã từng làm đại biểu rồi, lão lảm chuyện trực tiếp chọn cô.

"Em tiếp tục làm đại biểu của lớp tiếng Anh đi."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Chuông tan học vang lên

Cả người cô chẳng còn sức sống, ghé vào trên bàn để phơi nắng, người ngồi cùng bàn với cô là cô gái tương đối thực tế tên Niếp Tĩnh, chỉ giới thiệu vài câu với cô thì đã lật sách ra làm bài tập rồi, với cái sự chăm chỉ này quả thật là có thể đỗ Bắc Đại.

"Mạnh phu nhân, cậu đang suy nghĩ gì đấy?" Thích Kiều chạy tới nằm úp sấp ở ngoài bệ cửa sổ, cúi người chọt chọt vào ót cô.

Mạnh Thịnh Nam đi ra, tới lan can đứng chung với Thích Kiều, hai người nằm ngoài ra ngấm nhìn bên dưới.

Thích Kiều nói. "Không nghĩ ở đây view lại đẹp như thế."

"Vậy cậu chọn Văn đi."

Thích Kiều hừ một tiếng. "Vậy sao được, để Tống Gia Thụ một mình tớ có chút không nỡ."

"Cút."

Thích Kiều cười, liếc nhìn các bạn trong ban.

"Sao lớp cậu chỉ có mấy bạn nam thế?"

"Hả?"

Thích Kiều quay lại nhìn cô, thờ dài một tiếng.

"Xem ra chuyện cậu có bạn trai thực sự làm tớ quan tâm đấy."

Mạnh Thịnh Nam liếc cô một cái.

"Nói nữa đi, cần thận tớ đem chuyện cậu yêu sớm cho mẹ cậu biết."

"Đi đi, mẹ tớ đang mong đấy."

Mạnh Thịnh Nam. "Cậu định dọa tớ à?"

"Tớ nói thật mà, mẹ tớ bảo tốt nghiệp đại học thì kết hôn luôn, có khoảng hai đứa con trong ba năm."

Mạnh Thịnh Nam. "Thật hay giả?"

Thích Kiều nhún vai.

"Không phải cậu là con nuôi dì Kiều chứ?"

"Ừm, mẹ tớ bảo nhặt tớ ngoài bãi rác."

Mạnh Thịnh Nam cười. "Tớ tin rồi."

"Aizz, ước mơ suốt đời của đồng chí Kiều Mỹ Lệ chính là tứ đại đồng đường (*gia đình có 4 thế hệ cùng nhau ở chung*)."

 Thích Kiều than thở.

Còn một phút trước khi chuông vang lên, Thích Kiều chạy tới tầng của ban khoa học tự nhiên. Mạnh Thịnh Nam bước vào phòng học, lảo lảo chuyện lại để bạn nam tóc húi cua, thân cao mét bảy hát. "Trên đầu là một mảnh trời xanh, trong lòng có một niềm tin..."

Bạn học nữ trong lớp. "..."

Vài ngày trôi qua, hầu như các bàn trái phải trước sau đã quen biết nhau hết rồi.

Trong lớp bắt đầu náo nhiệt, sau Mạnh Thịnh Nam là một chàng trai cao khoảng 1m75, người hơi gầy, ít nói chuyện với người xung quanh nhưng đầu óc lại hữu dụng.

"Cậu thử thay đổi suy nghĩ về cái câu hỏi này đi, biết chứng minh không?"

Cậu ta hỏi Mạnh Thịnh Nam, cô lập tức gật đầu, sau đó cậu ta tiếp tục nói, Mạnh Thịnh Nam nghiêng người, nhìn chăm chăm tờ giấy cậu ta viết ra, trên mặt là vẻ ghen tị không thể che giấu được.

"Phó Tùng, không ngờ cậu lại học toán học tốt như thế."

Cậu trai hơi ngượng ngùng, không nói thêm gì nữa.

"Sau này có gì khó cứ tìm Phó Tùng." Người ngồi cùng bàn với cậu ta là Tiết Lâm lúc này cũng lại gần, cười hi hi nói.

Chờ Tiết Lâm nói xong, Phó Tùng mới chậm rãi mở miệng.

"Học tập là cả một quá trình, chúng ta nghiên cứu nó cũng đồng thời phải hưởng thụ nó, khi cậu hiểu được vấn đề đó, mặc dù hơi chậm nhưng có rất nhiều vấn đề tự cậu có thể hiểu được."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Tiết Lâm. "..."

Giờ tự học buổi tối, Thích Kiều qua đợi cô cùng đi.

Tổ 4 của cô không có bao nhiêu người, mấy cô bạn khác đã tới, chỉ có mình cô và Phó Tùng còn chưa tới. Thích Kiều lại chỗ cô ngồi, hỏi cảm giác của Mạnh Thịnh Nam.

"Mạnh phu nhân, cảm thấy cuộc sống mới thế nào?"

Mạnh Thịnh Nam đang bỏ sách vào cặp.

"Tốt." Cô nói

Thích Kiều "ừ" một tiếng. "Nhìn cái mặt hồng hào của cậu là tớ tin rồi."

Bỏ hết thứ cần thiết vào trong cặp, hai người ra khỏi cửa, gặp Phó Tùng, Mạnh Thịnh Nam chào hỏi vài tiếng. Biểu cảm của chàng trai rất lạnh lùng, không thèm liếc nhìn Thích Kiều một cái, trên đường đi, Thích Kiều bắt đầu đánh giá.

"Hình như chàng trai kia rất ngốc."

Mạnh Thịnh Nam huých tay cô một cái. "Cậu ấy không ngốc, gọi là cao thủ đấy, hiểu không?"

"Ừm, hơi hiểu."

"Cậu ấy là người có chỉ số IQ cao nhất mà tớ từng quen, không chỉ đẹp trai, lời nói lại khiêm tốn, quả thật..."

Thích Kiều nhìn Mạnh Thịnh Nam một cái. "Khen rồi, quen bao lâu rồi mà khen?"

"Cậu thì biết cái gì, cái này gọi là yêu quý nhân tài."

"Câm"

Lát sau, Mạnh Thịnh Nam như nghĩ tới gì đó.

"Hôm nay sao không đi cùng Tống Gia Thụ?"

"À, cậu ấy muốn thi Break-Dance, đang luyện tập, rất bận."

Mạnh Thịnh Nam nhìn Thích Kiều. "Cái gì mà Break-Dance?"

Thích Kiều. "Tranh tài giữa các trường học, cậu ấy có một tiết mục."

"Ah."

Trường cách nhà Mạnh Thịnh Nam không gần, cô thường đạp xe đạp đi.

Thích Kiều ngồi ở đằng sau, Mạnh Thịnh Nam chậm chậm đạp xe, lát sau lại đổi thành Thích Kiều chở cô. Tan học xong, trên đường phố bán đủ các loại quà vặt, cả trai lẫn gái đều vây quanh quán đồ nướng.

Thanh xuân tràn ngập niềm vui.

Khi về đến nhà, Thịnh Điển và Mạnh Tân đang xem phim cuối ngày.

"Chiều nay mẹ gặp dì Kiều, dì bảo đăng ký cho Kiều Kiều lớp đàn nhị, mẹ cũng muốn đăng ký cho con." Thịnh Điển vừa cắn hạt dưa vừa nói.

Mạnh Thịnh Nam ngồi trên ghế salon, bưng cốc nước lên bàn uống một hớp lớn.

"Con không có hứng thú."

Thịnh Điển liếc cô một cái. "Không thích thì nên tập, ngày nào cũng ngáy ngốc ở trường học thì buồn lắm."

Trong TV, MC đang đọc bản tin, vài loại âm thanh đang lẫn lộn trong phòng, Mạnh Tân cũng lên tiếng.

"Chuyện đó cha đồng ý với mẹ, coi như là đi chơi thả lỏng tâm tình thôi, mất hai tiếng thôi thì có lẽ gì đâu."

Mạnh Thịnh Nam liếc mắt nhìn hai người.

"Hai người bàn bạc xong rồi?"

Mạnh Tân lập tức tỏ thái độ. "Oan uổng cho cha con quá."

Thịnh Điển lại liếc mắt nhìn Mạnh Thịnh Nam.

"Suy nghĩ đi, thích cái gì?"

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một lúc, sau đó nói. "Đàn ghita được không?"

Sáng hôm sau tới trường, có cô nàng nghe chuyện này không nhịn được than thầm, về mặt nhăn nhó.

"Mẹ cậu đăng ký cho cậu đi học ghita?" Thích Kiều ngạc nhiên.

Mạnh Thịnh Nam gật đầu. "Sao thế?"

Thích Kiều ôm chặt lấy cô, sau đó dán mặt vào bả vai cô giả vờ khóc.

"Dì Thịnh Điền thật tốt, mẹ tớ bảo nhà tớ có truyền thống học đàn nhị, tớ không có lựa chọn khác, Mạnh Thịnh Nam, cậu hạnh phúc thật."

"Chú ý hình tượng đi đại tiểu thư."

Mạnh Thịnh Nam nhìn lướt qua lối nhỏ, thỉnh thoảng có vài người đi qua đi lại nhìn sang hai người họ, cô rất ngại. Thích Kiều ngẩng đầu lên, lau mặt, giận dữ nói.

"Tôi nay tìm Kiều Mỹ Lệ nói chuyện."

Mạnh Thịnh Nam mặt không đổi sắc. "Cầu cho cậu thất bại."

Con mắt Thích Kiều tròn lớn.

"Mạnh Thịnh Nam!?"

Hai người ghé vào lan can nhìn xung quanh, Thích Kiều vẫn còn đang lải nhải.

Gió nhẹ lướt qua gò má hai người, thổi lần tóc dài của Thích Kiều, Mạnh Thịnh nam vuốt mái tóc ngắn của mình, nhớ tới một ca khúc.

Thích Kiều đi rồi, Mạnh Thịnh Nam về lớp.

Tiết Lâm hỏi cô. "Đó là cô bạn cùng lớp trước với cậu?"

"Cùng học tiểu học, cùng nhau lớn lên." Mạnh Thịnh Nam liếc đầu.

"Hả??" Cô nàng kéo dài thanh âm.

"Sao thế?"

"Cô ấy là bạn gái của Tổng Gia Thọ."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Phó Tùng liếc nhìn Mạnh Thịnh Nam một cái.

"Cô giáo tới."

Mạnh Thịnh Nam im lặng, lập tức xoay người ngồi ngay ngắn, cái mông chưa đặt xuống ghế đã nghe một cô gái đằng sau mình gọi.

"Lý Nham, tới đây này..."

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tiết toán học, thời gian trôi qua vô cùng chậm.

Thật vất vả mới chịu được tới lúc chuông tan học vang lên, Mạnh Thịnh Nam ghé xuống bàn đang định ngủ, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cô muốn quay đầu nhìn cô gái tên Lý Nham kia, không biết Lý Nham này có phải Lý Nham đó hay không, chia lớp đã một tuần nhưng cô chưa quen được mấy người.

Chỉ là, ánh mắt cô quét một vòng không tìm thấy khuôn mặt kia.

"Tìm ai?" Phó Tùng đột nhiên hỏi cô.

Mạnh Thịnh Nam mở mắt liếc nhìn cậu ta. "Mỹ nữ."

Phó Tùng thả lỏng nhìn xung quanh, trong chốc lát, tổ thứ ba, bàn thứ hai đếm ngược từ dưới lên có một cô gái đột nhiên đứng lên rồi đi ra ngoài, cô gái

bên cạnh kêu lên.

"Lý Nham, cậu đi đâu thế?"

Cô gái bị gọi quay đầu lại. "Đoán xem."

Phó Tùng quay đầu lại hỏi Mạnh Thịnh Nam.

"Cậu nhìn cô ấy sao?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn cô gái kia cười híp mắt đi ra khỏi phòng học, cô quay đầu lại nhìn Phó Tùng nói. "Xem như thế đi." Không chỉ xinh đẹp, giọng nói cũng rất ngọt ngào, mặc đồng phục học sinh rất đẹp.

Phó Tùng. "Không tệ."

Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn cậu ta.

Phó Tùng nói. "Suy nghĩ bây giờ của cậu hơi loạn rồi, theo chủ nghĩa duy vật mà nói, muốn tập trung ý thức vào chuyện gì đó phải cần một giai đoạn, cậu đang ở giai đoạn chính giữa, gián tiếp dẫn tới chủ nghĩa duy tâm, cậu phải điều chỉnh tâm lý để tập trung vào các môn học sau."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Nếu không phải hai người là bạn thì bây giờ đã sớm cười rồi, Mạnh Thịnh nam nhìn cậu ta chăm chăm, trịnh trọng gọi tên cậu ta. "Phó Tùng."

"Hả?"

"Cậu là người trái đất à?"

Phó Tùng liếc mắt nhìn cô, khuôn mặt nghiêm nghị.

"Cậu biết không, tớ rất bội phục các nhà triết học, lời nói quả thật có ý nghĩa, mấu chốt là... không ai hiểu cả." Mạnh Thịnh Nam nói.

Phó Tùng đợi cô nói xong.

"Sau này gọi cậu là con chuột triết học." Cô cười nói.

Phó Tùng khẽ nhàu mày. "Sao lại là chuột."

Mạnh Thịnh Nam. "Sóc (*chữ Hán là Tùng*) giống tên cậu, chuột cũng giống sóc mà."

"Sóc khác với chuột."

Mạnh Thịnh Nam nói *tớ biết nó không giống mà*, sau đó cười.

"Cũng chẳng khác nhau là bao."

Phó Tùng không phản ứng, cam chịu.

Buổi chiều, tiết 3: Sau khi học xong sẽ được ra chơi, Niếp Tịnh đang hỏi một số vấn đề Tiếng Anh, nói tới chuyện chia động từ, Thích Kiều lại tìm cô đi ăn cơm.

Hai người tới cantin.

"Tổng Gia Thụ không có thời gian sao?" Mạnh Thịnh Nam hỏi.

Thích Kiều "ừ" một tiếng. "Cho nên thời gian này tớ chỉ có thể làm phiền cậu."

Mạnh Thịnh Nam tròn mắt. "Trọng sắc khinh bạn."

Thích Kiều cười haha kéo cánh tay Mạnh Thịnh Nam nói đêm nay mình mời khách.

"Cái này còn tạm được."

Trong phòng ăn đã kín người, vất vả lắm hai người mới tìm được một vị trí trống để ngồi xuống. Thích Kiều toát mồ hôi, không ngừng lấy tay phe phẩy, trẻ môi oán giận.

"Nhiều người quá."

Mạnh Thịnh Nam cắn một miếng xúc xích, nhìn xung quanh rồi đưa ra kết luận.

"Sau này phải tới sớm một chút, chậm là hết chỗ."

Thích Kiều gật đầu.

Sau khi ăn vài phút, Thích Kiều lại hỏi chuyện bản thảo của Mạnh Thịnh Nam

"Viết một nghìn chữ lại xóa, không có cảm hứng." Cô lắc đầu.

Thích Kiều sờ sờ Mạnh Thịnh Nam. "Ngoan, sờ đầu một cái."

Tay chưa đụng tới đã bị Mạnh Thịnh Nam nghiêng người tránh đi, vỗ một cái vào cổ tay cô nạt.

"Tay bẩn."

Thích Kiều. "Im."

Mạnh Thịnh Nam đang cúi đầu ăn một thìa cháo, mắt vừa nhấc lên đã thanh ở hành lang đối diện có mấy học sinh, mỗi người đều bưng cơm, ở giữa có một cô gái duy nhất là Lý Nham.

Bên cạnh Lý Nham là một chàng trai cả lo phát phờ, khóa đồng phục mở rộng.

Trong đám người, hai tay cậu dút vào túi, trên tay không cầm cái gì. Mạnh Thịnh Nam chậm rãi thu hồi tầm mắt cúi đầu tiếp tục ăn cháo, mặt không biến sắc. Không nghĩ tới lại thực sự là cậu ấy, trong số học sinh khoa xã hội cũng chưa thấy qua, hình như là học ban tự nhiên? Mấy chàng trai nói chuyện lớn tiếng, cười rộ lên mà không biết ngượng. Mạnh Thịnh Nam không muốn nghe cũng phải nghe. Quay đầu nhìn Thích Kiều, hình như cô nàng này đói rồi, cúi đầu cầm cùi ăn không có phản ứng gì.

Bên kia vẫn cười, trong giọng nói còn mang theo vẻ trêu chọc.

Một cậu trai nói. "Aizz, tôi nói, Lý Nham, cậu nên trói cậu ta lại, cậu ta rất buông thả."

"Lý Nham, phải coi chừng cậu ta cho tốt, về sau có em gái nào xinh giới thiệu cho anh đây một em nhé?"

Đám nam sinh cười to.

"Có ăn hay không?" Là cậu ta.

Giọng nói đó quả thật giống y như giọng nói trong quán nét lần trước.

Một đám nam sinh im lặng, họ khan một tiếng.

Mạnh Thịnh Nam nhanh chóng ăn xong cơm rồi cùng Thích Kiều đi ra khỏi cantin. Sau khi qua bàn kia, nghe được tiếng cười trầm thấp của cậu và âm thanh ngọt ngào của Lý Nham làm đầu cô tê dại.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu ngăn chặn suy nghĩ miên man.

Giờ tự học buổi tối, lão lăm chuyện lại đi qua đây, dặn dò một chút chuyện rồi mới rời khỏi, chân trước vừa đi xong, trong phòng học đã vang lên âm thanh vui vẻ, chưa náo nhiệt được lâu lão lăm chuyện đã đi vào, nghiêm túc nhìn xung quanh.

"Ồn ào gì thế, có muốn học nữa không?"

Dưới cánh tay lão chấm chuyện kẹp quyển sách Tiếng Anh, đám học sinh không dám thở mạnh, cô nói chuyện.

"Tháng 11 có một kỳ thi khảo sát, lúc đó dựa vào thành tích để xếp chỗ ngồi, tổ chức họp phụ huynh."

Sau khi nói xong, lão lăm chuyện đi, mọi người cảm thấy không bị tập kích lần nữa mới chậm rãi thở phào một hơi. Tiết Lâm vỗ ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm.

"Làm tớ sợ muốn chết, sao lại như vậy chứ, lớp người ta xếp chỗ tùy tiện mà."

Mạnh Thịnh Nam đang làm bài tập tiếng anh.

Niép Tịnh nhìn về phía Phó Tùng, nhỏ giọng nói. "Phó Tùng, cậu giảng cho tớ bài này được không?"

Phó Tùng ngẩng đầu nhìn cô.

"Cẩn thận đã, lỡ như cô ấy nhìn ở cửa sau thì sao."

Niep Tinh mím môi xoay người rồi đi.

Tiết Lâm nhìn Niep Tinh lại nhìn Phó Tùng, nhìn không được oán thăm. Thời gian trôi qua nhanh, chẳng mấy chốc đã tới Quốc khánh, xế chiều nay, lão lâm chuyện ở trong lớp bắt đầu phổ biến một vài vấn đề, học sinh trong lớp cất lực che dấu sự vui vẻ vì sắp tan học, nghe cô nói.

Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, trời xanh mây trắng.

Chuông tan học vang lên, bên cạnh có vài người đang dọn sách cho vào cặp.

"Sao cậu vẫn còn ở đây?" Thấy cô không có nhúc nhích, Niep Tinh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam lười chen vào đám người nhón nhíp kia.

"Có nhiều người quá, tớ chờ một chút rồi mới đi."

Chốc lát sau phòng học đã im ắng, lúc này Mạnh Thịnh Nam mới đứng dậy khỏi bàn học, miệng nở nụ cười. Thích Kiều từ hôm trước đã không đi chung với cô nữa, trở về bên cạnh Tống Gia Thu, cái loại trọng sắc khinh bạn này cô thất vọng rồi, không còn lời nào để nói nữa.

Cô đeo cặp chậm chậm đi xuống lầu.

Cả trường vô cùng yên tĩnh, chỉ còn mấy học sinh, bước chân Mạnh Thịnh Nam nhanh hơn, lúc qua ban khoa học tự nhiên không nhận được ngắc đầu liếc mắt nhìn, chưa đi được mấy bước đã thấy vài nam sinh bước qua, cười nói vui vẻ.

"Lười về nhà quá, đi đâu chơi đây?"

"Chưa nghĩ ra, sảng K thì sao?"

"Họ Tri này, cậu thì sao?"

"Đi nét." Không nểm xia tới.

Giọng nói kia trầm thấp lại lười biếng, cô nhìn qua, bóng dáng kia đã sớm biến mất, chú bảo vệ vẫn còn gọi, Mạnh Thịnh Nam đi ra khỏi trường.

Về tới nhà, mở máy vi tính rồi login.

Có rất nhiều tin nhắn, dọa Mạnh Thịnh Nam giật mình.

Giang lang tài tử: Tiểu Mạnh, viết đến đâu rồi?

Trương Nhất Diên: Đề tài lần này là gì?

Ồ phòng liên dạ vũ (Phòng mưa suốt đêm): Tôi viết tạm nham.

Chu Ninh Trì: Viết sao rồi?

Những người này đều kỳ quái, không có cách suy nghĩ giống nhau, là bạn bè năm ngoái tham gia cuộc thi cùng cô, mới bắt đầu cùng nhau dự thi, dự bán kết ngoài trừ cô còn có Trương Nhất Diên và Chu Ninh Trì. Bán kết năm trước, bọn họ cùng nhau đánh bài uống nước, nói chuyện trên trời dưới đất, cái cảm giác đó giống như năm sống bốn bề cùng nhau dự thi, vì niềm yêu thích văn học mà tới, nhưng mà sau này người cảm giả thường chỉ có Trương Nhất Diên và Chu Ninh Trì.

Mọi người đã offline.

Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn, chỉ có mình Chu Ninh Trì còn online.

"Không có ý tưởng sao?"

"Vâng, suy nghĩ vài ý tưởng nhưng không đúng với mong muốn."

Anh ta nói. "*Vậy đừng nghĩ nữa, Quốc khánh nên đi ra ngoài chơi một chút, có thể sẽ tìm được linh cảm.*"

"Anh nghĩ em là đại thần như anh à?"

Chu Ninh Trì nói. "*Không phải đại thần.*"

"*Khiêm tốn quá. Anh là đại thần, em viết một mẫu chuyện cũng không dám so với anh.*"

Một lát sau Chu Ninh Trì lại gửi tin nhắn tới.

"Ngày nghỉ có muốn tới Nam Kinh không? Anh ở đó đấy."

"Không được, em phải đi học nữa." Mạnh Thịnh Nam nhìn màn hình, le lưỡi.

"Đi học?"

"Mẹ đăng ký cho em một lớp học ghita."

Chu Ninh Tri nở nụ cười. "Vậy được thôi, hẹn em vào tháng 12 này."

"Em sẽ cố gắng hết sức."

Cô nhấn lại rồi tắt QQ đi, mở Word ra, hai tay bắt đầu gõ trên bàn phím nhưng một chữ cũng không biết nổi. Chu Ninh Tri đã nói, chỉ cần còn lòng tin thì sẽ vẫn có thể viết. Giang Lang Tài Tận bảo Chu Ninh Tri trong vòng mười năm nhất định sẽ thành ngôi sao sáng.

Không biết từ khi nào ngoài trời đã tối.

Buổi tối cùng Thịnh Điển và Mạnh Tân nói vài câu rồi quay về phòng ngủ. Mạnh Thịnh Nam mở đèn bàn trong phòng ngủ ra, cô ở trên giường xem Bá tước Monte Cristo, xem một lát đã ngủ, sáng mai dậy đồng hồ chỉ 7 rưỡi.

Cô mặc một bộ đồ đơn giản rồi đeo đàn ghita ra khỏi cửa.

"Để ba đưa con đi." Thịnh Điển gọi.

"Không cần."

Ba mươi phút sau đã tới chỗ đó, đi dọc theo tiểu khu vào trong. Đó là một ngôi nhà nhỏ, hình như đã lâu năm rồi nhưng chủ nhân rất để tâm tới, trong phòng không dính một hạt bụi. Đây là lần thứ ba Mạnh Thịnh Nam tới đây, tiết học không có hồi gian cố định, người dạy ghita là một phụ nữ đã bốn mươi mấy tuổi, khuôn mặt được chăm sóc cực kỳ tốt.

Phòng khách rất lớn, mười mấy người ngồi quanh phòng.

"Trước tiên chúng ta ôn lại kiến thức hôm trước đã." Người phụ nữ mặc quần áo ở nhà, cầm đàn ghita ngồi trên ghế, chân kiễng nhẹ, rất có phong thái nghệ thuật.

"Cô Trần, em quên mất rồi." Một nam sinh trêu chọc.

Người phụ nữ cười. "Vậy cô dạy một lần nữa là được."

Người phụ nữ tên là Trần Tư, lúc cười lộ lên trông vô cùng dịu dàng lương thiện.

Hai tiếng trôi qua nhanh, Mạnh Thịnh Nam không có nền tảng nên học có chút khó khăn, những học sinh khá đã về hết, chỉ có mình cô vẫn suy nghĩ âm điệu bị sai.

"Bốn nhịp, thử lại lần nữa đi." Trần Tư đi tới, dịu dàng nói.

Lại thử vài lần nữa, được rồi. Mạnh Thịnh Nam đứng dậy bỏ đàn ghita vào túi.

"Vì sao em lại học ghita?" Trần Tư hỏi.

Mạnh Thịnh Nam dừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Tư.

"Khá hay."

Trần Tư nở nụ cười. "Là khá hay thôi sao?"

Cô xấu hổ cười một cái.

"Học trung học rồi phải không?"

Mạnh Thịnh nam "vâng". "Học lớp 11."

"Lớp 11?"

"Vâng."

Trần Tư cười, nói. "Con cô cũng học lớp 11, khoa tự nhiên."

"Thật là trùng hợp, nhưng em học khoa xã hội."

"Xã hội cũng tốt, thích là được."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu cười, trò chuyện một lát cô đứng dậy về nhà. Gió ở bên ngoài vẫn còn thổi, bây giờ đang là đầu thu, vẫn mát mẻ, cô sửa lại vị trí của ghita ở sau lưng, đi tới đài phun nước gần chỗ tiểu khu.

Sau đó nhìn xung quanh, bước chân dừng lại.

Phía trước có một chàng trai thật cao, mặc áo sơ mi xám, quần jean, trong miệng còn ngậm thuốc lá giống như chưa tỉnh ngủ, cả người không có tinh thần, đầu cúi thấp, đi tới đi lui xoa xoa mái tóc, lấy điều thuốc lá kẹp trong tay xuống, tai kia đút vào túi quần, sau đó nhả một ngụm nước bọt.

Cô đứng bên trái đài phun nước, cậu ta đi vào từ bên phải.

"Dưới trời xanh, gió thổi tám ngàn dặm" Cô bỗng nhớ tới câu này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Quốc khánh được nghỉ 7 ngày.

Ngoại trừ một hôm phải đi học ghita, tất cả các ngày còn lại cô ở nhà viết bản thảo, viết rồi lại xóa, không biết Thích Kiều đã sớm đi đâu với Tống Gia Thụ rồi.

Sáng sớm, Thịnh Điền ngồi trong phòng khách xem phim dân quốc.

"Mẹ, cha đi đâu?" Mạnh Thịnh Nam cắn trái dưa leo, từ phòng bếp đi ra, quét một vòng xung quanh.

Ánh mắt Thịnh Điền chưa từng rời khỏi màn hình TV.

"Qua nhà Khang Khái chơi mạt chược"

"Thật là thoải mái."

Thịnh Điền hỏi. "Con khó chịu?"

"Vâng." Mạnh Thịnh Nam nhai dưa chuột, nói. "Hơn một tháng nữa đã nộp bản thảo rồi nhưng giờ con bó tay toàn tập rồi."

Thịnh Điền ngừng đầu nói. "Cứ ở nhà mãi thì có ý tưởng gì, không đi ra ngoài chơi thì biết cái gì, từng trải là tài sản quý báu nhất khi sáng tác, đọc vạn quyển sách đi vạn dặm đường, con hiểu đạo lý này không?"

Mạnh Thịnh Nam nhủ mảy.

"Hiểu là hiểu nhưng bây giờ con đi vào ngõ cụt rồi."

Thịnh Điền ấn tiếng TV nhỏ đi.

"Vậy thì viết những thứ đơn giản đi, người bên cạnh con hoặc chuyện gì cũng được, không nhất thiết phải viết về chuyện thế giới bên ngoài, có thể lay động người đọc thì mới là tác phẩm hay."

"Mẹ."

"Sao?"

"Mẹ cũng dạy học sinh mẹ sáng tác văn thế sao?" Mạnh Thịnh Nam hỏi.

Thịnh Điền liếc mắt nhìn cô. "Một chữ thôi."

"Cái gì?"

"Đúng."

Mạnh Thịnh Nam nghe lời Thịnh Điền đi dạo để tìm tư liệu sống, cô vẫn còn đang suy ngẫm về lời nói của Thịnh Điền, dù sao Thịnh Điền cũng dạy lũ trẻ ở trường tiểu học hơn 20 năm rồi.

Nhưng mà, đi dạo phố một mình còn không bằng ở nhà viết bản thảo.

Mạnh Thịnh Nam đi loanh quanh hết một vòng, tới quảng trường Tân Hoa mua mấy quyển sách, mới vừa trả tiền lại tình cờ gặp người quen.

"Mạnh Thịnh Nam?"

Cô liếc mắt nhìn chàng trai. "Cậu cũng tới mua sách?"

"Cậu mua gì?" Phó Tùng gật đầu, hỏi cô.

Mạnh Thịnh Nam giơ sách cho cậu ta xem, Phó Tùng nhìn bìa sách.

"Cậu thích sách ngoại văn sao?"

"Tạm được nhưng có một vài chỗ đọc không hiểu."

Phó Tùng. "Thế sao còn mua?"

"Tớ thích sưu tầm sách, hơn nữa bìa cũng rất đẹp." Lúc cô nói mấy lời này, trên mặt hiện lên vẻ nghịch ngợm.

Phó Tùng nhìn cô.

"Nếu như con người sống tới 60 tuổi, thời gian làm việc là 13 năm, ngoại trừ đi ngủ, ăn thì thời gian còn lại là 17 năm, không nên lãng phí thời gian đọc mấy cuốn sách mình không hiểu." Cậu ta cố gắng giải thích đơn giản.

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Cần tớ lặp lại lần nữa không?"

Mạnh Thịnh Nam mấp máy môi, hắng giọng một cái. "Chuột triết học, cậu có sò...thích gì không?"

"Con gái."

"Cái gì?" Mạnh Thịnh nam không nghe rõ.

Phó Tùng há miệng, khẽ nói. "Thích con gái."

Mạnh Thịnh Nam. "À, tớ không quấy rầy cậu nữa, gặp lại ở trường." Vừa dứt lời đã mau trốn đi, cô vừa đi vừa ngẫm, đây là con người ngoài hành tinh mất rồi.

Phó Tùng nở nụ cười đi vào hiệu sách.

Một ngày trước khi hết kỳ nghỉ, Thích Kiều tới nhà cô chơi. Khi đó, Mạnh Thịnh Nam đang tựa vào đầu giường nhìn mấy cuốn sách mà Phó Tùng bảo tốn thời gian, cô đang đọc tác phẩm nổi tiếng phu nhân Bovary, Thích Kiều ở dưới lầu hết tên cô, cô ngần ngại mở cửa đi vào phòng ngủ của cô, mới thấy cô đã khoa trương che miệng lại.

Mạnh Thịnh Nam để sách xuống ngẩng đầu nhìn cô nàng.

"Dì Thịnh nói cậu không đi ra ngoài, không phải ở nhà mọc nấm rồi chứ?"

"Đóng cửa ra ngoài, đi về lại nói tiếp."

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu giờ sách, khuôn mặt nghiêm túc.

Thích Kiều đóng cửa lại rồi, một giây sau trực tiếp nằm chữ đại trên giường.

"Xong xong, Mạnh Thịnh Nam điên rồi."

Mạnh Thịnh Nam liếc mắt xem thường. "Cậu có thể nhớ tới tớ thực sự là phúc cho tớ rồi."

Thích Kiều cười haha, cõng giày tèo lên giường với Mạnh Thịnh Nam, bắt đầu lấy lòng.

"Không phải giờ tớ đến rồi sao, Nam Nam."

"Này." Mạnh Thịnh Nam đẩy Thích Kiều ra. "Tớ nổi da gà hết rồi."

Thích Kiều ngồi xong lại bắt đầu cười ngây ngô.

"Cười cái gì?" Mạnh Thịnh Nam cảm thấy có gì đó không đúng.

Thích Kiều muốn nói lại thôi. "Cậu đoán trước đi."

"Tổng Gia Thụ làm gì với cậu rồi phải không?"

Thích Kiều kinh ngạc.

"Sao cậu biết?"

Đầu Mạnh Thịnh Nam hơi đau.

"Sau này ra ngoài đừng bảo tớ là bạn thân cậu, quá mất mặt."

Thích Kiều nhăn nhăn nhỏ nhỏ, do do dự dự.

"Chuyện đó...Cậu ấy, hôn tớ rồi."

Ba chữ cuối nói vô cùng nhanh.

"Không tới mức vui đến thế chứ."

"Cậu ấy còn sờ tớ."

Mạnh Thịnh Nam im lặng vài giây.

"Sờ chỗ nào rồi?"

Thích Kiều không nhìn cô, nói. "Là...sờ chỗ nên sờ."

Mạnh Thịnh Nam thực sự không biết nói cái gì, Thích Kiều đột nhiên biến sắc.

"Cậu nói tớ có thể mang thai hay không?"

"Hà?"

"Sinh con ấy."

"Chắc là, không thể nào."

"Cậu lên internet tra hộ tớ đi."

Khi đó cái gì cũng không hiểu, tuổi còn nhỏ cho rằng hôn rồi sẽ có thai, lúc còn 7,8 tuổi, trên TV ngày nào cũng có phim cổ trang, Thích Kiều tới tìm cô chơi, cầm chân của cô khoác lên người.

"Còn không mau quỳ xuống cho bốn công chúa?"

Hầu như lần nào Mạnh Thịnh Nam cũng chỉ đứng cười.

Ngày nghỉ cũng kết thúc rồi, buổi tối Mạnh Thịnh Nam mơ một giấc mơ dài, sau khi tỉnh lại cũng chẳng nhớ là gì, cả người chảy đầy mồ hôi, cô liếc nhìn sắc trời bên ngoài rồi đồng hồ báo thức, ánh mắt tối sầm đi.

Lấy giấy làm đơn vị đo tốc độ.

Cô vội vàng đứng lên, mặc quần áo tử tế rồi rửa mặt. Thịnh Điền và Mạnh Tân vẫn đang còn ngủ, Mạnh Thịnh Nam dắt xe đạp ra khỏi cửa rồi đạp thật nhanh.

Trên đường cái hầu như không có ai.

Lúc đó Mạnh Thịnh Nam cũng chẳng để ý là vì lý do gì, mãi tới khi đến nhà xe, thấy chú bảo vệ vẫn còn đóng cửa cô mới phản ứng. Cô lập tức nhìn đèn đường, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ mới 5 rưỡi.

Trời mẹ.

Không còn cách nào nữa, cô dựng xe đạp một bên rồi ngồi trên bậc thang. Sắc trời vẫn u ám, trời hơi lạnh.

Mạnh Thịnh Nam mặc áo len, bên ngoài là đồng phục học sinh đơn bạc.

Con gió thổi qua, cô run lên, hai tay ôm chặt cánh tay, tựa cằm lên đầu gối, 6 giờ sáng nhà xe mới mở cửa, từ xa truyền tới tiếng trò chuyện của mấy cậu trai.

"Aizz, tôi nói, tốc độ Internet ở đây nhanh hơn Thiên Minh."

Có người than thở. "Tối hôm qua đánh quái cả đêm, lát nữa tới trường ngủ bù."

"Tôi cũng thế, mệt chết rồi."

"..."

Trong đó có vài người không mở miệng, một cậu trai trong số đó rút cổ lại, trong miệng còn ngậm điều thuốc, giống như đại gia, một cậu trai trong số đó xoa xoa tay, đặt lên miệng hà hơi.

"Hôm nay là thứ mấy?" Giọng nói nhàn nhạt vang lên.

"Thứ bảy?"

"Cút, hôm nay phải chào cờ."

"Mẹ nó!"

"Tao không mang đồng phục học sinh."

Cô sờ sờ quần áo của mình, cảm giác gió càng lạnh hơn.

"Sợ?" Một cậu trai hừ một tiếng, khinh bỉ nói.

Giọng nói này làm Mạnh Thịnh Nam cứng đờ.

Một người nói. "Vẫn là Tri gia bình tĩnh."

"Cùng lắm thì bị phạt đứng thôi." Một người tiếp lời.

Sáng sớm, trên đường chỉ có mấy người nhưng đã chiếm nửa con phố, cà lơ phất phơ bước tới, chốc lát sau đã thấy bọn họ hướng tới con đường vào trường, không thấy bóng dáng nữa.

Chờ tới lúc cửa nhà xe mở, Mạnh Thịnh Nam cất xe rồi mới vào trường.

Cô vừa đi vừa nghĩ là hình như hôm nay cô làm vệ sinh, không cần đi chào cờ, trong phòng họ có mấy người cũng giúp cô dọn vệ sinh, thời gian chào cờ khoảng 30 phút, cô lau bảng rồi mức nước, làm xong cả người đã đổ đầy mồ hôi, sau khi kết thúc buổi chào cờ, trong hành lang đã có học sinh đi tới đi lui.

Mạnh Thịnh Nam nghỉ ngơi mấy phút sau đó mới xách thùng rác đi ra khỏi phòng học.

Nơi đổ rác ở phía sau trường, cô đổ xong rồi đi về lớp. Trên đường đi, khắp nơi đều là bạn học, bước chân Mạnh Thịnh Nam nhanh hơn, xuyên qua ban khoa học tự nhiên, gió sáng sớm vẫn rất lạnh, cô cúi đầu, bước xuống bậc thang theo bản năng rút cổ lại một cái, một cảnh tượng hiện lên trong mắt.

Ở bên cạnh phòng học có một hàng nam sinh đang đứng đó, không mặc đồng phục học sinh.

Người đầu tiên là cậu.

Cà lơ phất phơ dựa vào tường, dáng vẻ không tỉnh ngủ, đi nét cả đêm có thể không mệt sao? Mạnh Thịnh Nam bấu môi đi về phía trước, không biết thế nào mà vừa quay đầu đã nhìn thoáng qua lớp học Lý 10.

Tiết hai buổi sáng là tiết Tiếng Anh, cô bị lão lâm chuyện kêu trả lời câu hỏi, hơn nữa còn bị gọi hai lần. Sau khi hết tiết, Tiết Lâm cười hỏi cô, nói.

"Mạnh Thịnh Nam, cậu học Tiếng Anh tốt vậy."

Mạnh Thịnh Nam hơi ngại. "Ồn thôi."

"Khiêm tốn thế, cô đề cậu làm đại biểu lớp Anh chắc chắn đã suy nghĩ nhiều."

Mạnh Thịnh Nam thờ dài. "Cô gọi tôi trả lời câu hỏi chắc cũng phải suy nghĩ nhiều rồi."

Một lát sau, Niếp Tịnh nói. "Hôm nay cậu làm vệ sinh rồi, tối tớ đổ rác giúp cậu."

"Không thành vấn đề." Cô nói.

Niếp Tịnh cười, nhìn Phó Tùng. "Sao cậu không nói gì?"

Phó Tùng cúi đầu viết viết.

Tiết Lâm nói. "Lúc cậu ta học, ngay cả cha mẹ cũng không thêm nhận, chúng ta cứ nói chuyện đi."

Niếp Tịnh không có hứng thú, nói vài câu đã quay đầu lại, Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn Phó Tùng, chỉ cười không nói gì.

Tan học, cô đạp xe về nhà.

Thịnh Điển dọn cơm lên bàn, hỏi. "Sáng sớm đi sớm vậy?"

"Nhìn lộn thời gian." Mạnh Thịnh Nam vừa ăn vừa nói.

Thịnh Điển lắc đầu. "Cái tính này mãi không sửa nổi."

"Đúng vậy."

Thịnh Điển. "Đáng đời."

"Mẹ có phải mẹ ruột con không?"

"Nhặt ở thùng rác."

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Sao mẹ giống dì Kiều thế?"

"Giống cái gì?"

Mạnh Thịnh Nam. "Dì ấy bảo nhặt Thích Kiều trong thùng rác."

Thịnh Điển gạt đầu, không phủ nhận.

"Dì và mẹ nhặt hai đứa chung một chỗ."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Cơm nước xong, cô nghỉ ngơi một lát rồi tới trường học. Khi đó nhiệt độ chênh lệch trong ngày khá lớn, buổi trưa rất nóng, lúc cô tới phòng học, Phó Tùng đang đọc sách, nghe tiếng mở cửa ngẩng đầu lên, thấy cô, cậu ta nở nụ cười.

"Cậu mặc đồng phục học sinh không đẹp."

Mạnh Thịnh Nam đề cập xuống. "Tớ cũng nghĩ cậu sẽ không khen."

Phó Tùng "ừ" một tiếng.

"Được rồi."

Cô bảo "câm", cậu trai cười.

Những ngày trước thứ Tư trôi qua thật chậm, qua thứ Năm lại thấy thời gian trôi đi nhanh, thời gian trực nhật của Mạnh Thịnh Nam cũng sắp xong rồi, sau tiết tự học, Phó Tùng ở lại giúp cô lau bảng, thế là xong.

Lúc Tiết Lâm quay lại, nhìn trong phòng học cũng chẳng còn bao nhiêu người.

"Phó Tùng đâu?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Đi lấy nước rồi."

Tiết Lâm "Ah" một tiếng.

"Niếp Tịnh đâu, không phải là cô ấy đi đổ rác sao?"

Mạnh Thịnh Nam cười, nói. "Không biết nữa."

"Tớ đi với cậu."

"Không cần đâu, nhẹ lắm."

Nói xong cầm thùng rác xuống lầu.

Lúc đó, chuông tự học cũng mới vang lên, Mạnh Thịnh Nam chậm chạp đi tới nơi đổ rác, xa xa có mấy nam sinh đang chơi bóng rổ, nghe được tiếng chuông chạy về phòng học nhanh như làn khói.

Sắc trời đã tối.

Cô lẻ mề ở ngoài hồi lâu rồi về, cầm theo thùng rác leo cầu thang vẫn hơi mệt một chút, cô đi chậm chậm, toàn bộ trường vô cùng yên tĩnh không có âm thanh gì. Mạnh Thịnh Nam vất vả leo lên tầng 5, quẹo vào, ở bên ngoài cửa sổ thấy giáo viên đang ngồi trên bục giảng giờ tài liệu, cô chuẩn bị lên chạy vào, thùng rác ở phía sau đã bị người ta níu lại, Mạnh Thịnh Nam chậm rãi quay đầu.

"Giúp một chút."

Sắc mặt chàng trai hơi nhạt, con mắt đen nhánh, âm thanh trầm thấp. Ở khoảng cách gần, Mạnh Thịnh Nam có thể ngửi được mùi thuốc lá trên người cậu, lúc này cậu vẫn nắm lấy thùng rác, ngược mắt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Lần đầu tiên Mạnh Thịnh Nam cảm thấy tim mình đập nhanh.

Tóc cậu rối bời, bộ dạng chưa tỉnh ngủ, liên tục nói "Giúp một chuyện", giọng cậu đều đều, trước sau như một. Bởi vì cúi đầu, nương theo tia sáng phòng học cô có thể thấy được chân mày cậu hơi nhíu lại, không kiên nhẫn nhưng vẫn không mở miệng lần nữa, chỉ dùng ánh mắt hỏi thăm cô.

Mạnh Thịnh Nam nhìn cậu, chậm rãi gật đầu.

Hai người một trái một phải cứ nắm thùng rác như thế rồi đi vào phòng học. Vừa mới quay đầu, cô thấy cậu đi tới bàn thứ hai đếm ngược từ dưới lên, cô gái bên cạnh đã sớm chuẩn bị xong một chỗ trống, về mặt tương cưỡi, trong phòng học hơi ồn, giáo viên số học ho khan vài cái, lớp học yên tĩnh lại.

Mạnh Thịnh Nam mới ngồi xuống, Niếp Tĩnh đã cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

"Cậu biết nam sinh kia?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

Niép Tĩnh nhìn Mạnh Thịnh Nam vài lần, sau đó cúi đầu xuống. Một lát sau, giáo viên số học đã bắt đầu bài giảng, thời gian dần dần trôi qua, trong phòng học có chút ồn ào, bỗng nhiên giáo viên ngừng lại, ánh mắt nghiêm túc.

"Học sinh kia."

Thầy giơ ngón tay chỉ về phía sau, mọi người quay đầu nhìn.

Cô gái ngồi gần chàng trai, kéo cán tay chàng trai, nghiêng đầu nhỏ giọng nói chuyện, chàng trai tự vào bàn, thờ ơ không để ý tới. Tay phải để trên bàn nhẹ gõ gõ, nghe giọng của thầy giáo, cô gái lập tức cúi đầu, ngồi thẳng người.

Chàng trai không có phản ứng gì, ngay cả mắt cũng chưa chớp một lần.

"Nói cậu đấy, đứng lên."

Cô gái khẽ ngẩng đầu dùng cánh tay đỡ chàng trai một cái, chàng trai mới chậm chậm đứng lên, cả lớp phát phơ. Mạnh Thịnh Nam quay đầu nhìn cậu.

"Nói bước tiếp theo nên làm thế nào?"

"Không biết."

"Lặp lại lần nữa xem?"

Cậu khẽ cười. "Thầy, em không biết."

Lần đầu tiên Mạnh Thịnh Nam thấy ai thẳng thắn như thế.

Niép Tịnh ghé sát vào cô, thấp giọng nói. "Cậu ta học ban tự nhiên, cả thầy giáo cũng không quản được cậu ta."

"Cậu tên gì?" Trọng giọng nói của thầy giáo đầy tức giận.

Chàng trai không thèm mở miệng, thầy giáo 50 tuổi, lần đầu tiên thấy học sinh như thế, lưu manh như vậy, tức giận thờ không nổi.

"Lớp trưởng, đứng lên." Thầy giáo lớn tiếng. "Tên cậu ta là gì?"

"Thầy, cậu ấy không phải ban chúng ta."

"Không phải?"

"Vâng." Lớp trưởng khẳng định, đẩy kính mắt một cái.

Ánh mắt thầy giáo rơi trên người cậu.

"Cậu học ban nào?"

Chàng trai đứng kiêu cả lợ phát phờ, không nói gì.

"Hỏi cậu đấy, cậu ở ban nào?"

Cô gái bên cạnh cậu ta đứng ngồi không yên, đứng lên, giọng nói yếu điệu.

"Thầy?"

"Muốn nói gì?"

"Cậu ấy là bạn học em, tới tìm em."

"Phòng học này có thể tùy tiện để ai vào cũng được sao?"

"Xin lỗi thầy, sau này sẽ không như thế nữa."

"Còn không đi ra ngoài?"

Thầy giáo mới nói tới chữ "Không", chàng trai kia đã đi ra ngoài.

Mạnh Thịnh Nam ghen hòng rồi, Tiết Lâm khoa trương kêu "trời ơi". Sau khi chàng trai đi, tức giận của thầy giáo không tiêu tan mà còn tăng thêm, sau khi tan học cũng tăng không giảm.

Mạnh Thịnh Nam dọn sách vở định trốn đi.

"Nếu như có bạn trai man như cậu bạn kia, chết cũng không có gì tiếc nuối." Tiết Lâm cảm thán, bỗng nhiên nói. "Mạnh Thịnh Nam, sao hôm nay cậu khác thế?"

Bước chân Mạnh Thịnh Nam dừng lại. "Sao thế?"

"Bình tĩnh như thế."

"Cái gì?"

"Trì Tranh ấy."

"Ai?"

"Trời, cậu không biết à?"

Mạnh Thịnh Nam thật sự không biết cậu tên Trì Tranh, cô mơ hồ nhớ lại, hình như có mấy lần trong buổi chào cờ nhà trường phê bình một người như vậy, số lần cảnh cáo còn cao hơn xác suất trúng thưởng.

"Cậu kích động như vậy làm gì?" Mạnh Thịnh Nam hỏi cô.

Tiết Lâm mỉm môi, cười cười. "Loại nam sinh đẹp trai lại còn lưu manh, ai không thích."

"Cậu ấy có bạn gái rồi."

Tiết Lâm cười, thấp giọng nói. "Cậu ta không yêu một người quá ba tháng, không tin cậu thử xem."

"Có liên quan gì tới cậu?" Niếp Tịnh hỏi.

Tiết Lâm "..."

Mạnh Thịnh Nam không có hứng thú với vấn đề này, chạy về nhà.

Sau khi rời khỏi phòng học, cô quay đầu thấy một đám nữ sinh vây quanh Lý Nham, cô gái cười ngọt ngào, vẻ mặt đờ ờ. Đúng thế, một chàng trai như vậy ai mà không thích.

Về chuyện ba tháng...

Ánh đèn đường chiếu sáng cả khu phố, cô đạp xe, nhanh chóng về nhà. Một buổi tối, có nam có nữ đi bên nhau, cậu cười tởm cười.

Đó mới là hình dáng thanh xuân.

Phía sau là một trận vui cười, xen vào đó là âm thanh mắng mỏ, Mạnh Thịnh Nam còn chưa nhìn rõ, cả người đã cứng đờ. Có thanh âm nũng nịu của nữ sinh, có tiếng cười trầm thấp của nam sinh.

"Trì Tranh, anh xem bọn họ kia."

Chàng trai chờ cô gái, nở nụ cười. "Bọn họ như vậy từ lâu rồi, không phải em không biết."

"Hừ..." Cô gái nghiêng đầu về đằng sau, giả vờ tức giận.

"Lý Nham, đừng làm thế." Một chàng trai trêu chọc nói.

Đám nam sinh lại bắt đầu cười vang.

"Trì Tranh, nghe nói hôm nay cậu ở trong lớp học của Lý Nham tạo nên danh tiếng không nhỏ."

"Đúng thế."

"Lý Nham không xấu hổ à?"

Cô gái cúi đầu, ôm chặt thắt lưng chàng trai không nói gì, chàng trai bị ôm chặt thắt lưng yếu ớt nở nụ cười mặc cho đám nam sinh cười.

Lúc ấy Mạnh Thịnh Nam đang đi qua ngã tư đường, chàng trai kia một tiếng trước vẫn còn ở trong lớp cô gây chuyện bây giờ lại đang cười. Cô giống như chậu cúc bầy ở cầu thang, sớm đã chẳng còn mùi hương, cô đơn đứng một mình trong đêm.

Khác gì buổi sáng trên bàn tiệc, giữa đám thanh niên một lão già.

Hơn một nghìn năm trước, có phải khi Bạch Cư Dị viết bài thơ này, cảnh tượng của ông cũng giống như cảnh tượng của cô tối nay không. Chàng trai chờ cô gái đi lượn sau buổi tự học, cô không cẩn thận nhìn thấy. Hôm đó âm lịch là ngày mừng 9 tháng 9, là Tết Trùng Cửu.

Trên đường dần trở nên vắng lạnh.

Về tới nhà, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy rất lạ, luôn có gì đó nghẹn ở ngực khiến cô không thở nổi. Mở máy tính ra, vào QQ, tin nhắn hiện lên.

"Làm gì thế Tiểu Mạnh?"

"Không làm gì cả."

Giang Lang Tài Tận nói. "Hai ngày trước nói chuyện với Chu Ninh Trì, em đoán xem tên hỗn đản này đã làm gì?"

"Không biết."

"Tới số 675 xem xét bản thảo rồi."

Mạnh Thịnh Nam. "Hà?"

"Sợ à? Cậu ta 3 lần đạt giải, bây giờ ban giáo khảo thân với cậu ta hơn cả con trai, để cho cậu ta xem xét bản thảo, Haha, đây là chuyện tốt.."

Lúc này Mạnh Thịnh Nam mới tỉnh táo hơn.

"Bây giờ em viết được bao nhiêu rồi?"

"Một chữ cũng chưa xong."

"Mẹ nó, em nói thật à?"

Cô nói. "Thật."

"Ngoạn, lại đây sờ đầu một cái."

Hai người nó chuyện một lúc đầu, Giang Lang Tài Tận cổ vũ cổ, bảo cô chớ nóng vội, nếu không có linh cảm thì tìm linh cảm cho bản thân. Trước khi ngủ, Mạnh Thịnh Nam tắt máy vì tính nằm lên giường suy nghĩ, không biết đã ngủ từ bao giờ. Ngày nào cô cũng tìm linh cảm, thời gian cũng chậm rãi trôi qua.

Chớp mắt một cái đã tới đầu tháng 11.

Ngày thi thử cũng nhanh chóng tới, buổi chiều trước hôm đó, Mạnh Thịnh Nam đang ôn Văn, Đàm Tự Đồng viết "Ta tự vung dao ngựa mặt cười, đi ở gian dạ hai ngọn Côn Lôn."

"Vào bài này sao?" Tiết Lâm hỏi.

"Không biết."

"Làm sao bây giờ, tớ có hơi lo lắng rồi."

"Cậu lo lắng?"

"Ừ."

Mạnh Thịnh Nam còn chưa lên tiếng, Phó Tùng đã nói.

"Dựa theo lý thuyết của sinh học, lo lắng là do hệ thần kinh hỗn loạn không thể cung ứng tin tức kịp. Đơn giản mà nói chính là.." Cậu ta ngừng một giây, nói. "Đầu óc cậu chưa chuẩn bị sẵn sàng."

Tiết Lâm "..."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Kỳ thi dựa theo lớp để phân chia phòng thi, hôm đó giáo viên chủ nhiệm bắt đầu phát danh sách phòng thi.

"Cậu ở phòng nào?" Niếp Tịnh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Phòng thứ 9."

Niép Tịnh "a" một tiếng. "Tớ ở phòng thứ 14, phòng 9 là phóng lớp nào?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu, Niếp Tịnh lại xoay người lại hỏi Phó Tùng và Tiết Lâm. Tiết Lâm và Niếp Tịnh cùng một phòng thi, Niếp Tịnh kích động hỏi số bao danh.

Trong phòng học hơi ồn ào, người đọc sách thi đọc, người nói chuyện thì vẫn cứ nói.

Sau khi học xong tiết ba thì tan học Thích Kiều chạy tới cùng cô đi tìm phòng thi, cô nàng này lú lú không ngừng, nói Tống Gia Thụ đồng ý sau khi thi xong sẽ tới Ô Trần chơi, rồi hỏi cô tiến độ của bản thảo.

"Cậu chuẩn bị thế nào rồi?"

Mạnh Thịnh Nam không biết đã trả lời "chưa" bao nhiêu lần, cô không có ý tưởng gì. Thích Kiều gõ đầu cô một cái, không làm sao được.

"Nếu không thì tới Ô Trần chơi đi, chưa tới một tiếng đã tới rồi."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Tớ đi làm gì, làm bóng đèn?"

"Được."

"Cậu cút đi."

Thích Kiều cười, đột nhiên kêu một tiếng.

"Đây không phải là phòng thi của cậu sao?"

Hai người đi tới dưới lầu của ban tự nhiên, một số học sinh cũng đang tìm phòng thi, Mạnh Thịnh Nam giương mắt nhìn sang, trên tường phòng học treo một cái bảng hiệu, lớp 10. Cô nhìn sang bên cạnh: Phòng thi số 9.

Cô thở hắt một hơi.

Thích Kiều nói. "Tớ thi ở phòng lớp tớ, sau khi thi xong cậu chờ tớ đi cùng nhé."

"Biết rồi."

Về tới nhà, Thịnh Điền đi từ bếp ra, trên người còn mặc tạp dề.

"Về sớm thế?"

"Vâng, ngày kia khảo sát rồi."

"Thím Khang mới kêu, con qua xem chút đi."

"Làm gì?"

Trong sân của Thím Khang nhà bên bày đầy sứa chua và hoa quả, rau dưa. Thím Khang cho mỗi người quen trong ngõ mỗi người một ít, lúc Mạnh Thịnh Nam qua, cả người thím Khang đã đầy mồ hôi.

"Nam Nam, mau tới mang cái hộp này về nhà cháu đi."

"Thím Khang, đây là gì?"

"Là anh Khang Khái của cháu gửi về, đã 22 tuổi rồi mà còn làm mấy chuyện này."

"Gửi về từ trường học sao?"

"Từ Bắc Kinh tới Giang Thành xa như vậy, không biết phí bưu điện hết bao nhiêu?"

Mạnh Thịnh Nam cúi người ôm một hộp rau quả về nhà. Thịnh Điền đang nấu cơm trong bếp, thấy Mạnh Thịnh Nam ôm một hộp rau quả tới càng sợ hơn.

"Cái gì đây?"

"Anh Khang Khái gửi về từ trường học."

Thịnh Điền nhìn. "Ai ư, sao đứa nhỏ này lại gửi rai?"

"Không biết, hơn 20 hộp cơ."

Thịnh Điền sợ hãi. "Gửi về từ Bắc Kinh?"

Mạnh Thịnh Nam đặt cái hộp xuống sàn bếp rửa tay rồi gạt đầu sau đó nghe Thịnh Điền nói dông dài.

"Khang Khái thật là hiểu chuyện, lớn hơn con 5, 6 tuổi, người ta mười bảy tuổi đã đi Bắc Kinh học y, không biết có bạn gái chưa."

Mạnh Thịnh Nam rửa tay xong, thừa dịp Thịnh Điền đang không để ý chạy nhanh ra ngoài.

Mùa đông sắp tới, không khí hơi lạnh, sáng hôm sau Mạnh Thịnh Nam rời giường, mặc áo len vào, ôn Văn một lúc mới đi.

Tám giờ mới thi, cô đi hơi muộn.

Vào lớp 10, cô có chút lo lắng, giám thị đã ở trong phòng học rồi, cô cúi đầu tới vị trí của số báo danh 19 cạnh cửa sổ, giám thị xé bài thi đang niêm phong, liếc mắt nhìn phía dưới.

"Không được để sách vở trong gầm bàn, phát hiện sẽ đánh dấu bài." Giọng nói nghiêm túc.

Trước khi thi, trong ngăn bàn mỗi học sinh đều được dọn dẹp sạch sẽ, đáng lý ra sẽ rất sạch sẽ, Mạnh Thịnh Nam không để ý, liếc nhìn ngăn bàn.

Trời.

Một đám hỗn loạn, sách vở để lung tung, bên trong còn có đồng phục học sinh.

Giám thị bắt đầu phát đề, cô luống cuống tay chân bắt đầu dọn dẹp, để sách lên cạnh bục giảng. Sách rất nặng, đồng phục học sinh còn có mùi thuốc lá, Mạnh Thịnh Nam thấy hơi mệt, vất vả lắm mới để được đồng ách lên bàn, đang muốn xoay người rời đi, đồng phục học sinh lại rơi xuống, Mạnh Thịnh Nam nhìn giám thị, nhanh tay nhặt đồng phục lên, trong đồng phục rơi ra một cái chứng minh nhân dân.

Trì Tranh, 01/01/1987

Mạnh Thịnh Nam hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn vào tấm hình của chàng trai. Bộ dáng rất nghiêm túc, khác xa so với hình tượng cà lơ phất phơ thường ngày. Trong ảnh cậu rất có sức sống, sáng rực rỡ, con mắt có hồn.

Tóc ngắn lại có chút non nớt.

Cô không có thời gian suy nghĩ nhiều, bỏ thẻ chứng minh thư về trong đồng phục, nhét quần áo trong trong cùng của chồng sách, xác nhận nó không rơi xuống nữa mới về lại chỗ cũ. Thời gian thi Văn là 180 phút, Mạnh Thịnh Nam viết xong văn còn dư hơn mười phút, cô bắt đầu nghĩ ngợi đủ thứ, cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ tùy tiện nghĩ tới chuyện duyên phận, suy nghĩ này vẫn còn lưu lại trong đầu cho tới chiều thi Tiếng Anh. Khi đó, Mạnh Thịnh Nam đang tô câu trả lời.

Cách thời gian nộp bài còn 10 phút.

Cô trả lời tương đối chậm, lúc tô được 60 câu, bụng bắt đầu đau. Lúc đầu không để ý, về sau càng ngày càng đau. Rốt cục cũng tô xong, cô ghé vào trên bàn, một tay ôm bụng, cả người đỏ mồ hôi. Giám thị tới thu bài của cô vẫn chưa nhận ra, chỉ cho là cô mệt nên đang nghỉ ngơi, thu xong bài, đếm số lượng rồi rời đi, trong phòng học chỉ còn mình cô.

Mạnh Thịnh Nam nằm ở đó, không có sức lực nào, muốn đợi cơn đau đi qua. Cả đầu cô ngã vào cùi trỏ tay, cái mũi dán vào bàn, gần tới mức có thể ngửi được mùi thuốc lá nhân nhật, không quá nồng, còn có cả mùi nam tính lưu lại trong đồng phục học sinh.

Bên tai truyền tới một âm thanh khàn khàn lại thờ ơ.

"Bạn học."

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ngoài cửa sổ, gió thổi vi vu.

Mạnh Thịnh Nam giật mình, chậm rãi ngẩng đầu lên. Cậu đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, chân mày nhíu lại nhưng không nói gì.

"Có thể tránh ra một tí không."

Cậu hướng về phía cái bàn, nói. "Tôi lấy đồ."

Ánh mặt trời chiếu xuống phòng học, chiếu lên bóng dáng cao ngất của cậu.

Mạnh Thịnh Nam biết người tới là ai nhưng lại có chút ngẩn ngơ, ngần kéo đã bị cô dọn dẹp sạch sẽ rồi. Cô chớp chớp mắt chịu đựng đau đớn.

"Thật ngại quá, tôi dọn sạch rồi để trên bục giảng rồi, cậu qua kia tìm đi."

Chàng trai nghe xong, nhìn cô một cái không nói gì nữa, xoay người tới bục giảng.

Mạnh Thịnh Nam nhìn bóng lưng gầy của cậu, cô gục xuống bàn, đáy lòng rung động không dám ngẩng đầu, chỉ thấy bên kia truyền tới thanh âm lạt đờ đặc, tiếp đến nghe được có người gọi.

"Trình Tranh, tìm thấy thẻ căn cước chưa?"

Chàng trai không đáp lời, Mạnh Thịnh Nam cho là cậu đi rồi.

Bên ngoài mơ hồ truyền tới đoạn đối thoại.

"Tìm được không?"

"Được."

"Đi nhanh lên, đã hẹn chơi Warcraft rồi."

"..."

Thanh âm đã trôi về phía xa, Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, bụng đau đơn quằn quại, ngay cả sức lực để đứng lên cô cũng không có, chẳng bao lâu Thích Kiều đã tới, hoảng sợ nhìn cô.

"Sao thế?"

Mạnh Thịnh Nam cau mày, nhin đau nói. "Chắc là đau sóc, bụng đột nhiên đau."

"Buổi trưa ăn gì?" Thích Kiều hỏi.

"Sườn xào chua ngọt, còn có cả tương ớt nữa."

"Làm sao bây giờ, tớ cũng muốn ăn."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Hai người ngồi trong phòng học gần mười phút, cuối cùng cơn đau của Mạnh Thịnh Nam cũng từ từ tiêu tan, Thích Kiều nói chuyện cùng cô, đòi đi lực chú ý của cô.

"Bạn học Mạnh Thịnh Nam."

"Hà?"

"Cái đầu này của cậu đã làm nhiều năm rồi, cũng nên làm lại đi."

Mạnh Thịnh Nam kéo kéo mái tóc dài của Thích Kiều.

"Thật là phiền phức."

"Cậu không biết gì cả, con gái để tóc dài rất dễ nhìn, có rất nhiều con trai thích tóc dài, hiểu không?"

"Tống Gia Thụ cũng thế?"

"Đó là đương nhiên."

Mạnh Thịnh Nam đột nhiên nhớ tới Lý Nham, tóc dài xõa vai, mi thanh mục tú, lúc cười lộ lên vô cùng xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, làm nũng, trách không được ai cũng thích cô ấy.

"Nghĩ gì thế?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

"Được rồi. Cậu đoán xem tớ mới tình cờ gặp ai?" Thích Kiều cười.

"Ai?"

"Cái tên lưu manh."

Mạnh Thịnh Nam không biết.

Thích Kiều. "Tớ biết cậu không hiểu, cậu là cô gái ngoan ngoãn, quy quy củ củ, chưa từng nghe tên này."

"Ai?"

"Trì Tranh."M

Mạnh Thịnh Nam sững sốt.

Thích Kiều nói. "Tớ mới tìm qua tìm cậu, hình như cậu ta về phòng học, lúc tớ vào đây thì cậu ta đi rồi. Không phải cậu ta học lớp này sao, một đám nam sinh suốt ngày tới quán nét chơi."

Mạnh Thịnh Nam nhìn cửa sổ, không đáp lời.

Đêm hôm đó Thích Kiều đạp xe chở cô về nhà, Thịnh Điền gọi cả hai ở lại ăn cơm tối, Thích Kiều lấy mấy cái bánh xong rồi đi, anh Thịnh Nam cũng không ăn được bao nhiêu, cả người mệt mỏi, trời còn chưa tối đã về phòng ngủ rồi.

Thịnh Điền và Mạnh Tân xem TV trong phòng khách.

"Con bé sao thế? Sao hôm nay ngủ sớm thế?" Thịnh Điền nhìn lên lầu hai, không nhận được hồi Mạnh Tân.

Mạnh Tân nhìn lên lầu hai.

"Em lên xem nó chút đi."

Lúc Thịnh Điền mở cửa hoảng sợ, cả người Mạnh Thịnh Nam phát sốt.

"Nam Nam." Thịnh Điền nhẹ giọng gọi.

Mạnh Thịnh Nam mơ mơ màng màng xoay người lại ngủ. Thịnh Điền đánh thức cô dậy, Mạnh Thịnh Nam còn chưa tỉnh táo Mạnh Tân đã cõng cô tới bệnh viện gần nhất. Khi ấy trời đã khuya, sau khi Mạnh Thịnh Nam truyền một chai nước biển cả hai mới đỡ lo.

Một đêm trôi qua, 4 giờ sáng Mạnh Thịnh Nam hết sốt.

Thịnh Điền soi đèn pin, Mạnh Tân công cô đang ngủ say về nhà. Cả hai ở trong bệnh viện trông Mạnh Thịnh Nam chưa ngủ được một giấc, Thịnh Điền thức giục Mạnh Tân nhanh đi ngủ, ngày mai còn phải đi làm. Thịnh Điền ngủ chung với con gái, lúc Mạnh Thịnh Nam tỉnh lại đã 9 giờ sáng.

Thịnh Điền làm xong cơm mới gọi cô, cô gấp gấp mặc quần áo.

"Chậm thôi, mẹ gọi điện báo Kiều Kiều xin nghỉ giúp con.

Mạnh Thịnh Nam "Ah" một tiếng.

"Ah cái gì mà ah, nửa đêm phát sốt suốt chút nữa dọa chết mẹ và cha."

Mạnh Thịnh Nam không biết phải làm sao.

"Hôm nay còn phải thi."

"Chỉ là một kỳ thi khảo sát thôi, chẳng có chuyện gì lớn cả, được rồi, tắm xong thì xuống ăn cơm."

Cơm nước xong, Mạnh Thịnh Nam lại truyền một bình nước biển nữa.

"Mẹ. Hôm nay mẹ không lên lớp sao?"

Thịnh Điền ngồi bên giường, nói. "Chiều nay có một tiết, thích hợp để hầu hạ con."

Mạnh Thịnh Nam le lưỡi cười.

"Mẹ khỏe rồi."

"Nói nhiều."

Mạnh Thịnh Nam cười.

"Bản thảo viết đến đâu rồi?" Thịnh Điền hỏi.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Viết rồi lại xóa."

"Con nghĩ nhiều quá."

"Mẹ."

"Hả?"

"Vì sao khi đó mẹ ủng hộ con viết, không sợ con chệnh mảng học hành sao?"

Thịnh Điền cười, nhìn cô.

"Chuyện này khó nói."

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Vì sao?"

"Lúc đầu mẹ không đồng ý, may mà có cha con khuyên. Ông ấy nói tuổi con bây giờ khó có lý tưởng làm một chuyện, làm cha mẹ phải ủng hộ con tới cùng, về phần bài vở, trước mắt con chưa chênh lệch. Đường nhiên, nếu như có thể giống Khang Khải, thi đỗ Bắc Đại thì tốt."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trọng tâm câu chuyện đã kéo tới vấn đề này, Mạnh Thịnh Nam chỉ có thể giả bộ ngủ.

Ngày hôm đó sau khi từ bệnh viện về, cả một buổi chiều cô ở ngoài sân nhà mình phơi nắng, cuộc sống như vậy quả thật viên mãn. Trời xanh mây trắng cái gì cũng tốt, đồ bệnh rồi lại càng lười thêm.

Sáng hôm sau đi học, giờ đọc sách buổi sáng.

Phó Tùng không đi đọc sách, ở trong lớp làm bài tập, Mạnh Thịnh nam sợ lạnh cũng ngồi ở chỗ mình. Trong phòng không có mấy người, một lát sau Phó Tùng dùng bút chọc chọc lưng cô.

Mạnh Thịnh Nam quay đầu, Phó Tùng hỏi cô.

"Hôm qua xảy ra chuyện gì? Sao không đi thi."

"Sốt, ở nhà truyền."

"Đờ hơn chưa?"

"Tớ ngồi ở đây rồi này, cậu đoán xem"

"Khỏi hẳn rồi?"

"Đại thần triết học quan tâm dân chúng?"

"Có thể nói như vậy."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Phó Tùng là đệ nhất tài tử trong ban tự nhiên nhưng Tiếng Anh lại rất bình thường. Sau khi giáo viên chỉ nhiệm chữa bài thi rồi phát bài, Niếp Tĩnh nhìn chăm chăm bài thi của Mạnh Thịnh Nam, biểu cảm quả thật....

"Mạnh Thịnh Nam, bây giờ tớ hiểu tại sao chủ nhiệm lại để cậu làm đại biểu lớp Anh rồi, thành tích này của cậu quả thật..."

Tiết Lâm ghé sát vào.

"Trời, 139, thành tích này đứng đầu rồi, có khi đứng đầu toàn trường ấy chứ."

Sự thật chứng minh, suy đoán nào cũng có khả năng chính xác. Giáo viên chủ nhiệm đặc biệt khen ngợi thành tích Tiếng Anh của Mạnh Thịnh Nam nhưng số học thì khác.

Sau giờ học, Niếp Tĩnh xin chỉ dạy của cô.

"Tiếng Anh cậu học tốt như thế, có bí quyết gì?"

"Tự học, tự đọc sách."

"Vậy sao làm tốt như thế."

"Liên quan tới chuyện thuộc từ."

Đó là đầu tháng 3 của mùa hè nọ, Mạnh Thịnh Nam cùng Thích Kiều đi học thư pháp gặp phải đại thần tham gia cuộc thi Tiếng Anh toàn quốc, lúc đó Thích Kiều hỏi đại thần cách để học tốt Tiếng Anh.

Đại thần nói một cách sâu hiểm khó dò.

"Về nhà đọc thuộc lòng 20 trang sách rồi nói."

Vì vậy hai người làm theo.

Sau kỳ nghỉ hè, trình độ Tiếng Anh hai người đột nhiên tăng mạnh, sau đó mỗi lần thi xong hai người đều sẽ học thuộc lòng các từ mới rồi đọc đoạn đối thoại cho nhau nghe, lâu dần cũng tạo thành thói quen.

Niep Tinh nghe xong kinh ngạc.

"Thật hay giả?"

"Hiều nhưng không thể diễn đạt bằng lời."

"Vị đại thần kia là ai?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Đến nay tớ cũng không biết tên anh ấy, chỉ gặp một lần thôi."

"Giống như Tế Công làm phép vậy."

"Anh ấy còn đẹp trai hơn Tế Công."

"Đẹp trai hơn Trì Tranh." Tiết Lâm chen lời.

"Hà?"

Cô nàng cười cười không đáp, hỏi lại. "Cậu có nghĩ tới chuyện kiếm bạn trai không?"

"Không."

"Thật?" Niep Tinh hỏi.

"Thật sự."

Khi đó Mạnh Thịnh Nam còn quá đơn thuần, tới buổi tự học, Phó Tùng đem bài thi số học của mình đưa cho cô.

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Cho tớ làm gì?"

"Tớ không cần cái này, cậu cầm mà ôn đi."

"Cậu không cần?"

"Ừ."

"Tớ mang về chép lại rồi sẽ trả cho cậu."

"Tùy đi."

Mạnh Thịnh Nam cười cười bắt đầu giờ bài thi, Niep Tinh ghé sát đầu vào.

"Bài thi Toán học của Phó Tùng?"

Mạnh Thịnh Nam "ừ" một tiếng.

"Tớ có thể xem không?" Niep Tinh cẩn thận hỏi.

"Được."

Niep Tinh cầm bài thi xem cả buổi, sau khi về tay cô cũng đã sắp tan học rồi, mạnh Thịnh Nam thăm thỏ dài vài cái.

Niep Tinh quay đầu hỏi. "Cậu sao thế, sao không có tinh thần gì?"

"Không có gì." Cô cười.

Bởi vì bệnh nặng mới khỏi, Thích Kiều xung phong nhận việc đưa đón cô mỗi ngày, Mạnh Thịnh Nam đồng ý, ngồi trong phòng học ngoan ngoãn chờ Thích Kiều, cả lớp đã tan, lúc này chỉ còn lại Niep Tinh và cô.

"Cậu chưa đi sao?" Niep Tinh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam "Ah" một tiếng. "Tớ đợi bạn tớ."

Đang nói thì Thích Kiều tới.

"Cầm thấy thế nào?" Cô nàng vẫy vẫy tay với Mạnh Thịnh Nam, cười tủm tỉm hỏi.

Mạnh Thịnh Nam chột chột hồng cô nàng, Thích Kiều sợ ngứa, vội vàng tránh ra.

"Hạ thủ nặng như thế sao? Cẩn thận đêm nay tớ bỏ cậu ở đây."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Tùy cậu."

Hai người cười hìhìhaha, Niếp Tịnh đứng ở một bên, thừa dịp hai người im lặng nói. "Tớ đi trước đây." Người bị gọi nhìn sang, nhẹ nhàng gật đầu một cái. "Tạm biệt."

Cô gái đi xa, Thích Kiều cầm cặp cho Mạnh Thịnh Nam, hai người đi ra ngoài.

"Cô bạn vừa rồi..." Thích Kiều nói một nửa lại dừng lại.

"Sao?"

"Không nói nên lời, cảm giác hơi kỳ lạ."

"Ừ."

Buổi tối cuối thu, hai người sóng vai đi trên lối đi bộ.

Xung quanh thi thoảng có tốp năm tốp ba học sinh đi qua, bóng đèn chiếu sáng khắp trường, ban khoa học tự nhiên giống như tòa kim son. Lúc Mạnh Thịnh Nam lướt qua mấy tòa nhà, cô thoáng nhìn phòng học kia.

Ba ngày trôi qua, thành tích của ban nào cũng đã có, Mạnh Thịnh Nam thiếu bài kiểm tra một môn nên đứng thứ tư từ dưới lên. Bởi vì lý do như vậy nên cô cũng không có đề thi, tiếp theo là tiết lịch sử, Niếp Tịnh đề đề thi giữa hai người, một bên nghe một bên hơi kéo về phía mình, Mạnh Thịnh Nam quan sát một cách khó khăn. Sau khi hết tiết, không biết tại sao cô cảm thấy thật phiền, nhanh chóng đi tìm Thích Kiều.

Ban khoa học tự nhiên hình như còn sống động hơn bên xã hội.

Giờ ra chơi, một đám học sinh đứng trên lan can trò chuyện, Mạnh Thịnh Nam đi qua lớp 10 vô thức dừng lại, nhìn một lát mới chậm chậm đi lên lầu. Lớp của Thích Kiều ở tầng ba, cô nàng đang liếc mắt đưa tình với Tống Gia Thụ, Mạnh Thịnh Nam không dám quấy rầy nên đi về.

Trong hành lang có vô số học sinh đi lại.

Mạnh Thịnh Nam xuống lầu một, vừa mới xoay người đã thấy bóng dáng cậu. Lúc cô lên lầu không có ai, sao bây giờ đã tụ tập đông thế này, một đám nam sinh tụ tập trong hành lang nói nói cười cười.

Từ xa đã nhìn thấy cậu đứng ở giữa, cầm điều thuốc trên tay.

Mạnh Thịnh Nam hít sâu một hơi, lá gan thật lớn, không sợ thầy chủ nhiệm bắt sao? Cô nhìn một lúc lâu, cậu cắn cắn điều thuốc trong miệng, nở nụ cười. Trừ cậu ra còn có mấy nam sinh cùng cậu chơi game trong quán net.

Mấy người bá vai nhau, nở nụ cười.

"Sử Kim, về mặt này của cậu....Nói xem mất bao nhiêu tiền rồi?"

Sử Kim khoát bàn tay đang đặt trên bả vai mình ra, lắc đầu thờ dãi.

"Đêm nay về nhà chắc chắn ăn đòn rồi."

Một nam sinh tới nói vài câu. "Bài kiểm tra Toán cậu chỉ được 50 thôi. Còn đắc ý gì?"

Một đám người cười to.

Sử Kim vỗ vai cậu một cái. "Tôi nói này Tri Trành, hôm đó cậu lại bùng nổ nữa à, Toán được 140, cả Tiếng Anh nữa, không thể nói nổi."

"Bao nhiêu?" Nam sinh bên cạnh reu reo.

Cậu cười.

"27."

Một đám nam sinh cười to.

"Có tiền đồ."

Sử Kim nói. "Không phải Tiếng Anh của Lý Nham rất tốt sao, bảo cô ấy kèm đi."

Cậu gầy gầy thuốc lá, cười không nói.

Sử Kim nói. "Người anh em, tôi đang mong có điểm phúc như cậu mà không được."

Một trận cười vang lên.

Mạnh Thịnh Nam nhìn vài lần nữa rồi đi, cô định chiều nay sẽ xem điểm của Lý Nham, hình như xếp thứ 17 cả lớp, Tiếng Anh sao...

Trong phòng học, cô hỏi Phó Tùng.

"Bao nhiêu?"

Phó Tùng nhún mày. "Tớ phải biết sao?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

Một lát sau, Phó Tùng gọi cô, Mạnh Thịnh Nam xoay người.

"Sao thế?"

Phó Tùng nói. 79."

Trong nháy mắt, Mạnh Thịnh Nam nhớ tới khóe miệng đầy ý cười của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mới tới thứ 5 thôi nhưng cảm giác đã sắp tới thứ 7 rồi.

Kỳ thi thử đã qua, trong phòng học lại quay lại vẻ yên tĩnh như thường ngày. Không có áp lực thi cử, cả người đều thấy thoải mái. Ánh mặt trời chiếu vào phòng học, mọi người ghé vào bàn hưởng thụ giờ ra chơi giữa buổi, Mạnh Thịnh nam cầm bút tô vẽ vẽ trên giấy trắng.

Tiết Lâm dùng ngón tay chọc chọc cô.

"Sao thế?" Cô quay đầu lại, hỏi.

"Cậu cho tớ mượn vở ghi Tiếng Anh một lát được không?"

Mạnh Thịnh Nam đưa cuốn vở cho cô, không bao lâu Tiết Lâm đã đưa cho cô.

Cô ngàng ngạc nhiên hỏi. "Hôm nay cô giảng mà cậu không ghi sao?"

"Không."

"Vậy quên đi."

"Cậu mượn Phó Tùng đi."

"Trời, chữ của cậu ấy như gà bới ý, đọc được ba chữ xem như không tệ rồi."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Chàng trai đang bị oán thầm ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn hai người. Ánh mắt kia trong như nước khiến Tiết Lâm run lên, vội vàng quay lại nhìn Mạnh Thịnh Nam, không nghĩ tới cậu ta đã mở miệng hỏi. "Sao lại không ghi?"

Tiết Lâm "..."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Mạch suy nghĩ của người này không giống với người bình thường. Tiết Lâm nín cười, không nhịn được sau đó nghiêng đầu qua một bên, Mạnh Thịnh

Nam ấp úng không biết trả lời thế nào, nửa ngày mới nói.

"Thình thoảng lười một lần không được sao?"

"Học tập không được lười nhác."

Mạnh Thịnh Nam thở dài trong lòng. "IQ cao cũng mệt."

Tiết Lâm tặng cô một ánh mắt khích lệ.

Phó Tùng nghiêm nghị nói. "Vậy phải xem chuyện gì đã chứ, theo lý thuyết mà nói, học tập không phụ thuộc nhiều vào chỉ số IQ, cho nên đáp án của cậu không đúng, hơn nữa..."

"Chờ đã." Tiết Lâm cắt đứt cuộc trò chuyện, quay đầu nhìn cậu ta, nín cười nói. "Kế tiếp không phải lại nói theo lý thuyết nữa sao?"

Vừa nói xong hai cô gái bắt đầu cười.

Lời nói của cậu ta luôn mang theo ý cười, lúc mấu chốt còn nghiêm túc, sau đó hai người lại nghe thấy cậu ta lên tiếng. "Mạnh Thịnh Nam, hôm nay không ghi chép, sau khi về cậu không yên lòng, phải không?"

Sự thực chứng minh cậu ta luôn đúng.

Nói ra thì rất lạ, cô không còn muốn làm gì nữa, bây giờ đầu óc đang trống rỗng. Mạnh Thịnh Nam bị phê bình, yên lặng quay đầu ngẫm nghĩ sau đó tỏ vẻ về vẽ một chút. Cô ghé đầu vào bàn, Niếp Tịnh đẩy cô một cái, ý bảo cô nhìn ra cửa sổ.

Thích Kiều đang đập đập cửa sổ thủy tinh gọi cô.

"Gi?"

Trong hành lang, nghe được lời nói của Thích Kiều, Mạnh Thịnh Nam nhin không được kêu lên.

Thích Kiều che miệng cô. "Nam Nam, cậu đi với tớ một lúc."

"Bị thầy giáo phát hiện thì phải làm sao?" Mạnh Thịnh Nam thật muốn cho cô nàng này một cái tát.

"Tớ xem thời khóa biểu rồi, hôm nay lớp tự học buổi tối của các cậu không có thầy cô mà."

"Vậy lẽ chủ nhiệm biết thì sao?"

"Bảo bạn cùng bàn cậu giúp cậu, nói cậu đi vệ sinh thôi."

"Thích Kiều."

"Nam Nam"

Cả người nổi da gà.

"Chỉ là buổi biểu diễn thôi, làm gì đến mức đó."

"Cái gì mà chỉ là buổi biểu diễn, cậu ấy làm gì tớ cũng không thể bỏ qua."

"Tống Gia Thụ có biết cậu đi không?"

"Lúc đầu là thứ bảy mới tổ chức, ai ngờ đổi lịch, tớ không nói với cậu ấy."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Lúc nào cũng bị cậu làm cho tức chết."

"Lần này tớ cam đoan."

Mạnh Thịnh Nam thở dài, đang muốn về phòng học dọn đồ, nghĩ nghĩ có gì đó không đúng, thừa dịp Thích Kiều còn chưa đi, cô kéo cô nàng lại.

"Không cho đổi ý." Nhân lúc Mạnh Thịnh Nam chưa nói, Thích Kiều đã đánh đòn phủ đầu.

"Ai đổi ý, tớ hỏi cậu là ra khỏi trường bằng cách nào?" Mạnh Thịnh Nam thấp giọng cắn răng hỏi.

Thích Kiều cười thần bí. "Yên tâm, tớ có cách."

Vì vậy, dưới con mắt phê bình của Phó Tùng, Mạnh Thịnh Nam cúi đầu đeo cặp sách cúp học.

Trên đường đi, Thích Kiều đạp xe đạp, Mạnh Thịnh Nam ngồi đằng sau như công chúa.

"Bạn xin ở đâu giấy xin phép?"

Thích Kiều hơi mệt mỏi, không có cách nào, đã xin người ta đi cùng rồi thì phải chịu.

"Lớp trưởng cho."

"Quan hệ không tệ."

"Đó là bạn bè thân thiết của Tổng Gia Thụ."

Mạnh Thịnh Nam mỉm cười nở nụ cười, trường học càng lúc càng xa. Ban đêm, phố dài như thế, hai người đạp xe gần 20 phút, tới sân khấu Thần Quang buổi biểu diễn đã bắt đầu một lúc rồi.

Màn nhưng được kéo lên, rất có khí thế.

Mạnh Thịnh Nam ngồi ở hàng thứ hai đếm ngược từ dưới lên, phía trước không có chỗ ngồi, hai người phải căng mắt nhìn, xung quanh toàn là học sinh còn trẻ, Mạnh Thịnh Nam sợ hãi hỏi Thích Kiều, đây đều là những người trốn học tới xem sao?

Thích Kiều giải thích. "Lớp 10 không có buổi tự học vào tối, cậu ngốc à?"

"Ah, tớ quên."

Tổng Gia Thụ là thiếu niên có tài, biết hát Rock n' Roll lại còn biết nhảy Break-Dance.

Đầu chàng trai đội mũ lưỡi trai, cánh tay di chuyển trên mặt đất xoay 360 độ không góc chết. Quan trọng nhất là sau khi cậu ta cất tiếng hát, đệm đàn ghita đã chết mê chết mệt một đồng nữ sinh. Nhớ tới năm kỷ niệm thành lập trường, trong bữa party cậu ta còn lôi ghita ra hát Hoa phòng cô nương khiến các nữ sinh hét chói tai.

Thích Kiều từng hỏi cô vì sao không ưa Tổng Gia Thụ.

Sau này, Mạnh Thịnh Nam cẩn thận suy nghĩ lại, Tổng Gia Thụ là loại người đẳng hoàng, đẹp trai, mê người nhưng Trì Tranh không phải thế. Cậu không quan tâm gì cả, cả lờ phất phơ, lúc cười trông vô cùng lưu manh nhưng lại khiến tim người ta đập nhanh, vẻ ngoài nghe lời nhưng trong lòng lại khát vọng tự do, thế nên cô không tự chủ mới chú ý tới cậu.

Tối khi Tổng Gia Thụ biểu diễn xong cũng đã 9 giờ tối.

Mạnh Thịnh Nam nhìn Thích Kiều vỗ tay tới nổi cổ tay đau, la hét gọi tên Tổng Gia Thụ, chàng trai biểu diễn xong đi ra hậu đài gọi hai cô, Thích Kiều hạnh phúc đến nỗi không còn lời nào hình dung.

Bên ngoài sân khấu, khuôn mặt Tổng Gia Thụ lạnh nhạt nhìn Thích Kiều.

"Sao lại tới đây?"

Thích Kiều. "Đi xe đạp."

"Không phải chuyện này"

"Hả?"

Tổng Gia Thụ nhìn cô bạn gái ngây thơ của mình.

"Hôm nay là thứ 5."

Mạnh Thịnh Nam đứng một bên nín cười.

Thích Kiều cuống cuống. "Cái đó, cái đó..."

Đêm đã muộn, ven đường không có ai, ánh đèn vàng rơi xuống ba người họ, tia sáng chỉ hơi mờ mờ nhưng Mạnh Thịnh Nam lại thấy được sự cung chiêu vô hạn trong mắt Tổng Gia Thành dành cho Thích Kiều, giống như ba năm trước đây, cậu ta hỏi Thích Kiều có muốn làm bạn gái cậu ta hay không.

Dưới hoàn cảnh này, cô rất thức thời tìm một cái cớ trốn đi.

Một mình cô ngồi trên xe buýt về nhà, tới ngõ nhà mình cô xuống xe. Xe vừa mới chạy đi, tầm mắt của cô đã thấy bên ngoài tường của tiệm nét Thiên Minh dán một cái bảng, ở trên viết:

Thi đấu WarCraft.

Trong đầu Mạnh Thịnh Nam nhớ tới mấy nam sinh bảo không được quên chuyện thi đấu vào tháng sau, cô không khổng chế được chân mình, bước vào trong, người bên trong nhiều vô cùng.

"Mạnh Thịnh Nam."

Tây Lâm Hiểu kinh ngạc hỏi cô. "Sao cậu tới đây? Tan học rồi?"

"Cái đó..."

"À, tớ hiểu rồi."

Mạnh Thịnh Nam nở một nụ cười, lảng sang vấn đề khác.

"Được rồi, sao hôm nay tiệm lại nhiều người như vậy?"

Tây Lâm Hiểu cười.

"Không biết, hôm nay là ngày vòng thi đấu thứ hai của War Craft ở khu vực Giang Thành, người tới đây đều là cao thủ, còn có soái ca."

"Thật không?" Mạnh Thịnh Nam rướn cổ vào trong tìm kiếm.

Tây Lâm Hiểu hỏi. "Cậu qua đây viết bản thảo?"

"Không phải, tớ góp vui."

Tây Lâm Hiểu kéo cô đi vào mấy bước, để tay lên bả vai cô, chỉ chỉ cho cô xem.

"Hàng cuối cùng, bên cạnh chàng trai kia, thấy không?"

Một đám người bắt đầu chơi cùng lúc, nhiệt huyết dâng trào gõ bàn phím khiến cả quán nét vang lên âm thanh. Xung quanh đều là người trẻ tuổi, có cả trai lẫn gái, ánh mắt Mạnh Thịnh Nam xuyên qua đám người rơi xuống người chàng trai kia, đây là vị trí đầu tiên cô gặp cậu.

Cũng trốn học?

"Cậu ta chính là cao thủ WarCraft ở đây, chơi game rất giỏi." Lúc Tây Lâm Hiểu khen cậu,c ả gương mặt đều toát lên ý cười.

Mạnh Thịnh Nam chăm chú nhìn cậu.

Cô hỏi Tây Lâm Hiểu. "Lợi hại thật sao?"

"Ừm, rất lợi hại, nhiều người gọi cậu ta là Nhân Hoàng (Một game thủ nổi tiếng)"

Mạnh Thịnh Nam khẽ nhú mày không nói nữa.

"Cậu ta thường xuyên tới đây, chỉ chơi game. Có một lần tôi thấy trước máy vi tính của cậu ta là code, tôi nhìn không hiểu, dù sao ngày nào cậu ta cũng ở đây cào phím, cảm giác rất trâu bò." Tây Lâm Hiểu suy nghĩ một chút rồi nói.

Mạnh Thịnh Nam nhìn chăm chăm cậu.

Cô nàng hỏi. "Đẹp trai không?"

"Đẹp."

"Nghe nói là có bạn gái rồi nhưng cũng chỉ chơi đùa thôi."

"Sao cậu biết?" Mạnh Thịnh Nam thu ánh mắt về, nhìn về phía Tây Lâm Hiểu.

Tây Lâm Hiểu cười. "Tớ từng thấy cậu ta mang mấy cô gái tới đây rồi, ngoài xinh đẹp còn có thể làm nũng nữa."

Mạnh Thịnh Nam cắn môi.

"Sao con trai lại thích con gái làm nũng nhỉ, tớ mới nghe tiếng đã chịu không được."

Bên kia vẫn đang thi đấu hùng hục khí thế.

Mạnh Thịnh Nam cách cậu rất nhiều người, nhìn cậu di chuyển con chuột rồi gõ gõ bàn phím, dáng vẻ không quan tâm gì cả.

Mạnh Thịnh Nam không có thời gian ngồi đây lâu như vậy.

Một lát sau, không biết bên kia đã xảy ra chuyện gì, cô do dự quay đầu nhìn, chỉ thấy một đám người đang ồn ào nói gì đó. Cô nhanh chóng liếc qua, chỉ thấy cậu chậm rãi đứng lên, cười tới điên long đảo phượng.

"Đêm nay tôi bao cả Vũ Động, người tới đó đều là khách."

Tiếng hô còn lớn hơn so với ban nãy.

Mạnh Thịnh Nam nhìn lần cuối, im lặng đi ra khỏi quán nét, chậm rãi trở về nhà. Vũ Động là KTV năm sao ở Giang Thành. Sau khi về nhà cô lên mạng search tiền thưởng, hình như là hơn 1 vạn, trách không được lại hào phóng như vậy.

Buổi tối cô ngủ không được, nằm úp sấp trên giường đọc Hi Bảo.

Trong đầu không ngừng nhớ tới cảnh đường phố đêm khuya, cậu cùng đám người tới sảnh K, miễn cưỡng nở nụ cười, vừa đi vừa hút thuốc, lời thôi lếch thếch bất cần đời.

Sáng hôm sau tới trường học, vành mắt cô thâm đen.

Sáng hôm đó Tiết Lâm híp mắt nhìn cô cười không ngừng, không nói lời nào, Mạnh Thịnh Nam thấy hơi kỳ lạ.

"Sao thế?"

Tiết Lâm nói. "Hôm qua cậu trốn học."

"Ừm." Cô gật đầu, sau đó hỏi. "Không có chuyện gì xảy ra chứ?"

Sắc mặt Tiết Lâm nghiêm túc.

Mạnh Thịnh Nam cắn môi, nhẹ giọng hỏi. "Giáo viên chủ nhiệm phát hiện?"

Tiết Lâm chậm rãi thờ dài, lắc đầu.

"Ban giám hiệu đi kiểm tra?"

Chắc là không xui xẻo vậy chứ, huống hồ không có động tĩnh gì cả, bộ dáng nay của Tiết Lâm khiến Mạnh Thịnh Nam không biết làm thế nào.

"Đừng nghe cô ấy dọa." Phó Tùng đi vào phòng học.

Lúc này Tiết Lâm mới nở nụ cười.

"Mạnh Thịnh Nam, cậu sợ quá rồi."

"Cậu có thể khuyên Tiết Lâm sau này nên học diễn xuất."

Mạnh Thịnh Nam thô phào nhẹ nhõm, nhìn Tiết Lâm cười không ngừng được, Phó Tùng ngồi vào chỗ nghiêm mặt mở sách ra xem, hai người này quả thực...Cô không nhịn được cười lên.

Vất vả lắm mới ngừng cười được.

"Nói một chút, trốn học làm gì?"

Tiết Lâm nghe cô nói xong, khựng lại nửa ngày mới nói.

"Sao không gọi tớ?"

Phó Tùng lắc đầu cười nhạt. Cậu ta rút một quyển sách chuyên đề hàm số ra, nhìn chăm chăm, không mảy may không nhạt nói. "Mạnh Thịnh Nam không có ý chí tiến thủ, chắc bây giờ đã hối hận rồi, nếu như làm hư cậu thì tội càng thêm nặng."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Tiết Lâm "..."

Sau đó Mạnh Thịnh Nam mới biết hôm đó lớp trưởng có kiểm tra sĩ số nhưng Phó Tùng và cậu ta nói qua vài chuyện nên việc này mới qua. Tiết Lâm vẫn còn có chút tức giận, lòng đầy căm phẫn, cuối cùng có một ngày cô nàng cũng trốn tiết tự học, nếu không ba năm trời không có ý nghĩa.

Vài ngày sau có một lần cô và Phó Tùng nói chuyện phiếm.

Cậu ta hỏi vì sao gần đây cô không tập trung học, Mạnh Thịnh Nam cười ha hả cho có lệ, chàng trai nhìn cô một hồi rồi lắc đầu. mạnh Thịnh Nam cũng không tìm được lý do, mãi tới buổi chào cờ đầu tuần.

Mọi người đứng ở sân trường nghe hiệu trưởng phát biểu.

Trời hơi tối, còn mang theo sương mù, giọng nói trong loa nghiêm túc xướng tên từng học sinh vi phạm kỷ luật.

"Trì Tranh."

Cô căng thẳng, tim run lên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Đột Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Khoảng thời gian cuối thu khi đó, trời bắt đầu đổ mưa nhỏ.

Đã tới tháng 11, cách thời gian nộp bản thảo cho vòng đầu loại chỉ còn không tới 20 ngày. Mạnh Thịnh Nam viết 2000 chữ, sửa sửa lại cũng chỉ còn mỗi 200 chữ, cô nhìn từ đầu tới đuôi, vẫn không vừa ý mình.

Vì vậy, viết rồi lại xóa.

Nói chung cô làm gì cũng không yên, không có ý tưởng cho bản thảo mới, học tập cũng không có tiến bộ, lên lớp còn hay chạy lung tung không biết đang suy nghĩ gì, đầu óc càng ngày càng căng thẳng. Thứ bảy, cô tự khóa mình trong phòng rồi lập dàn ý cho câu chuyện, tóc rụng rất nhiều, không đạt được mục đích vẫn không ra khỏi phòng, cứ thế này thì chưa già đã ngòm.

Khi còn bé cô thích đọc sách, đọc đủ loại.

Sau này tự có ý tưởng, Thịnh Điển lại cổ vũ cô viết, Mạnh Tân còn đề cử với cô mấy đầu sách hay.

15 tuổi cô bắt đầu viết chuyện.

17 tuổi, cô tham gia cuộc thi viết văn lần thứ hai.

Lần đầu tiên danh tiếng cái gì cũng chưa có nhưng lại gặp được đám anh em cùng chung chí hướng, không tính là thiệt. Đêm khuya, cửa sổ phát ra âm thanh ầm ầm, suy nghĩ của Mạnh Thịnh Nam bị gián đoạn, hình như mưa rồi, vài giọt còn phả lên gương mặt khiến cô tỉnh táo chút ít, biểu tượng chìm cánh cút dưới màn hình nẩy tính hơi chuyển động, có người login.

Ốc phòng liên dạ vũ và chữ như gà bới đang trò chuyện vui vẻ.

Giang lang tài tấn: "Nửa đêm rồi sao còn ở đây?"

Chữ như gà bới: "Nhớ anh."

Ốc phòng liên dạ vũ: "Anh cũng thế."

Trương Nhất Diên: "Ba người bị sao thế?"

"Mẹ nữ, online cũng không ới một tiếng, gọi một tiếng anh nghe chút coi." Chữ như gà bới nói.

Ốc phòng liên dạ vũ: "Giống như trên."

Giang lang tài tấn: "Giống như trên."

Trương Nhất Diên "Đem mặt lại gần đây."

Ba người đồng thanh: "Làm gì?"

Trương Nhất Diên tát mỗi người một cái tát.

Mạnh Thịnh Nam nhìn vào không nhịn được cười, nụ cười này chưa duy trì được một giây đã bị người ta kéo vào bày.

Chữ như gà bới hời. *"Tiểu Mạnh, online sao không nói gì vậy?"*

Cô nhúc cả đầu.

Ốc phòng liên dạ vũ: *"Trong sáu người có mỗi mình em là đứa em gái hiểu biết lễ nghĩa, nói cho anh nghe chút được không?"*

Trương Nhất Diên tức giận. *"Ai không có tri thức không hiểu lễ nghĩa, cậu nói thêm câu nữa thử xem?"*

Mạnh Thịnh Nam cười.

Chữ như gà bới. *"Con mẹ nó, tiểu tử Chu Ninh Trì này không online."*

Giang lang tài tẫn. *"Tiểu Mạnh không ở đây, cậu ta đi bé quan."*

Mạnh Thịnh Nam hít sâu một hơi, nhanh chóng hiện thân.

"Buổi tối vui về các vị hảo hán xinh đẹp."

Ba người bên kia đồng loạt gửi tin nhắn tới: *Con mẹ nó.*

"Vẫn còn dư sức chán." Giang lang tài tẫn nói xong còn bonus thêm cái mặt cười haha.

Mạnh Thịnh Nam "..."

Năm người bắt đầu trò chuyện đủ thứ trên trời dưới đất, sau đó lại nói tới chuyện Chu Ninh Trì xét duyệt bản thảo.

Lúc đó Trương Nhất Diên tới 675 bản thảo thấy trong hành lang đầy các bản thảo được gửi về từ khắp nơi trên nước, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này cũng sững ngất đi. Hôm đó gặp được Chu Ninh Trì, Trương Nhất Diên bảo anh ta chăm chú đọc bản thảo không thèm ngẩng đầu nhìn cô một cái, lúc đó cô có ý nghĩ muốn đánh chết anh ta tại chỗ, đám người cười to, gạt đầu đồng ý.

Sau đó đồng loạt hỏi: "Sau đó thì sao?"

Trương Nhất Diên nói lúc đó còn nhiều biên tập nam đang ở đó xem bản thảo nên chỉ nói vài câu rồi đi. Khi đó có rất nhiều bản thảo được viết tay, trên tờ đăng ký dán ảnh và thông tin cá nhân. Nhìn thấy gái xinh, con mắt biên tập viên nam nào cũng nở hoa, chỉ có Chu Ninh Trì cúi đầu không nói gì, quá thật...

Đám người cười lớn.

Trương Nhất Diên. *"Tôi khai chuyện đời tư cậu ta ra, có khi nào cậu ta sẽ đánh tôi không?"*

Chữ như gà bới. *"Xuất phát từ tình cảm bấy lâu nay với cậu, anh em đây sẽ không ngồi xem đâu."*

Ốc phòng liên dạ vũ: *"Giống như trên."*

Giang lan tài tẫn. *"Anh nhát gan, nếu em đánh không lại anh sẽ cho em một cây gậy."*

Mạnh Thịnh Nam cười đến đau cả bụng.

Mấy người còn lại nhất trí chửi anh ta. "Cút."

Cuối cùng vẫn quay về chủ đề chính: Tiến độ bản thảo. Ngoại trừ cô, mấy người còn lại đã gửi đi từ mấy trăm năm trước rồi, vì vậy, dưới sự tác động của anh em nhà mình, sáng hôm sau Mạnh Thịnh Nam đi tới thư viện thành phố mượn sách lấy cảm hứng.

Không tìm được cảm hứng nhưng cô lại gặp phải Phó Tùng.

Cậu ta đứng cùng cô ở một giá sách, một người bên trái một người bên phải. Người này làm chuyện gì cũng nghiêm túc, từ đọc sách đến lật sách. Mạnh Thịnh Nam không dám quấy rầy, mượn mấy cuốn sách rồi ra khỏi thư viện.

Chưa đi được mấy bước phía sau đã có người gọi cô.

"Đi nhanh vậy làm gì?" Phó Tùng nói xong đã chạy tới bên cạnh cô.

Mạnh Thịnh Nam "Hà" một tiếng. "Sao cậu lại ở đây?"

"Vừa rồi sao cậu không gọi tớ?"

"Cậu đọc sách nghiêm túc như thế, tớ gọi cậu làm gì?"

Phó Tùng thờ dài nhìn cô.

"Từ góc độ tâm lý học mà nói, cậu bây giờ đang vô cùng khách sáo với tớ, chúng ta quen biết cũng đã lâu, tuy nói không có gì giấu nhau nhưng nếu có vấn đề gì nói ra cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Với tính cách của cậu mà nói, chào một câu là tốt lắm rồi, nếu như ban nãy cậu chào tớ, tớ sẽ không nghĩ là cậu đang làm phiền tớ, tớ còn có thể cho cậu một vài lời khuyên khi chọn sách."

"..."

Cô hỏi. "Lời khuyên gì?"

Phó Tùng cúi đầu nhìn sách trong ngực cô.

"Trăm năm cô độc, Thiên đường đã mất, Đỏ và đen, mười ngày đàm luận, biên thành?"

"Ừm, có chuyện gì sao?"

"Tứ gia thất?"

Mạnh Thịnh Nam "Sao thế?"

"Năm nay cậu mới 16 tuổi, không thích hợp đọc Thiên đường đã mất."

"Vì sao?"

"Cậu vẫn còn nhỏ." Phó Tùng nhìn cô một lúc rồi nói.

Mạnh Thịnh Nam liếc mắt nhìn cậu ta.

"Cậu còn chưa tới 17, lớn rồi?"

"Lớn hơn cậu."

Mạnh Thịnh Nam lấy Thiên đường đã mất ra, giơ trước mặt cậu ta.

"Cậu đọc rồi?"

"Ừm."

"Nói về cái gì?"

Cậu ta dừng, một giây sau mới nói.

"Chuyện ngoại tình."

Mạnh Thịnh Nam mắt chữ A mồm chữ O. "Cậu không phải người bình thường rồi."

Đây là tác phẩm nổi tiếng, cô mượn rồi cũng không thể trả lại cho thư viện ngay được, vì vậy Mạnh Thịnh Nam không biết làm sao.

"Vậy cậu đưa cho tớ quyền này tớ xem đi." Chàng trai nói.

"Hà?"

"Lúc cậu trả sách thì báo cho tớ, tớ trả sách cho cậu."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Không phải là có mấy câu toán cậu làm không ra sao? Mai tớ chỉ cho cậu."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Rất lâu sau đó, khi Mạnh Thịnh Nam học đại học.

Do chuyện ngoài ý muốn nên cô lại mượn Thiên đường đã mất ở thư viện của trường về, đêm đó nằm trên giường xem, lật mấy tờ đã mất đồ tìm đập, khi đó cô rất muốn cảm ơn Phó Tùng đã cho cô thêm mấy năm trong sáng như thế.

Hôm sau đi học hai người cũng không nhắc tới chuyện hôm qua.

Phó Tùng chỉ bài cho cô, biểu cảm tí mỉ mỉ châm chú.

Niép Tịnh lại gần. "Cái bài này tớ cũng chưa làm được, Phó Tùng, cậu nói chậm một chút đi."

Chàng trai dừng một chút, tốc độ lời nói hơi chậm lại.

Mạnh Thịnh Nam nghe một nửa đã hiểu, xoay ngồi sang chỗ khác làm bài, Niép Tịnh vẫn còn nghe Phó Tùng nói, mấy phút sau cũng quay lại nhỏ giọng nói với Mạnh Thịnh Nam.

"Cậu ấy nói hơi nhanh, cậu có hiểu không? Nói cho tớ nghe lần nữa."

Vì vậy, một bài tập nói hơn mười phút.

Buổi chiều, tiết 3 là tiết thể dục, khi ấy Mạnh Thịnh Nam đã nói tới mức khô miệng khô lưỡi, thời gian ra chơi tất cả đều đi xuống sân trường, cô tới máy lọc nước rót nước uống, gặp một vài bạn lớp cũ nên nói chuyện một lúc, thấy thời gian đã gần vào học, cô nhanh chóng chạy về lớp. Phòng học quá yên ắng, chỉ còn lại Lý Nham và lớp trưởng, không biết đang nói gì.

Cô vừa vào phòng học, hai người ngừng lại.

Lý Nham nhìn cô có chút ghét bỏ, lớp trưởng nhìn Lý Nham rồi đi ra khỏi phòng học, ánh mắt kia làm Mạnh Thịnh Nam nói không nên lời, cô đứng ở chỗ của mình ngẩn ngơ.

"Cậu không xuống học thể dục sao?" Cô ta tới gần hỏi cô

Mạnh Thịnh Nam đại ra, hình như đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với cô bạn này, cô bạn hình như cũng không biết tên cô nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười dịu dàng.

"Cậu không học tiết thể dục sao?" Cô bạn lại hỏi lần nữa.

Mạnh Thịnh Nam "ah" một tiếng, vội vàng nói. "Đi thôi."

"Chuông cũng vang lên rồi, nhanh lên."

Mạnh Thịnh Nam hơi kinh ngạc nhìn cô bạn đứng đối diện mình. "Vậy còn cậu?"

"Chờ một người nữa rồi tôi đi."

Mạnh Thịnh Nam thấy kỳ lạ nhưng cũng gật đầu cười rồi đi ra khỏi phòng học, tới dưới lầu, cô quay đầu nhìn một chút, cô bạn kia vẫn chưa ra khỏi lớp, trốn học sao? Chờ người? Người nào?

Tiết thể dục, thầy giáo nói vài câu bắt đầu cho học sinh hoạt động tự do.

Mạnh Thịnh Nam bị Tiết Lâm gọi đi đánh cầu lông, ánh nắng trời chiếu xuống khắp sân thể dục, khắp sân đều là thân ảnh nho nhỏ của các bạn học. Niép Tịnh ngồi ở một bên làm trọng tài, thấy Mạnh Thịnh Nam đang suy nghĩ vẫn vơ.

"Cậu đang suy nghĩ gì đấy, lại đánh thua rồi."

"Hả?"

Qua mấy hiệp, Mạnh Thịnh Nam chưa thắng nổi trận nào.

Niép Tịnh hỏi. "Trước đây cậu đánh rất tốt mà, không sao chứ?"

"Không thoải mái sao?" Tiết Lâm cũng lại gần.

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói. "Mấy cậu đánh đi, tớ về phòng học uống nước nghỉ ngơi một lát rồi tới."

Cũng không biết có phải do vấn đề gì khác hay không, theo như lời Phó Tùng nói thì đây là vấn đề về tâm lý. Từ khi cô nghe Lý Nham nói gì đó, Mạnh Thịnh Nam không tập trung được nữa.

Trong dãy phòng học, có âm thanh giảng bài của thầy giáo, cũng có âm thanh ồn ào của học sinh.

Mạnh Thịnh Nam cảm thấy vô cùng yên tĩnh, cô từng bước chạy về lớp học học, mỗi bước đi lên, tim lại đập nhanh hơn một lần.

Tới bậc cầu thang cuối cùng, sau cánh cửa của phòng học.

Còn chưa tới gần đã nghe bên trong truyền tới tiếng thở dốc nhẹ nhàng. Nam nữ đang ve vãn nhau, giọng nói cô gái có phần nũng nịu, tiếng hít thở của chàng trai hơi trầm vang bên tai Mạnh Thịnh Nam.

"Nhớ anh?" Giọng nói chàng trai hơi khàn.

"Không."

"Không nhớ?"

"Thật không?" Chàng trai hỏi xong, cô gái nở nụ cười, chàng trai cũng cười nhẹ.

Cô gái kháng nghị nhưng giọng nói vẫn vô cùng ngọt ngào.

"Tay anh, đừng lộn xộn."

"Anh chạm vào chỗ nào rồi, chỗ này, chỗ này, chỗ này?" Giọng nói của chàng trai giảm xuống.

"Trì Tranh."

"Hà?"

"Người ta xấu hổ."

Chàng trai cúi thấp đầu ghé vào tai cô gái nói hai chữ, mặt cô gái đỏ lên, cọ cọ trong ngực chàng trai.

Khi đó không khí giống như ngưng đọng.

Mạnh Thịnh Nam không nghe thấy cậu nói gì, cảnh tượng trước mặt cũng đủ để cô đỏ mặt tím đập, chớp mắt một cái, cô thấy mình hình như có bệnh rồi, tại sao lại vì một câu nói của bạn học mà chạy tới đây, có phải để kiểm tra xem tần suất cô nhớ cậu nhiều hay ít sao? Mỗi lần đều chờ mong tới tiết học ghita để vô tình gặp cậu.

Cô xoay người, chạy trốn chết.

- - -

Yên tâm, bộ này nam nữ đều sạch nha:))

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cả buổi tự học hôm đó đầu óc Mạnh Thịnh Nam đều như ở trên mây.

Tiết Tiếng Anh bị gọi ba lần, Mạnh Thịnh Nam không đọc nổi một chữ, cái cảm giác này cứ kéo dài đến tận khuya sau khi về nhà rồi bị Thịnh Điền phát hiện, lúc đó Mạnh Thịnh Nam đang ngồi chờ ra trong phòng mình, cửa bị đẩy ra mà không hay.

Thịnh Điền tới gần, đóng cửa lại ngồi ở bên giường.

"Đêm nay sao thế?"

"..."

"Suốt thời gian này mẹ thấy con không bình thường, có phải là có chuyện gì hay không?"

"..."

"Cãi nhau với bạn học?"

Cô lắc đầu.

"Vậy thì làm sao, nói cho mẹ nghe một chút, mẹ cho con lời khuyên."

Từ nhỏ đến lớn có rất nhiều chuyện Thịnh Điền nhìn một cái là biết trong lòng cô nghĩ gì, có lẽ là hơn 20 năm làm giáo viên nên hiểu được một số tâm sự của Mạnh Thịnh Nam, cuộc họp gia đình mỗi tháng mở một lần của nhà họ cũng không phải không có lý do.

"Mẹ." Mạnh Thịnh Nam thở dài.

"Hừm?"

"Con..."

Thịnh Điền nhìn cô.

"Hình như con thích một chàng trai." Cô chậm rãi nói.

Bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Thịnh Điền hỏi. "Thích thế nào? Có hảo cảm sao?"

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút.

"Ừm, có hảo cảm."

"Thấy cậu ấy là tim lại đập rộn ràng?"

"Vâng."

"Hồi hộp."

"Có chút chút."

"Có dám theo đuổi không?"

Mạnh Thịnh Nam lập tức gật đầu.

"Người ta có bạn gái rồi?"

"Vâng."

Nghe được câu trả lời của cô, Thịnh Điền nở nụ cười.

"Mẹ sẽ không chê cười con chứ?"

"Một chút thôi."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Thịnh Điền tới gần cô.

"Con đang ở độ tuổi dậy thì, rung động là chuyện bình thường nhưng không thể cứ để mặc nó như thế. Có rất nhiều câu chuyện tình cảm chấm dứt khi đối phương chưa kịp nhận ra, hơn nữa cái cảm giác thích thăm này học sinh trung học nào cũng đề mắc phải, thế nên cũng không được vì nó mà bỏ quên học hành."

"Nhưng cái cảm giác này đôi khi rất nhạt đôi khi lại da diết."

Thịnh Điền chậm chậm nói. "Nói chuyện tình yêu thì được nhưng đừng làm ảnh hưởng tới tâm tư và bài vở của con."

Mạnh Thịnh Nam im lặng.

Thịnh Điền nói thêm. "Trước khi nói cậu ấy có bạn gái hay chưa, con phải tự đặt ra một vấn đề, cậu ấy thích kiểu người như con?"

"Hình như không phải." Lý Nham biết làm nũng, còn cô không làm được.

Thịnh Điền thở dài một hơi. "Mẹ yên tâm rồi."

"Dạ?"

Thịnh Điền xoa xoa mái tóc của cô, cười. "Dạ cái gì, không phải con không có ý tưởng viết sao, lấy đề tài này thử đi."

"Được sao?"

"Sao không được?"

Tối hôm đó, viết về chuyện kia cũng chẳng có kết quả gì, nhưng sau khi thức dậy, ngẫm lại lời của Thịnh Điền, Mạnh Thịnh Nam bắt đầu tập trung viết về chủ đề này, viết về chuyện của cô và cậu, mỗi lần gõ xuống bàn phím là mỗi lần chôn giấu cái thứ tình cảm không biết có được gọi là say nắng hay hay không, khi ấy cô mới 16 tuổi, Thịnh Điền nói nếu như cậu ấy thích con, mặc cho con ưu tú bao nhiêu, cậu ấy vẫn sẽ tới bên cạnh.

Cô không hiểu được bao nhiêu.

Thịnh Điền cười, xoa đầu cô.

"Cố gắng và kiêu ngạo của con sẽ làm rất nhiều chàng trai không dám tới gần cũng không nhẫn tâm bắt con phải hạ phàm, nhưng như thế trong mắt người ta con lại càng có giá." Thịnh Điền nói.

Sau khi sang mùa Đông một tuần, gió thổi lạnh buốt.

Lúc đó Mạnh Thịnh Nam đang mặc áo len dày ở trong phòng học làm đề mô phỏng, cảm giác càng ngày càng khó. Trong phòng tự học, cửa sổ bốn phía đã được đóng chặt, một ít gió len vào cũng khiến người ta thấy rùng mình.

"Sao hôm nay lại lạnh như thế?" Niếp Tĩnh vừa làm đề vừa xoa xoa bàn tay.

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ. "Hai ngày nữa có lẽ tuyết sẽ rơi."

"Tuyệt?"

"Ừm."

"Mạnh Thịnh Nam."

"Hà?"

Niép Tĩnh ghé sát vào. "Chữ cậu viết thật đẹp."

Mạnh Thịnh Nam nhìn cô nàng một cái, nở nụ cười.

"Có từng luyện qua không?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Có một thời gian thôi."

"Trách không được."

Sau khi tan học, bàn trước bàn sau một nam ba nữ, bốn người cùng nhau nói chuyện phiếm, đương nhiên Phó Tùng chỉ ngồi ở một bên lắng nghe, thỉnh thoảng mới phát biểu một vài ý kiến, mỗi lần nghe cậu ta nói, Niép Tĩnh liền vui vẻ hăng lên, thần thái sáng lạng.

Mạnh Thịnh Nam nghe, có người đập cửa sổ.

"Ra ngoài một lát đi." Thích Kiều kêu.

Mạnh Thịnh Nam đi ra, hỏi. "Sao thế?"

Về mặt Thích Kiều đau khổ nói. "Tớ nhớ lần trước cậu thi được 123 điểm Văn đúng không?"

"Ừm."

"Nhanh cho tớ mượn chút."

"Đã qua hai tuần rồi, mượn làm gì?"

"Ai biết thầy giáo dạy Văn nổi điên cái gì, bảo phải đọc rồi viết văn gì đó, nhanh cho tớ mượn đi."

Mạnh Thịnh Nam bĩu môi. "Chờ đấy."

Sau khi cầm bài thi trong tay, Thích Kiều nhanh chóng rời khỏi, Mạnh Thịnh Nam về lại chỗ ngồi. Tiết Lâm và Niép Tĩnh đang nói chuyện, trọng tâm câu chuyện là Tổng Gia Thụ, Mạnh Thịnh Nam vênh tai lên nghe vài câu, lắc đầu cười không nói.

Niép Tĩnh kéo cô hỏi.

"Nghe nói năm đó Tổng Gia Thụ theo đuổi Thích Kiều vô cùng khổ, có phải vậy không?"

"Bọn họ yêu nhau chẳng kiêng nể ai, người trong nhà có biết không?"

Hai vấn đề liên tiếp ập xuống đầu, Mạnh Thịnh Nam không biết phải mở miệng thế nào, Phó Tùng lên tiếng. "Theo nghiên cứu khoa học, hơn nửa đời người đều dành thời gian quan tâm tới người khác, dùng tam quan của mình phán xét chuyện người ta, lúc phán xét còn không thèm động não."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Tiết Lâm "..."

Niép Tịnh vẫn còn ngơ ngác. "Tam quan là gì?"

"Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan."

Một giây sau, chủ đề nói chuyện biến mất không còn tăm hơi.

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu đọc sách, khước miệng vênh lên, nói thật, cái cậu Phó Tùng này...thật thú vị, mỗi lần mở miệng là lại nói đạo lý, có cảm giác giống như mấy thư sinh nghe thời xưa, bạn gặp nạn là rút dao tương trợ. Mấy ngày nay Mạnh Thịnh Nam thức tới 2, 3 giờ sáng mới ngủ, có mấy hôm còn trốn học.

Có một lần Phó Tùng bắt gặp cô đang định trốn tiết.

"Tớ gọi cậu, cậu nghe không?"

"Gì chứ?"

"Cậu phải tập trung chứ."

"..."

Mạnh Thịnh Nam đang suy nghĩ tình tiết câu chuyện, hỏi cậu ta. "Nếu cậu thích một chàng trai cậu sẽ chủ động bày tỏ tình cảm với cậu ấy sao?"

Người bị hỏi sững sốt vài giây.

"Tại sao không nói chuyện?" Mạnh Thịnh Nam hỏi.

Phó Tùng nhìn cô hồi lâu.

"Chuột..."

Chàng trai cắt đứt lời của cô. "Cậu thích ai?"

Đầu Mạnh Thịnh Nam ơ ơ, ấp úng giải thích.

"Cái đó...Không phải, tớ..."

Phó Tùng chỉ nhìn cô, không nói gì.

Mạnh Thịnh Nam thờ dài, suy nghĩ một chút rồi nói. "Gần đây viết cảm nghĩ, có chút chuyện không rõ nên hỏi cậu."

Một lát sau.

Phó Tùng hỏi. "Hóa ra gần đây cậu học tập không tiến bộ là vì chuyện này."

"Ai học tập không tiến bộ?"

"Muốn phản bác?"

Mạnh Thịnh Nam bĩu môi.

Phó Tùng bỗng nhiên nở nụ cười. "Tớ sẽ không bày tỏ."

"Vì sao?"

"Thời cơ chưa tới."

Mạnh Thịnh Nam không suy nghĩ tới lời này của cậu ta, lại thấy cậu ta gọi tên mình.

"Sao thế?"

"Tớ không thích con trai."

Mạnh Thịnh Nam nuốt chút nữa cười vang.

Vì vậy, dưới sự đốc thúc của mọi người, hai giờ sáng ngày 20 tháng 11, cuối cùng Mạnh Thịnh Nam cũng hoàn thành câu chuyện viết về người cô thầm mến.

Gõ xong chữ cuối cùng, cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

Thịnh Điển khoác áo đi tới, Mạnh Thịnh Nam lại càng hoảng sợ hơn.

"Mẹ, mẹ còn chưa ngủ sao?"

"Viết xong rồi?" Thịnh Điển nhìn máy vi tính đặt trên bàn, xoa xoa cằm.

"Xong rồi."

Thịnh Điển ngồi bên giường, "Vẫn còn cảm giác sao?"

"Vâng."

Mấy hôm nay cô thường cố ý chạy sang ban tự nhiên tìm Thích Kiều, lén lút liếc mắt nhìn xem cậu đang làm gì, nhiều lần thấy cậu đứng với một đám nam sinh ở nơi hẻo lánh hút thuốc rồi nói chuyện không câu nệ ai.

"Bây giờ thích nhiều không?"

Cô lắc đầu.

Thịnh Điển vuốt cái tai đang vênh lên của cô.

"Quên đi, cái gì cũng sẽ tới." Thịnh Điển nói.

"Mẹ, mẹ không phản đối con yêu sớm sao?"

Thịnh Điển nở nụ cười. "Đây là yêu sớm à? Nói yêu thầm thì còn được."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Nhưng mà có thể khiến con mẹ thích chắc cũng không phải người tầm thường."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cậu ấy hút thuốc, trốn học, trêu chọc bạn gái, cả ngày ra ngoài nét ngời, đi KTV suốt đêm, Mạnh Thịnh Nam hít sâu một hơi không dám nói, Thịnh Điển cười.

"Nghĩ tới khi đó mẹ con còn trẻ, lúc đó ông ngoại giới thiệu cho mẹ không bác sĩ thì là thiếu tá, đều là người chức cao vọng trọng nhưng hết lần này tới lần khác mẹ chỉ hợp mắt với cha con, khi đó cha con vẫn còn là lính giải ngũ, không có công việc cũng không có lý tưởng, khi đó mẹ vẫn cứ thích ông ấy, sự thật chứng minh con mắt mẹ không nhìn lầm người."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu cười.

"Lúc đó cha rất quậy sao?"

"Rất lưu manh."

Mạnh Thịnh Nam cười càng lợi hại hơn, Thịnh Điển nhớ lại ký ức ngày trẻ của mình.

"Nhưng mà khi đó cha con sợ mẹ không nhìn trúng ông ấy, gặp mặt một lần rồi trốn luôn, khi đó mẹ gặp tới nỗi chịu không được, một mình đạp xe đạp tới nhà ông ấy, lúc đó ông ấy đang ngồi ở cửa hút thuốc, tàn thuốc rơi đầy mặt đất."

"Sau đó thì sao?"

"Lúc ấy mẹ tức giận nhìn ông ấy, xuống xe đã hỏi đến cùng anh có thích tôi hay không, nói nhanh."

"Oa."

Thịnh Điển nở nụ cười dịu dàng.

"Sau đó bên nhau."

"Mẹ, thì ra mẹ lợi hại như vậy."

Thịnh Điền xoa tóc của cô.

"Có rất nhiều chuyện không khó khăn như con vẫn nghĩ, thời cơ đến thì dựa theo đó mà làm, chẳng có gì xấu hổ nhưng con phải biến bản thân mình thành người ưu tú hơn mới có thể có được thời cơ, sức mạnh này, hiểu không?"

Mạnh Thịnh Nam có cái hiểu cái không.

Thịnh Điền không tiếp tục nói chuyện này nữa, cười cười nói. "Sau này đừng thức khuya nữa, không tốt cho mắt cũng như cơ thể, viết truyện là một chuyện nhưng cũng phải quan tâm tới cơ thể mình. Năm đó Lộ Dao viết Thế giới bình thường, danh tiếng vang xa nhưng lại sống không được bao lâu, đó là do ngày nào cũng thức đêm đấy, biết không?"

"Biết rồi." Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

Thịnh Điền mỉm cười, đứng dậy.

"Được rồi, không nói nữa, ngủ sớm đi."

Tối hôm đó cuối cùng Mạnh Thịnh Nam cũng mơ một giấc mơ đẹp, sáng hôm sau tỉnh lại, nắng đã rọi vào phòng, cô trở mình ngủ tiếp, một lát sau lại thức dậy.

Buổi trưa mặt trời lên cao.

Cô mở máy tính để bàn lên, chăm chú chép vào giấy trắng sau đó ghi tên lên, bỏ vào phong bì rồi chạy ra bưu điện gửi.

Hôm đó trời trong xanh.

Di làm trong bưu điện bảo cô điền địa chỉ, Mạnh Thịnh Nam cúi đầu viết địa chỉ. "Tập chí Mạnh Nha số 675 đường Cự Lộc khu Tịnh An thành phố Thượng Hải."

Hôm đó tai cô cũng rất nhạy cảm.

Có người tới đây mua bưu thiếp, giọng nói hơi giống cậu. Nhân viên bưu điện hỏi anh mua cái nào, cậu bảo cứ tùy đi, sau đó mở ra, cúi người lấy cái bút bên cạnh Mạnh Thịnh Nam. Cô không dám ngẩng đầu, cả người cứng đờ, tim đập thật nhanh.

Khoảng cách rất gần, trên người cậu còn có mùi thuốc lào nhàn nhạt.

Mạnh Thịnh Nam giả vờ kiểm tra địa chỉ và mã bưu điện, người bên cạnh viết qua loa vài câu rồi đứng dậy rời đi, cô lập tức quay đầu tìm bóng dáng kia, chỉ thấy cậu ném bưu thiếp vào hòm thư sau đó rút túi rồi đi.

Cô liếc nhìn cái tên trên bưu thiếp.

Bên trên viết:

Gửi Lục Tư Bắc.

Gửi xong bài, cô không yên lòng về nhà, vừa đi vừa tìm kiếm bóng dáng của cậu, mãi tới khi về nhà cũng chưa từng gặp lại cậu. Dưới ánh mặt trời chói chang, Mạnh Thịnh Nam bê cái ghế nhỏ ra ngồi trong sân nghe Thịnh Điền nói chuyện, nói tới chỗ thú vị, bàn tay đan áo len của Thịnh Điền sẽ dừng lại, cười.

"Nghe nói Khang Khái nhà thím Khang cuối năm sẽ về."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Con nghe nói anh ấy có bạn gái rồi."

"Ai nói?"

"Thím Lý bảo."

Mạnh Thịnh Nam thừa dịp mẹ mình không chú ý, chạy nhanh lên lầu.

Mỗi lần Thịnh Điền nhắc tới Khang Khái cô liền cảm thấy đau đầu, cha mẹ trong cái ngõ này ai cũng muốn gả cho Khang Khái. Lý Hoàn ở nhà đối diện chỉ mới 9 tuổi, mẹ ruột bé đã bắt đầu muốn gả con cho Khang Khái rồi, xem ra cái danh sinh viên Bắc Đại không phải tầm thường. Mạnh Thịnh Nam biết anh là người thư sinh, dịu dàng không kiêu căng.

Trời chậm rãi trở đen, dưới góc phải màn hình máy vi tính, biểu tượng chim cánh cụt đột nhiên hiện lên.

Mạnh Thịnh nam nhìn tin nhắn, là Chu Ninh Trì.

Anh hỏi. "Đang onl sao?"

"Vâng."

Bên kia nói "Hôm nay 21 rồi."

Mạnh Thịnh Nam biết anh muốn hỏi gì, gửi một nụ cười qua.

"Buổi trưa mới gửi đi."

Chu Ninh Trì nói. "Hôm nay anh mới về từ Nam Kinh."

"Vậy anh không xem được bản thảo của em rồi."

Chu Ninh Trì hỏi. "Giang Tấn nói?"

Mạnh Thịnh Nam gửi biểu tượng im lặng, Giang Lang Tài Tấn không phải là người dễ chọc.

Chu Ninh Trì nhìn mấy vi tính, nở nụ cười.

"Viết kiểu nào?" Anh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam nhớ tới cậu.

Cô nói. "Cổ hủ."

Lúc ấy, cảnh cửa bị gió đập vào vang lên âm thanh nhỏ nhưng lan tràn cả phòng, Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài dường như thấy dưới bầu trời kia là hình ảnh cậu vắt bộ đồng phục trên vai, tựa vào tường, cúi đầu hút thuốc.

Trong mấy vi tính lại thông báo có tin nhắn.

Chu Ninh Trì hỏi tên gì.

"Thâm hải thiếu niên." Mạnh Thịnh Nam rep.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đốt Tài Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Lúc Mạnh Thịnh Nam nhận được giấy thông báo lọt vào vòng tứ kết là vào cuối tháng 12.

Lúc ấy đang gần sát kỳ thi cuối kỳ, bầu không khí trong phòng học rất căng thẳng, ngay cả giờ ra chơi cũng không ai dám tụm năm tụm bảy nói chuyện, trên bàn chất đầy đề thi mô phỏng, ai ai cũng cúi đầu nghiên cứu hàm số cosin và đường parabol, sắp tới Tết nguyên đán cũng phải học, không có thời gian lo nghĩ, mấu chốt là giáo viên chủ nhiệm nói lần này sẽ dựa vào thành tích của kỳ thi để xếp chỗ ngồi, tổ chức họp phụ huynh, không phải chỉ nói xuông như lần trước.

Mạnh Thịnh Nam vui đầu vào làm bài tập Tiếng Anh.

"Trời, cậu khoanh trúng nhiều câu quá." Không biết từ khi nào Tiết Lâm đã lại gần cô.

Niép Tĩnh cũng ghé người qua. "Vì sao cậu lại chọn B, hôm qua tớ mới làm, hình như là A mà."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Tớ chưa so đáp án."

"Tớ mới so rồi, là B mà, cậu nhìn lộn hay sao ấy chứ." Tiết Lâm nhìn về phía Niép Tĩnh.

Niép Tĩnh nhú mày lại. "Thật không? Để tớ xem lại."

Lớp tự học đang sống yên bình lặng, sau khi làm xong Tiếng Anh, Mạnh Thịnh Nam định nghỉ một lát lại thấy lớp trưởng co 1m7 đứng lên tiến tới bục

giăng gỗ gõ vào bảng đen.

"Trước Tết Nguyên Đán, chủ nhiệm lớp để chúng ta tự tổ chức tiệc."

Vừa dứt lời, phòng học đang yên tĩnh đột nhiên dậy sóng, có mấy người ở phía sau cô đã bắt đầu ồn ào.

"Lý Nham biết khiêu vũ."

"Lớp trưởng hát một bài đi."

"Là bài Tất cả vinh dự hôm qua ấy."

Mạnh Thịnh Nam nghe được tên Lý Nham thì có hơi sững sốt, khuôn mặt cô không có biểu cảm gì liếc mắt nhìn xung quanh lớp rồi thu tầm mắt lại tiếp tục vui đùa vào sách. Sau đó lớp trưởng phân công từng nhóm phụ trách mỗi thứ, cô và đại biểu Ngữ Văn phụ trách chuyện mua đồ trang trí lớp.

Bình thường hai người cũng hai chào hỏi nhau.

Chỉ là không ngờ được, hôm sau đại biểu Ngữ Văn đột nhiên có chuyện, giao hết tất cả mọi chuyện cho Mạnh Thịnh Nam khiến cô dở khóc dở cười. Buổi trưa, vừa mới tan học cô đã về nhà báo cho cha mẹ mình, buổi chiều sau khi tan học, cô một mình đi dạo trên phố.

Bên ngoài rất lạnh, Mạnh Thịnh Nam đi bừa vào một cửa hàng bán đồ cũ.

Bên trong cửa hàng có vô số đồ vật, cô đi vòng vòng mua được bình xịt tuyết, bong bóng và ruy băng, lượn vài vòng nữa, cô dừng lại ở quầy bán đồ dùng học tập.

Thích Kiều biết Mạnh Thịnh Nam có một sở thích rất đặc biệt.

Cô thích sưu tầm sách, viết chữ hay vẽ đều phải dùng giấy trắng tinh, bình thường trong cặp phải có hơn 20 cái bút chì khác nhau, còn có cả mấy viên kẹo sữa, lúc nào căng thẳng có thể ngậm trong miệng. Cho nên thấy trên quầy bày bút chì, cô không nhắc nổi bước chân.

"Bà chủ, cái này bao nhiêu tiền?"

Người phụ nữ 50 tuổi liếc qua. "Bán cả hộp, đồ vẫn còn mới. 17 tệ."

Mạnh Thịnh Nam tính toán một chút số tiền còn dư lại sau đó nhặt nó lên rồi đi thanh toán.

Bà chủ nói. "Tổng cộng hết 107 tệ."

Mạnh Thịnh Nam móc hết tiền mình đem ra rồi đặt ở trên bàn, bà chủ đếm từng tờ từng tờ.

"Cô gái ơi không đủ rồi, còn thiếu hai, ba tệ nữa cơ."

Mạnh Thịnh Nam kinh ngạc, phí lớp trưởng đưa đều xài hết rồi, cô bắt đầu lục lọi tìm tiền lẻ trong người. Cặp sách bị lục tung, dĩ nhiên chẳng còn đồng nào, cô nhũn mảy đứng ở quầy thu tiền, suy nghĩ có nên trả lại hộp bút chì hay không. Bà chủ vẫn giữ khuôn mặt hiền hòa nhìn cô, Mạnh Thịnh Nam thờ dài, tay định cầm bút chì lên phía sau lại vang lên âm thanh.

"Lấy bao Hoàng Hạc Lâu này."

Cô đứng im như tượng.

Sau lưng cô tê cứng, đầu óc ong ong, con mắt nhìn chằm chằm phía trước chưa quay đầu lại. Khoảng cách gần như thế, chúng ta lại gặp nhau rồi. Giọng nói kia rất có từ tính, mùi hương trên người lại quen thuộc tới vậy, cô không phản ứng kịp, suýt chút nữa tim ngừng đập rồi. Bà chủ giờ tay ra phía sau cô nhận tiền, chàng trai đưa 20 tệ cho bà chủ.

Cô cắn môi chậm rãi cúi đầu làm bộ đang tìm tiền lẻ, ngón tay run lên.

"Còn thừa bao nhiêu thì đưa cho cô ấy." Giọng cậu chẳng có vẻ gì là quan tâm.

Cô ngẩn người ra.

Ngay cả cử động nhỏ cũng không dám, động tác lục cặp đã ngừng lại, dường như ngay cả hơi thở của mình cô cũng sợ cậu nghe được. Tiếng chuông gió treo trên cửa sổ kêu leng keng, phía sau không còn động tĩnh gì nữa.

Cô từ từ quay đầu.

Cậu đã sớm không thấy bóng dáng đâu, Mạnh Thịnh Nam bây giờ mới kịp phản ứng lại, bên ngoài gió đã nổi lên, cô ngẩng ngốc ôm hộp đồ đi về phía trường học, gió lạnh thổi qua cũng không tiêu tan được nét ửng hồng trên gò má cô, vừa đi vài bước đã cười rộ lên, hối hận vì sao vừa rồi lại không tận dụng cơ hội tốt như vậy. May là hôm nay Thích Kiều không ở bên cạnh, nếu không thấy cô thế này đã mừng cô bị điên rồi.

Trên đường, cách cô không xa, có hai nam sinh đang đứng ven đường.

"Mua quà sao?" Sứ Kim hỏi.

"Không."

Cậu rút một điều thuốc từ trong túi ra bỏ vào miệng.

"Này người anh em, sao cậu không để ý tới Lý Nham?"

Cậu đốt thuốc lên, ném bao thuốc và cái bật lửa vào trong ngực Sứ Kim sau đó cười nhẹ.

"Cậu quan tâm sao?"

"Con mẹ nó."

Cậu rít một hơi thuốc lá, nói. "Cô ấy quá phiền phức."

"Cậu nói không biết ngược, nhìn ngoài kia đi, bao nhiêu em gái xinh đẹp như vậy, Lý Nham cũng ở trong số đó, cậu chơi chưa chán sao?"

Chàng trai giương mắt. "Cậu cô đơn à?"

Sứ Kim chặc một tiếng.

"Có thể đừng bóc phốt tớ không?"

Chàng trai giễu cợt. "Thành thói quen rồi, không sửa được."

Lúc đó Mạnh Thịnh Nam đã về lại phòng học, một hộp đồ lớn như vậy thực sự rất mệt, cô thở phì phò ghé vào bàn, cậu đã xa cô mười phút rồi nhưng Mạnh Thịnh Nam vẫn không nhận được mà nở nụ cười. Phó Tùng hỏi cô.

"Có chuyện gì mà vui đến thế?"

Mạnh Thịnh Nam cười không nói.

Hôm đó cái cảm giác ấy vẫn kéo dài tới tối, cả đêm cô không ngủ được, lật qua lật lại, trong miệng nhấm vài bài hát, nằm mơ cũng cười.

Tỉnh rồi lại ngủ.

Chiều hôm sau, cuối tiết hai toàn trường đều không phải học, các phòng học trong ban bắt đầu trang trí lớp học, mấy bạn gái trong lớp quây thành một vòng thối bong bóng, buộc ruy băng, cả phòng học trông vô cùng ấm áp, ai ai cũng vui vẻ.

Mạnh Thịnh Nam đang thắt ruy băng.

"Nghe lớp trưởng nói hôm nay có 4, 5 tiết mục cơ." Niếp Tịnh buộc bóng lại, nói.

Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn Lý Nham.

Niếp Tịnh hỏi. "Này? Cậu thấy gì đó?"

"Hình đồ duyên."

"Thật là đẹp, dạy tớ đi."

Tiết Lâm cũng đã thắt xong một cái, quay lại nhìn.

"Nhìn hoa hồng của tớ đi, đẹp không?"

"Không đẹp, cậu đẹp." Mạnh Thịnh Nam nói.

Mấy cô gái cười vui vẻ.

Sau khi trời tối, trong phòng học đã trang trí xong, trên cửa sổ dùng bình xịt tuyết vẽ vài thứ, bóng bay, ruy băng cũng đã trang trí xong, mấy chàng trai trong lớp đang xếp bàn ghế thành hình chữ nhật, mọi người ngồi xuống, vây quanh thành một vòng.

Đêm trước tết, ai cũng vui vẻ.

Mỗi người ai cũng được phát một chai xịt tuyết xịt lung tung, trên bàn đặt một đĩa hạt dưa, kẹo chocolate và động phộng, tiếng vỗ tay vang lên, từng tiết mục văn nghệ bắt đầu được biểu diễn.

"Ngày mai có...bạn gì không?" Trong tiếng ồn ào, Phó Tùng bên cạnh hỏi cô.

"Ở nhà." Mạnh Thịnh Nam nhìn cậu ta, hỏi. "Làm gì?"

"Sách mượn đã xem hết chưa?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu. "Một quyển cũng chưa đọc xong."

"Chậm thế?"

"Quyển cậu lấy của tớ đâu?"

Phó Tùng cười. "Đặt ở đầu giường."

"Khi nào trả tớ?"

"Chùng nào cậu tới thư viện trả sách thì tớ trả cậu."

Mạnh Thịnh Nam "ừm" một tiếng.

"Lần trước cậu viết cái bài cảm tưởng gì gì đấy tớ đây rồi?" Phó Tùng hỏi.

"Xong rồi."

"Tiểu thuyết hay gì?"

Mạnh Thịnh Nam gãi gãi mặt. "Là tiểu thuyết, viết vớ vẩn thôi."

"Trách không được..."

"Sao?"

Phó Tùng cười. "Điểm Văn cậu cao như vậy."

"Tớ viết cái này không giống viết vắn." Cô hơi ngượng ngùng.

"Tò tính với người ta?"

Không nghĩ tới chuyện cậu ta lại nói thẳng ra, Mạnh Thịnh Nam chẳng còn gì để nói.

Phó Tùng cười. "Sau này cậu muốn thi đại học gì?"

"Còn cậu?" Mạnh Thịnh Nam chưa nghĩ tới chuyện này.

Phó Tùng dừng một chút, nói. "Tớ muốn thi đậu Viện khoa học Trung Quốc."

Niép Tịnh ở bên cạnh liếc nhìn hai người, thấy hai người không nói gì nên thôi.

"Nghiên cứu triết học?" Con mắt Mạnh Thịnh Nam tròn to.

Phó Tùng cười, lại hỏi cô thi trường gì.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Tớ chưa nghĩ ra."

Tiết mục tiếp theo làm gián đoạn cuộc trò chuyện của bọn họ, Lý Nham mặc cái váy ngắn màu xanh chuẩn bị múa. Mạnh Thịnh Nam yên lặng ngồi trong đám người, nhìn Lý Nham rồi lại nhìn đồng phục học sinh trên người mình, bên trên còn bị dính mấy bông tuyết trắng.

Không ai không khí cô gái như vậy.

Gương mặt xinh đẹp, vóc dáng mảnh mai lại còn biết múa. Mạnh Thịnh Nam nghiêm túc xem, ánh mắt hơi liếc Phó Tùng, gái xinh cũng làm cậu bạn thay đổi. Sau đó không biết ai ở dưới hô một tiếng.

Bên dưới có tiếng xì xào bàn tán.

"Người đứng ở cửa kia là Trì Tranh phải không?"

"Trời ơi."

"Quả nhiên, trai xinh gái đẹp."

"..."

Mạnh Thịnh Nam mím môi ngẩng đầu nhìn về phía cửa, cậu dựa người vào trên cửa, một tay đút vào túi quần, khóa kéo đồng phục bị kéo rộng mở, đáng thaatgaay, nở nụ cười bất cần đời, trong ánh mắt có sự ảm áp mà cô không nói thành lời.

Trong tiếng ồn ào, Lý Nham lắc lắc eo nhỏ chạy tới bên cạnh cậu.

Trong nháy mắt, Mạnh Thịnh Nam nhớ tới tiết thể dục buổi chiều hôm trước, cô run run đứng sau cửa nghe giọng nói của đôi nam nữ bên trong, phóng dăng, ve vãn.

Cô nhắm hai mắt, dời tầm mắt mình đi.

Buổi tối trên đường về nhà, một mình cô đạp xe đạp, đi qua sân rộng nhưng chậu hoa cúc nhỏ kia đã không thấy nữa, cũng không nghe được nụ cười của cậu, không còn thấy hình ảnh cậu chờ ai đó. Thậm chí cô nghĩ tới tình cảm mãnh liệt dạt dào đêm nay của mình với cậu.

Cậu học lớp 10 Lý, cô học lớp 04 Văn.

Cách nhau không chỉ một tòa nhà mà còn cách nhau cả thế giới.

Tết Nguyên Đán qua đi, mọi người lại khôi phục trạng thái học tập như thường, Mạnh Thịnh Nam cũng vậy, đối với cô mà nói, chuyện quan trọng nhất vẫn là học tập, cô không dùng cảm như Thịnh Điền, cô đã quen chôn giấu tình cảm mình vào trong lòng.

Khi đó, thời gian trôi qua thật nhanh.

Bởi vì kỳ khảo sát tháng 11 Mạnh Thịnh Nam đứng thứ 4 đếm ngược từ dưới lên nên thi cuối kỳ bị xếp xuống phòng 26, ngồi ở lớp 22 Lý. Khoảng thời gian đó lâu hai đang sửa chữa, phòng học không đủ có mấy học sinh phải dồn chung cả ban tự nhiên và xã hội, cô cũng dính.

Khi đó lúc ôn tập cũng cảm thấy trời đất tăm tối mù mịt.

"Mạnh Thịnh Nam, trước "bệnh thụ tiền đầu vạn mộc xuân" là câu gì?" Niếp Tĩnh đang đọc thuộc lòng mấy bài thơ trong sách Ngữ Văn.

"Trăm chu tấc bạn thiên phàm quá"[1]

Niép Tĩnh lại hỏi. "Khuyến quân cạnh tận nhất bôi tửu, câu tiếp theo?"[2]

Bài này Mạnh Thịnh Nam mới ôn hôm qua.

Chiều hôm đó cô đang đọc sách, đang nhắm nhắm lại thấy bóng lưng cao gầy đứng ngoài cửa sổ, người nọ vô ý quét mắt vào phòng học, chắc là cậu tìm Lý Nham.

"Nói mau, là gì?" Tiết Lâm cũng hỏi.

Một lát sau, Mạnh Thịnh Nam thất thần đáp. "Tây xuất Dương Quan vô cố nhân."

"Cậu không tập trung." Phó Tùng đột nhiên xem miệng vào.

Niép Tĩnh mím môi, liếc mắt nhìn cậu ta.

Mạnh Thịnh Nam hoàn hồn. "Hà?"

"Không yên lòng, liếc mắt về phía trước nhưng lại không để ý, lời nói bên tai mà lại không nghe." Phó Tùng nói.

Ba cô gái. "..."

Từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên Mạnh Thịnh Nam gặp người đặc biệt như vậy, Phó Tùng đứng thứ hai không ai dám đứng thứ nhất, trong phòng học, cô nín cười, Tiết Lâm thì khác, cười haha.

"Phó Tùng, tớ có một vấn đề hỏi cậu." Tiết Lâm rên sất khi còn nóng.

Cậu ta giương mắt nhìn.

Cô nàng hăng giọng nói. "Có phải từ nhỏ cậu đã thế không?"

Mạnh Thịnh Nam cũng nhìn cậu ta, Phó Tùng ngồi xuống bàn không nói gì.

"Lần trước cậu thi toán được bao nhiêu điểm?"

Cậu ta không trả lời mà còn hỏi ngược lại, Mạnh Thịnh Nam sững sốt, Niếp Tịnh cũng thấy hiểu kỳ, Tiết Lâm thoải mái trả lời.

"77, liên quan gì sao?"

Phó Tùng lắc đầu. "Quá thấp."

"Cái gì?" Cô ngàng sững sốt.

"Không trách logic cậu kém như vậy."

Ba cô gái. "..."

Tiết Lâm không cam lòng. "Cậu khinh thường tớ, sớm muộn gì tớ cũng được 120 điểm khi thi đại học."

"Cậu biết câu nước chảy đá mòn không?" Phó Tùng nở nụ cười.

Cô ngàng không tin được.

Phó Tùng nói tiếp. "Nước đầu tranh với đá, nước luôn thắng, biết vì sao không?"

"Vì sao?"

"Không phải vì lực lượng mà là do kiên trì."

Ba cô gái. "..."

Câu hỏi cổ quái này làm bọn họ vừa vui vẻ thì đã nhức đầu, kỳ thi cuối kỳ đã bao trùm lên đầu các thành viên trong lớp rồi. Tiết Lâm lại càng vì chứng minh mình mà cố gắng hơn, mỗi ngày đều chăm chỉ học tập, còn thiếu điều viết chữ rồi buộc lên đầu.

Buổi chiều trước khi thi...

Tiết Lâm vẫn còn ở dưới tầng không ngừng xoay sở với phương trình parabol, Niếp Tịnh đã nhanh chóng làm xong bài tập, khí thế hai người này thực sự chẳng kém nhau bao nhiêu, Mạnh Thịnh Nam đã sớm dọn dẹp xong cặp sách rồi khỏi phòng học.

Trong hành lang có mấy cô bạn đang nói chuyện phiếm.

Có một bạn nam đi qua lên tiếng chào hỏi, chỉ có một cô gái nói tạm biệt với lớp trưởng, người nọ đi rồi, một cô gái huých khuỷu tay cô gái đứng bên mình.

"Lý Nham, sao tớ thấy hình như lớp trưởng có ý với cậu rồi."

Cô gái bị hỏi hừ một tiếng khinh miệt.

"Ai để ý tới cậu ta, là cậu ta tự mình đa tình."

"Đúng rồi, làm sao so sánh với Trì Tranh nhà cậu."

Cô gái đắc ý ngửa đầu cười.

"Được rồi, cậu ngồi phòng nào?" Cô gái kia lại hỏi.

"11."

Cô gái nói. "Tớ 14, chắc chúng ta ở chung một lầu. Aiz, được rồi, Trì Tranh ở phòng nào?"

"Anh ấy, hình như là..."

Mạnh Thịnh Nam đi chậm lại, nghiêng tai lắng nghe.

"Hình như là 22 Lý."

- - -

[1] Trích từ *Thù Lạc Thiên Dương Châu sơ phùng độ thượng kiến tặng*.

(Xem xong viết tặng lại Lạc Thiên trong cuộc gặp gỡ tại Dương Châu)

Trăm chu tắc bạn thiên phàm quá,

Bệnh thụ tiền đầu vạn mộc xuân.

Kim nhật thính quân ca nhất khúc,

Tạm bằng bôi tửu trường tình thân.

Dịch nghĩa:

Thuyền chìm nhìn nghiêng thấy cả ngàn cánh buồm vẫn vượt qua,

Cây bị bệnh thấy trên đầu hàng vạn cây xanh tốt.

Hôm nay được nghe ông ngâm bài thơ tặng,

Tôi tạm nhờ men rượu giúp tình thân vượn cao dài.

(Nguồn: Đường thi giám thường từ điển, nhóm Tiêu Dịch Phi, Thượng Hải từ thư xuất bản xã, 2007)

[2] trích từ Vị thành khúc - Tống Nguyên nhị sứ An Tây.

(Khúc hát vị thành - Tiền Nguyên nhị đi sứ An Tây)

Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu,

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.

Dịch nghĩa:

Xin anh hãy uống cạn chén rượu

Ra khỏi Dương Quan về phía tây e không còn có bạn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nói thật, ai mà không thích không phải kiểm tra, Mạnh Thịnh Nam cũng như thế.

Nhưng mấy hôm nay ngày nào cô cũng thấy dài, trong lòng kỳ lạ, hận không thể một giây tiếp theo bay tới trường thi, ngẩng đầu lên là đã có thể nhìn thấy cậu. Buổi thi sáng hôm đó, cô cố ý mặc bộ quần áo mà Thịnh Điển mới mua cho mình, trên đường tới trường gặp phải Tiết Lâm, cô nàng hí hóp mắt nhìn cô.

"Mặc đẹp như vậy làm gì hả Mạnh Thịnh Nam?"

Cô mím môi ngại ngùng cười, sợ người ta phát hiện ra tình cảm trong lòng, cô vội vàng mượn cớ rời khỏi. Trên đường đi rất nhanh, tới gần phòng thi mới bước chậm lại, hơi lo lắng.

Cô đi vào trong, cậu vẫn chưa tới.

Mạnh Thịnh Nam thở phào một cái, đi một vòng quanh lớp giả vờ như đang tìm số bao danh của mình, cô nhận ra cậu ngồi phía sau mình, trên bàn gỗ dán số báo danh còn ghi cả tên cậu. Cô dè xuống sự rung động đang trào dâng trong lòng mình, im lặng ngồi xuống bàn sau đó nhìn chằm chằm cửa, khẽ xoay bút.

Giống như mọi khi.

Ngoài cửa vang lên vô số tiếng cười, vài nam sinh kẻ vai đi tới, hết thầy thí sinh trong phòng đều xếp hàng đếm ngược từ dưới lên, phòng này chỉ có đám cà lơ phớt phơ không ra gì.

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu.

Cậu dút tay vào túi quần, lướt qua dãy bàn, qua chỗ ngồi của cô rồi đi tới hàng cuối cùng, hai người giống như con tướng trên bàn cờ vua. Nam sinh tên Sừ Kim ngồi ở phía sau cô. Giám thị xé phong bì đựng bài thi, bọn họ vẫn đang còn cả lơ phát phơ. Sự lo lắng của cô không phải là vì sắp tới giờ thi mà vì cậu ngồi phía sau cô, chỉ cười nhẹ một tiếng thôi cũng đủ để làm cô đỏ mặt tím đập.

Cô cúi đầu giả bộ xem số báo danh, vênh tai nghe đám người xung quanh nói chuyện.

Sừ Kim nhắc. "Lát nữa trắc nghiệm cậu khoan to chút để tôi nhìn cho rõ."

"Sai thì đừng trách tôi."

"Tôi là người như thế sao?"

Cậu cười. "Người anh em, ngại quá, tôi thấy cậu là người như thế đấy."

"Nhờ cậu cả."

Giờ kiểm tra văn.

Mạnh Thịnh Nam làm xong toàn bộ bài thi, giám thị ra ngoài một lát, trong phòng bắt đầu hò hét qua lại.

Sừ Kim thấp giọng hỏi. "Câu thứ tư cậu chọn gì?"

"Tự xem đi."

"Tớ có thiên lý nhãn à?"

Trì Tranh lật bài thi qua trang đầu tiên sau đó giờ lên, Sừ Kim thấy rõ từng chữ.

"Đm, cậu làm nhanh thật."

Trì Tranh liếc mắt nhìn cậu ta.

Sừ Kim lại hỏi. "Trước cái câu "Vọng đế xuân tâm thác đồ quyền" là câu gì?"

"Không biết."

Sừ Kim nhú mày nhìn xung quanh.

Mạnh Thịnh Nam đang xem lại bài, phía sau bị người ta chọc một cái, cô quay đầu lại, Sừ Kim nhìn cô cười.

"Bạn học, có thể chép của cậu được không?"

Lần đầu tiên Mạnh Thịnh Nam gặp phải chuyện thế này, sao lại trắng trợn như thế chứ. Cô nhìn thoáng qua bài thi của cậu ta, câu thơ "Vũ phiến luân cân, đàm tiểu gian, tường lỗ khôi phi yên diệt."

Cô nhìn, thấy cậu ở phía sau đang xoay bút, hình như vẫn chưa làm.

"Câu nào?" Mạnh Thịnh Nam hỏi Sừ Kim.

Sừ Kim cười haha. "Đây đây."

Cô nhìn cậu ta một cái, xoay người đem câu thơ mình chép đưa cho cậu ta, Sừ Kim cảm ơn, chép xong còn khoog quên gọi Trì Tranh.

"Anh em, haha, nhìn này."

Trì Tranh nhìn sang, giễu cợt.

Sừ Kim nói. "Có muốn không? Gọi anh đi."

"Đm."

Mạnh Thịnh Nam nghe cậu chửi tục, cô bật cười.

Chuông báo hết giờ vừa vang lên, phòng học bắt đầu loạn như chiến trường, Mạnh Thịnh Nam đang bỏ bút vào túi đã nghe tiếng Sừ Kim gọi mình.

"Cảm tạ bạn học, cậu ở ban nào?"

"Văn 4"

"Ui, học Văn sao?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

Trì Tranh chậm chậm đi tới, Mạnh Thịnh Nam dọn đồ xong cũng xoay người rời đi, Sứ Kim chửi người trước mặt.

"Cậu dọa người ta chạy rồi."

Trì Tranh giương mắt.

"Cô gái này thật xinh đẹp, viết chữ cũng đẹp."

Trì Tranh lười trả lời, hai người vừa trò chuyện vừa đi ra bên ngoài.

Sứ Kim hỏi. "Được rồi, cậu cuối cùng cậu điền cái gì?"

"Bắt đầu từ khi nào cậu chăm học như thế?"

"Đề ra có ý tứ gì đó, tớ chỉ hỏi cậu chút thôi."

Trì Tranh châm thuốc. "Câu nào?"

"Cái câu liễu thụ đào hoa gì đó nói lên tâm trạng gì các tác giả?"

Trì Tranh cười một tiếng.

"Cười gì mà cười."

Cậu rít một hơi thuốc. "Con mẹ nó, sao tớ biết tâm trạng ông ta là gì?"

"Con mẹ nó."

Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa cũng chỉ có 2 tiếng, Mạnh Thịnh Nam ở bên ngoài tiệm mì ăn một tô mì rồi quay về trường, trường học không có ai, cô ngồi lại vị trí cũ, khi ấy đã 1 giờ rồi.

Bắt đầu thi Tiếng Anh...

Hôm đó không quá lạnh, hơn nữa trong phòng học có máy sưởi, Mạnh Thịnh Nam mặc áo len cảm thấy hơi nóng. Lúc này Trì Tranh và Sứ Kim đã đi tới, cô giương mắt nhìn một chút, hai người đều ăn mặc phong phanh, Trì Tranh còn cởi khóa kéo của áo khoác, bên trong là áo sơ mi mỏng.

Hai người đang nói chuyện trên trời dưới đất.

Sứ Kim nói. "Sắp xong rồi."

"Hôm nay cậu có bệnh à?" Âm thanh cậu nhàn nhạt.

Sứ Kim nói. "Mới thấy Tiếng Anh đã đau đầu, tớ nói này, cậu định tăng mấy điểm?"

Trì Tranh sờ lỗ mũi, khẽ cười.

"Được, 27 điểm" Sứ Kim cong môi lên.

Trì Tranh không nói chuyện, gờ chân lên, "Cút cho ông."

"Đừng nha, tức thế sao còn tìm Lý Nham chơi?"

Trì Tranh cười xấu xa. "Cái này còn phải hỏi cô ấy."

"Haha, duma."

Bọn họ cứ cọt nhả như vậy, trong lòng Mạnh Thịnh Nam sớm đã loạn lên, sau khi thi Tiếng Anh mới dần hồi phục lại, làm xong hết tất cả vẫn đang còn nhiều thời gian, cô kiểm tra lại các câu trả lời rồi mới đề thi, sau đó định ngồi sáng tác văn.

Mạnh Thịnh Nam viết viết rồi quay đầu nhìn xuống bên dưới, cậu đang ghé vào mặt bàn ngủ. Xem ra cái 27 điểm quả thật không oan ức gì. Mạnh Thịnh

Nam quay đầu lại, nghiêng tức xem lại đáp án, không hiểu vì sao lại thấy trong người có gì đó không đúng, tay cô sờ sờ dưới mũi.

Tất cả đều là máu.

Cô không biết làm thế nào, nhanh chóng tìm giấy lau.

"Bạn học kia, em không sao chứ?" Thầy giám thị đi tới.

Máu mũi giống như được vận vôi, làm cách nào cũng không ngăn được, tay Mạnh Thịnh Nam đẩy máu cuống quýt lau mũi mình, chỉ sợ máu rớt vào bài thi hoặc là rơi xuống quần áo. Trong phòng học có một vài người đã nhìn qua đây, cô muốn tìm cái lỗ nào đó để trốn vào.

"Nếu không thì em đi rửa đi." Giám thị nói.

Mạnh Thịnh Nam nghĩ nghĩ rồi gật đầu, cô che mũi, bối rối đi tới nhà vệ sinh, cô rửa rất nhiều lần, thời gian thi còn chưa hết, xung quanh quá yên tĩnh. Mạnh Thịnh Nam nhắm mắt lại, vừa rồi thật sự là quá mất mặt, không biết cậu có thấy hay không.

Cô không có dũng khí quay lại phòng học nữa.

Cũng chính vì thế, Sử Kim liếc mắt nhìn bài làm của Mạnh Thịnh Nam, chép quên trời quên đất.

Vừa mới gác bút, cô liền đi vào, Sử Minh làm như không có chuyện gì, trong giọng nói ẩn chứa sự quan tâm.

"Bạn học, không sao chứ?"

Mạnh Thịnh Nam được quan tâm mà bỗng thấy lo sợ, cười cười, lắc đầu, ánh mắt nhìn chàng trai đang nằm ngủ kia rồi liếc mắt nhìn sang chỗ khác. Máy hôm thi sau cũng rất bình thường, trôi chảy như nước, giám thị bẽ ghẻ ra ngoài cửa ngồi phơi nắng, thỉnh thoảng đi vào ngó một chút.

Cô vẫn không dám nhìn thẳng vào cậu.

Ban tự nhiên và xã hội chỉ có mình môn Văn và Tiếng Anh trùng đề, trong phòng này chỉ có 7 học sinh học ban xã hội được thầy giáo phát đề riêng, tới ngày hôm sau, Sử Kim không còn cách nào nhìn bài Mạnh Thịnh Nam nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Mạnh Thịnh Nam làm bài.

Kết thúc kỳ thi cuối kỳ, trong trường bắt đầu náo loạn.

Tiếng chuông vang lên, Mạnh Thịnh Nam còn lè mề hôi lâu, cuối cùng vẫn phải nộp bài thi cho giám thị, cô đi ra ngoài, lại quay đầu vụng trộm liếc nhìn cậu, chàng trai đưa lưng về phía cô đang tán gẫu cùng người khác, cô hít sâu một hơi rồi đi ra khỏi phòng.

Ra cổng trường chờ Thích Kiều, cô nàng cười tím tím chạy tới, ôm cổ cô hỏi.

"Hai ta đi chơi không?"

"Cậu không đi với Tống Gia Thụ sao?"

"Cậu ấy muốn cùng mấy người bạn học Rock n' Roll, tớ không thêm đi."

Mạnh Thịnh Nam nhìn cô nàng. "Hôm nay cậu hơi lạ."

"Lạ chỗ nào?"

"Bình thường hay đi cùng Tống Gia Thụ cơ mà, hai người cãi nhau sao?"

Thích Kiều bĩu môi, buông bàn tay đang ôm cổ cô ra, ừ ừ nói.

"Nhanh thế đã bị cậu phát hiện ra rồi."

Mạnh Thịnh Nam cười.

"Cậu còn cười?"

"Chẳng lẽ lại khóc?"

"Cậu là bạn tớ à?"

"Ừ, nhưng mà chẳng liên quan gì tới chuyện tớ cười cả."

Thích Kiều. "..."

Mạnh Thịnh Nam vỗ vỗ lưng cô nàng. "Yên tâm đi, đảm bảo đêm nay cậu ta sẽ tới tìm cậu."

"Thật?"

"Ừ."

"Lỡ như không tới thì sao?"

"Thì chia tay thôi."

Thích Kiều "..."

Hôm đó đi dạo với Thích Kiều vài vòng rồi Mạnh Thịnh Nam về nhà, Thịnh Điền đã làm xong cả bàn đồ ăn đợi cô, Mạnh Tân ngồi ngoài salon xem tin tức, có mùi gà rán bay ra.

Mạnh Thịnh Nam bỏ cặp xuống chạy vội vào bàn ăn, vừa muốn đụng vào cái tay đã bị Thịnh Điền đánh một cái.

"Chưa rửa tay đã ăn."

Cô cười hì hì.

Kết quả mới gặm đùi gà được một nửa điện thoại đã vang lên, cô bỏ miếng đùi gà đang cắn dở chạy ra nghe điện thoại.

"Alo."

Đầu dây bên kia vui tới nở hoa.

"Đêm hôm khuya khoắt không sợ bị người ta chửi à?" Mạnh Thịnh Nam nói.

"Có cậu ấy ở đây còn sợ gì nữa."

"Làm lành rồi?"

Thích Kiều cười một tiếng. "Ngày mai cậu ấy đưa tớ đi chơi."

Ở trong cái bầu không khí sắp ăn tết này, cuối cùng Mạnh Thịnh Nam cũng hiểu được cô bạn thân có người yêu, mỗi ngày đều vui vẻ ăn cho chó vào miệng cô là cảm giác gì, cô quay đầu nhìn Thịnh Điền và Mạnh Tân đang ngồi trên bàn com, hai người đang cười, không biết nói gì.

"Ngày mai cậu có việc gì không?" Thích Kiều hỏi.

"Sao?"

"Đi cùng nhé."

"Thích Tiểu Kiều, cậu thành tâm thành ý hay vẫn cứ lừa dối tình cảm của tớ?"

"Tớ yêu cậu mà."

"Im đi"

Thích Kiều cười.

Hai người nói chuyện vài câu, Mạnh Thịnh Nam cúp điện thoại quay về bàn ăn, Thịnh Điền nhấn máy hát dừng lại, gấp cho cô một miếng gà rán.

"Là Kiều Kiều sao?"

"Vâng."

"Cuối tuần có giấy báo điểm phải không?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

"Đến lúc đó thì bàn với Kiều Kiều xem đi nơi nào chơi đi."

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một hồi, tới lúc đó thì nói sau.

Cả một tuần Mạnh Thịnh Nam đều ở lì trong nhà, cô muốn đọc hết sách mình mượn trong thư viện, nếu có cảm hứng sẽ mở máy tính ra viết đôi ba dòng, ánh nắng lọt qua cửa sổ, chiếu sáng khắp gian phòng.

Biểu tượng chim cánh cụt vang lên, Giang Lan Tài Tấn và Chữ như gà bới đang thảo luận chuyện giờ đó, từ chuyện Schrödinger tới chuyện Einstein song song vũ trụ. Trí thông minh này khiến Mạnh Thịnh Nam hơi mặc cảm.

Nhớ tới hôm đó khi gặp mặt lần đầu tiên ở khách sạn Thượng Hải, hai người này đã hợp nhau, hết nói chuyện nam thích nữ rồi lại nhắc tới nữ thần Audrey Hepburn.

Dưới lầu, Thịnh Điền đang nói chuyện với thím Khang, trong ngõ có vài đứa nhỏ chạy lon ton cầm pháo hoa trong tay.

Nghe đi...

Trời cao biển rộng.

Núi cao sông dài.

- -

(*) *Trích Cẩm Sắt (Đàn Gấm) - Lý Thương Ẩn*

Cẩm sắt vô đoan ngũ thập huyền,

Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên.

Dịch nghĩa

Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây

Mỗi dây mỗi trụ đều gọi nhớ đến thời tuổi trẻ

(**) *Trích Niệm Nô kiều - Xích Bích hoài cổ -*

Vũ phiến luân cân,

Đàm tiếu gian,

Cường lỗ hôi phi yên diệt.

Dịch nghĩa:

Phe phẩy quạt khăn,

Khoảng tiếu đàm,

Quân giặc tro tiêu khói diệt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Hôm nhận được kết quả thi, cả trường giống như một mớ hỗn độn.

Trong phòng học sinh hò hét loạn xạ, một bộ phận đang thảo luận đáp án của đề thi, một bộ phận lại đang nói về bộ phim mới chiếu gần đây, từ chuyện gà sai kiểu hoa cho tới tiền kỳ hiệp truyện, từ chuyện binh hoang mã loạn cho tới phim truyền hình lãng mạn.

Chủ đề câu chuyện quả thực giống như nước chảy, nối liền không đứt.

Mạnh Thịnh Nam nhìn xung quanh phòng học, Lý Nham không ở đây, một đám nữ sinh đang cười hi hi nói chuyện cùng nhau, quần áo màu sắc rực rỡ, ai cũng xinh đẹp. Cô thu tầm mắt lại, bên tai có người đang gọi cô.

"Nhìn gì thế?" Là Phó Tùng.

Cô nói. "Mỹ nữ."

"Sở thích này của cậu thật đặc biệt."

Mạnh Thịnh Nam chỉ cười không nói.

"Chừng mười mấy ngày nữa là lại sang năm mới rồi." Phó Tùng dời trọng tâm câu chuyện.

Mạnh Thịnh Nam "ừ" một tiếng.

"Sách đọc đến đâu rồi?"

"Đọc xong Biên thành rồi."

"Có rút ra điều gì không?"

Nhắc tới chuyện này, Mạnh Thịnh Nam hơi thả lỏng người ra.

"Tình yêu những năm ấy thực sự rất thuần khiết."

Phó Tùng buồn cười nhìn cô. "Nói một câu mà thờ dài hai lần, sao thế?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Tớ nghĩ tới hình ảnh cuối cùng kia, Thúy Thúy ngồi ở trên con đò bên bờ sông cũ chờ Na Tổng quay về, một năm, hai năm cũng có thể là cả đời."

Phó Tùng nói. "Cậu cảm thấy cô ấy có đợi được không?"

"Không biết." Cô hỏi lại. "Cậu cảm thấy thế nào?"

Phó Tùng nói. "Có thể."

"Vì sao?"

"Kiểu gì cũng sẽ đợi được mà."

Cậu ta còn chưa kịp giải thích, chủ nhiệm lớp đã bước vào phòng học. Trong phòng học bỗng nhiên lặng ngắt như tờ, mọi người về lại chỗ cũ, con mắt nhìn chăm chăm phiếu điểm trong tay giáo viên, biểu cảm ấy giống như sắp xông pha khói lửa vậy. Một phút sau, bài thi bắt đầu được phát xuống.

Con mắt Tiết Lâm đỏ ửng giống như sắp phát khóc.

"Mạnh Thịnh Nam."

Cái biểu cảm ấy giống như Sứ Kim vậy, kinh ngạc tột độ. Lúc ấy trong lớp đang náo nhiệt, có bạn học nam vui vẻ chỉ chỉ trỏ trỏ vào sách giáo khoa, mấy phút sau bài thi chưa phát xuống cả lớp đã bắt đầu ồn ào. Sứ Kim nghiêng đầu trò chuyện với Trì Tranh, không để ý giáo viên đang nói gì, có người truyền bài thi xuống cho cậu ta, cậu ta bỗng giật mình.

"Cậu giỏi vậy."

Sứ Kim không hiểu mô tê, cầm bài thi của mình lên.

"Ôi ư."

Trì Tranh giương mắt. "Sao thế?"

Bài thi tiếng Anh trong tay cậu ta viết ba chữ số vừa đỏ lại vừa to, đây là bài thi đầu tiên cậu ta trên 100 điểm.

"Người anh em, tớ muốn nghịch thiên rồi." Sứ Kim nuốt nước miếng.

Trì Tranh cười một cái. "Giỏi."

Sứ Kim nhìn Trì Tranh, sắp phát điên rồi.

"Tớ nói..." Sứ Kim than.

Trì Tranh hỏi. "Cái gì?"

"Cô bạn đó thật sự không phải người bình thường."

Trì Tranh nhìn cậu ta hỏi. "Ai?"

"Nữ thần."

Sử Kim vừa nói xong, bài thi của Trì Tranh cũng nằm gọn trong bàn tay cậu.

"Bao nhiêu?" Sử Kim ngó xem.

Trì Tranh cười, nhìn con số 29 to đùng trên giấy.

"Được rồi, tăng 2 điểm so với lần trước."

Trì Tranh nói. "Cút."

"Lúc đó cho cậu đáp án cậu không chép, bây giờ đã thấy ngu chưa?"

"Tạm được."

"Mẹ nó nữa, mẹ cậu không đánh cậu thì cậu không lo phải không?"

"Người nên lo lắng là cậu." Trì Tranh nói.

Sử Kim giương cằm lên, tay phải nhanh chóng xoay bút.

"Tớ thì lo gì?"

"Cậu đột nhiên tăng mấy chục điểm, mẹ cậu không nghi sao?"

Sử Kim bị nói trúng tim đen, bút trên tay rơi xuống mất đất.

Đầu lưỡi Trì Tranh đá đá bên má phải về giậu cột. Sau đó, Sử Kim dùng bút sửa điểm thành 78 nhưng thực ra lòng đang rỉ máu, điểm kiểm tra cao như vậy mà lại phải sửa. Lúc nhận được hết điểm thi, toàn bộ học sinh trong trường đều cảm thấy thoải mái trong lòng, Mạnh Thịnh Nam bị Thích Kiều cho leo cây, một mình tới hiệu sách ở quảng trường.

Trời tối mới về đến nhà.

Đèn trong nhà bật sáng choang, có tiếng nói xen lẫn tiếng cười. Trong phòng bếp, Thịnh Diễm đang bận rộn, cô mới đẩy cửa vào đã thấy Khang Khái rồi, anh ta và Mạnh Tân cùng ngồi trên salon nghiêng đầu nhìn cô.

Mạnh Tân cất lời. "Đứng ở cửa làm gì, xem ai tới này?"

Mạnh Thịnh Nam "ah" một tiếng.

"Không nhận ra sao?" Khang Khái đứng lên.

Mạnh Thịnh Nam sững sờ một lúc rồi cười. "Cái đó...Hai người trò chuyện đi, con đi nhà bếp xem mẹ có cần giúp gì hay không." Nói xong cũng chuồn luôn.

"Con bé này.." Mạnh Tân lắc đầu.

Khang Khái cười, liếc mắt nhìn vào phòng bếp rồi tiếp tục trò chuyện với Mạnh Tân.

Mạnh Tân hỏi. "Chú nhớ khi đó cháu báo học lên Thạc sĩ, mấy năm nữa mới xong?"

"Ba năm."

"Cũng 25 rồi."

Khang Khái gật đầu cười.

"Tới lúc đó định ở Bắc Kinh hay là về?"

Khang Khái nói. "Còn chưa chắc chắn ă, bây giờ cháu đang ở bệnh viện Bắc Kinh làm thực tập."

Mạnh Tân nói. "Cháu học y thì thích hợp nhưng mà Nam Nam thì không."

"Ý chú là?"

"Ngẫm lại thì còn chưa có dự định, nó có dự định gì thì sẽ thực hiện bằng được, thôi kệ nó đi."

Khang Khái suy nghĩ một chút. "Con gái học y rất khổ, từ nhỏ Nam Nam đã thích viết văn, nói không chừng sau này em ấy cũng đi theo con đường này."

"Hiếm có người khen nó." Mạnh Tân cười haha vài tiếng.

Khang Khái mỉm cười.

Thịnh Điền làm xong đồ ăn, Mạnh Thịnh Nam gọi hai người tới ăn cơm. Cô đã không gặp Khang Khái một năm nay rồi, mỗi lần anh ta về cũng rất ít khi nói chuyện, chắc là do lớn rồi nên biết xấu hổ, chơi với anh trai nhà bên cũng không được tự nhiên nữa.

Cô rửa hoa quả xong rồi bụng tới phòng khách.

"Cha, anh Khang Khái, ăn cơm."

Hai người đứng lên, Khang Khái cảm ơn rồi lại từ chối, định về nhà.

Mạnh Tân nói. "Ném thử tay nghề của thím đi, gấp cái gì."

Thịnh Điền mặc tạp dề đi ra từ trong bếp.

"Sao lại vội đi như thế?" Có lẽ là nghe được lời của Khang Khái, Thịnh Điền hỏi.

Khang Khái cười nói. "Lần sau đi ạ. Thím, ăn cơm ở đây thì một bàn đồ ăn mẹ cháu làm ai ăn hết."

Thịnh Điền cười một cái.

"Tính tình mẹ cháu mãi không đổi."

Khang Khái nói. "Cháu đi trước đây, hôm sau sẽ tới ném thử tay nghề thím."

"Đi đi." Mạnh Tân nói.

Trong phòng ấm áp, sau khi Khang Khái đi, tiếng TV cũng to hơn, một nhà ba người Mạnh Thịnh Nam quây quần bên bàn cơm ăn cơm, trò chuyện, đề tài của Thịnh Điền lại rơi trên người Khang Khái.

"Nhìn từ nhỏ tới lớn, đứa nhỏ Khang Khái này càng nhìn càng thích."

Mạnh Thịnh Nam dùng sức nuốt cơm.

Thịnh Điền nói. "Học giỏi lại đẹp trai, hiểu thuận, đi đâu tìm được người như vậy?"

Mạnh Thịnh Nam nuốt nửa chết nghẹn.

Thịnh Điền thở ra, trong TV có người đang nói chuyện, Mạnh Thịnh Nam cúi đầu ăn xong miếng cuối cùng rồi lau miệng.

"Con ăn xong rồi, lên lầu đây."

Vẫn là cách cũ, thừa dịp Thịnh Điền còn chưa nói gì cô đã chuồn mất. Hôm đó trăng sáng sao thưa, gió lạnh thổi từ ngoài vào trong phòng, loáng thoáng có thể nghe được tiếng pháo hoa từ xa.

Cô ngồi trên bệ cửa sổ, khoác một cái áo thật dày.

Biểu tượng QQ trong máy tính đột nhiên hiện lên, lại có một người kết bạn với cô, cô lại gần xem thử, là nickname tên con chuột triết học.

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút rồi hỏi. "Phó Tùng?"

"Tớ còn tưởng cậu chưa đoán ra." Bên kia nhanh chóng rep lại.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Con chuột triết học là tên tớ đặt cho cậu, còn có thể sai sao?"

Phó Tùng gửi một cái icon mặt cười.

Hôm nhận được điểm, điểm Tiếng Anh của Phó Tùng mặc dù không quá thâm nhưng kéo không ít điểm xuống, vì vậy lấy lý do hỏi bài để thêm QQ của cô.

Phó Tùng hỏi. "Đang làm gì đấy?"

"Không làm gì cả."

Phó Tùng nói. "Ah."

Mạnh Thịnh Nam không tìm được chủ đề nói chuyện nên không trả lời nữa, một lát sau Phó Tùng lại gửi tin nhắn tới.

"Ăn cơm chưa?"

"Rồi."

"Mai có rảnh không?"

"Sao vậy?" Cô hỏi.

Phó Tùng nói. "Không có gì đâu, hỏi thế thôi."

"Ừm, học thêm."

"Vậy đi ngủ sớm đi, không làm phiền cậu nữa." Cậu ta gửi một icon tạm biệt.

Mạnh Thịnh Nam xoa xoa mặt mình, gửi lại icon tạm biệt.

Ban đêm không ngủ được, sách cũng không xem nổi, cô mở máy phát nhạc ra, đĩa từ từ quay, có giọng hát truyền tới, nhẹ nhàng, dịu dàng như đang vẫy gọi cô. Năm 2003 Châu Kiệt Luân ra album mới tên Ngày Nắng nổi tiếng khắp nơi.

Bài hát được lặp đi lặp lại bên tai.

"Thật lâu thật lâu có một người yêu em sâu nặng, cơn gió ấy cứ thổi mãi thổi mãi, thổi khoảng cách chúng ta ra thật xa."

Tiếng ca chẳng biết từ lúc nào đã biến mất, Mạnh Thịnh Nam một mực kiếm tìm, cô chạy trên con phố dài thật lâu thật lâu, trời đen mù mịt khiến cô không thấy rõ phương hướng. Sau lưng có người đang gọi cô, giọng nói rất nhẹ, cô mới quay đầu lại trời đã đổ mưa, cậu biến mất không rõ tăm hơi.

"Nam Nam" Thịnh Điền gọi cô.

Lúc ấy trời đã sáng, cô chậm rãi mở mắt ra rồi ngồi dậy. Cô nghiêng đầu xem, ngoài cửa sổ tuyết trắng đã rơi khắp nơi.

Mặc quần áo từ tề, vệ sinh cá nhân sạch sẽ rồi mới đi xuống lầu, Mạnh Tân đã đi làm, Thịnh Điền đang nấu bữa sáng, hai người ngồi vào bàn nói chuyện phiếm.

Thịnh Điền hỏi. "Chiều nay có phải đi học ghita không?"

"Có."

"Hai ngày trước mẹ đi siêu thị có gặp cô Trần." Thịnh Điền nói. "Tinh thần cô ấy không tốt."

"Thật không?"

"Ừm" Thịnh Điền nói. "Buổi chiều con tới rồi thay mẹ hỏi thăm cô ấy đi."

"Biết rồi ạ."

Thịnh Điền còn nói. "Được rồi, không có chuyện gì thì tới nhà thăm Khang chơi đi."

"Làm gì?" Mạnh Thịnh Nam nhún mày.

"Tới hỏi kinh nghiệm của sinh viên Bắc Đại."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Ăn sáng xong, Thịnh Điền cùng vài di trong ngõ đi dạo, lúc ấy tuyết đã ngừng rơi, Mạnh Thịnh Nam về phòng đọc sách, quyển Biên thành kia cô xem đi xem lại thật nhiều lần rồi.

Buổi chiều trước khi đi học đàn, cô đeo ghita chạy tới thư viện

Bởi vì ngày nghỉ nên trong thư viện có không ít người, bên cạnh cô thường xuyên có người đi qua đi lại, trước mỗi kệ sách cũng có nhiều người cầm sách cúi đầu xem.

Cô lật lật vài trang sách trong tay, nhìn đồng hồ.

Ngoài thư viện vang lên tiếng loa phát thanh: Bắc Kinh bây giờ là 16 giờ đúng. Mạnh Thịnh Nam cất sách, cẩn thận đi khỏi cửa hàng, đi bộ hai phút rồi bắt một chuyến xe buýt.

Tuyết rơi trên mặt đất rồi bị gió thổi tan, Mạnh Thịnh Nam xuống xe đi vào trong tiểu khu. Cô cẩn thận nhìn trái ngó phải, mãi tới nhà cô Trần rồi mới thôi. Lúc ấy có rất nhiều người đã tới, cô Trần đang rót nước nóng, vẫn là cái phòng khách rộng rãi kia, Mạnh Thịnh Nam ngồi ở vị trí gần cửa sổ nhất.

Đều là những người yêu thích ghita, tụ tập một chỗ, xung quanh không ngừng vang lên tiếng cười.

"Cô, gần đây em có học một bài hát mới, đàn cho cô nghe thử." Một bạn nam mở miệng nói.

Mọi người liên tục vỗ tay.

Trần Tư cười, nói: "Được."

Mấy người nghiêng tai lắng nghe.

Bạn nam kia là một mầm non văn nghệ, chậm chậm hát một bài Bạn cùng bàn của Lão Lang. Bài hát kia dường như mãi cũng không hết thời, từ năm 1994 tới bây giờ, mười năm rồi vẫn là ca khúc kinh điển.

Từ đàn tự hát xong, mọi người vỗ tay rầm rầm.

"Hát một bài nữa đi."

Có người bảo cậu ta hát Thời thơ ấu của La Đại Hữu, cậu ta đỏ mặt hát. Cậu ta hát "Bên hồ nước, trên cây đa, ve sầu kêu râm ran." Lúc hát đến đoạn cao trào, có một vài người cùng hát với cậu ta.

"Một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm, tuổi thơ cứ mơ mơ màng màng như vậy."

Bên ngoài tuyết rơi nhiều hơn, phủ một tầng dày ở trên mặt đất, hôm đó Trần Tư dạy một bài hát kinh điển của Chu Hoa Kiện, mọi người học tới khi trời tối đen.

Có người hỏi Trần Tư. "Cô, cô thích nhất ca sỹ nào?"

"Trương Học Hữu." Trần Tư nói.

"Là thích nhất sao?"

Mọi người ồ ào.

Trần Tư cười nhạt, Trần Tư là người phụ nữ dịu dàng, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy cô giống như nhà thơ ngồi trên dòng sông vào chiều muộn, vẽ một nét thơ, dịu dàng lại thần nhiên.

Buổi học kết thúc, học sinh nhanh chóng về.

Mạnh Thịnh Nam nhớ lời Thịnh Điển dặn, ở lại cuối cùng nói chuyện với Trần Tư, khi đó tuyết rơi nhiều hơn, cô đeo đàn ghita, giúp Trần Tư dọn dẹp bàn ghế.

"Cảm ơn." Giọng nói của cô vẫn dịu dàng.

Mạnh Thịnh Nam mỉm cười.

Trần Tư nói. "Hai ngày trước cô có gặp mẹ em, mẹ em mặc cả rất siêu."

"Mẹ em vậy đấy." Mạnh Thịnh Nam không nhịn được cười.

"Mẹ em là giáo viên tiểu học phải không?"

"Vâng, hơn 20 năm rồi."

Khuôn mặt Trần Tư hiện lên tia ôn hòa. "Chẳng trách lại dạy dỗ em tốt như vậy, con cô ngay cả bóng dáng cũng không thấy."

Mạnh Thịnh Nam ngượng ngùng sờ mặt mình, chẳng trách trong phòng không có người, cô thuật lại lời mẹ mình cho Trần Tư nghe.

"Sáng nay lúc ăn sáng mẹ em bảo phải hỏi thăm sức khỏe của cô."

"Sang năm mới rồi cũng chúc cô năm mới vui vẻ."

"Ừ."

Dọn dẹp xong, Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn tuyết bên ngoài chuẩn bị đi.

"Cô, em về đây ạ."

"Được, đi đường phải để ý chút."

"Vâng."

Ra khỏi nhà, gió lạnh phả vào mặt cô, Mạnh Thịnh Nam quần khăn quàng cổ, hai tay nhét vào túi áo lông cúi đầu đi về phía trước. Hai chân cô gãi vào trong tuyết, đèn đường chiếu sáng phía trước.

Hoa tuyết bay đầy trời.

Chưa tới bảy giờ nhưng vì tuyết rơi nên xung quanh đã tối đen, ven đường không còn ai nữa, xe cộ cũng ít đi. Mạnh Thịnh Nam đi rất chậm, dạo quanh một vòng, vừa đi vừa nghĩ. Sau khi đứng ở giao lộ chờ xe, nhìn bên vĩa hè đường 502 một lúc, xe tới, cô bước lên.

Thoáng nhìn xung quanh, lại thấy cậu.

Cậu đi từ bên đường 502 ra, khẽ cúi đầu, vừa đi vừa hút thuốc. Xe từ từ di chuyển, Mạnh Thịnh Nam ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Cô ngồi cạnh cửa sổ, ánh mắt vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng cao gầy đã đi tới cửa tiểu khu, hoa tuyết từ tan ra, cậu quay đầu lại. Trong xe yên tĩnh, có tiếng hít thở, gió thổi vào cửa thủy tinh lạnh buốt.

"Năm mới vui vẻ." Cô nhỏ giọng thì thào.

--

(*) Biên thành là tiểu thuyết ngắn phát hành năm 1936 của Thẩm Tông Văn. Tiểu thuyết được xem như kiệt tác văn học trữ tình của tác giả, được xếp vào danh sách 100 rồi danh sách 20 tác phẩm vĩ đại nhất thế kỷ XX của Trung Quốc.

Bối cảnh truyện được đặt ở thị trấn yên ả tên Trà Đồng nằm ở phía tây, Trung Quốc. Tiểu thuyết xoay quanh một ông quản đồn và cô cháu gái của ông tên Thúy Thúy.

Thúy Thúy, sau khi mồ côi cha mẹ, được đưa đến sống cùng ông ngoại làm nghề lái đò trên con sông rồi trở thành một thiếu nữ khá ái ở tuổi 14. Người ông vui mừng khi thấy cậu cả Thiên Bảo của gia đình chủ bến đem lòng thương yêu cô Thúy Thúy nhưng nàng chẳng hề để ý tới việc cưới xin. Thực ra, trái tim nàng đã thầm lặng hướng theo cậu hai Na Tổng, cho dù chàng trai đã được gia đình sắp xếp cho cuộc hôn nhân với một gia đình danh giá. Cuộc tình tay ba chưa có lối thoát thì cái chết đã cướp đi cậu cả Thiên Bảo trong một chuyến đi thuyền. Thúy Thúy bị coi là kẻ mang vận đen cho gia đình chủ bến, tình yêu của nàng và Na Tổng rơi vào tuyệt vọng. Người ông quá lo lắng, đau buồn cũng sớm lìa bỏ cuộc sống trong một đêm mưa gió. Na Tổng chẳng tìm ra cách giải quyết nào cho số phận tình yêu, ra đi không một lời hẹn ước. Thúy Thúy ở lại với con đò cô đơn, chờ mong người con trai có thể sẽ về mà cũng có thể chẳng bao giờ quay lại.

(Nguồn: Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đột Tái Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Một tuần trước đêm 30, cô đi Thượng Hải tham gia trận đấu bán kết.

Chuyến xe lửa chạy rất chậm, 1 giờ 20 phút mới tới nơi. Trong sân ga đầy người, cô đeo cặp sách bước nhanh ra ngoài, đây là thành phố cô đã tới mấy lần, đường 104 quen thuộc, liếc mắt cái đã nhận ra.

Lúc tới tuần san, trời vẫn còn sớm.

Vừa mở cửa số 675 đã gặp phải bạn cũ, Giang lan tài tấn kích động chạy về phía cô, thân thái trên khuôn mặt vẫn còn phấn chấn, từ xa anh ta đã gọi Mạnh Thịnh Nam, ánh mắt nhìn cô giống như người bạn nhiều năm đã không gặp.

"Tới đây lúc nào?"

"Mới tới." Mạnh Thịnh Nam nói. "Anh cũng mới đến sao?"

Giang Tấn cười. "Anh tới từ tám trăm năm trước rồi."

"Hả?"

Giang Tấn cười haha. "Tới đây hai ngày rồi, không chỉ mình anh, Lục Hoài và Lý Tường đều tới cả rồi."

"Vậy sao anh lại ở đây?"

"Đừng nói nữa, anh đánh bài thua nên phải ra ngoài đây đứng."

Mạnh Thịnh Nam cười. "Em không nhớ là anh chơi bài kém như thế nha, chắc là do xui rồi."

Giang Tấn nhướn mày lên, miệng hơi trề xuống.

"Em cũng xem thường anh?"

"Không dám đâu, em cảm thấy..."

Trong ánh mắt cậu ta là một tầng sát khí.

Mạnh Thịnh Nam ngừng lại, không nói nữa, cười híp mắt nhìn cậu ta.

Giang Tấn cổ vũ cô. "Nói đi."

"Anh không tức giận chứ?"

"Không giận."

"Vậy em nói nhé?"

"Ừm."

"Nếu anh đã không giỏi cái gì thì nên bỏ bớt bớt làm cái đó đi." Cô vừa dứt lời, Giang Tấn đã xắn tay áo lên.

Mạnh Thịnh Nam nhanh chân chạy. "Đồ xấu xa."

"Hừ, nghe đâu mà nói vậy, sao anh không biết?"

Được rồi, cái miệng tiện này không ai có thể địch lại nổi.

Tuần san có sắp xếp khách sạn, người tới tham gia bán kết đều được sắp xếp tới đó. Giang Tấn đưa Mạnh Thịnh Nam tới đăng ký xong, hai người về 2007, Lục Hoài đang còn nói chuyện với Lý Tường, vừa thấy Mạnh Thịnh Nam, hai mắt đã sáng lên y hệt Giang Tấn.

Lý Tường dùng giọng Sơn Đông chúc cô năm mới vui vẻ.

Lục Hoài vẫn nở nụ cười. "Xuất phát từ cảm tình, anh nghĩ nên dùng hành động bày tỏ tình cảm một chút." Nói xong ôm Mạnh Thịnh Nam một cái.

Mấy người ngồi xung quanh giường, Lý Tường mua một đồng hồ ăn vặt, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện.

"Sao Chu Ninh Trì còn chưa tới?" Lục Hoài hỏi.

Giang Tấn ngồi một bên vừa cắn hạt dưa vừa nói. "Cậu nhớ cậu ta?"

"Sao tớ chẳng bao giờ nghe được thông tin hữu ích gì từ miệng cậu thế?"

Giang Tấn xoa xoa đôi bàn tay mình, nụ cười không có ý tốt. "Này người anh em, ngấm lại bình thường lắm mà, tại cậu nghĩ sai đấy chứ."

Mạnh Thịnh Nam ngồi ở một bên không nhịn được cười.

Lục Hoài vừa định giờ chân đá Giang Tấn cửa đã mở ra, chân Lục Hoài vẫn còn ngừng giữa không trung, ngạc nhiên "oa" một cái, Trương Nhất Diên đi tới, cười. "Tối sớm vậy, tớ nói này Lục Hoài, cậu đang luyện công phu sao?"

Lý Tường nói. "Khi nào cậu ta cũng muốn tập thể dục mà."

Mấy người cười haha.

Trương Nhất Diên ngồi xuống ghế, cúi đầu liếc một cái. "Haha, từ lúc tới đến giờ vẫn cứ thế này sao?"

Lục Hoài nói. "Bình thường mà, đang chờ cậu và Chu Ninh Trì."

"Đúng vậy, không phải tên nhóc kia đi nửa đường bị cướp sắc chứ?" Lý Tường cười xấu.

Giang Tấn cũng cười haha. "Nếu như cậu ta biết Tiểu Mạnh cũng tới đây không chừng đang ở sa mạc cũng sẽ phóng như điên về đây."

Mạnh Thịnh Nam đỏ mặt xấu hổ.

"Thịnh Nam, em tới đây lúc nào vậy?" Trương Nhất Diên lúc này mới thấy Mạnh Thịnh Nam.

"Em ấy mới tới." Giang Tấn thay cô trả lời. "Tớ tiếp đãi em ấy."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

Lục Hòa "ô ô ô" một tiếng. "Sao bây giờ cậu vĩ đại như vậy?"

"Không phải là xui quá nên mới thế sao?" Lý Tường cười.

Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn Giang Tấn, cũng nở nụ cười.

Trương Nhất Diên tới muộn nên không rõ. "Cái gì mà xui?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Anh ấy chơi bài quá hay, hay tới mức thất bại thảm hại."

"Cậu đánh bài?" Trương Nhất Diên chỉ vào mặt Giang Tấn, không thể tưởng tượng nổi.

"Sao thế, tớ không đánh được à?"

Trương Nhất Diên ho khan một tiếng, hắng giọng nói. "Cậu không sợ chết à, cũng không biết năm ngoái ai thua tới nỗi chỉ còn một cái quần."

Mọi người tán gẫu với nhau, bọn họ đến từ nhiều nơi khác nhau, nói tiếng địa phương nhưng trong lòng chứa những câu chuyện còn lớn hơn thế giới, anh một câu em một câu, nói tới cả chuyện 50 triệu năm trước.

Ngoài cửa sổ tuyết đã rơi, trong phòng có một ngọn đèn ấm áp.

Sau khi liên tục đổi đề tài, Lục Hoài đột nhiên thở dài. "Lần này tới đây, tôi đã ký mệnh lệnh với cụ già trong nhà, không cảm giải thưởng về thì sống chết không sáng tác nữa."

Không khí nhất thời yên lặng.

"Tới mức đó sao?" Giang Tấn mở miệng.

Lục Hoài lắc đầu. "Vì chuyện này mà tôi đã cãi nhau với cha mẹ mấy lần rồi."

Mạnh Thịnh Nam nhú mày, hỏi. "Sao chú di không đồng ý?"

Lục Hoài cười khô. "Bọn họ cảm thấy không có tiền đồ."

"Cậu nên giải thích với bọn họ chứ." Trương Nhất Diên nói.

"Được sao?"

Lục Hoài bắt đầu dĩ rồi.

Giang Tấn ngẩng đầu nhìn cậu ta một lúc lâu. "Nếu như lần này không có giải thì không viết nữa sao?"

Bốn người nhìn về phía Lục Hoài.

Lục Hoài bị nhìn chăm chăm không biết nói gì, giống như đang tham gia lễ cúng bái nào đó, mấy chục giây trôi qua, cuối cùng cậu ta không kiềm được đột nhiên nở nụ cười.

"Viết trộm." Anh ta nói.

"Đờ mờ." Lý Tường muốn đá cậu ta một cái. "Suýt chút nữa bị cậu dọa đá ra quần rồi."

Mấy người vui vẻ trở lại.

Lúc ấy bọn họ cùng san sẻ câu chuyện của nhau, cùng lo cùng nghĩ.

Ngồi trong lớp học đầu óc suy nghĩ lung tung, thành tích càng ngày càng tụt, Lục Hoài từng nghĩ tới chuyện nghỉ học nhưng sau này không nghĩ nữa, dù sao đời này không phải chỉ có một lựa chọn.

Sau khi quen thân, Giang Tấn từng hỏi bọn họ vì sao lại tới đây. Lục Hoài nói cậu ta thích chơi game, cũng thích võ hiệp. Cậu ta từng điên cuồng thích Kim Dung và Cổ Long, một ngày đọc hết mấy vạn chữ giang hồ tình cừ. Tuy nói rằng khả năng viết không sánh bằng một phần mười Kim Dung và Cổ Long nhưng dù sao cũng phải viết cho ra hồn một chút, sau đó cậu ta gặp Lý Tường, hai người trở thành bạn thân.

Khi đó cũng là mùa đông như hôm nay, tuyết bay đầy trời.

Chu Ninh Trì hỏi vặn lại Giang Tấn.

Tên gốc này cười nói. "Anh em thích thử qua nhiều thứ mới mẻ, biết nhiều chuyện trên đời mới không khiến bản thân oan ức."

Mạnh Thịnh Nam cười.

Giang Tấn vừa cười vừa nói. "Nói trắng ra thì..."

"Sao?" Cô hỏi.

"Anh thích."

Có người từng bảo đám người bọn họ tuổi trẻ nông nổi nhưng không thể mất đi lý trí, nếu như lâm vào con đường sa đọa, không biết đi bao nhiêu con đường vòng mới có thể về vạch xuất phát ban đầu.

Giang Tấn đứng trước mặt bọn họ phản bác câu này. "Đi đường vòng thì sao chứ, không phải trái đất này hình tròn sao, sớm muộn gì cũng quay lại được."

Bọn họ cười lớn, cảm thấy có lý.

Tiếng chuông ngoài phòng làm gián đoạn câu chuyện của bọn họ.

Đêm khuya, ai cũng đều về phòng mình ngủ, hôm tới nơi thi đấu bán kết Mạnh Thịnh Nam mới gặp được Chu Ninh Trì, xung quanh đều là người dự thi, nam nữ đứng chung một chỗ cười nói với nhau, Trương Nhất Diên đột nhiên kêu lên. "Chu Ninh Trì."

Chàng trai cao 1m8 đeo túi sách chậm rãi đi tới, Giang Tấn hỏi.

"Sao hôm nay mới tới?"

"Trong nhà có chuyện gấp."

Lý Tường lại nói. "Còn tưởng rằng cậu không tham gia."

Chu Ninh Trì cười. "Tớ cũng không muốn tham gia."

Mạnh Thịnh Nam liếc qua.

"Cái gì?" Trương Nhất Diên kinh ngạc.

Chu Ninh Trì nhìn Mạnh Thịnh Nam rồi nhanh chóng dời ánh mắt mình đi. "Hôm thi đấu vòng loại tôi không đăng ký."

"What?" Lục Hoài không bình tĩnh được nữa.

Mạnh Thịnh Nam cũng sợ ngây người, vậy mà cậu còn thúc giục bản thảo của cô.

"Này người anh em, cậu một lúc cầm ba giải rồi, năm nay nếu lấy thêm giải tớ chỉ sợ Lục Hoài gieo mình xuống dòng Hoàng Giang tự tử thôi." Giang Tấn nói đùa.

Lục Hoài trừng mắt, giờ chân lên đá anh ta. "Sao cậu không nhảy?"

Mấy người cười lớn.

Chu Ninh Trì nói. "Được rồi, thi xong rồi nói."

"Vậy còn cậu?" Trương Nhất Diên hỏi.

"Tớ sẽ chờ ở đây."

Nói xong cậu ta nhìn về phía Mạnh Thịnh Nam. "Đừng quá lo lắng."

Mạnh Thịnh Nam cười, gật đầu.

"Eo ôi, quan tâm Thịnh Nam ghê nha." Trương Nhất Diên híp mắt cười.

Giang Tấn "hừ" một tiếng. "Nhìn đầu óc cậu đi, sau này sao ai dám lấy cậu?"

Trương Nhất Diên kêu lên. "Tên khốn Giang Tấn, cậu nói thêm câu nữa có tin tớ..."

"Sao?"

"Vẫn còn nói được à?"

Hai người nói chuyện, Chu Ninh Trì khẽ cười. Chốc lát sau, Mạnh Thịnh Nam nhìn chỗ đám người đang nhón nhào kia, Chu Ninh Trì đứng cạnh cô nhẹ giọng nói. "Đi thôi."

Thi đấu bán kết chỉ có ba tiếng, một chủ đề.

Buổi trưa mới xong, Chu Ninh Trì đặt xong cơm ở gần, một đám người vừa đi vừa cười, vừa nói chuyện, Lục Hoài vỗ bả vai Giang Tấn, cười nói. "Tớ đây tuổi trẻ chẳng sợ thời gian."

Giang Tấn cười phóng đảng. "Cậu không sợ?"

Lục Hoài híp mắt.

Giang Tấn nói. "Bị mẹ dọa sợ thành thế này rồi còn bảo không."

Lý Tường cười haha, Chu Ninh Trì nghiêng đầu hỏi xảy ra chuyện gì.

Giang Tấn kể toàn bộ mọi chuyện ra, khoa trương vung tay vung chân các kiểu.

Trương Nhất Diên và Mạnh Thịnh Nam đi ở phía sau.

"Em nhìn bọn họ xem."

Mạnh Thịnh Nam cười.

Trương Nhất Diên hỏi. "Sang năm có tham gia nữa không?"

"Em không biết nữa, sang năm lên 12 rồi, rất bận."

"Ừm."

"Nhưng mà em cảm thấy chị rất lợi hại.." Mạnh Thịnh Nam nói.

"Là chị ham vui."

Mạnh Thịnh Nam cười.

"Được rồi, biết Chu Ninh Trì thi trường nào không?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

Trương Nhất Diên thất vọng "Ah" một tiếng.

"Em giúp chị hỏi một ít."

"Không cần đâu..."

Trương Nhất Diên chưa nói xong Lý Tường đã muốn mở miệng hỏi, rõ ràng là nghe được hai người nói chuyện.

"Trương Nhất Diên hỏi cậu thi trường nào?" Lý Tường vỗ vỗ vai anh.

Chu Ninh Trì ngừng một chút, nói. "Phục Đán."

"Con mẹ nó." Lục Hoài nói. "Cậu có để tớ sống hay không, cha tớ bảo cùng lắm tớ chỉ thi được Học viện Quốc tế Bắc Kinh thôi."

Giang Tấn cười. "Thôi đi, cậu lấy cái bằng tốt nghiệp là được."

"Cậu muốn ăn đá hả?"

Hai người lại ồn ào.

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Chị Nhất Diên thì sao?"

Trương Nhất Diên lắc đầu. "Chị không có hoài bão lớn như cậu ấy, tới lúc đó rồi tính."

Chiều tối hôm nay, 6 người cơm nước xong thì đi chơi bên ngoài, nói chuyện cùng nhau. Trong số mấy người họ, Trương Nhất Diên và Chu Ninh Trì lớn nhất, sang năm thi đại học, một ở Nam Kinh, một ở Thành Đô.

Trong lúc trò chuyện, cách mười mét có hai người mặc đồ Tây Tạng ngồi trên thảm, trên mặt đất bày đầy đồ đạc nhiều màu sắc, người nam lấy đàn ghita ra hát, cô gái đứng một bên.

Giang Tấn là người Bắc Kinh, đậm chất thủ đô.

Anh đã uống vài ngụm rượu, nhìn Mạnh Thịnh Nam. "Anh nghe Chu Ninh Trì nói em học ghita phải không?"

"Ừm, học lung tung thôi."

"Con đường nghệ thuật quả thực thật thích hợp với em, nói thử cho anh nghe xem học cái gì?"

Trương Nhất Diên nhin cả chiều nay rồi. "Mở miệng là gọi một tiếng anh, từ lúc nào Thịnh Nam đồng ý gọi cậu là anh?"

Giang Tấn cười. "Cậu cũng muốn gọi?"

Lục Hoài đang trò chuyện với Lý Tường, cười vui vẻ, Chu Ninh Trì không uống rượu không hút thuốc là, cứ ngồi như vậy, hỏi cô. "Học được cái gì?"

Hai người im lặng ngồi cạnh nhau, gió từ sông Hoàng Phố thổi tới.

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút. "Học được mấy cái thôi, không giỏi lắm."

"Có đàn được không?"

"Được, bài Bạh bè."

"Chu Hoa Kịch?"

"Ừm."

Lý Tường đột nhiên chen lời vào. "Tôi kia xem đi."

Mọi người nhất trí vỗ tay tán thưởng đứng lên. chàng trai kia mới đàn xong một khúc, khuôn mặt cô gái kia nở nụ cười móc một cuốn vở đưa cho Chu Ninh Trì, nói. "Có thể viết ước nguyện của các cậu."

Nói chuyện vài câu mới biết được hai người họ là bạn thân đi Tây Tạng. Xuất phát từ Tế Nam, đi tới phía Tây muốn tới cung điện Potala, sau đó tới Mani, đọc một lần kinh phật.

Quãng đường đi thật đẹp.

Trương Nhất Diên viết xong nguyện vọng của mình, lật qua một trang rồi đưa cuốn vở cho Mạnh Thịnh Nam.

Mạnh Thịnh Nam nhìn thoáng qua bộ trang phục Tây Tạng của cô gái, suy nghĩ một chút mới viết nguyện vọng của mình.

Giang Tấn không có ý tốt, muốn xem trộm lại bị Trương Nhất Diên bắt tại trận.

Trương Nhất Diên trừng mắt nhìn anh ta, sau đó nói với chàng trai kia. "Chào anh, chúng tôi có thể đàn một khúc được không?"

"Đương nhiên." Chàng trai kia cười.

Trương Nhất Diên cầm cây ghita trong tay, nghiêng đầu hỏi Mạnh Thịnh Nam. "Đàn một bài đi, được không?"

Chu Ninh Trì và Giang Tấn nhìn cô.

Mạnh Thịnh Nam lắp bắp hỏi. "Em?"

"Được không?"

Chu Ninh Trì nhìn Trương Nhất Diên, sau đó nhìn về phía Mạnh Thịnh Nam.

Giang Tấn đang muốn nói chuyện.

Mạnh Thịnh Nam nhận cây đàn, nhẹ giọng hỏi bọn họ. "Lỡ không hay thì sao?"

Chu Ninh Trì thờ phào nhẹ nhõm. "Không sao."

"Yên tâm, anh không cười em đâu." Giang Tấn nói.

Lục Hoài cũng tỏ thái độ. "Xuất phát từ tình cảm, anh cũng thế."

"Bọn anh hát đệm cho em."

Mạnh Thịnh Nam nghe bọn họ nói, nở nụ cười.

Một đám người ngồi chung với nhau, gió khẽ thổi, Mạnh Thịnh Nam cầm ghita đứng giữa đất trống an ủi tâm hồn hồi hộp căng thẳng của mình. Lúc ấy, trời còn hơi sáng, nam nữ nắm tay nhau tán bộ cũng không tính là nhiều, mặt trời vẫn cứ đứng đó, cả thành phố này sao phồn hoa đến lạ.

Nhẹ gảy dây đàn, dịu dàng đến thế.

"Những năm nay, có một người bạn. Dù gió vẫn đi, dù mưa vẫn lội

Nước mắt đã rơi, lỗi lầm đã có. Dẫu vậy vẫn kiên trì vì một điều gì đó.

Yêu rồi mới hiểu được tình yêu. Biết cô đơn, biết quay đầu lại."

...

"Câu này để tới."

Lục Hoài cười. "Cuối cùng cũng có ước mơ, cuối cùng cũng có bạn, ở trong lòng."

Khi đó trời mãi xanh, chúng ta vẫn là chúng ta, bởi vì trong lòng mang theo hoài bão nên mới đi tới nơi này, quen nhau như vậy. Chúng ta tiêu tiêu sái sái, cười cười nói nói. Cậu một câu, tớ một câu, sau này dù Trương Giang sâu thẳm hay Hoàng Hà vạn dặm cũng đừng quên nhau.

Bên kia có một chàng trai vẫn nhìn chăm chăm nơi đây.

"Nhìn kia."

Chàng trai nói với người đứng cạnh mình.

Hai người đều mặc áo khoác màu xám, người cao gầy, tựa vào rào chắn. Chàng trai miễn cưỡng giương mắt nhìn qua, nhẹ nhàng mím môi lại, cậu nghịch cái bật lửa trong tay rồi cúi đầu nhìn điều thuốc vẫn đang cháy.

Cậu mới nhìn sang, Mạnh Thịnh Nam đã cúi đầu.

"Cũng chỉ là người bình thường thôi mà." Cậu nở nụ cười bất cần đời.

Cậu trai kia khẽ cười một tiếng. "Cậu không có mắt nhìn."

Cậu cười, cúi đầu nhìn điều thuốc rồi ngẩng đầu lên, hơi híp mắt nhìn. Cô gái nghiêng người đánh đàn ghita, cậu chỉ thấy gò má của cô, bên cạnh cô có cả trai lẫn gái độ 17, 18 tuổi.

"A Tranh, cảm thấy cô gái đó thế nào?"

Cậu nhìn thoáng qua rồi dời ánh mắt đi, nghiêng đầu nói. "Muốn theo đuổi?"

Chàng trai kia nở nụ cười. "Hỏi một chút thôi."

"Thôi đi."

Chàng trai kia cười nói. "Anh đây cũng không dám so với cậu."

Cậu hút thuốc, nhìn bóng lưng Mạnh Thịnh Nam, bĩu môi hỏi. "Anh thích thế sao?"

Chàng trai khựng lại, hỏi vặn. "Vậy cậu thích loại nào?"

Cậu hừ một tiếng rồi cười.

"Anh không biết?" Cậu hỏi vặn lại.

Chàng trai kia bật cười.

Cậu nhún mày, khẽ liếm môi. "Lục Tư Bắc, anh bị dấm à?"

Chàng trai nhún vai, dòi đi lực chú ý của mình.

Bên kia vẫn còn hát, giọng hát cô du dương.

"Bạn bè bên nhau, những năm tháng ấy đã chẳng còn."

...

Giọng ca bay lên không trung, tản ra mọi nơi, gió trên bờ sông vô cùng lớn, đôi nam nữ kia đã rời đi, mang theo nguyện vọng của bọn họ tới cung điện Potala. Đêm đó bọn họ tới KTV chơi đến nửa đêm, 6 người dọc theo phố đi bộ về khách sạn. Thượng Hải về đêm luôn xa hoa trụy lạc như thế.

Đó là quãng thời gian Mạnh Thịnh Nam nhớ nhất.

Đêm đó, Trương Nhất Diên nói với cô. "Em đàn hay lắm."

Mạnh Thịnh Nam cười.

Danh sách được giải công bố vào chiều hôm sau, khi đó trong phòng chỉ còn lại mình Mạnh Thịnh Nam. Chu Ninh Tri có chuyện nên sáng sớm đã về Nam Kinh, chỉ còn lại vài người. Cô ở trong khách sạn nghỉ ngơi, vừa rời kinh nguyệt lại tới, cô đau bụng quá sau đó thiếp đi. Một thời gian rồi không thấy thông báo gì.

Lúc ra cửa, Giang Tấn lại về.

Tuyết đã tan, mặt trời cũng đã lên.

Anh ta nhìn cô, nở nụ cười. "Em gái, sang năm trở lại với anh."

Vừa nói ra Mạnh Thịnh Nam đã biết chuyện gì xảy ra, cô chỉ thấy hơi xót nơi đầu mũi, hơi buồn buồn. Giang Tấn nhẹ ôm lấy cô. "Anh sẽ không dỗ em, em cũng đừng khóc."

Mạnh Thịnh Nam cắn môi, lắc đầu.

"Muốn ăn gì? Anh dẫn em đi ăn."

Mạnh Thịnh Nam lại lắc đầu.

"Coi như tới chơi, thăm người thân."

Mạnh Thịnh Nam đứng thẳng người, hốc mắt ẩm ướt. "Thân thích nào?"

"Anh không phải sao?"

Mạnh Thịnh Nam nhếch mép.

"Đường còn dài mà, phải không?"

Mạnh Thịnh Nam không phải con người yếu ớt, chỉ thấy hơi tủi thân.

Cô nhìn Giang Tấn, cười. "Bây giờ không ai giúp được em nữa rồi, em không đợi đâu."

"Bây giờ về sao?"

"Ừm, thay em nói tiếng chúc mừng."

"Được."

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu rồi lại ngẩng. "Có phải em không có tiền đồ hay không?"

"Ai nói thế, anh đánh người đó."

Mạnh Thịnh Nam cười nhạt.

Giang Tấn nói. "Mạnh mẽ chút, chẳng có gì to tát cả."

"Ừm."

Giang Tấn xoa xoa tóc cô, cười nói. "Được rồi, anh đưa em tới nhà ga."

"Không cần đâu."

Giang Tấn hỏi. "Thế đưa tới trạm xe buýt, được không?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu, nhanh chóng về phòng dọn dẹp, chỉ sợ đụng mặt bọn họ. Giang Tấn tiễn cô tới trạm xe buýt, trước khi đi còn nói. "Về nhà nhớ nhắn tin cho anh."

"Được."

"Nếu không nhắn anh sẽ gọi điện tới nhà em."

"Biết rồi."

Xe buýt chậm rãi lăn bánh, Giang Tấn vẫn còn ở đó phất tay với cô.

Gió vẫn thổi, tuyết đã tan, Mạnh Thịnh Nam ngồi ở hàng cuối cùng nhìn ra ngoài cửa sổ. Từng ngôi nhà cao tầng mọc lên san sát nhau, khi đó Thượng Hải vô cùng xinh đẹp, ôm ấp tất cả ước mơ, hoài bão của cô. Cô biết mình còn chưa cố gắng đủ.

Rất nhiều năm trước, khi cô đang đọc sách, có giáo viên dùng một thành ngữ hình dung tâm tình khi đó.

"Vừa vui vừa buồn." Cô nói.

--

Kim Dung (1924 - 2018) là một trong những nhà văn ảnh hưởng nhất của văn học Trung Quốc hiện đại. Ông còn là người đồng sáng lập của nhật báo Hồng Kông Minh Báo, ra đời năm 1959 và là tổng biên tập đầu tiên của tờ báo này.

Cổ Long (1937 - 1985) là nhà văn Đài Loan viết tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng. Ông cũng là nhà biên kịch, nhà sản xuất và đạo diễn. Các tác phẩm của ông đã được chuyển thể nhiều lần trên phim truyền hình cũng như điện ảnh.

Phục Đán: Đại học Phục Đán là một có trụ sở tại Thượng Hải, cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thành lập năm 1905 không lâu trước khi nhà Thanh sụp đổ, đại học Phục Đán là một trong những đại học hiện đại đầu tiên của Trung Quốc, cho đến nay đây vẫn là một trong những đại học hàng đầu tại đất nước này.

Học viện Quốc tế Bắc Kinh(Beijing International Studies University) là trường đại học trọng điểm của quốc gia do Bộ Giáo dục, Bộ Ngoại giao, Cục du lịch quốc tế và Chính quyền thành phố Bắc Kinh cùng nhau xây dựng. Đây là trường đầu tiên ở Trung Quốc trao học vị thạc sĩ và tiến sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Thịnh Điển và Mạnh Tân không nói gì lại càng khiến cô khó chịu hơn, Chu Ninh Tri gọi điện thoại cho cô cô vũ cô không được từ bỏ, mỗi tối Giang Tấn còn gửi một cái mặt cười trên chọc cô. Tôi 30, Thích Kiều phá lệ không đi chơi với Tống Gia Thụ, ở nhà chơi với cô. Mạnh Thịnh Nam ngồi ở trong phòng, đọc sách nghe nhạc, nghe đi nghe lại bài Bằng Hữu của Châu Kiệt Hoa, lời hát ấy vừa cất lên đã làm người ta muốn khóc.

Khang Khái hay tới nhà nói chuyện với Mạnh Tân, còn hỏi chuyện học hành của cô.

Cô tạm thời không viết lách nữa, Khang Khái hỏi tại sao.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Mẹ em muốn em thi đỗ Bắc Đại giống anh."

Khang Khái cười.

Có một lần cô tới thư viện đọc sách bị Khang Khái bắt tại trận, anh hỏi cô.

"Không phải không viết nữa sao?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Nhưng sách vẫn phải đọc, phải mở mang kiến thức."

"Mai anh về Bắc Kinh." Khang Khái nói.

Nói xong còn đưa cho cô vài quyển sách.

"Cho em?"

"Ừ, quà mừng năm mới."

Mạnh Thịnh Nam giương mắt: "Đám Lý Hoàn cũng có sao?"

"Không, hai em không giống nhau."

Mạnh Thịnh Nam nhận sách, cười. "Anh đứng giữa chắc mệt lắm."

"Sao?"

Mạnh Thịnh Nam không nói gì, Khang Khái vẫn là Khang Khái, cô vẫn là Mạnh Thịnh Nam, bây giờ đã lớn cả rồi. Trong thư viện, Khang Khái hỏi, cô trả lời.

"Nam Nam?"

"Vâng?"

"Thích viết thì không được từ bỏ, chuyện viết lách không phải ngày một ngày hai có thể thành công được."

"Em biết, chắc là cha em bảo anh thăm dò đúng không?" Cô hỏi.

Khang Khái lắc đầu cười, xoa đầu cô.

Khang Khái đi Bắc Kinh chưa được mấy ngày, trường cô bắt đầu khai giảng kỳ hai. Cô giáo dựa theo thành tích thi cuối kỳ, để 20 người đứng đầu tự do chọn chỗ, còn tổ chức cả họp phụ huynh. Bọn họ cùng vào phòng, không hẹn mà liếc mắt nhìn nhau, cô vẫn ngồi ở hàng 4 cạnh cửa sổ, xung quanh toàn là người quen.

Sau khi khai giảng xong, không biết người nào nói Lý Nham bị đá ròi.

Mỗi ngày cô ta đều ngồi ở chỗ uể oải, ỉu xìu, Mạnh Thịnh Nam từng thấy cô khóc. Hôm đó là thời gian trước khi bắt đầu tiết tự học buổi tối, thấy Lý Nham vùi đầu vào khuỷu tay, bả vai run run.

Việc học dần dần đi vào nề nếp, mỗi ngày ngoài việc đọc sách và làm bài tập cô cũng không làm gì nữa, ngay cả buổi học ghita cũng chỉ một tháng một lần. Cô cũng chẳng có thời gian rảnh rỗi để ý đến chuyện lung tung, dù sao cũng chẳng liên quan tới mình.

Có vài ba cô gái đang bàn tán.

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu làm bài tập, lỗ tai không tự chủ động lên nghe ngóng. Tiết Lâm đã rửa được mối nhục cuối kia, lại sống vui vẻ đến giờ, luôn tìm cô nói chuyện bát quái trong trường.

Có một hôm, cô nàng lấy giấy ra hỏi Mạnh Thịnh Nam.

"Biết gì đây không?"

Mạnh Thịnh Nam cầm tờ giấy, hỏi. "Đây là gì?"

"Chỉ số duyên phận của nam nữ."

"Cái gì?"

"Cậu nhìn đi, từ A đến Z, bên trên có các con số 73, 74 đến 98, mỗi một chữ cái đại diện cho 2 con số, cậu viết tên chàng trai mình thích xuống rồi tách vắn. Mỗi hàng đơn vị thêm mười đơn vị, tiếp tục đếm chồng lên nhau để tính. Cuối cùng rồi tính cậu, ghép tên hai người lại, nam hơn nữ 10 đơn vị thì hợp nhau, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi." Mạnh Thịnh Nam bưng tỉnh.

Tiết Lâm cười. "Thế đấy."

"Câu tính ai?" Cô hỏi.

Tiết Lâm ngượng ngừng nói. "Câu đoán đi."

Mạnh Thịnh Nam nghĩ. "Phó Tùng?"

"Eo, cậu ta không đủ tầm." Tiết Lâm nói. "Tớ tính Trì Tranh."

Ánh mắt Mạnh Thịnh Nam lóe lên, giọng nói nhàn nhạt.

"Cậu ta..."

Tiết Lâm thần bí hỏi. "Biết vì sao cậu ta đổi bạn gái nhanh vậy không?"

"Vì sao?"

"Tớ tính rồi, cậu biết được bao nhiêu không?"

"Bao nhiêu?"

"Một cái trứng vịt."

Mạnh Thịnh Nam liếm đôi môi khô khốc, chớp mắt hỏi. "Chuẩn không?"

"Chuẩn, cậu muốn tính hay không?"

Mạnh Thịnh Nam lập tức lắc đầu, Niếp Tĩnh mới từ WC về phòng học, vội vàng gia nhập hàng ngũ của Tiết Lâm. Hai người tính toán hết đám con trai trong lớp Văn 4 mãi không biết mệt, vào học rồi còn vui đầu viết.

Sau đó phương pháp tính toán ấy của Tiết Lâm lan ra cả lớp.

Tự học buổi tối, cô nhìn quyển sách Lịch sử chăm chú, Niếp Tĩnh rầu rĩ không vui, liên tục thở dài. Cô dùng bút lại quay đầu hỏi làm sao, cô nàng lắc đầu nói không sao cả, sau đó gục đầu xuống. Mạnh Thịnh Nam không hỏi nữa, Tiết Lâm ngồi phía sau gọi cô hỏi bài.

"Hay là tớ đổi chỗ?" Hai người không nói chuyện to được, Tiết Lâm đề nghị.

Nói xong gọi Niếp Tĩnh.

Niếp Tĩnh hơi sững sốt, nhìn Phó Tùng đang cúi đầu nghiên cứu hàm số, chậm rãi gạt đầu đổi chỗ với Tiết Lâm. Trong phòng học không quá yên tĩnh, vang lên tiếng thảo luận nho nhỏ.

Tiết Lâm nghe Mạnh Thịnh Nam nói xong mở hiểu. "Tớ quá ngu, xếp lộn vị ngữ và chủ ngữ."

Mạnh Thịnh Nam cười.

"Đơn giản quá."

Hai người đang nói, nghe Niếp Tĩnh hỏi bài Phó Tùng, Phó Tùng nói vài câu rồi thôi, Niếp Tĩnh nghe không hiểu hỏi tận 3 lần, Phó Tùng có chút bức bối, thanh âm cũng mang theo chút không kiên nhẫn.

"Không hiểu thì thôi, bài này cũng không quan trọng."

Tiết Lâm quay đầu nhìn.

"Sao thế?"

Mạnh Thịnh Nam quay đầu nhìn thoáng qua, Tiết Lâm nhẹ giọng nói. "Cậu biết tớ tính Phó Tùng nhiều hay ít không?"

"Cậu nói chỉ số kia?"

Tiết Lâm gạt đầu.

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu, Tiết Lâm nói là 1.

Lực chú ý của Tiết Lâm cũng không còn ở bàn dưới nữa. "Bút của cậu đẹp thật."

Đây là quà sinh nhật năm ngoài Thích Kiều tặng cô, lúc đưa cho cô còn đặc ý nói. "Chỉ đây chạy mười mấy cửa hàng mới tìm được phong cách hợp với cậu, thích không?" Mạnh Thịnh Nam cười với Tiết Lâm, Tiết Lâm hỏi. "Hai ta có thể đổi bút không?"

Cô gật đầu đưa bút cho cô nàng.

Niép Tịnh dùng ngón tay chọc nhẹ Tiết Lâm. "Tớ muốn làm bài tập, cậu ngồi về chỗ được không?"

Đôi mắt Niép Tịnh hơi hồng.

Tiết Lâm le lưỡi nhìn Mạnh Thịnh Nam, không hỏi thêm, quay về chỗ.

Hôm đó về tới nhà, Mạnh Thịnh Nam ngồi trên bàn làm xong bài tập rồi rút một tờ giấy trắng bên cạnh bàn ra, viết A B C D theo thứ tự, sau đó bắt đầu tính toán cậu rồi tính tới cô. Cậu là 0, cô là 5.

Nam thập nữ cái, 5%.

Sau đó rất nhiều đêm cô viết tên cậu trên giấy không biết bao nhiêu lần, sau đó lại vo lại ném vào thùng rác, tiếp tục đọc sách. Trong ấn tượng, cô chưa bao giờ có một lần đối diện với cậu, ngay cả ngẫu nhiên cũng không.

Lúc gặp cậu, cậu thường hay đi với một đám nam sinh cọt nhả.

Chờ tới khi bọn họ đi xa, cô mới chậm rãi xoay người nhìn theo hướng cậu đi. Trước kia Thịnh Điền hỏi cô có cảm giác gì, cô bảo có hảo cảm. Bây giờ cô cũng không biết cảm giác là gì, giống như chú ý tới cậu theo bản năng. Đọc sách có một câu thú vị, nói về tiêu chuẩn của phụ nữ.

Cao 1m90 đến 195 cm

Cô nhớ tới Lý Nham, gầy thật gầy, mặc váy tới đầu gối, làn váy tung bay theo gió, lúc cười lên ảm áp như nắng. Cậu thích những cô gái như vậy, không giống cô, mỗi ngày mặc đồng phục, tới trường về nhà, tóc ngắn, hướng nội.

Gió thổi qua, qua luôn cả nửa học kỳ.

Giữa tháng tư, trường học đã bắt đầu chuẩn bị cho đại hội thể thao. Buổi tối hôm đó cô ở lại phòng học làm bài tập đến tối muộn, lúc ra về trong trường đã chẳng còn mấy người. Ánh đèn bên đường lóe lên chiếu xuống mặt đất, như ảo như hiện. Mạnh Thịnh Nam đeo cặp sách, bước chân nhanh hơn, đi về phía nhà xe.

Tối chỗ ngọt cổng trường, bên tai cô đột nhiên vang lên âm thanh vụn vặt.

"Là đàn ông thì đánh một trận đi." Một giọng nói không đủ tự tin vang lên.

Trong bóng tối con người hừ một tiếng.

"Mày cười cái gì?"

Người nọ không nói chuyện.

Không phải Mạnh Thịnh Nam cố ý hóng hớt nhưng cái giọng nói kia là giọng của lớp trưởng lớp cô. Bầu không khí lại ngột ngạt, cô liếc mắt nhìn chỗ ngọt kia, có một chàng trai đứng trong bóng tối, trên tay còn kẹp một điều thuốc. Lớp trưởng đứng đối diện cậu, cúi thấp đầu.

"Đánh hay không đánh, nói một câu."

Người nọ rút một hơi thuốc, chậm rãi giương mắt nhìn, nở nụ cười khinh miệt. Cậu mới cất tiếng, hô hấp Mạnh Thịnh Nam suýt nữa đã dừng lại.

Cậu ngược mắt trêu chọc. "Chỉ mình mày?"

Giọng nói khinh miệt, cô nghe được giọng nói lớp trưởng run lên.

"Lý Nham thích mày như vậy tại sao mày lại làm vậy?"

Mạnh Thịnh Nam một to đôi mắt, trái tim căng thẳng, đây quả là tin tức lớn.

Cậu cười châm chọc. "Hóa ra là vì cô ấy yêu tao?"

"Đúng thế thì sao?"

"Mày dựa vào cái gì?" Hồi lâu sau, cậu hỏi.

Lớp trưởng sừng sốt, nghiêm túc nói. "Dựa vào chuyện tôi thích cô ấy."

"Ah--" Cậu kéo dài âm cuối, trong giọng nói còn hiện lên vẻ châm chọc. "Mày thích cô ấy thì liên quan gì tới tao."

"Mày...."

Cậu cười lạnh. "Không phải chỉ chơi mấy tháng thôi sao, là cô ấy tự tới, mày tính sao?"

"Trì Tranh, mày đừng khinh người quá đáng!"

Trong bóng tối, giọng nói của cậu cả lơ phát phơ nhưng lại khiến người ta không rét mà run.

"Sao? Muốn đánh nhau?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn lớp trưởng lui về sau vài bước. Cậu vẫn cúi đầu hút thuốc, rít một hơi mạnh rồi ném điếu thuốc xuống đất, sau đó nhìn lớp trưởng.

"Thử không?"

Tuy đã gần tới mùa hạ nhưng xung quanh chỉ toàn hơi lạnh. Mạnh Thịnh Nam siết chặt nắm đấm, nhân lúc hai người kia chưa hành động, cô lên tiếng.

"Lớp trưởng."

Hàng người kia cùng nhìn về phía cô, một khuôn mặt ngạc nhiên, khuôn mặt còn lại mang theo vẻ tìm tòi.

"Cô giáo nói ngày mai cậu lên văn phòng một chút." Mạnh Thịnh Nam cắn môi, giả bộ bình tĩnh.

Lời nói này có trăm ngàn chỗ hở.

Cô nói xong, con mắt khẽ run lên, lần đầu tiên nhìn chằm chằm vào cậu. Bình tĩnh cũng không kéo dài lâu hơn nữa, lớp trưởng sững sốt một lúc lâu mới lên tiếng còn cậu vẫn là bộ dạng bất cần đời kia, hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu nói vài câu với lớp trưởng nhưng đôi mắt vẫn nhìn cô chằm chằm. Sau đó hai tay đút vào túi quần đi mất, vừa đi vừa cúi đầu hút thuốc.

Đêm đen mù mịt, gió thổi thật lạnh.

Mạnh Thịnh Nam đi thẳng về nhà, chân vẫn còn mềm nhũn, tim vẫn đập loạn xạ. Sao cậu có thể nhớ nổi cô gái như cô chứ, ánh mắt ấy còn mang theo vẻ nghiền ngẫm, trào phúng khiến người ta chói mắt.

Hai ngày sau là lúc đăng ký đại hội thể dục thể thao, Thích Kiều cố ý chạy từ bên ban tự nhiên sang lớp cô hỏi ý cô, sau buổi chiều, hai người ngồi ở bàn cô trò chuyện.

Thích Kiều bất mãn hỏi: "Mấy hôm nay sao không thấy cậu qua tìm tớ?"

"Bài tập nhiều quá, không có thời gian." Mạnh Thịnh Nam lên tiếng.

"Hừ" Thích Kiều nhìn cô, khinh bỉ. "Sao tớ thấy mấy hôm nay cậu hơi khác?"

"Thật sao?"

"Chắc chắn."

Mạnh Thịnh Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, đổi đề tài.

"Cậu đăng ký cái nào?"

"Tớ đăng ký chạy 100 mét."

Mạnh Thịnh Nam nhú mày. "Chạy bộ?"

Thích Kiều gật đầu, lại nói: "Thêm cả nhảy xa nữa."

"Hai cái?"

"Không phải, cậu chọn một cái đi."

Mạnh Thịnh Nam nghĩ nghĩ nói: "Vậy đăng ký nhảy xa đi, chạy bộ không được đâu."

"Ok."

Tiết tự học buổi tối, lớp trưởng đi các bàn thống kê đăng ký của các bạn trong lớp, lúc tới bàn cô cậu ta hơi khựng lại, đưa tờ giấy cho cô đăng ký. Đây

là lần đầu tiên hai người chạm mặt nhau sau đêm hôm đó, lớp trưởng nhìn cô điển xong, liếc cô một cái, không nói gì rồi đi tới bàn tiếp theo.

Mạnh Thịnh Nam sừng sốt một lúc lâu mới hoàn hồn.

Tiết thể dục hôm sau, cô, Niếp Tĩnh cùng mấy cô bạn trong lớp chơi nhẫu dây, Tiết Lâm hỏi mấy cô đăng ký thi gì.

Mạnh Thịnh Nam nói: "Nhảy xa."

Nhiếp Tĩnh nói: "Tớ đăng ký chạy 100 mét."

"Lớp mình chưa có ai đăng ký chạy 3000 mét, ít ra cũng cần có một người chứ."

Niếp Tĩnh suy tư. "Vậy sao?"

"Đúng vậy, nhưng 3000 mét nghĩ đã thấy sợ, lúc đó chạy không được lại mất mặt cả lớp."

"Không ai nói với cô sao?" Niếp Tĩnh hỏi.

Tiết Lâm lắc đầu, nhún vai.

Niếp Tĩnh. "Lỡ như bị cô chọn trúng không thi cũng không được."

"Cũng đúng."

Đang nói chuyện, Phó Tùng đi tới kêu Mạnh Thịnh Nam, chắc là ở nửa đường gặp được cô giáo tiện thể cô nhờ giúp đỡ.

"Cô giáo Tiếng Anh gọi cậu lên văn phòng một lát."

"Bây giờ?" Mạnh Thịnh Nam hỏi.

Phó Tùng gật đầu, đang muốn đi lại bị Niếp Tĩnh giữ chặt. "Cậu chơi cùng chúng tớ đi."

Phó Tùng là loại người thờ ơ, lần đó chọc Niếp Tĩnh khóc, sau này cô nàng cũng làm như chưa xảy ra chuyện gì, tìm mọi cách bắt chuyện cùng Phó Tùng.

Phó Tùng lắc đầu: "Tôi không chơi cái này."

Nói xong cũng đi luôn, Niếp Tĩnh nhụt chí.

Phó Tùng nhìn bóng lưng Mạnh Thịnh Nam, bỗng nhiên nhớ tới hôm đó cậu ta thấy Mạnh Thịnh Nam ở thư viện. Một chàng trai dịu dàng xoa tóc cô, cô cười nói, chàng trai kia cũng cười. Gió lại thổi, cậu ta dúi tầm mắt đi.

Trong sân thể dục vang lên tiếng cười nói, trong văn phòng lại yên tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi.

Mạnh Thịnh Nam giẫm lên bậc thang đi tới tầng 4, trong hành lang có gió thổi nhẹ nhẹ, cô cúi đầu xuống vuốt vuốt đồng phục, giầy đạp trên mặt đất, cô mới đi tới cửa văn phòng, cậu đã đi ra từ bên trong.

Gió lại thổi mạnh hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tiếng động gần sát bên cô, Mạnh Thịnh Nam giương mắt nhìn.

Chàng trai mặc áo đồng phục màu lam ngắn tay và quần jeans, tóc tai loạn xạ, thờ ơ nhìn cô sau đó nghiêng người đi xa. Cô hơi sừng sốt, cứ đứng mãi ở chỗ đó nghe tiếng bước chân đi xuống tầng của anh, tiếng bước chân ấy khiến tim cô run lên.

"Mạnh Thịnh Nam?" Giáo viên chủ nhiệm ngồi trong văn phòng gọi cô.

Lúc này Mạnh Thịnh Nam mới đi vào, giáo viên chủ nhiệm đưa cho cô một chồng đề Tiếng Anh nói tiết tự học buổi tối phát cho các bạn trong lớp làm rồi thu bài lại nộp cho cô. Sau đó lại nói thêm gì nữa nhưng cô nào nghe rõ, chỉ vênh tai lên nghe mấy giáo viên phòng bên nói chuyện.

"Em học sinh kia lại gây chuyện?"

"Không phải, sáng nay có người bảo em ấy đánh nhau với người khác."

"Bây giờ không quản lý được đứa nhỏ này rồi, phải giao lại cho cha mẹ thôi."

"Nhà em ấy chỉ còn mình mẹ thôi." Cô giáo kia thờ dãi.

"Chẳng trách."

Mạnh Thịnh Nam không biết tại sao chiều hôm đó vẫn luôn cảm thấy khó chịu, không chú tâm học bài. Trong máy nghe nhạc phát bài hát ra năm 2000 của Chu Truyền Hùng, hát rằng vẫn nhớ như cũ giọt nước mắt chảy xuống từ khóe mắt em khiến lòng anh đau đốn. Lời bài hát quá buồn bã.

"Bài này tên gì?" Trong phòng học, Tiết Lâm hỏi.

"Hoàng hôn."

"Tớ thấy hơi quen tai, ai hát bài này nhỉ?"

"Chu Truyền Hùng." Mạnh Thịnh Nam nói.

"Đúng, đúng, đúng, là anh ấy." Tiết Lâm cười. "Này Mạnh Thịnh Nam, cậu thích nhất bài hát nào của anh ấy?"

"Nghe hay thì thích thôi."

Tiết Lâm cũng cười. "Tớ cũng thế, thích nhất Tin Ngưỡng của Trương Tín Triết."

Vừa dứt lời, chuông học vang lên. Trong lớp có một học sinh mới tới, là nam, chuông vang lên cậu ta đã đứng trước lớp hát "Tất cả vinh quang ngày hôm qua đã biến thành hồi ức xa xôi", cả lớp cũng hát lên.

Tiết Lâm chép miệng một cái. "Lần nào cũng bắt hát bài này."

Niép Tịnh mới từ bên ngoài vào lớp, nghe thấy cô nàng nói, nở nụ cười. "Nếu không thì hát Thủy Thủ đi."

Mạnh Thịnh Nam cười, phiền muộn cả buổi chiều đến bây giờ mới tiêu tan. Giờ tự học buổi tối, giáo viên chủ nhiệm không lên, tất cả tự giác vui đùa vào làm bài thi Tiếng Anh, hầu như không ai nói chuyện cùng nhau. Mãi tới khi tan học, cô bắt đầu thu bài thi, ai nấy mới rời khỏi phòng học.

Tiết Lâm đứng lên đuổi người, nói tạm biệt với cô, cô đang muốn đi Niép Tịnh lại kéo cô về.

"Sao thế?"

"Cậu giúp tớ hỏi cậu ấy bài này." Giọng nói cô gái rất thấp.

Mạnh Thịnh Nam khó hiểu. "Ai vậy?"

Niép Tịnh chỉ vào Phó Tùng.

Mạnh Thịnh Nam muốn hỏi cô ấy tại sao không tự mình đi hỏi, nhưng lời vừa tới bên khóe môi cô lại nuốt xuống, sau đó cầm sách bài tập trong tay Niép Tịnh, liếc nhìn Phó Tùng vẫn chăm chú làm bài tập, đi tới.

"Giúp tớ bài này đi."

Cậu ta chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô một cái. "Để tớ xem chút."

Cô đưa sách qua.

Sau một lát, Phó Tùng hỏi cô. "Chỗ nào không hiểu?"

Mạnh Thịnh Nam hỏi qua quýt vài chuyện, Phó Tùng nhún mày. "Không phải cậu hỏi đúng không?"

Cô im lặng nghiêng đầu tìm Niép Tịnh, không biết từ khi nào đã không thấy bóng dáng cô gái nữa. Mạnh Thịnh Nam bấu môi, lấy lại quyển sách trong tay Phó Tùng, nói cậu sai rồi. Phó Tùng không nói chuyện nữa, cúi đầu làm bài tập vật lý. Mạnh Thịnh Nam đi tới cửa, lại nhìn sang, Phó Tùng vẫn cặm cụi làm bài tập.

Phó Tùng là người muốn thi đậu vào trường danh tiếng, Mạnh Thịnh Nam cũng muốn vậy.

Mấy hôm nay, đại hội thể dục thể thao vẫn đang được chuẩn bị, cả trường bắt đầu náo nhiệt lên. Học hết tiết đi ra ngoài lan can nhìn xuống đã thấy khắp

sân trường đầy người, cả trai lẫn gái, mặc đồng phục màu xanh, vẻ mặt tươi cười.

Mạnh Thịnh Nam muốn tập nhảy xa, buổi trưa không về nhà. Thích Kiều ở tầng của khoa học tự nhiên chờ cô ăn cơm chung sau đó nói chuyện một lúc rồi về phòng học, khi đó Tống Gia Thụ đang thành lập ban nhạc, ngày nào cũng trốn học. Thích Kiều oán trách Tống Gia Thụ không cho cô đi, Mạnh Thịnh Nam cười.

Đầu tháng sáu Thịnh Điển đưa cô đi trung tâm mua sắm mua đồ đặc.

"Con cảm thấy máy nghe nhạc kia vẫn còn tốt." Mạnh Thịnh Nam nói.

Thịnh Điển cầm một cái Sony màu trắng lên. "Bây giờ loại này đang rất hot, mua đi."

Mạnh Thịnh Nam cầm lên nhìn.

Thịnh Điển đưa cho cô. "Thích cái này không?"

"Tạm được, có hơi đắt."

Thịnh Điển khinh bỉ. "Tiền của mẹ thì con đau cái gì."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Nhân viên phục vụ nở nụ cười, gói đồ lại cho Thịnh Điển. Trong trung tâm mua sắm ngửa đến người đi, âm nhạc vang lên không ngừng. Thịnh Điển nói. "Sau này muốn nghe cái gì cũng được, đỡ phải chạy khắp nơi thuê băng, mua đĩa."

Mạnh Thịnh Nam bĩu môi. "Sao mẹ lại đột nhiên mua cho con cái này?"

"Có cô đồng nghiệp của mẹ cũng mua cho con trai mình một cái, mẹ thấy rất tốt."

"À."

Cách đó không xa có người gọi tên Mạnh Thịnh Nam, cô và Thịnh Điển nghiêng đầu nhìn.

"Cô Trần."

Mạnh Thịnh Nam chào, Trần Tư đến gần cô. "Lại gặp rồi."

Thịnh Điển cười. "Một mình cô đi dạo sao?"

Trần Tư gật đầu.

"Chủ nhật nhàn rồi thì rủ con trai cùng đi đi."

Trần Tư bắt đầu đi lác đác. "Nó có chuyện của nó, tôi không quản được, nó cũng lớn rồi. Vẫn là Thịnh Nam ngoan ngoãn hơn, đi dạo phố với cô."

Mạnh Thịnh Nam hơi ngượng ngùng.

Hai người lớn nói chuyện phiếm, Mạnh Thịnh Nam nhân cơ hội chạy ra ngoài đứng bên lan can tầng 2 nhìn xuống tầng dưới. Một lát sau, Trần Tư đi rồi, Thịnh Điển lại tiếp tục nói chuyện với cô. "Cô Trần của mấy con thực sự khổ tâm."

Mạnh Thịnh Nam hỏi sao vậy.

Thịnh Điển lắc đầu thở dài. "Từ lúc 30 tuổi chồng đã không còn, từ đó sống nương tựa cùng con trai."

"Vì sao lại không tìm đối tượng?"

"Chuyện này ai biết được."

Tối hôm đó về tới nhà, cô lên mạng down rất nhiều bài hát rồi chuyển vào máy nghe nhạc. Trên bảng xếp hạng, đứng thứ hai chính là bài hát Mùa mưa tuổi 17 của Lâm Chí Đình, "Mùa mưa năm 17 tuổi ấy, chúng ta đều có chung mong đợi", Mạnh Thịnh Nam đã nghe đi nghe lại bài này rất nhiều lần, Lâm Chí Đình là thần tượng nhiều năm của Thích Kiều, trong phòng cô nàng khắp nơi đều dán poster của Lâm Chí Đình. Mạnh Thịnh Nam quay đầu nhìn lướt qua gian phòng nhỏ của mình, tất cả đều là sách.

Không biết từ khi nào, thanh xuân mới tới đã lại muốn đi.

Mấy hôm sau, trong tiết học Tiếng Anh hôm thứ 3, giáo viên chủ nhiệm giảng xong bài vẫn còn thừa lại chút thời gian, cô đứng lên nói chút nội quy học tập và một số chuyện trong đại hội thể dục thể thao.

"Lớp trưởng?"

Cậu ta đứng lên, giáo viên chủ nhiệm hỏi. "Mấy ngày rồi, vậy lớp mình ai chạy 3000 mét nữ?"

Cả lớp im phăng phắc.

"Mạnh Thịnh Nam." Cậu ta nói.

Hết thấy ánh mắt trong lớp đều chiếu vào cô. Tiết Lâm không thể tin nổi, Phó Tùng cũng ngưng bút lại, giáo viên chủ nhiệm đi xuống, một...hai...bước đã tới chỗ cô, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy thật nhanh.

"Em thì?" Giáo viên chủ nhiệm hỏi.

Lúc đó Mạnh Thịnh Nam bối rối, không biết phải trả lời cô giáo mình thế nào, một lúc lâu sau cũng không nói được, chỉ thấy miệng của giáo viên mình hé ra khép vào, nhắc nhở vài chuyện trong đại hội thể dục thể thao cho tất cả học sinh trong lớp biết.

Tiếng chuông reo, giáo viên chủ nhiệm đã đi xa.

Tiết Lâm không nhận được nữa, lập tức quay xuống hỏi. "Cậu đăng ký khi nào?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

Niép Tịnh nhìn cô một cái. "Không sao chứ?"

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút, đứng lên đi ra khỏi chỗ ngồi. Trong phòng học bỗng trở nên âm ỉ, cô cảm thấy mình không vui nổi, đứng lên vuốt vuốt tay áo. Lớp trưởng đi vào phòng học, cô đuổi theo.

"Tôi đăng ký nhảy xa cơ mà." Cô nói.

Cậu ta nhú mày. "Không phải cậu sửa lại sao?"

"Sửa lại gì?"

Cậu ta nói. "Chiều hôm qua trên tờ giấy viết cậu muốn đổi thành thi chạy 3000 mét nữ."

"Tờ giấy?" Mạnh Thịnh Nam càng nghe càng không hiểu gì.

"Lúc tôi cầm giấy đăng ký về, trên bàn có một tờ giấy, nói cậu muốn đổi."

"Tờ giấy đâu?"

"Hôm qua ném vào thùng rác rồi."

Mạnh Thịnh Nam sốt ruột. "Vậy sao cậu không tìm tôi xác nhận?"

Cậu ta cũng nhú mày, thấp giọng nói. "Tôi nghĩ sau chuyện lần trước cậu không muốn nói chuyện cùng tôi nữa."

Mạnh Thịnh Nam sùng sốt.

Cậu ta ngừng lại một chút, nói. "Đơn đăng ký tôi đã giao cho thầy dạy thể dục rồi, không đổi được."

Mạnh Thịnh Nam rũ bả vai xuống, dờ khóc dờ cười. "Tôi biết rồi."

Cô xoay người, chưa đi được mấy bước lớp trưởng đã gọi cô.

"Thật ngại quá."

Mạnh Thịnh Nam không quay đầu lại, im lặng về chỗ ngồi của mình. Tiết Lâm hỏi chuyện gì xảy ra, Mạnh Thịnh Nam nói rõ ngọn nguồn, cô nàng tức giận. "Ai lại làm chuyện thất đức như vậy, vậy lớp trưởng nói sao?"

"Không đổi được."

Tiết Lâm tức giận.

Phó Tùng ngẩng đầu lên, nói. "Chạy thì chạy, chỉ cần chạy đến điểm cuối là được, đừng quan tâm tới thời gian, đừng xem nó như một cuộc thi là được."

"Sao cậu biết?" Tiết Lâm hỏi.

Phó Tùng nói. "Tớ từng trải rồi."

Niep Tịnh ngồi ở bên cạnh nhỏ giọng phụ họa. "Đúng vậy, Mạnh Thịnh Nam, cậu chỉ cần cố gắng là được."

"Hữu nghị là nhất, thi đấu là nhị."

Tiết Lâm vỗ vỗ bả vai cô, chậm rãi nói.

Lấy trứng chọi đá cũng không được, danh sách đã nộp đi rồi, Mạnh Thịnh Nam ngoài chuyện ngâm bồ hòn làm ngọt cũng chẳng có biện pháp gì nữa. Thích Kiều biết chuyện này tức đến nỗi ước không thể đào sâu ba thước tìm ra người giờ trò kia. Bạn bè gặp phải khó khăn, mình lại không giúp được, Thích Kiều tự trách mình một thời gian, còn muốn tự mình hại mình. Mấy ngày trước khi đại hội thể dục thể thao diễn ra, học sinh chạy 3000 mét không phải lên lớp tự học, tối nào cũng tới sân trường luyện tập.

Cả trường có 29 lớp, có 29 học sinh nữ chạy 3000 mét.

Luyện tập đến ngày thứ tư, Mạnh Thịnh Nam không chịu nổi nữa, tối hôm đó cô còn chưa chạy xong được một vòng nói gì tới chuyện đạt tiêu chuẩn. Một không chịu được, cô ngồi bệt xuống sân thể dục, có mấy học sinh nữ cũng giống như cô. Cùng luyện tập với nhau vài ngày cô quen được vài người, trong số đó không phải đại biểu môn học thì là lớp trưởng, trong lớp không ai đăng ký nên mới rơi trúng đầu mình.

Cô ngồi trên đất nghe mấy cô gái kia nói chuyện phiếm.

Có cô nàng than phiền. "Mấy cậu nói hôm đó thi thì tôi xếp thứ mấy từ dưới lên?"

Mấy cô gái khác cười.

Có một cô nàng rất đẹp, tóc dài, mắt to, miệng chúm chím như quả anh đào, rất gầy, hình như là lớp trưởng của Văn 1. Mạnh Thịnh Nam liếc mắt nhìn cô nàng, khuôn mặt đẹp, giọng nói dễ nghe, có chút gì đó giống với Lý Nham.

"Tôi cảm thấy tôi xếp thứ nhất, từ dưới lên." Một cô nàng cười nói.

"Có thể chạy hết 3000 mét cũng tốt lắm rồi." Một cô nàng nói.

"Đúng đúng đúng."

Mạnh Thịnh Nam không biết nói chen vào làm sao đành ngồi nghe mấy cô gái nói. Cô nàng xinh đẹp kia đi qua, hỏi cô. "Sao cậu không nói chuyện?"

Mạnh Thịnh Nam sững sờ. "Hả? Không có gì đâu."

"Cậu ở lớp nào?"

"Văn 4."

"Làm gì?"

"Hả?" Mạnh Thịnh Nam phản ứng kịp. "Đại biểu tiết Tiếng Anh."

"Oa, vậy chắc cậu học giỏi Tiếng Anh lắm."

"Cũng tạm."

Cô nàng kia lại nói. "Tiếng Anh của tôi không tốt."

Mô cô nàng chen lời. "Bảo bạn trai cậu kèm cho."

Cô nàng kia ngượng ngùng cười. "Anh ấy còn nát hơn tôi."

Một đám người cười lớn, lại nhắc tới những chuyện khác. Ánh sáng đèn neon lan khắp sân trường, chiếu xuống đường băng. Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn ánh đèn, thấy được những hạt bụi nhỏ li ti đang bay trong không khí.

Buổi tự học nhanh chóng kết thúc, mấy cô cũng giải tán.

Mạnh Thịnh Nam đi ra bên ngoài, sau lưng cô có người đang chạy. Cô quay đầu lại, thấy bóng lưng của ai đó, cô gái có khuôn mặt xinh đẹp kia chạy theo người đó, vừa chạy vừa cười. Chàng trai đó đứng ở góc tối, cả lờ phất phơ nhìn qua đây. Mặc dù cậu không nhìn cô nhưng Mạnh Thịnh Nam vẫn cảm thấy hơi hộp.

Cô nhớ tới mấy tuần trước, lúc cô đi ngang cửa hàng cạnh trường.

Hai cô bạn gái nói chuyện với nhau.

"Tớ nghe nói Tri Tranh lại đổi bạn gái?"

"Văn 1."

"Tên gì?"

"Triệu Hữu Dung."

Trong sân trường, hai bóng lưng kia càng lúc càng xa, Mạnh Thịnh Nam đi rất chậm, ánh mắt nhìn về nơ xa xăm. Ánh sáng ngọn đèn rơi xuống, bóng cô càng lúc càng lớn. Mạnh Thịnh Nam đạp xe về nhà, đến quảng trường xe đạp cô bị tuột xích. Cô dắt bộ xe men đi ven đường, cửa hàng ở hai bên đường vẫn chưa đóng cửa, trong cửa hàng nào đó vẫn còn bật nhạc.

"Không có Trái Đất thì mặt trời vẫn chuyển động đấy thôi. Vậy nên không có lý do, tôi sẽ vẫn tự mình ra đi..."

Không biết rõ tại sao Mạnh Thịnh Nam lại rơi nước mắt. Cô đã quên tên bài hát kia, sau này hỏi Thích Kiều.

"Tên gì?"

"Cầu Vồng." Thích Kiều nói.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Ngày tổ chức đại hội thể thao, thời tiết nóng nực.

Mạnh Thịnh Nam mặc áo ngắn tay quần dài. Hôm sau Thích Kiều mới nhảy xa, bảo hôm nay nghe tiếng gọi của con tim nên mới tới. Mạnh Thịnh Nam cười, người trên khán đài hai bên vừa nói chuyện vừa đánh mắt nhìn xuống phía dưới. Thích Kiều chê, kéo kéo quần đồng phục của cô. "Rộng như cái bao tải, tội gì mà không mặc quần soóc."

Cô cúi đầu nhìn, suy nghĩ một chút, nói. "Sợ bị đen."

"Im."

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười, ánh mắt lướt khắp khán đài, nhìn khán giả hai bên.

Thích Kiều vỗ vai cô. "Tìm ai?"

"Không, nhìn lung tung thôi."

Thích Kiều khuyên cô. "Lát nữa thi đấu đừng cậy mạnh, hiểu không?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

Lớp Văn 1 có vẻ náo nhiệt, vài lớp ở xa vẫn có thể nghe được tiếng ồn ào của bọn họ. Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn, cô gái kia mặc áo ngắn tay, quần soóc. Thích Kiều đột nhiên tới gần, nhỏ giọng hỏi. "Đẹp không?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

"Tớ nghe mấy cô bạn lớp tớ bảo cô ấy và Tri Tranh yêu nhau, tên là Triệu Hữu Dung. Chắc chắn, ngực lớn thật, danh bất hư truyền đấy."

"Cái gì?" Cô hỏi.

Thích Kiều cười giảo hoạt. "Hài nạo bách xuyên, hữu dung đại nãi." [1]

[1] Biển dung nạp trăm sông, dung chứa được nên mới to lớn như vậy.

Lúc lâu sau Mạnh Thịnh Nam mới hiểu được. "Cậu đừng tạo nghiệp nữa được không?"

Thích Kiều nín cười. "Sorry."

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười, nhìn Thích Kiều.

"Cậu có hâm mộ hay không?"

"Có chút, hầu hết con trai đều thích ngực to."

"Tổng Gia Thụ không thế à?" Mạnh Thịnh Nam nghiêm túc.

"Cậu biến đi."

Mạnh Thịnh Nam cười, Thích Kiều nói xong còn nhìn cô cẩn thận.

"Sao thế?"

"Nam Nam, cậu không trang điểm tớ thấy cậu còn đẹp hơn cô ấy."

"Hai ta là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi." Mạnh Thịnh Nam nói.

"Không phải, cậu đẹp thật mà."

"Đột nhiên khen tớ như thế là có ý gì?"

"Huê chất lan tâm." [2]

[2] Dùng để khen tặng một người con gái có phẩm chất thanh cao như hoa huê, tâm hồn dịu dàng như hoa lan.

Mạnh Thịnh Nam "..."

Hai người nói chuyện một lúc, trọng tài đã bắn súng, cuộc thi chạy 100 mét đã bắt đầu rồi. Học sinh toàn trường bắt đầu eo hò, la hét. Mạnh Thịnh Nam đặt cằm lên đầu gối, cảm thấy hơi mệt, mồ hôi trên trán chảy ra. Nắng gắt như lửa, một chút gió cũng không có.

Cô không còn chút sức lực nào đứng dậy.

Chạy 3000 mét bắt đầu sau khi chạy 100 mét kết thúc, giáo viên đi tới nhắc nhở vận động viên tới vạch xuất phát. Lúc Mạnh Thịnh Nam đứng dậy cả người lao đảo, Thích Kiều nhanh tay đỡ lấy cô. "Không sao chứ?"

Cô lắc đầu.

"Làm tớ sợ muốn chết." Thích Kiều vỗ ngực một cái.

Mạnh Thịnh Nam cười, nhanh chân đi tới vạch xuất phát. 29 học sinh nữ đã tới đông đủ, tất cả mọi người đều cảm thấy lo lắng. Mạnh Thịnh Nam nhìn thoáng qua, tất cả đều buộc tóc đuôi ngựa mặc quần áo thoải mái, dường như chỉ có mình cô để tóc ngắn, mặc đồng phục.

"Hữu Dung, bạn trai cậu không tới sao?"

Cô gái nở nụ cười. "Cậu ấy bảo sẽ tới."

Tìm Mạnh Thịnh Nam nhảy lên.

Mấy phút sau bắt đầu chuẩn bị, một tiếng súng vang lên, cô cảm thấy tất cả mọi người đổ về như sóng thần khiến cô không thờ nổi. Mạnh Thịnh Nam chạy rất chậm rất chậm. Thích Kiều ngồi trên khán đài cổ vũ tới khán cả họ. Mạnh Thịnh Nam cố gắng chạy, cô thấy Triệu Hữu Dung ở đằng trước vẫn đang dẫn đầu, tư thế hiên ngang.

Bụng cô hơi đau.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đến thờ cũng cảm thấy khó chịu. Mạnh Thịnh Nam thở dốc không ngừng, tiếng gió kẻ sát bên tai. Hai mắt cô không mở nổi, trong giày giống như đổ chì, càng chạy càng nặng, mấy cô gái phía sau đã vượt lên trước cô, càng ngày càng xa.

Chạy được 2000 mét, nhiều người chạy không nổi nữa rồi, Mạnh Thịnh Nam vẫn chạy chậm như cũ.

Cô chỉ kém Triệu Hữu Dung một vòng, tiếng reo hò trên khán đài ngày càng tăng, cách xa như thế cô còn nghe được âm thanh của Thích Kiều.

Chạy qua bên Lý 10, cô nghe có người gọi.

"Trì Tranh, ở đây."

Mồ hôi chảy ròng ròng, Mạnh Thịnh Nam chớp mắt mấy cái, hai mắt cô rất đau, bụng cũng vậy. Cô không dám nghiêng đầu nhìn, chỉ chạy chậm như con ốc sên, bên tai có người hét. "Triệu Hữu Dung đang chạy đầu tiên."

"Sức mạnh tình yêu thôi." Người ngồi bên cạnh phụ họa.

Trong loa phát thanh đang thông báo tình hình chạy 3000 mét, cô cách xa nhiều lắm. Giọng nói ấy ngày càng mờ hồ, cô không nhận ra gì nữa, vẫn cứ chạy về phía trước.

Sau khi tỉnh lại, Thích Kiều nói lúc đó cô giống như bị điên rồi.

Mồ hôi chảy vào mắt, cô cảm thấy mình có thể nghe được tiếng gió. Xung quanh có người liên tục gào thét, cô vẫn cứ chạy. Tới đích chưa kịp thở đã ngã xuống, trước khi nhắm mắt lại, cô thấy Thích Kiều chạy lại chỗ mình.

Ngủ thật lâu.

Mở mắt ra thấy Thích Kiều sắp khóc rồi. "Tỉnh rồi."

Lúc này cô mới nhận ra mình đang nằm trong phòng y tế, chỉ có hai người.

Mạnh Thịnh Nam nhếch môi, nở nụ cười.

"Cậu còn cười?" Thích Kiều làm bộ nổi giận.

Mạnh Thịnh Nam mấp máy đôi môi khô khốc. "Tớ vẫn ổn."

"Thật sự muốn đánh cậu mấy cái, cậu không biết mình tới tháng sao?"

Mạnh Thịnh Nam. "Biết."

"Sao vẫn còn chạy."

"Chạy thì chạy thôi."

"Tớ nhớ cuối tháng cậu mới tới mà, sao tháng này tới sớm vậy?"

Mạnh Thịnh Nam cười. "Mấy chuyện này sao tính chuẩn cho được."

Thích Kiều thở dài. "Cũng đừng lo lắng quá, là bác sĩ nữ kiểm tra cho cậu."

"Lúc đó chạy như vậy là được rồi, cần gì phải giành giải nhất, bây giờ hài lòng chưa?"

Cô không phản ứng kịp.

"Cậu mới nói gì?"

"Bây giờ hài lòng chưa?"

"Không phải, câu trước đó."

"Lúc đó chạy như vậy là được rồi, cần gì phải giành..."

Thích Kiều nói được một nửa Mạnh Thịnh Nam đã chen vào. "Tớ được giải nhất?"

"Đúng thế, cậu quên rồi?"

Mạnh Thịnh Nam nửa nằm nửa ngồi, lẩm bẩm hỏi. "Thật hay giả?"

"Cậu nằm như thế rồi sao tớ dám lừa cậu nữa."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó giáo viên thể dục đưa cậu tới đây."

"Ah, vậy cô gái từ lúc bắt đầu chạy vẫn luôn dẫn đầu, là cô gái tên --- Triệu Hữu Dung thì sao?"

"Cô ấy, nghe nói cuối cùng không chạy được nữa, bị bạn trai ôm đi rồi, Tri Tranh ấy. Vừa rồi lớp trưởng và bạn học tới thăm cậu. Cái cô nàng ngồi gần cậu ấy, Tiết Lâm phải không? Cô ấy nói khi đó trên khán đài đều nổ tung."

Mạnh Thịnh Nam thở phào.

Cô cho rằng mình cố gắng sẽ được cậu chú ý tới, dù một chút cũng được, nhưng không. Ai có thể thích một người như cô chứ, không thích thì không thích, không để ý sẽ không thêm để ý, tội gì phải nhiều lời như vậy.

"Mấy giờ rồi?" Cô hỏi.

Thích Kiều nhìn đồng hồ đeo tay. "5 giờ rồi, cậu ngủ hơn 1 tiếng rồi."

Sau đó nghỉ ngơi chút nữa, Thích Kiều đạp xe đạp đưa cô về nhà. Bên trong sân trường vẫn còn vài phần thi, tiếng la hét vang khắp nơi. Khi về tới nhà, bụng cô vẫn còn đau, Thịnh Điền biết được chuyện này cũng không dám nặng lời, chỉ phê bình vài câu, Mạnh Thịnh Nam ngoan ngoãn lắng nghe.

Đêm hôm đó cô sốt cao.

Mấy ngày sau phải truyền nước, ăn đồ lỏng, giải thưởng cũng do lớp trưởng nhận giúp. Mạnh Thịnh Nam không ngờ mọi chuyện lại như thế này, Thích Kiều vẫn còn muốn tìm người giữ trò với cô nhưng Mạnh Thịnh Nam lại ngăn cản. Quá khứ cứ để nó trôi qua đi.

Sau này Thích Kiều vẫn luôn nói. "Có một loại nghị lực gọi là Mạnh Thịnh Nam"

Tiết Lâm có hỏi cô thêm. "Sao lại giành được giải nhất một cách ngoạn mục như thế?"

Lúc đó cô chống cằm, suy nghĩ một chút, nói. "Quên mất rồi."

Đại hội thể dục thể thao qua đi, tất cả mọi chuyện lại bình thường trở lại, chẳng có gì thay đổi. Mạnh Thịnh Nam vui đầu làm bài tập, có gì khó lại hỏi Phó Tùng, mặc dù cậu ta vẫn luôn trả lời theo kiểu triết học.

Mấy tuần sau, có một ngày cô đang làm toán.

Bài tập về hàm số khiến Mạnh Thịnh Nam nhức đầu, Niếp Tịnh cũng đang làm bài đó, hai người cùng nhau quay xuống hỏi Phó Tùng.

Phó Tùng suy nghĩ mười phút, chỉ nói ra đáp án.

"Khó quá." Niếp Tịnh nói.

Giọng nói Phó Tùng nhàn nhạt. "Bài này hơi khó, nghe hiểu là được."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

Niếp Tịnh hỏi. "Lúc thi có bài nào như vậy không?"

Phó Tùng giương mắt nhìn. "Không chắc."

"Sao cậu biết?" Mạnh Thịnh Nam hỏi.

Phó Tùng nở nụ cười nhạt, nhìn cô. "Theo giả thiết Goldbach."

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

Phó Tùng nói. "Chuyện gì cũng có thể xảy ra."

Niếp Tịnh mím môi, liếc mắt nhìn Phó Tùng.

Tiết Lâm bên cạnh ngừng bút lại. "Bạn cùng bàn, về sau cậu mà không làm nhà triết học thì đáng tiếc thật."

Mạnh Thịnh Nam cười.

Phó Tùng không nói tiếp, cúi đầu làm bài tập.

Tiết Lâm lè lưỡi với cậu ta một câu sau đó đem cuốn vở của mình đưa cho Mạnh Thịnh Nam. "Cậu giúp tớ nghĩ xem câu tiếp theo là gì đi?"

Mạnh Thịnh Nam không hiểu, cầm cuốn vở xem.

"Đây là gì?"

"Quyển sách ghi lời bài hát."

Cô lật vài trang, tất cả đều là lời bài hát.

"Nhớ bài này không?"

Đây là ca khúc Chân Trời mà Nhậm Hiền Tề phát hành năm 2000, cái gì mà trong giấc mơ tôi tìm được người trong mộng. Nhưng tiếc là mộng không thành vì bị gió thổi tan - câu tiếp theo chắc là... Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút rồi nói. "Bầu trời hư không nụ cười không thể nở, thể xác lẫn tinh thần đều cảm thấy đớn đau."

"Hình như là câu này." Nói xong, cô hỏi Tiết Lâm.

"Đúng vậy đúng vậy." Cô nàng cầm lấy cuốn vở viết lời bài hát xuống dưới.

Khi đó luôn là như vậy, ai cũng ghi một quyển sách bài hát thật dày, có bạn học còn bỏ tiểu thuyết vào cặp, đi học hay tan học cũng không rời tay, một quyển truyện cả lớp cùng đọc, thậm chí còn đục một lỗ nhỏ trên bàn học, làm bộ đọc sách nhưng thực ra lại đang đọc truyện để dưới gầm bàn.

Cuộc sống Mạnh Thịnh Nam trôi qua rất tẻ nhạt

Có đôi khi thấy được bóng lưng cao gầy của cậu ở cantin cô sẽ giả vờ cúi đầu ăn cơm, một lát sau lại tìm kiếm khắp nơi. Thời gian trôi qua rất nhanh, tốc độ ôn tập cũng thế, trong trường bắt đầu tổ chức kỳ thi thử liên miên.

Đầu tháng 6 là sinh nhật Thích Kiều,

Cô đi khắp các cửa hàng mua quà sinh nhật cho cô nàng lại đụng phải cậu đang đi cùng một cô gái. Cô không biết làm thế nào, nhanh chóng cúi đầu giả vờ như đang chọn đồ. Cô gái kia là Triệu Hữu Dung, giọng nói mềm mại. "Em thích con gấu kia, anh mua cho em đi."

Cậu cười. "Ngây thơ vậy?"

"Em mặc kệ."

"Được, mua cho em."

Cô gái dựa sát vào cậu, cười nũng nịu.

Mạnh Thịnh Nam không quay đầu nhìn, đi ra khỏi cửa hàng. Bên ngoài nóng nực, cô đứng bần thần ở ven đường, sau đó mang quà tới nhà Thích Kiều, cô nàng mới gọi đầu xong, mặc một bộ váy trắng dài tới gối.

"Mặc đẹp thế làm gì?"

Thích Kiều cường. "Đương nhiên là để mê hoặc cậu."

"Câm miệng."

Thích Kiều tạo một kiểu tóc đơn giản rồi cho cô xem. "Thế nào?"

"Tạm được."

"Gì mà tạm được?"

Mạnh Thịnh Nam cười. "Thực ra trong mắt Tống Gia Thụ lúc nào cậu cũng đẹp."

"Cảm ơn chị em, lời này tớ thích nghe."

"Có triển vọng."

Thích Kiều chỉ lo vui. "Quà đâu?"

Mạnh Thịnh Nam lấy từ trong túi ra đưa cho cô nàng.

"Sao da mặt cậu dày như vậy, ai lại đi đòi quà?"

"Ngại quá, hôm nay tớ không ra khỏi cửa, chưa trang điểm."

Thích Kiều cười ngây ngô. "Nhanh lên chút."

Mạnh Thịnh Nam cũng cười. "Chị em tốt sinh nhật vui vẻ."

"Oa, từ lúc nào mà cậu lại có tâm như vậy?" Thích Kiều cầm đôi bông tai xanh nước biển lên, cười. "Rất hợp với cái váy của tớ. Mạnh Thịnh Nam, từ khi nào cậu lại có mắt nhìn đến vậy?"

Mạnh Thịnh Nam nhún vai. "Sinh ra đã có rồi."

Tối hôm đó Thích Kiều và Tống Gia Thụ đi xem phim. Cô gái 16, 17 tuổi đều đã nghe chuyện cổ tích công chúa, hoàng tử, ai trong đời mà chẳng ước

mình được như vậy, có một tình yêu như thế. Sau đó một mình Mạnh Thịnh Nam đi tới thư viện, mãi tới khi trời tối mới về nhà, Thịnh Điền đã nấu cơm xong, chờ cô về ăn.

Trên bàn cơm, Thịnh Điền nói. "Buổi chiều con có một cuộc gọi từ Nam Kinh."

Mạnh Thịnh Nam "Ah" một tiếng.

Cơm nước xong Mạnh Thịnh Nam lên QQ.

Chu Ninh Trì gửi tin nhắn cho cô, hỏi tình hình gần đây.

Mạnh Thịnh Nam nói sắp được nghỉ, mọi chuyện đều thuận lợi.

Chu Ninh Trì không online nữa, cô cũng thoát.

Mấy hôm sau trường học cô được nghỉ, Mạnh Thịnh Nam tới Hàng Châu thăm bà ngoại, mỗi ngày đều cùng ông ngoại học thư pháp, đi tản bộ. Có lẽ là cô không quen khí hậu Hàng Châu, lại hay suy nghĩ nhiều. Sau khi từ Hàng Châu về, mặt cô bắt đầu nổi mụn.

Thời gian học lớp 11 thoáng cái đã qua.

Cả kỳ nghỉ hè, Mạnh Thịnh Nam không ra khỏi nhà, ở nhà uống thuốc Đông y. Chu Ninh Trì thi đậu Phục Đán, Trương Nhất Diên thi Thượng Hải. Đám người hẹn nhau ra ngoài chơi, Mạnh Thịnh Nam không đi được, tìm mọi lý do từ chối.

Thích Kiều an ủi cô. "Đây là cái mụn đẹp nhất thanh xuân, hiểu chưa?"

Mạnh Thịnh Nam khinh bỉ.

Thích Kiều còn nói. "Cậu không nhớ có một loại nghị lực gọi là Mạnh Thịnh Nam nữa sao?"

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Đối với Mạnh Thịnh Nam mà nói, nếu như dùng một từ ngữ chỉ màu sắc để hình dung cả năm lớp 12 của cô, đáp án kia chắc là xám tro.

Kiểm tra không ngừng nghỉ, mụn mọc càng ngày càng nhiều, tối nào cũng mất ngủ, cả người như tờ giấy gió thổi một cái là có thể bay. Trong phòng học căng thẳng, Phó Tùng cả ngày không mở miệng, Niếp Tĩnh chuyển chỗ ngồi, chia tay cùng cô. Cô bạn mới chuyển tới tính cách ngại ngùng, Phó Tùng chuyên chú học tập, chỉ có mỗi mình Tiết Lâm và cô nói chuyện cùng nhau.

Chuyện vui vẻ nhất của cô là Thẩm Hải Thiếu Niên bỗng nhiên lại được đăng báo trong một lần ngẫu nhiên.

(*) Thẩm Hải Thiếu Niên: Thiếu niên nơi biển sâu

Tháng giêng cùng năm, cô tham gia đấu bán kết, "Đức tiên sinh và Tái tiên sinh" không khiến cô phải phụ lòng.

Ngày đầu tiên của năm 2006, Thích Kiều và cô đi trượt patin chúc mừng cô được giải. Lúc ấy bên trong sân trượt patin có rất nhiều người, hai người thuê giày trượt bốn bánh, Thích Kiều đi giày xong, nói. "Tớ nhìn xung quanh ai ai cũng đeo giày 2 bánh, có phải chúng ta hơi..."

Mạnh Thịnh Nam đang khom lưng buộc dây giày, không ngẩng đầu lên. "Nếu không cậu đổi thành 2 bánh đi."

"Tớ ngã thì cậu chịu trách nhiệm."

"Sao lại thế được?"

Thích Kiều nói. "Cậu có phải bạn bè tớ hay không? Sau này tớ còn định để cậu làm mẹ nuôi con tớ."

Mạnh Thịnh Nam xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, nở nụ cười nói. "Liên quan gì?"

"Đi thôi."

"Đi đâu?"

Thích Kiều choáng váng.

Mạnh Thịnh Nam đi thử hai bước. "Thăng bằng tốt lắm."

Trước đây hai người từng tới đây một lần, không phải là lính mới nhưng cũng chẳng thuần thục, giày trượt bốn bánh ổn định, độ cân bằng cao, giày hai bánh thăng bằng khó hơn.

Trong sân trượt, cả trai cả gái đều cười đùa tí tởn, xung quanh chỉ toàn thiếu nam thiếu nữ 17, 18 tuổi.

Thích Kiều đi trước, Mạnh Thịnh Nam theo phía sau.

Trong sân đông nghịt người, hai cô dựa vào bên cạnh lan can trượt, mấy phút sau có người gọi cô, phía sau ồn ào cô không nghe được người kia nói cái gì, dừng bước chân lại, quay đầu đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vừa quen vừa lạ.

"Không nhận ra tớ sao?"

Chàng trai cười rộ lên, tươi như nắng.

Mạnh Thịnh Nam sững sốt một chút mới kịp phản ứng lại. "Lý Vi?"

"Tớ còn tưởng cậu sang bên ban xã hội rồi quên tớ mất, tớ cũng không thường xuyên gặp cậu."

Mạnh Thịnh Nam có chút ngượng ngùng.

Lý Vi nhíu mày nhìn cô. "Trong này có hệ thống sưởi không lạnh là bao, cậu lại còn choàng khăn che nửa khuôn mặt làm tớ suýt chút nữa không nhận ra."

Mạnh Thịnh Nam cười, thản nhiên rút cằm vào trong khăn quàng cổ.

"Gần đây ôn thi sao rồi?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Bình thường, cậu thi sao?"

"Tớ? Cậu cũng biết Tiếng Anh tớ ngu thế nào, chóng liệt là được rồi."

Mạnh Thịnh Nam nhớ tới Trì Tranh, cậu cũng vậy, Tiếng Anh cực kỳ kém.

"Cậu muốn thi trường nào?" Lý Vi hỏi.

"Chưa biết được."

Hai người đang nói chuyện, Lý Vi đột nhiên gọi một người ở sau lưng cô. "Này, Trì Tranh."

Cả người Mạnh Thịnh Nam cứng đờ.

Lý Vi cười nói. "Là bạn học năm cấp hai của tớ, lát nữa cậu ấy qua đây tớ giới thiệu với cậu."

"Hả?"

Lý Vi nói đùa. "Làm quen chút thôi, người ta có bạn gái rồi."

Mạnh Thịnh Nam chôn mặt vào sâu trong khăn quàng cổ, ngăn chặn trái tim đang đập loạn của mình.

Chàng trai đi tới.

Cô không nhớ lần trước gặp cậu đã là khi nào, lại giống như mới ngày hôm qua. Chàng trai mặc áo sơ mi đen, quần jeans, bên ngoài là áo khoác gió mở rộng khóa kéo. Hai tay cậu đút vào túi quần, đến gần Lý Vi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Mạnh Thịnh Nam rồi lại nhìn Lý Vi.

"Sao tới sớm vậy?"

Lý Vi mỉm cười. "Khó lắm mới có thời gian rảnh, sao hôm nay cậu đến muộn thế?"

Trì Tranh liếm môi. "Có chút việc bận."

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu, nửa gương mặt chôn trong khăn quàng cổ.

Cô đang suy nghĩ làm sao đi ra khỏi đi, Lý Vi đã mở miệng. "Giới thiệu cho cậu một chút, đây là Mạnh Thịnh Nam ngồi cùng bàn năm lớp 10 với tôi."

Lúc này chàng trai mới nhìn cô, Mạnh Thịnh Nam giương mắt lên, khẽ gật đầu. Cậu không nói ra tên của mình, khẽ nhìn cô một cái rồi rời mắt đi. Lý Vi hình như không hài lòng với phản ứng của cậu lắm, ngón tay cái chỉ chỉ Mạnh Thịnh Nam, giọng nói tỏ vẻ tự hào. "Đừng khinh thường, Tiếng Anh làm bữa cũng không thấp hơn 130 đâu."

Mạnh Thịnh Nam ngượng ngùng.

Chàng trai cả lờ phát phờ, cười. "Nào dám"

Có lẽ cậu cũng có chút ấn tượng với cô, cho dù không sâu cũng sẽ nhớ kỹ đêm hôm đó, lúc cậu và tên lớp trưởng kia đánh nhau cô chạy ra ngăn. Hoặc là cái ấn tượng ấy cậu đã quên từ lâu, cô khẽ cắn môi, cảm thấy cái mụn dưới cằm mình hơi đau.

"Hai cậu nói chuyện đi, tớ còn có việc, đi trước nhé." Mạnh Thịnh Nam nhìn Lý Vi, nói.

Lý Vi nhú mày. "Gấp cái gì, vất vả lắm mới gặp nhau một lần."

Mạnh Thịnh Nam mỉm cười. "Để lần sau đi, chúng ta nói chuyện kỹ hơn."

Không để ý Lý Vi dùng mọi cách ngăn cản mình, cô đi tìm Thích Kiều. Bên ngoài có ánh mặt trời nhưng gió thổi vẫn khiến cô cảm thấy lạnh.

Trong sân trượt, Lý Vi thờ dài. "Đang muốn mời cô ấy một bữa."

Trì Tranh liếc mắt nhìn cậu ta. "Thích người ta sao?"

Lý Vi. "Cậu tưởng suy nghĩ của tôi lúc nào cũng đen tối như cậu sao?"

Trì Tranh nở nụ cười.

"Triệu Hữu Dung đâu?"

Trì Tranh nhướn mày "Sao hỏi tôi?"

"Bớt nói nhảm."

"Không biết."

Lý Vi nhún vai. "Được rồi, hỏi cũng như không."

Trì Tranh nghiêng đầu nhìn ra cửa sân trượt patin suy nghĩ gì đó, đầu lưỡi đá đá má phải, hồi lâu sau mới thu tầm mắt.

Lý Vi nói. "Thì không?"

"Thì."

Trì Tranh rít một hơi thuốc rồi nhìn Lý Vi. Lý Vi thuê hai đôi giày, Trì Tranh ngâm thuốc đi giày vào sau đó đứng lên, vút điều thuốc còn dư vào trong thùng rác, hếch cằm lên. "Thế nào?"

Lý Vi nói. "Có chơi có chịu."

Cảnh tượng trong sân trượt vô cùng náo nhiệt, Thích Kiều mới trượt được một vòng, quay đầu lại tìm Mạnh Thịnh Nam nhưng không thấy cô nữa. Lúc ấy Mạnh Thịnh Nam đang ngồi ở ghế dài sững sờ.

Thích Kiều đi tới. "Sao lại ngồi đây?"

Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu, ngưng một chút mới nói. "Có chút khó chịu thôi."

"Đáng tiếc." Thích Kiều cũng ngồi xuống.

"Tiếc cái gì?"

Thích Kiều nói. "Bên trong đang có người thi đấu đấy, giống như mấy tên điên, còn có cả tên lưu manh trường mình."

"À."

Ánh nắng rải đầy đất, hai cô gái ngồi trên ghế nói chuyện cùng nhau rất lâu rất lâu. Một chiếc xe đi qua rồi lại tới chiếc kế tiếp, giống như năm tháng thanh xuân của hai người sắp sửa biến mất, không bao giờ trở về.

Tết âm lịch qua đi, mùa hè tới sớm.

Khi đó kỳ thi đại học đã gần tới, ban khoa học tự nhiên và khoa học xã hội tan học cũng chẳng mấy ai ra khỏi trường. Sau hôm đó Mạnh Thịnh Nam cũng chưa gặp lại cậu lần nào, một thời gian sau khi tan học đi qua cửa hàng Pizza Hut cạnh trường, thấy cậu đi vào đó cùng một cô gái.

Thời gian trôi qua, đã tới tháng 5, tháng 6 rồi.

Hôm đó Mạnh Thịnh Nam đang ngồi làm đề thi đại học. Đề Bắc Kinh có hơi khó, cô hỏi Phó Tùng, cậu ta giảng thật kỹ cho cô nghe. Mạnh Thịnh Nam vừa nghe vừa nhâm trong đầu, đến chỗ không rõ mới hỏi cậu ta. "Tại sao không chứng minh theo cách này được?"

Phó Tùng nói. "Vì không có đủ điều kiện, cậu hiểu chưa?"

"À, hiểu rồi hiểu rồi."

Một lát sau, Phó Tùng gọi tên cô.

"Sao thế?"

"Tớ vừa nghĩ ra một cách chứng minh khác."

Mạnh Thịnh Nam lập tức lắc đầu. "Quên đi, tớ chỉ cần một cách là được."

Phó Tùng cười, ngừng lại một chút mới hỏi. "Còn chỗ nào không hiểu không?"

"Không còn."

Phó Tùng không nói chuyện nữa. Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Cậu muốn thi quân đội sao?"

Một lát sau, cậu ta lắc đầu.

Mạnh Thịnh Nam hơi bối rối.

"Vậy cậu muốn thi vào trường nào?"

Phó Tùng lắc đầu. "Lúc đó rồi tính."

Mạnh Thịnh Nam không hỏi nhiều nữa, tiếp tục làm bài tập. Qua một tháng nữa bọn họ sẽ đường ai nấy đi, có thể rất nhiều năm sau, hoặc là cả đời cũng không còn gặp lại. Cô đột nhiên có cảm giác khó chịu, sau này không gặp lại nữa, không gặp lại nữa.

Những ngày cuối cùng ấy, cả trường loạn như chiến trường.

Rất nhiều học sinh không tới trường, mỗi ngày đều ngồi ở dưới sân thể dục. Nhớ có một buổi chiều tầm 3, 4 giờ, cô đi xuống WC dưới tầng, bên ngoài sân thể dục có mấy bạn học nam đang đá bóng.

Vừa liếc một cái đã thấy bóng dáng cậu.

Thời tiết nóng nực, cậu đổ mồ hôi như mưa. Lúc cô về lớp, nửa trần đầu vừa mới kết thúc. Cậu cời cái áo ngắn tay ra lau mặt, Mạnh Thịnh Nam thấy rõ ràng hình xăm sau lưng cậu, chữ H kia bắt mắt vô cùng. Hai bên sân thể dục có mấy bạn học nữ hét chói tai cổ vũ cho cậu.

Chàng trai ngửa đầu uống chai nước khoáng do cô gái xinh đẹp đưa, bên người cậu có người cầm quần áo giúp, cậu bị một đám học sinh nữ vây quanh giống như lăng tử giang hồ. Mạnh Thịnh Nam thu tầm mắt lại, chậm chạp bước về phòng học.

Đất bụi phía sau bay tứ tung, trong lớp cũng loạn như chiến trận.

Sau tiết tự học buổi tối, Tiết Lâm đứng trên bục giảng, bắt đầu phổ biến kế hoạch cho các bạn trong lớp nghe. Bắt đầu truyền đồng phục từ người đầu tiên trong tổ một đến người cuối cùng, tối về viết một câu chúc lên đồng phục đó, sáng mai mang lên trường.

Lúc ấy cô ngồi tại chỗ, nở nụ cười.

Mấy hôm nay viết đến nỗi tay mỏi như. Hầu như hôm nào tan học Mạnh Thịnh Nam cũng đều nán lại ở lớp để viết, sinh nhật, quê quán, lời chúc. Thú vị hơn nữa là trong lớp cô có một bạn nam, sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối còn đứng dậy ôm mỗi bạn trong lớp một cái. Thích Kiều nghe được nở nụ cười, nói với cô. "Cậu có tin không?"

"Tin cái gì?"

"Chàng trai kia nhất định thầm mến một cô gái nào đó trong lớp."

"Sao cậu biết?"

Thích Kiều cười thần bí. "Cậu chưa từng nghe một câu nói sao?"

"Câu gì?"

"Ngày tốt nghiệp năm đó, vì muốn ôm cô ấy mà tôi ôm cả lớp."

Mạnh Thịnh Nam xúc động.

Thích Kiều khinh bỉ. "Cậu viết tiểu thuyết mà không biết cái này."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Sau đó bắt đầu nhận được quà tốt nghiệp của bạn học, bút máy, khăn quàng cổ, cái gì cũng có. Kỳ ôn tập cũng đã kết thúc, mọi người ai cũng sẵn sàng cho kỳ thi đại học sắp tới.

Giữa tháng năm, cô hẹn Thích Kiều đi mua quà.

Dạo phố xong lại tới hiệu sách, Thích Kiều theo sau cô.

"Mua cho cậu hay mua tặng bạn?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Tặng bạn."

Thích Kiều suy nghĩ. "Rất ít khi thấy cậu tặng sách cho người ta."

Mạnh Thịnh Nam không nói chuyện, đi tìm sách.

"Không phải tặng cậu bạn lớp cậu chứ?" Thích Kiều tự mình nghĩ lung tung.

"Không phải cậu ấy."

"Vậy người kia là ai? Nam hay nữ?"

Mạnh Thịnh Nam ngừng bước, liếc cô nàng một cái. "Thích nữ."

Ra khỏi hiệu sách, mặc cho Thích Kiều hỏi thế nào cô cũng không nói tên, đi vài hiệu sách nữa cô mới tìm được quyển sách mong muốn. Thích Kiều ghé nhìn tên sách. "Bí mật như thế sao? Đến cùng là tặng ai?"

Mạnh Thịnh Nam trả tiền, ôm sách đi ra ngoài.

"Có nói hay không?"

Mạnh Thịnh Nam dừng lại, suy nghĩ một chút. "Một người không quen biết."

"Có ý gì?"

Lúc ấy ánh chiều tà đã bao phủ khắp đất trời, Mạnh Thịnh Nam nhìn về nơi rất xa, giống như thấy được đường chân trời về ngang không trung.

Cô nói với Thích Kiều. "Muốn khuyên cậu ấy lạc đường phải biết quay lại."

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Trước khi thi tốt nghiệp mười ngày, nhà trường cho nghỉ.

Hôm đó cả trường đều loạn lên, mọi người lôi kéo giáo viên cùng nhau chụp ảnh chung, bắt đầu xé nát sách vở, bài tập, khung cảnh trông điên loạn vô cùng. Trong sân trường, Tiết Lâm vừa lôi kéo cô và Phó Tùng chụp ảnh, vừa đi tìm Niếp Tĩnh.

Mạnh Thịnh Nam nhìn mấy cô gái xung quanh, thấy Niếp Tĩnh nên chạy lại gọi.

Niép Tịnh đang cùng các bạn học nữ khác cười cười nói nói, nghe cô gọi sững sốt quay đầu. "Mạnh Thịnh Nam?"

"Cùng nhau chụp ảnh đi." Cô nói.

Một lúc lâu sau Niép Tịnh mới bình tĩnh lại, liếc mắt thấy đằng sau cô là Phó Tùng và Tiết Lâm đang nhìn về phía này, cô nàng chậm rãi gật đầu. Mạnh Thịnh Nam thở dài một hơi, cảm giác hai năm nay hai người ngồi cùng bàn nhưng lại luôn vội vàng ôn tập, hầu như chẳng nói chuyện bao giờ. Có đôi khi cô cảm thấy không được tự nhiên, giống như là gặp phải khúc mắc gì đó.

Chụp hình xong mấy người còn lại chạy đi chơi, cô bỏ đồ vào cặp chuẩn bị đi.

Niép Tịnh đứng ở cửa phòng học gọi cô.

"Tặng cậu này."

Mạnh Thịnh Nam nhận tờ giấy gấp chim đồ quyển, nhìn cô nàng.

Niép Tịnh nở nụ cười. "Khi đó cậu dạy tớ có hơi vất vả."

Nghe cô nàng nói, Mạnh Thịnh Nam cũng cười.

"Cảm ơn cậu, Mạnh Thịnh Nam." Niép Tịnh thấp giọng nói.

Ánh mặt trời mùa hè xuyên qua cửa sổ chiếu xuống bóng dáng hai người, học sinh bên ngoài vẫn đang rộn rịp rành rành, trên mặt mỗi người đều là nụ cười vì sắp tốt nghiệp nhưng lại có thứ gì đó mãi không bỏ được. Mạnh Thịnh Nam lắc đầu cười, sau đó tìm một cái bút chì trong cặp đưa cho cô nàng.

"Chúc đậu thi đậu đại học." Cô nói.

Niép Tịnh nắm thật chặt bút chì trong tay, gật đầu. "Cậu cũng vậy."

Đó là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau, sau này tấm ảnh chụp đó vẫn kẹp trong album của Mạnh Thịnh Nam, nếu nhìn kỹ sẽ thấy ánh mắt Niép Tịnh vẫn chăm chú nhìn Phó Tùng.

Bọn họ tạm biệt nhau, Mạnh Thịnh Nam đi xuống lầu.

Từ xa cô đã thấy ở bên ngoài lớp Lý 10 có vô số bạn học tụ tập chụp ảnh lưu niệm nhưng lại không có bóng dáng cậu. Cô liếc nhìn xung quanh tìm cậu, dường như nghe thấy ai đó gọi tên cậu lại dường như không phải.

Phía sau, Thích Kiều đang gọi cô.

Cô quay đầu liếc nhìn cái chỗ ngồi trong phòng học kia rồi từ từ thu tầm mắt lại, từng bước rời xa.

Thích Kiều hỏi. "Nhìn gì thế?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu. "Không có gì."

Thích Kiều khoác vai cô thở dài. "Hai ta đã tốt nghiệp rồi, Mạnh Thịnh Nam."

"Tốt nghiệp rồi." Mạnh Thịnh Nam nghĩ tới gì đó, lại hỏi. "Chuyện Tổng Gia Thụ nhập ngũ như thế nào rồi?"

Thích Kiều cắn môi không hé răng.

"Sao thế?"

"Quyết định rồi."

"Khi nào?"

"Cuối tháng 8."

Mạnh Thịnh Nam ngạc nhiên. "Sao nhanh vậy?"

"Nhanh thật đấy."

Thích Kiều thở dài, không nói tiếp nữa. Hai người dọc theo đường trường đi về nhà, cả trai cả gái trên đường đạp xe đạp lướt qua hai người giống như đi về những năm tháng cũ.

Chớp mắt một cái đã tốt nghiệp rồi.

Cô nhớ kỹ hôm thi đại học, buổi thi Tiếng Anh cuối cùng, trời đột nhiên mưa tầm tã, thế nên thành tích Tiếng Anh của cô thấp hơn mấy lần lần so với bình thường, nhưng sao cái cơ này chính xác nhưng lại buồn cười như vậy.

Khi đó cô mới nhận ra mình thật sự tốt nghiệp rồi.

Chẳng có gì thay đổi nhưng lại giống như thay đổi rồi. Cô bắt đầu chờ mong những năm tháng học đại học, chờ mong tương lai, hi vọng mới tình duyên đã nằm trong ký ức xa, mỗi phút mỗi giây đều cảm thấy tự do. Khi đó Giang Thành thi theo cụm, hai mươi ngày sau đã biết được kết quả. Thích Kiều đi Tân Cương, cô tới Trường Sa. Những người khác cô không biết được tin tức, lúc về trường mới nghe giáo viên chủ nhiệm báo có mấy bạn học thi rớt, Phó Tùng nằm trong số đó.

Cô thử liên hệ với cậu ta nhưng không được.

Thi tốt nghiệp xong là được nghỉ ngơi, kỳ nghỉ đó dài đằng đẵng, cô ở nhà viết văn, thỉnh thoảng buồn chán thì tản bộ hoặc tới thư viện, một lần đi là chiều mới về nhưng cũng chẳng gặp ai quen biết.

Thanh xuân khi ấy bỗng nhiên mơ hồ.

Tối tháng 8, cũng chính vào sinh nhật của Tống Gia Thụy, cậu ta mời một đám bạn ở trường học đi KTV hát hò. Thích Kiều dẫn cô tới góp vui, cô không đi không được, tới rồi thì ngồi một chỗ nhìn bọn họ hát hò vui vẻ.

Mạnh Thịnh Nam cảm thấy khó chịu trong người.

Dọc theo hành lang, cô đi về phía toilet, mới đi vào cửa đã nghe thấy âm thanh loạn thất bát tao, có cả tiếng bước chân, hình như là có người vào đây. Rất lâu rất lâu cô chưa từng thấy cậu, sau khi học lớp 12, cô không học ghita nữa, cũng không còn gặp lại cậu.

Mạnh Thịnh Nam sững sốt hồi lâu, chân cô giống như đeo chì, không dám thở mạnh.

Cô nghe cậu nhẹ "ừ" một tiếng.

"Lát nữa anh nói với bọn Sư Kim đi, chúng ta rời khỏi đây sớm chút."

Cậu cười nhẹ. "Nóng nóng thế sao?"

Cô nàng kia nhăn nhó nhí nhí. "Chỉ mình anh gấp thôi."

"À, vậy em không à?"

"Trì Trì." Hai chữ trầm bổng du dương làm Mạnh Thịnh Nam nổi cả da gà.

Giọng nói cậu không thấp cũng chẳng cao. "Đi sớm cũng được, trước tiên phải kiểm hàng đã."

Cô nàng đỏ mặt. "Anh lưu manh."

"Lưu manh thế nào?"

"Anh...lỡ như có người tới thì sao?"

Cậu cười một cái, thấp giọng nói. "Không có ai đâu."

"Ờ một cái."

Âm thanh kia không lớn không nhỏ, ở nơi này nghe thấy rất rõ, Mạnh Thịnh Nam ngừng thở, từ từ nhắm mắt lại. Âm thanh bên cạnh khiến cô buồn nôn, cô nàng kêu lên, cậu cười nhẹ. "Thật mềm"

Mấy phút sau đã chẳng còn động tĩnh gì nữa, đợi hai người đi xa cô mới chạy ra ngoài, chân mềm nhũn.

Cô quay lại phòng tìm cơ muốn đi trước nhưng ngoài cửa KTV lại gặp lại cậu. Cô nàng kia làm nũng với cậu, cậu ôm cô ngang kia trong ngực, cười phong tình vạn chủng. Cô đứng ở bậc thang nhìn bọn họ đi tới khúc cua rồi lên xe.

Bóng dáng cậu dần mờ đi.

Trên lầu có tiếng hát truyền tới, âm thanh trong trẻo của Trương Bá Chi, đang hát "Em muốn không chế bản thân mình, sẽ không để ai thấy em khóc. Làm bộ thờ ơ với anh, không bày tỏ với anh, tự trách mình không có dũng khí. Trong lòng em đau tới mức không thở nổi, tìm kiếm dấu vết anh lưu lại. Em nhìn anh rồi lại chẳng thể làm gì cả, mặc cho anh biến mất khỏi thế giới của em."

Cô hít sâu một hơi nhìn lên trời.

Chỉ nhớ rõ sáng hôm tốt nghiệp, mưa rơi lất phất, cô tới trường học rất sớm sau đó chạy tới lớp của cậu rồi ngồi xuống chỗ ngồi kia. Trong ngăn kéo là

đồng phục học sinh của cậu, cô không dám ở lâu, bỏ quyển sách mình đã bọc kỹ vào cặp cậu rồi rời đi.

Không biết cậu có thấy hay không.

Mạnh Thịnh Nam chậm rãi nở nụ cười, sau đó đi bộ về nhà.

Hôm đó đường phố rất náo nhiệt, cô đi dạo một mình ở bên ngoài, mua rất nhiều đồ vặt vặt. Một cái cửa hàng rồi lại qua một cái cửa hàng khác, gặp rất nhiều bạn học cô quen, có người còn được cha mẹ dẫn đi mua quần áo, giày dép, đoán chừng là phải tới nơi xa để học đại học rồi.

Cô cũng thế.

Từ trong cửa hàng văn phòng phẩm đi ra, cô nhìn đồng hồ, đã 6 giờ rồi, sau đó về nhà. Trên đường về có rất nhiều người bán hàng rong đang hét to, cô cười ngây ngô giả vờ như tâm trạng mình rất tốt.

Trên phố có người bán đậu hủ, là một người phụ nữ trung niên, tóc đã hoa râm, xung quanh có rất nhiều người. Cô liếc qua, người phụ nữ luống cuống tay chân nhưng lại nở nụ cười ấm áp, bên cạnh còn có một cậu trai đưa lưng về phía cô giúp người phụ nữ ấy một tay.

Cô thu tầm mắt lại, đi mấy bước lại thấy có gì đó không đúng lắm, quay đầu lại nhìn.

"Phó Tùng?" Suýt chút nữa cô khóc lên.

Cách một con đường, cô thấy cậu ta đang cúi đầu, trên mặt không có biểu cảm gì. Giống như thật lâu thật lâu trước đây, cô chệnh mảng học tập, cậu ta liếc cô rồi nói mấy câu triết học, cô, Tiết Lâm và Niếp Tịnh còn xem đây như câu chuyện cười, sau này cậu nói chuyện càng lúc càng ít.

Mạnh Thịnh Nam đứng đó thật lâu, không biết sau này cậu làm gì, học lại rồi thi đại học hay sao. Hôm đó cô không quay lại tìm cậu, chầm chậm xoay người đi thật xa. Thật lâu về sau, cô mới nói chuyện này với Thích Kiều.

Cô ấy nói. "Đó là giữ lại lòng tự tôn cho cậu ấy."

Mấy ngày trước khi đi Trường Sa, bọn Giang Tấn gọi điện hẹn cô đi chơi.

Mạnh Thịnh Nam bắt đắc dĩ từ chối, nói trường cô khai giảng sớm, Giang Tấn giận tới mức muốn đánh cô một cái, Mạnh Thịnh Nam cười. Chuyện đáng để ăn mừng là Giang Tấn và Lục Hoài đều thi đậu vào Học viện Quốc tế Bắc Kinh, người anh em Lý Tường không thi đại học, ra nước ngoài du học, mấy người bọn họ chia năm xẻ bảy.

Hôm đó là giữa trưa, cô nằm trên giường phơi nắng, nghe Châu Truyền Hùng hát bài Hoàng hôn.

Thịnh Điển đứng dưới lầu gọi. "Ăn cơm."

Cô xuống lầu. Thứ bảy Mạnh Tân không đi làm, dời bàn ra ngoài sân, Thịnh Điển và cô bung đồ ăn lên, ba người cùng ngồi dưới tàng cây ăn cơm, tiếng ve kêu to, lá cây hơi động. Thịnh Điển lại hỏi cô. "Kiều Kiều đi Tân Cương, con đi Trường Sa, thật tốt."

Mạnh Thịnh Nam nhấp một ngụm coca. "Mẹ, mẹ không hiểu đâu, Thích Kiều đó ngàn dặm theo đuổi chồng đấy, vui buồn lẫn lộn."

"Haha." Thịnh Điển nhìn cô, cười.

"Con nói thật."

"Con có bản lĩnh thì rước một người về đây."

"Con về tới nhà?"

Mạnh Tân cũng cười. "Ăn ăn."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Lúc trước mấy người nên sinh một người trước con rồi mới sinh con."

"Con không thích em trai?" Thịnh Điển hỏi.

"Đều được, làm chị hay làm em cũng được."

Thịnh Điển liếc mắt nhìn Mạnh Tân, không nói thêm gì nữa. Mãi tới khi năm mới tới, cô về nhà rồi mới phát hiện ra một bí mật lớn, cuối cùng cũng nhận ra ý tứ trong câu nói hôm nay của Thịnh Điển, cả người cô suýt không đứng vững, cười ngây ngốc, Thích Kiều vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

"Ăn nhiều chút." Mạnh Tân gấp rau cho Thịnh Điển.

Mạnh Thịnh Nam nhú mày. "Hôm nay cha rất quan tâm mẹ nha."

Mạnh Tân cũng gấp cho cô. "Con quý nhỏ."

Cô nghe răng cười.

"Ngày cả thức ăn không lấp đầy miệng con." Thịnh Điền liếc mắt nhìn cô.

Mạnh Thịnh Nam le lưỡi.

"Được rồi." Thịnh Điền nói thêm. "Hai ngày trước mẹ gặp cô Trần, cô còn bảo con tới nhà cô chơi, chiều tới đó chút đi."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu. "Biết rồi ạ."

Cơm nước xong, lần đầu tiên Mạnh Tân chủ động rửa chén khiến Mạnh Thịnh Nam sợ ngây người, cô ngồi trong phòng xem TV, hơn 4 giờ chiều xuất phát tới nhà Trần Tư còn mang theo chút hoa quả.

Lâu rồi chưa tới đây, tiểu khu vẫn giống như cũ.

Lúc ấy Trần Tư đang ở trong bếp nấu canh. Cô ấn chuông cửa, một lát sau cửa mở ra, cô cầm giỏ hoa quả, đối diện cô là một chàng trai, anh sững sốt một chút rồi nở nụ cười, Mạnh Thịnh Nam vội vàng tự giới thiệu. "Chào anh, em tới thăm cô Trần."

Anh nghiêng người. "Vào đi."

Trần Tư ra phòng khách, ngạc nhiên cười. "Thịnh Nam?"

"Cô Trần." Cô đặt hoa quả xuống bàn trong phòng khách.

Trần Tư đang mặc tạp dề. "Ngồi xuống trước đi, cô đang nấu canh, em nói chuyện với Tiểu Bắc đi."

Nói xong cũng xoay người về phòng bếp, người được gọi là Tiểu Bắc rót một ly nước đưa cho cô.

"Ngồi đi."

Mạnh Thịnh Nam cầm ly nước. "Cảm ơn."

"Em là học sinh cũ của cô Trần?" Anh hỏi.

"Năm nay mới tốt nghiệp." Mạnh Thịnh Nam cười.

"Thật không? Học đại học nào?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Đại học Trung Nam."

Anh hơi ngần người, chần chừ hỏi. "Khoa nào?"

"Báo chí."

Anh nghe xong, nở nụ cười.

Hai người không nói thêm câu gì nữa, Trần Tư đã nấu canh xong, nói chuyện với cô một chút rồi bảo cô ở lại ăn cơm, Mạnh Thịnh Nam muốn về, Trần Tư không thể giữ cô lại, đưa mắt nhìn bóng lưng cô rồi đóng cửa lại. Trong phòng khách, Lục Tư Bắc hỏi. "Di Trần, cô gái kia tên gì?"

"Vừa rồi không giới thiệu sao?"

Anh cười. "Cô ấy xấu hổ, con không hỏi."

Trần Tư lắc đầu cười. "Mạnh Thịnh Nam."

Trần Tư vừa dứt lời, trên lầu vang lên tiếng dép lê. "Mạnh Thịnh Nam nào? Ai vậy?"

"Là học trò của mẹ."

Trần Tư ngẩng đầu nhìn. "Mấy giờ rồi? Mẹ đang định bảo Tiểu Bắc lên gọi con."

Người mới bị rầy la cười cười. "Anh đồng ý không?"

Trần Tư bắt đầu nhìn Lục Tư Bắc. "Xem nó kia, nó mà được một nửa con di sẽ thấp nhang thờ phụng."

"Mẹ, mẹ có ý gì?"

Trần Tư cười. "Tắm đi, tắm xong rồi ăn cơm."

"Dì Trần, con giúp đi." Lục Tư Bắc nói xong đi theo Trần Tư.

Chàng trai đứng trên cầu thang lắc lắc đầu giễu cợt. "Được lắm Lục Tư Bắc."

Bữa cơm kia rất vui.

Trần Tư nói. "Con vất vả rồi, để A Tranh mang con ra ngoài chơi mấy hôm."

"Mẹ, mẹ yên tâm, con không để Tiểu Bắc bị lạc đâu." Chàng trai nói.

Lục Tư Bắc đập cậu một cú, cậu nghiêng người tránh.

"Tiểu Bắc là tên để cậu gọi?"

"Không phải sao? Bắc Bắc?"

Trần Tư nhìn hai người họ anh một câu tôi một câu, không nhịn được cười.

Đêm hôm đó hai thằng con trai nằm chung với nhau trên một cái giường tâm sự tới đêm khuya. Sau khi tỉnh lại, trời đã sáng, Lục Tư Bắc vệ sinh cá nhân xong, ra ngoài đi chạy bộ rồi, Trì Tranh vén chăn chậm rãi đứng lên, vuốt vuốt mái tóc bù xù rồi đi xuống lầu. Trần Tư nói bên ngoài có người buồn đồng nát, hỏi cậu có muốn bán mấy quyển sách đi không.

Cậu vệ sinh cá nhân xong về phòng tự dọn sách.

Chốc lát sau đã dọn được một hộp lớn, cậu bung hộp đựng sách ra ngoài, lúc ra khỏi cửa phòng, ánh mắt cậu quét đến chiếc cặp sách trên bàn, từ hôm tốt nghiệp cậu chẳng thèm để ý nữa, ném nó vào một xó, hai tháng không động tới. Cậu buông cái hộp xuống, đi tới đó, đội ngược cặp sách lên.

Một quyển sách đập vào chân cậu.

Cậu rên lên một tiếng quét mắt nhìn. Đó là một quyển sách màu xanh nhạt được bọc lại gọn gàng, vẫn đang còn mới, trước tới nay cậu chưa từng thấy quyển sách này trong cặp sách của mình, nghi hoặc nhặt lên nhìn, xé giấy gói bên ngoài ra. Lúc ấy ánh mặt trời lên cao, chiếu vào phần tên trên quyển sách.

Trần Tư Lục. (*)

Trì Tranh sừng sốt hồi lâu, một tay gỡ sách một tay cầm thuốc hút.

Gió tháng 9 thổi vào phòng, bên ngoài cửa sổ là ngô đồng xanh mướt. Hôm đó là buổi sáng yên tĩnh, rèm cửa sổ bị gió thổi bay nhẹ nhẹ, trong phòng chứa đầy ánh mặt trời, cái chăn trên giường còn chưa gấp lại gọn gàng, cậu đứng cạnh giường.

Trì Tranh cẩn cẩn đầu lọc thuốc lá, mở sách ra.

Trên trang sách đầu tiên viết: Nguyễn cậu cười khi đang độ tài hoa.

Ký tên là Thư Viễn.

- - -

Trần Tư Lục (Meditations) một loạt các tác phẩm cá nhân của Marcus Aurelius, Hoàng đế La Mã từ năm 161 đến 180 sau Công nguyên, ghi lại những ghi chú riêng tư của mình cho chính mình và những ý tưởng về triết học Stoic.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Mạnh Thịnh Nam vẫn nhớ..

Mấy năm học trung học giáo viên chủ nhiệm mình từng nói qua, lúc học trung học khao khát tốt nghiệp sớm một chút, trưởng thành sớm một chút. Lúc học đại học sẽ hy vọng đảo ngược thời gian, để em có thể lần nữa ngồi lại vị trí của mình trong căn phòng học năm lớp 12, nghiêm túc nghe một bài giảng.

Bây giờ nghĩ lại, lời nói khi ấy thật sự là lời vàng lời ngọc.

Bây giờ mỗi ngày cô đều cảm thấy quyền sách, băng qua mấy tòa nhà trong trường đại học, sau đó lên lớp học rồi lại tan học, một người bạn ngồi cùng bàn cố định cũng không có, ngay cả tên của giáo viên chủ nhiệm cũng không biết. Hầu hết thời gian cũng chỉ có một mình cô tới thư viện mượn sách đọc rồi ngồi đó phôi nhả cả buổi chiều.

Hôm đó cô ở ký túc xá mở máy tính ra viết tiểu thuyết, bạn cùng phòng Lý Đào hấp tấp gọi cô.

"Mạnh Thịnh Nam."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn sang cô nàng bên cạnh đang không ngừng thở phì phò, gương mặt đỏ bừng.

"Cậu vội vàng thế làm gì?" Cô không nhịn được cười một cái.

Lý Đào vỗ vỗ ngực mình. "Có người tìm cậu."

Mạnh Thịnh Nam nhú mày lại. "Ai vậy?"

Cô nàng tỉnh táo lại, ngồi vào ghế cạnh bàn rồi nhìn cô cười. "Trước tiên cậu đoán thử đi."

Cô đoán không ra.

Lý Đào chớp mắt. "Một chàng trai."

Mạnh Thịnh Nam gập máy vi tính lại rồi đứng lên, bắt đầu đi thờ dài.

"Thật sự không biết mà, cả trường này tớ chẳng quen ai, rốt cục là ai vậy? Tìm tớ có chuyện gì?"

Lý Đào nhìn cô vài lần, lại hỏi. "Một bạn học cấp ba cũng không có sao? Hay là học lớp khác?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu. "Cậu nói thẳng đi."

"Trước tiên cậu ngồi xuống cái đã." Lý Đào chỉ chỉ cái ghế sau lưng cô, bình tĩnh nói. "Là con trai, phải để người ta chờ lâu chút."

Cô nở nụ cười.

Lý Đào do dự một chút rồi hỏi cô. "Biết nam thần bên ngành Quản trị kinh doanh không?"

Cô không biết.

"Mấy tuần trước ấy, người mà phát biểu khi đón sinh viên mới ấy, cậu nhớ không?"

Cô không thấy rõ.

Lý Đào ỉu xiu như quả bóng xì hơi, nhìn Mạnh Thịnh Nam, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cô nàng hít sâu một hơi, dừng một chút rồi nói. "Cậu biết người tớ gặp ở cửa ký túc xá là ai không? Là anh ta đấy."

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút rồi hỏi. "Anh ta tên gì?"

Lý Đào che miệng lại, trong kẽ răng phun ra vài chữ. "Tớ không thể nói."

Cô nàng không nói.

"Tớ ra ngoài thì biết ai với ai."

Lý Đào nói. "Anh ta quen cậu."

Không biết chuyện gì đang xảy ra, cô đi ra ngoài. Cửa ký túc xá hướng mặt trời, ánh mặt trời rơi xuống mặt đất, ấm áp dịu dàng. Lúc ấy là 3 giờ chiều, bên ngoài không có ai đi lại, cô đứng ở cửa ký túc quét mắt nhìn xung quanh.

Sau lưng có người vỗ nhẹ cô một cái.

"Này."

Cô chậm rãi xoay người, sững sờ một chút. Chàng trai cười rộ lên như mặt trời, giọng nói vô cùng dịu dàng giống như hôm ở nhà Trần Tư. Anh cúi đầu nhìn cô, vừa chăm chú vừa dịu dàng.

"Mạnh Thịnh Nam, khoa báo chí tuyên truyền." Anh nói.

Mạnh Thịnh Nam hoảng hốt, ấp úng một lúc lâu cũng không nói thành lời.

"Anh, anh..."

Anh nở nụ cười. "Không nhớ sao?"

Mạnh Thịnh Nam cau mày.

"Ồ nhà di Trần anh hỏi em học ở đâu, em bảo em học Trung Nam." Anh nói một câu, giúp cô nhớ lại, sau đó hỏi. "Bây giờ nhớ chưa?"

Cô ngượng ngừng cười.

"Lục Tư Bắc." Anh vươn tay ra.

Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn, nở nụ cười, cảm lòng bàn tay ấm áp của anh.

Buông tay ra, Lục Tư Bắc hỏi. "Tới sân trường chút không?"

Cô không từ chối. Sau đó Lý Đào có bảo Lục Tư Bắc không cho cô nàng nói tên anh, đó cũng là lần đầu tiên anh và Mạnh Thịnh Nam chính thức quen biết. Hôm đó Mạnh Thịnh Nam hỏi anh sao lại tìm được cô, anh cười, nói bên báo chí chỉ có mình em là Mạnh Thịnh Nam thôi.

Quen nhau nửa năm, hai người cũng không thường xuyên đi cùng nhau.

Nghe Lý Đào nói anh từng đọc bài phát biểu hôm đón sinh viên mới nhưng cô không nhớ. Tình thoảng cô sẽ gặp phải anh ở thư viện, nói chuyện phiếm vài câu, anh nghe một cuộc điện thoại rồi vội chạy đi. Khi đó cô và anh đều bận nhưng mỗi lần tới ngày lễ đều nhận được tin nhắn của anh, Mạnh Thịnh Nam cũng gửi lại cho anh, mọi thứ rất bình thường.

Tới gần tháng 11, Mạnh Thịnh Nam bắt đầu viết bản thảo dự thi, ngày nào cũng bận tới sứt đầu mẻ trán, ôm máy tính cả ngày ngồi ở thư viện.

Lúc Thích Kiều gọi điện thoại tới, cô vẫn đang đếm, chỉ gõ được 11 chữ. Cô cầm điện thoại di động lên muốn chạy ra hành lang nghe, giọng nói cô nàng có phần ừ rừ giống như gặp cái gì đó oan ức lắm. Hỏi vài câu, Thích Kiều mới nói cô nàng nhớ Tổng Gia Thụ.

"Cậu ở trường học sao rồi?" Đội Thích Kiều kể khổ xong cô nàng mới quan tâm tới Mạnh Thịnh Nam.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Tạm được."

Cô nói xong dừng một chút rồi hỏi. "Tết cậu có về nhà không?"

Thích Kiều im lặng một lát rồi nói. "Không biết, mấy hôm nay Tân Cương lại có tuyết rơi rồi, Trường Sa thì sao?"

"Hôm qua bão tuần này sẽ có, cũng không rõ lắm."

Thích Kiều lại thờ dài.

"Không phải có thể thăm người thân sao?" Mạnh Thịnh Nam nhớ tới chuyện gì đó, hỏi Thích Kiều.

Thích Kiều nói. "Hình như có thể thăm vào Tết âm lịch, nhưng mà tớ hỏi cậu ấy, cậu ấy bảo tốt nhất đừng đi, không có ảnh hưởng tốt tới cậu ấy."

Mạnh Thịnh Nam thờ dài một hồi..

"Cậu than gì thế?" Thích Kiều mặt ừ mày chau hỏi cô.

"Cậu ta chỉ đi 3 năm thôi, bây giờ phải chờ thôi, khi nào nhớ cậu ta thì gọi cho tớ." Cô chỉ có thể an ủi như vậy.

Thích Kiều nở nụ cười. "Thời gian còn dài, nếu như tình cảm tớ thay đổi thì phải làm sao bây giờ?"

"Hay là quên đi."

Thích Kiều bảo cô cắt.

Hai người nói vai câu với nhau rồi mới cúp điện thoại, Mạnh Thịnh Nam về lại chỗ ngồi của mình, không biết từ khi nào Lý Đào đã ngồi đối diện cô, híp mắt hỏi cô. "Lục Tư Bắc à?"

Mạnh Thịnh Nam bắt đắ dĩ nở nụ cười, nói. "Không phải."

Lý Đào vẫn còn nghi ngờ. "Anh ta không theo đuổi cậu sao?"

"Từ lúc nào mà anh ấy theo đuổi tớ?"

Lý Đào cười cười không nói gì, bên trong thư viện quá yên tĩnh, hai người không thể nói chuyện thêm nữa, cái đề tài này mãi cho tới khi ra khỏi thư viện Lý Đào lại khơi thêm lần nữa, Mạnh Thịnh Nam chạy trời không khỏi nắng. "Được rồi, cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi."

Lý Đào hăng giọng phát huy chuyên ngành ký giả của mình.

"Cậu thích anh ấy sao?"

Cô lắc đầu.

"Có cảm giác không?"

Cô lắc đầu.

"Một chút cũng không có?"

Cô lắc đầu.

Lý Đào mờ mịt rồi. "Vậy quan hệ bây giờ thế nào?"

"Cậu cảm thấy thế nào?"

"Không phải chỉ là bạn bè bình thường thôi chứ?"

Mạnh Thịnh Nam cười. "Vậy cậu cho rằng là gì?"

"Thôi xong."

Hai người cùng nhau đi trên đường, bên cạnh thỉnh thoảng còn có vài bạn học lướt qua. Lá trên cây bạch dương đã sớm rụng đầy đất, gió lạnh thổi qua, Mạnh Thịnh nam rút cái cổ mình lại, Lý Đào hắt hơi một cái chưa ngừng hỏi chuyện cô, cô nàng này lăm chuyện y như Tiết Lâm. Cô nàng vuốt vuốt cái mũi, chỉ vào mấy cô gái qua đường

"Cậu biết không, mấy cô gái trong đám người kia, tớ chắc chắn hơn một nửa thậm thích Lục Tư Bắc."

Lý Đào nói chắc như đinh đóng cột.

"Sau đó thì sao?" Cô hỏi.

Gió luồn vào cổ cô, hơi lạnh.

"Vậy cậu có người mình thích rồi sao?" Cô nàng hỏi chuyện chính

Mạnh Thịnh Nam hơi sững sờ.

"Không có." Cô nói.

Có trời mới biết cô nói ra chữ ấy có bao nhiêu là giả dối. Tốt nghiệp trung học rồi chưa từng gặp lại mà cô cũng chẳng hỏi thăm, cũng không biết cậu đi đâu. Đường như sau khi tốt nghiệp, cậu biến khỏi cuộc đời cô rồi, cũng đã nhiều năm trôi qua.

Lý Đào nhìn lời nói rồi sắc mặt của cô, cái miệng dừng lại, không hỏi thêm gì nữa.

"Cuối tuần Trường Sa có tuyết, biết chưa?" Cô đột nhiên hỏi.

Lý Đào ngẩng đầu nhìn trời. "Biết rồi."

Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu mờ mịt nhìn trời cao, cũng không biết cậu có sống tốt hay không.

Thời gian trôi qua không một tiếng động, năm ấy mới hết Đông Chí đã tới Giáng Sinh. Đêm Giáng Sinh, Mạnh Thịnh Nam nhận được điện thoại của Lục Tư Bắc, anh hẹn cô ra ngoài ăn cơm, lúc ấy cô đã biết được một phần tâm ý của anh, từ chối thì không hay lắm, cô rủ Lý Đào đi cùng.

"Tớ quá vinh dự rồi." Cô nàng nói.

Mạnh Thịnh Nam cười.

"Cậu thật sự không có ý gì với người ta sao?"

"Đã nói rõ rồi mà."

Lý Đào vỗ vỗ đầu cô. "Chàng trai như thế, sớm muộn gì cậu cũng sẽ bị người ta thu phục."

Mạnh Thịnh Nam từ chối cho ý kiến.

Lúc hai người tới cửa thư viện đã thấy Lục Tư Bắc đứng đó, anh hơi sừng sốt một chút rồi tới gần, Lý Đào lên dùng cánh tay huých cô một cái, cắn răng nghiêng lợi thì thầm nói. "Tớ hơi hối hận vì tới đây rồi."

Mạnh Thịnh Nam nín cười nhìn anh.

Lục Tư Bắc hỏi. "Hai người muốn ăn gì?"

Cô nhìn Lý Đào.

"Cậu ăn gì?"

Lý Đào không lảng tránh nữa, còn thoải mái hơn vừa rồi.

"Hai người chọn đi."

Lục Tư Bắc nở nụ cười.

Mạnh Thịnh Nam "..."

Sau đó ba người tới một nhà hàng đặc sản, phần lớn đều là Lý Đào hỏi, Lục Tư Bắc trả lời, thỉnh thoảng không biết nói gì thì cười. Mạnh Thịnh Nam chỉ ngồi ăn, thỉnh thoảng bị hỏi vài câu ngắc đầu lên trả lời rồi lại cúi đầu ăn. Cô lo lắng, không dám nhìn vào mắt anh.

Mấy người đang ăn, bỗng nhiên nhà hàng lại thêm náo nhiệt.

Một chàng trai đi từ ngoài cửa vào, trực tiếp tới trước mặt một đôi nam nữ, không thèm liếc mắt chàng trai bên cạnh, gọi thẳng tên cô gái.

"Làm bạn gái anh được không?" Dáng vẻ rất bá đạo.

Mạnh Thịnh Nam giương mắt nhìn sang.

"Anh đếm đến ba, em không trả lời xem như là đồng ý."

Một bài hát vang lên.

Mọi người đều nhìn về phía chàng trai kia, thấy chàng trai trực tiếp đếm tới ba, người xung quanh vui vẻ, vỗ tay rào rào. Cô gái ở phía đối diện còn chưa hoàn hồn, đồ mặt không nói nên lời, bầu không khí hơi xấu hổ. Mọi người chưa kịp phản ứng, chàng trai kia đã nở nụ cười xấu xa kéo cô gái chạy ra ngoài. Lý Đào xoay người lại nhìn, thầm than một tiếng.

"Chàng trai vừa rồi quá bá đạo."

Lý Đào vừa dứt lời, chàng trai còn lại lúng túng ra khỏi cửa. Bài hát dịu dàng vang lên trong đêm Giáng sinh. Mạnh Thịnh Nam chớp mắt, trong lúc lơ đãng bất gặp ánh mắt Lục Tư Bắc đang nhìn mình, cô nở nụ cười khô khốc rồi cúi đầu xuống.

"Táo bạo quá." Lý Đào lắc lắc đầu. "Hai người nghĩ sao?"

Táo bạo? Dường như không táo bạo.

"Bình thường." Cô nói.

Lục Tư Bắc trầm ngâm hồi lâu rồi cười. "Tôi có một thằng em trai còn bạo hơn cậu ta nhiều."

Lý Đào bĩu môi. "Xem như hai người lợi hại."

Hôm đó, mấy người ăn com xong ai về nhà đó, Lục Tư Bắc có rời đi mấy phút, mua hai quả táo đưa cho hai người, bên ngoài trường học là tiếng cười nói vui vẻ.

Mới tới cửa trường học, điện thoại Lục Tư Bắc đã vang lên.

Mạnh Thịnh Nam thấy cơ hội rồi.

"Hôm sau nói chuyện tiếp đi, bây giờ anh bận rồi."

Lục Tư Bắc nói.

"Giáng sinh vui vẻ."

"Anh cũng vậy."

Cô nói xong kéo Lý Đào đang rơi vào cõi thần tiên về, đi vài mét mới thở phào một hơi, Lý Đào ở một bên cười vui vẻ, Mạnh Thịnh nam không nói gì, trong lòng cô hơi phức tạp, nếu như cô quay đầu nhất định sẽ thấy Lục Tư Bắc vẫn đứng đó, yên lặng lại dịu dàng.

Ánh mắt Lục Tư Bắc nhìn về phía xa, mãi tới khi bóng dáng cô không còn nữa mới nhận điện thoại.

"Sao lại gọi bây giờ?"

Chàng trai bên kia than một tiếng. "Quá rối anh tán người yêu?"

Lục Tư Bắc cười. "Biết là tốt rồi."

"Mẹ kiếp."

Cậu rít một hơi thuốc rồi hỏi. "Ai vậy? Ai có thể khiến anh thần hồn điên đảo như vậy."

"Sau này cậu sẽ biết."

Chàng trai cười. "Được rồi."

Lục Tư Bắc cười cười nhìn bóng dáng đã mờ nhạt của cô, xung quanh gió thổi từng cơn, trước mắt anh xuất hiện hình ảnh ở Thượng Hải năm ấy, cô gái cầm ghita cười tươi như hoa, anh hỏi người ở đầu dây bên kia.

"A Tranh, cậu có tin yêu từ cái nhìn đầu tiên không?"

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tết âm lịch năm 2007 là thời gian Mạnh Thịnh Nam khó quên nhất.

Lúc cô đi xe lửa về Giang Thành có nhận được một cuộc điện thoại của Mạnh Tân, người đàn ông 42 tuổi nói năng lộn xộn, hỏi cô đi tới đâu rồi? Bao lâu mới về nhà? Cô kinh ngạc, chưa từng thấy cha như vậy bao giờ, hỏi cha, cha cô chỉ nói về nhà rồi nói.

Lúc xuống xe lửa đã 4 rưỡi chiều, cha gọi tới bảo cô tới bệnh viện.

Mạnh Thịnh Nam vội vội vàng vàng tới bệnh viện, vất vả lắm mới tìm được phòng bệnh, đẩy cửa vào đã thấy Mạnh Tân ngồi bên cạnh Thịnh Diễm vẫn còn say ngủ, lúc này cô mới thở dài một hơi. Cô nhìn Thịnh Diễm, nhẹ giọng hỏi Mạnh Tân. "Mẹ sao vậy?"

Mạnh Tân đang muốn mở miệng nói chuyện, Thịnh Diễm đã tỉnh lại.

"Về lúc nào?"

Mạnh Tân để vợ mình dựa vào đầu giường, Mạnh Thịnh Nam nhanh chóng đưa gối qua.

"Mới về."

Thịnh Diễm liếc mắt nhìn Mạnh Tân.

"Chắc là cha gọi con tới, cái thai có chút không ổn định thôi, không có gì quan trọng cả."

Mạnh Thịnh Nam sững sờ hồi lâu mới nhìn xuống bụng của Thịnh Diễm, cảm thấy không thể tin được.

"Hai người giấu thật là kỹ."

Thịnh Diễm nhìn cô đang bị dọa sợ, vươn tay kéo cô ngồi xuống giường thở dài.

"Lúc đó muốn cho con niềm vui bất ngờ nhưng mà...."

"Sợ thì có."

Một lúc lâu sau cô mới hoàn hồn, cúi đầu xuống đặt tay lên cái bụng đang nhô lên của Thịnh Điền nhẹ nhàng xoa xoa. Trong phòng bệnh yên tĩnh lại ảm áp, cô im lặng hồi lâu sau đó ngẩng đầu hỏi Thịnh Điền. "Từ lúc nào rồi."

"Mới thôi." Thịnh Điền cười, nói.

Mạnh Thịnh Nam thở dài.

Thịnh Điền hỏi. "Con không trách mẹ chứ?"

"Có." Cô bĩu môi, nói tiếp. "Giấu con lâu như thế."

Mạnh Tân xoa xoa tóc cô. "Không phải cố ý giấu con đâu."

Sau này cô mới biết, đứa nhỏ ấy xuất hiện là do ngoài ý muốn, Thịnh Điền hay bị suy nhược cơ thể, thể chất kém, nếu như phá thai sẽ nguy hiểm tới tính mạng, huống hồ bây giờ 42 tuổi rồi, sinh được thì sinh thôi.

Vài ngày sau Thích Kiều về, biết chuyện này cũng hơi ngạc nhiên, còn vui hơn cô nữa.

Khoảng thời gian đó Thịnh Điền vẫn nằm viện, Thích Kiều rảnh rỗi sẽ tới tìm Mạnh Thịnh Nam, lúc Thịnh Điền ngủ hai người sẽ xuống dưới sân bệnh viện nói chuyện, thỉnh thoảng bị Mạnh Tân đi mua cơm về bắt tại trận, hai người chỉ cười cười.

Một tuần trước năm mới, Mạnh Thịnh Nam muốn tới Thượng Hải thi đấu bán kết.

Chuyện này đã thành thói quen hàng năm, cô cũng chẳng lo chẳng nghĩ nữa, Mạnh Tân còn phải lo cho Thịnh Điền, Thích Kiều đưa cô ra nhà ga. Trong nhà ga, cô năng bắt đầu dận dò cô đủ thứ chuyện, Mạnh Thịnh Nam không nhịn được cười vỗ vỗ cái đầu của Thích Kiều, nói. "Chờ chị đây về rồi nói sau."

"Câm miệng."

Thích Kiều bĩu môi. "Ai thêm tính toán với cậu, tương lai tớ sẽ để đứa nhỏ trong bụng dì làm con dâu nuôi từ bé, cậu hiểu không?"

"Hiểu rồi."

Mạnh Thịnh Nam nín cười gật đầu. Trong nhà ga người đến người đi rất thích hợp để diễn một màn kịch sụt mướt, sẽ lửa từ từ lăn bánh, cô quay lại nhìn Thích Kiều, vẫy vẫy tay. Khi đó cô đột nhiên nghĩ tới Tổng Gia Thụ, cô nàng ấy rất thích cậu ta. Mạnh Thịnh Nam tới nay chưa từng hỏi Thích Kiều lý do vì sao Tổng Gia Thụ muốn đi làm lính. Nửa năm trước Thích Kiều cũng giống bây giờ, vẫy tay tạm biệt Tổng Gia Thụ.

Xe lửa càng lúc càng đi xa.

Nơi đó vẫn như vậy, cô tới khách sạn điền tên sau đó đeo cặp sách tới phòng 2007, vừa đẩy cửa ra, bên trong yên tĩnh giống như chưa có ai vào đây. Giường mới tinh, chăn cũng vậy..

"Chưa ai tới sao?" Cô để cặp sách xuống, nhỏ giọng nói.

Rèm cửa kín mít, cô đi tới kéo ra, bỗng có tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

"Tới sớm vậy?"

Là Chu Ninh Trì.

Cô quay đầu cười. "Mới tới."

Chu Ninh Trì để cặp xuống, tới cạnh cô kéo cái rèm còn lại, ánh mặt trời chiếu vào trong phòng.

"Vẫn khỏe chứ?" Anh hỏi cô, lại bổ sung thêm một câu. "Ồ trường thì sao?"

"Rất tốt."

Chu Ninh Trì gật đầu.

"Vẫn để tóc ngắn." Anh chỉ chỉ vào tóc cô.

Mạnh Thịnh Nam sừng sốt một chút, cười nói. "Không còn cách nào khác, nuôi mãi không dài."

Nói vài câu rồi thôi, Chu Ninh Trì tựa vào cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài. Mạnh Thịnh Nam đứng ở cửa sổ đối diện với anh, nhìn xuống dưới lầu, nói. "Sao năm nay bọn họ tới trễ như thế?"

Ánh mắt Chu Ninh Trì nhìn lướt qua cô.

"Bây giờ đang là giờ cao điểm, chắc là bị tắc nghẽn giao thông."

"À"

Một lát sau, Chu Ninh Trì đột nhiên mở miệng.

"Anh vẫn muốn hỏi em một chuyện."

Mạnh Thịnh Nam ngẩn ra. "Chuyện gì?"

Anh giương mắt nhìn cô, cười nhạt. "Hay là quên đi."

Mạnh Thịnh Nam "Ừm" một tiếng.

Chu Ninh Trì cào cào mái tóc mình.

"Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi em năm đó lúc viết Thâm Hải Thiếu Niên có phải từng tự mình thực chiến không?"

Hàm ý trong câu nói Mạnh Thịnh Nam nghe không hiểu.

Anh lại nói. "Chuyện này bọn Giang Tấn nói quá nhiều lần, em không biết?"

Cô lắc đầu.

"Em...viết bừa thôi."

Chu Ninh Trì cười một cái. "Thật không?"

Mạnh Thịnh Nam hơi ngại ngùng.

"Mạnh Thịnh Nam."

Anh đột nhiên gọi cô, cô ngẩng đầu.

"Có người mình thích chưa?"

Cô không biết nên đáp lại thế nào, môi hơi mấp máy.

Chu Ninh Trì nhìn cô. "Nếu như không có thì hai ta lại gần thêm chút nữa."

Mạnh Thịnh Nam cảm thấy tai mình ửng đỏ, cô không dám nghĩ thêm, thậm chí còn muốn rời khỏi đây. Chu Ninh Trì khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, cô cũng sờ nhìn anh, Chu Ninh Trì đột nhiên nở nụ cười, giọng nói anh trong trẻo.

"Anh dọa em à?"

Về mặt anh không nghiêm túc như ban nãy, Mạnh Thịnh Nam thở phào nhẹ nhõm.

"Đùa em thôi." Anh thở nhẹ một hơi, cười.

Cô giống như được thả thông kinh mạch, Chu Ninh Trì bật cười lắc đầu mở miệng.

"Xem như là trò đùa ngày cá tháng Tư đi."

Vừa mới dứt lời, Giang Tấn đã đi vào.

"Cái gì mà cá tháng Tư?"

Chu Ninh Trì quay đầu. "Không có gì, chỉ đang tâm sự thôi."

Giang Tấn tới bầu không khí đột nhiên tốt lên, không ai nhắc tới chuyện ban nãy nữa, Chu Ninh Trì cũng không nói gì thêm. Sau đó ngoại trừ Lý Tường đang đi du học bên nước ngoài, Trương Nhất Diên và Lục Hoài cũng nhanh chóng tới đây.

Bởi vì chuyện Chu Ninh Trì nói nên Mạnh Thịnh Nam luôn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, chỉ ngồi nghe bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất.

Giang Tấn nhận ra có gì đó không đúng, liếc mắt nhìn cô một cái.

"Sao giống như mang hận ai thế, ai chọc giận em, nói cho anh biết, anh tới đánh chết thằng đó."

Chu Ninh Trì không nói chuyện.

"Sao vậy?" Lục Hoài cũng ngó qua.

"Không có gì đâu, tốt lắm."

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười, Trương Nhất Diên đột nhiên đổi đề tài.

"Chúng ta chơi trò chơi đi, nếu không cả đám lại cứ đờ đẫn như Thịnh Nam thì chết."

Đám người cười haha, gạt đầu đồng ý.

Đêm đã khuya, mọi người ai về phòng nấy, hôm sau mấy người thi đấu xong bán kết, Mạnh Thịnh Nam đi ra đã thấy bọn họ đứng ở cửa rồi, vốn định vui vẻ nói chuyện rồi đi chơi, sao hôm nay về mặt ai nấy cũng không được tự nhiên.

Trương Nhất Diên hỏi. "Sao thế?"

Lục Hoài nói. "Một tiếng nữa Chu Ninh Trì lên máy bay đi Mỹ."

Mạnh Thịnh Nam đột nhiên không nói ra thành lời, cô không hiểu cũng không muốn hiểu cảm giác kia. Bên cạnh cô có rất nhiều người muốn thực hiện ước mơ của mình, chẳng ai giống ai, người như Chu Ninh Trì và Lý Tường khiến cô hơi hâm mộ.

Lần thi đấu đó bọn họ ai cũng có giải, lúc lên sân khấu nhận giải, cùng nhau chụp ảnh chung nhưng lại thiếu mất một người.

Thi đấu xong Mạnh Thịnh Nam lại về Giang Thành, tới bệnh viện giúp Mạnh Tân. Tối 30 cô nhận được một cái tin nhắn ngắn của Lục Tư Bắc sau đó bị Thích Kiều phát hiện ra, thường dùng chuyện này để trêu chọc cô, Mạnh Thịnh Nam không biết nói gì. Một tuần sau năm mới, cuối cùng Thịnh Diên cũng sinh, sinh ra một đứa nhỏ 6 cân 8 lạng, hai con mắt tròn vo. Ông nội bà ngoại cũng tới góp vui.

Có một ngày Mạnh Tân đau đầu vì nghĩ tên cho con trai, hỏi ý kiến của cô.

"Con đặt?"

"Cha và mẹ đã bàn rồi, để con đặt tên."

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một ngày một đêm, sau đó sáng sớm cô chạy tới phòng của cha mẹ mình, hôm lên cái miệng nhỏ xinh của cục cưng nhà mình. Thịnh Diên tỉnh dậy, mơ mơ màng màng hỏi tại sao cô dậy sớm như vậy, Mạnh Thịnh Nam cười ngây ngô.

"Mẹ, gọi là Mạnh Hằng đi."

Thích Kiều hỏi vì sao cô đặt cái tên này, Mạnh Thịnh Nam cười.

"Chắc không vì nhà bà ngoại cậu ở Hàng Châu chứ?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu. "Không phải."

"Thế vì sao?"

Con mắt Mạnh Thịnh Nam lóe lên, mím môi.

"Hàng, hai chiếc thuyền song song."

"Oa."

Thích Kiều. "Biết động nào."

"Đương nhiên."

Thích Kiều nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ. "Về sau tớ với cậu nên bàn chuyện thế nào được?"

"Cậu?" Cô liếc mắt.

Thích Kiều vội vàng gạt đầu.

"Thử nói xem."

Thích Kiều giả vờ dịu dàng tốt bụng. "Cậu một thì dựa vào bà vai tớ, cậu khóc tớ cho cậu mượn áo lau, cậu giận tớ sẽ làm nơi trú ẩn cho cậu."

Mạnh Thịnh Nam cười. "Thân thiết như thế?"

Thích Tiểu Kiều hát cầm một cái, vô cùng tự tin.

Cô cười.

Thời gian không đợi một ai, không lâu nữa Thích Kiều về trường, cô cũng ngồi xe tới Trường Sa, không còn được gặp mặt Thích Kiều nữa. Mấy câu chuyện giữa hai người phải lâu lắm mới có thể nói lại, cách xa như vậy nhưng tình cảm của hai người vẫn cứ khăng khít. Gần đây cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, không rõ là chuyện gì, làm gì cũng không yên.

Thoáng cái đã được nửa học kỳ rồi.

Cô học nửa năm nhất mới nghe được có người ở bên ngành quản trị kinh doanh bảo Lục Tư Bắc từ chức rồi, nghe bảo là bận gì đấy. Năm ấy cô và Lục Tư Bắc cũng ít gặp mặt, Lý Đào còn nói vui. "Lần này rảnh rồi, có nhiều thời gian theo đuổi cậu rồi."

Lúc đầu Mạnh Thịnh Nam không để ý, chuyện xảy ra vào hôm 1/5.

Hôm đó Mạnh Thịnh Nam tới thư viện, gặp anh đang đứng ở cửa. Lục Tư Bắc thấy cô lập tức đi tới, Mạnh Thịnh Nam hơi run, sau đó hai người nở nụ cười, Lục Tư Bắc dừng lại, nói. "Muốn xin em giúp một chuyện."

Mạnh Thịnh Nam giương mắt hỏi thăm.

Lục Tư Bắc vừa cười vừa nói. "Là sở trường của em, đừng lo."

"Là cái gì?"

"Vừa đi vừa nói chuyện?"

Hai người đi dọc theo con đường mòn cạnh cửa thư viện, Lục Tư Bắc nói. "Hội học sinh có làm mấy tiết mục, thiếu một tay ghita, anh nghĩ tới em, cho nên..."

Anh nói được một nửa lại ngừng, Mạnh Thịnh Nam hiểu rồi.

"Trong nội bộ hội học sinh các anh?"

"Ừm."

"Em đi thi không tốt lắm đâu."

Lục Tư Bắc mỉm cười. "Anh biết chuyện này sẽ xảy ra mà, xem như là anh thành tâm thành ý mời em đi."

Mạnh Thịnh Nam có chút ngượng ngùng.

"Anh muốn lui khỏi hội học sinh sao?"

Anh gạt đầu, nhìn cô. "Có một chuyện rất quan trọng, không làm thì không còn thời gian nữa."

Mạnh Thịnh Nam gạt đầu.

Thật ra, sau khi nhớ lại, nếu như không có chuyện này, giữa hai người sẽ không tiến triển nhanh tới vậy. Có rất nhiều chuyện phát sinh đột ngột khiến bạn không biết làm thế nào. Sau chuyện lần đó hầu như toàn trường đều biết chuyện mà bản thân không tin là thật.

Lục Tư Bắc theo đuổi Mạnh Thịnh Nam.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Một năm bảy tháng.

Đây là khoảng thời gian Lục Tư Bắc theo đuổi cô, nếu như tính luôn cả lời nói sau mùa hè thi đại học. Lúc đó cô nói chuyện này với Thích Kiều, bà cô kia quả thực bùng nổ luôn, ước gì có thể lấp Phong Hỏa Luân của Na Tra lên chân rồi bay đến chỗ cô, đề cô ra tra hỏi tỉ mỉ, chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy còn đáng sợ hơn cả Hannibal [1] dưới ngòi bút của Thomas.

[1] Hannibal Lecter là một nhân vật hư cấu trong series truyện trinh thám kinh dị của Thomas Harris. Lecter được giới thiệu lần đầu vào năm 1981 trong cuốn tiểu thuyết kinh dị Red Dragon (Hình xăm Rồng Đỏ), là một bác sĩ tâm thần xuất sắc và là một kẻ ăn và giết người hàng loạt.

Khi đó, tóc cô vẫn còn ngắn.

Bạn cùng phòng của Lý Đào từng nói đùa với cô. "Cậu từng hỏi Lục Tư Bắc thích tóc dài hay tóc ngắn chưa?"

Cô suy nghĩ một chút. "Có gì khác sao?"

"VẬY CŨNG ĐÚNG."

Lý Đào ho khan một cái, lắc lắc cái mái tóc dài đến eo của mình, nói. "Cậu xem có hợp với kiểu tóc nào?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn thoáng qua, không nghiêm túc đánh giá cô nàng.

"Nếu không thì làm xoắn đi?"

"ĐƯỢC KHÔNG?"

Mạnh Thịnh Nam cười, Lý Đào bắt cô đang trêu mình giờ tay muốn cù lét cô. Cô sợ nhất là chuyện như vậy, Lý Đào đắc ý. "Mới chạm vào đã khó chịu rồi, sao Lục Tư Bắc chịu nổi, hai người định yêu đương theo chủ nghĩa Platon[2] đấy à?"

[2] Tình yêu kiểu Platon là một kiểu tình yêu trong sáng, thuần khiết, chỉ có những mối liên hệ tinh thần và hoàn toàn không có quan hệ tình dục, đụng chạm xác thịt.

Không phải như thế.

Trong ấn tượng của cô, Lục Tư Bắc là chàng trai dịu dàng, ấm áp nhất mà cô thường gặp. Anh biết cô đang suy nghĩ gì, sau đó sẽ lựa thời cơ thích hợp nhất để xuất hiện trước mặt cô. Ngày thứ hai sau khi bên nhau, anh đưa cả ID và mật mã QQ cho cô, Mạnh Thịnh Nam không thể từ chối, chỉ để tờ giấy ấy sâu trong ngăn kéo ký túc xá, chưa bao giờ đụng vào.

Lý Đào nói. "Lục Tư Bắc không yêu giang sơn chỉ yêu mỹ nhân."

Mạnh Thịnh Nam cười.

Năm 2008, là năm thứ hai cô học đại học, Mạnh Thịnh Nam chưa chính thức đồng ý với Lục Tư Bắc nhưng nếu có thời gian hai người sẽ tới thư viện đọc sách. Có đôi khi cô sẽ một mình mang máy tính tới thư viện ngồi viết tiểu thuyết hoặc nói chuyện phiếm với bạn bè.

Sau buổi trưa, ánh mặt trời phủ kín mặt bàn, cô ngồi trước cửa sổ thủy tinh.

Cô đang đọc bản gốc Murphy của Samuel Beckett, câu này là câu nói đầu tiên trong cuốn tiểu thuyết, cũng là một câu nói kinh điển. Người ta thường bảo điều quan trọng nhất của một quyển sách hay là phải có một cái mở đầu thật tốt, giống như quyển sách này:

The sun shone, having no alternative, on the nothing new. (Mặt trời cứ mọc rồi lặn theo tự nhiên, mọi thứ cũng chẳng có gì thay đổi.)

Cô ngồi cạnh cửa sổ viết mấy câu này vào sổ tay, màn hình máy vi tính bỗng vang lên thông báo QQ dưới góc phải.

"Anh lại muốn đi chơi rồi."

Là tin nhắn Giang Tấn, Mạnh Thịnh Nam nhìn màn hình máy vi tính, nở nụ cười, nghe nói mấy hôm trước mới đi Cách Nhĩ Mộc ở Tây Tạng rồi lại tới Nhục Nhĩ Cái. Trương Nhất Diên vẫn còn ở trong nhóm chat trêu anh ta mệnh nhà giàu nhưng lòng lại thích làm kẻ lang thang.

Cô trả lời lại, hỏi lần này đi đâu?

Giang Tấn nói. "Tam Giác Vàng."

Mạnh Thịnh Nam sững sờ rồi hỏi anh ta tình hình cụ thể. Lần này Giang Tấn vô cùng nghiêm túc, nói người trong gang hồ thì bốn bề là nhà, chỗ kia vô cùng nguy hiểm, Giang Tấn lại quyết tâm muốn đi như vậy, ai cũng không cản nổi. Nói chuyện xong rồi, Mạnh Thịnh Nam lại offline rồi tiếp tục đọc sách.

Bên kia Giang Tấn huyýt sao vui vẻ, còn đắm chìm trong trạng thái "Người gặp chuyện tốt, tinh thần thoải mái."

Anh ta đang đắc ý, cửa ký túc xá đã bị người ta đẩy ra, hai người đi vào.

"Có chuyện gì mà vui tới vậy?" Một người bạn cùng phòng hỏi.

Một người khác hừ một tiếng. "Không chừng là cô em gái nuôi kia của cậu ta."

Giang Tấn than một tiếng. "Chỉ có thể là Trì Tranh, đoán chuẩn lắm."

Người bạn cùng phòng kia "Hả?" một cái. "Cậu sẽ không có tâm tư kia với người ta chứ?"

"Cút." Giang Tấn gắt một cái. "Nhìn tôi giống với loại người đó sao?"

"Không nhìn ra đâu." Trì Tranh nhún vai.

"Con bà nó."

Trì Tranh giễu cợt.

Ký túc xá bỗng trở nên náo nhiệt, Giang Tấn nhớ tới chuyện gì đó, lại hỏi cậu.

"Cái thuật toán kia thiết kế tới đâu rồi?"

Cậu nhún mày lại. "Vẫn đang làm."

"Vậy đi, tôi giới thiệu cho cậu một người."

Trì Tranh giương mắt. "Đáng tin không?"

Giang Tấn vỗ ngực. "Anh em thân thiết, đảm bảo chất lượng cao."

Chiều hôm đó, Giang Tấn gọi Lục Hoài tới, mấy người tụ tập tại quán Tường Phúc, cùng nhau uống bia, xem như là làm quen nhau. Mặc dù Lục Hoài không học máy tính nhưng vẫn biết chút ít, năm đó còn trò chuyện về đề tài này với Lý Tường rất hăng say, Giang Tấn biết.

Tròng phòng, mấy người say mềm.

Lục Hoài đá Giang Tấn một cước. "Một người trâu bò thế này sao lại không giới thiệu sớm?"

Giang Tấn cười một cái. "Không phải là bây giờ quen rồi sao?"

Lục Hoài lại giờ chân lên.

Trì Tranh nhếch môi cười. "Cùng uống một ly."

Lục Hoài giờ cốc lên, nói cực kỳ chân thành. "Người anh em, về sau có chuyện gì cứ gọi cho tôi, chúng ta cùng nhau tiến bộ."

"Tới đây, tiếp tục tiếp tục." Giang Tấn vô cùng vui vẻ, khui thêm mấy chai nữa.

Trong lúc đó, Trì Tranh và Lục Hoài vẫn nói chuyện, từ chuyện bản thân tới chuyện mở rộng ý tưởng, ai ngờ lại hợp nhau tới vậy. Khi đó nói chuyện như vậy cũng chưa từng nghĩ tới tương lai, đều là thanh niên 20 tuổi rồi, cái gì cũng đã trải qua, đều là đàn ông, ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc là được.

Ai cũng uống nhiều.

Lục Hoài bắt xe về trước, Giang Tấn và Trì Tranh kẻ vai sát cánh quay lại trường học, lúc ấy đã hơn 9 giờ, sinh viên vẫn đi tới đi lui ven đường, Giang Tấn chậm chậm nói. "Anh em đây thích một người 5 năm rồi."

Gió thổi qua, đầu óc Trì Tranh hơi tỉnh táo lại, đốt một điếu thuốc.

"Không phải là cô em gái kia chứ?"

"Cô em kia là em gái tôi thương nhất." Giang Tấn cười một cái. "Là một người khác."

Trì Tranh rít mạnh một hơi thuốc.

"Đã từng cãi nhau cùng tôi, nhưng rồi cuối cùng cũng chẳng tiến thêm bước nữa."

"Đơn phương sao?"

Giang Tấn chửi một tiếng. "Đúng là con người ngửi qua ngàn vạn bụi hoa, quả thực danh bất hư truyền."

Trì Tranh giương mắt, đá đá cái lưỡi trong miệng.

"Nhưng gần đây hình như cậu không yêu ai nữa rồi."

Trì Tranh nở nụ cười.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, xiêu xiêu vẹo vẹo quay về ký túc xá. So với trời tháng 11, bên trong phòng ấm áp hơn, Trì Tranh hút liên tiếp mấy điếu thuốc rồi mới nằm trên giường, đang muốn nhắm mắt lại, điện thoại di động trong túi lại vang lên.

Cậu móc ra, ấn phím nghe.

"Lại uống rượu rồi?" Lục Tư Bắc nhận ra cậu đang say.

"Ừm."

Lục Tư Bắc bắt đầu đi. "Lần trước cậu muốn tài liệu liên quan tới cái thuật toán kia anh đã tìm được rồi, mới gửi mail cho cậu đấy, kiểm tra đi."

"Ừm."

Cậu đáp lời, cúp điện thoại rồi ném sang một bên, đi ngủ. Trong đêm khuya, Giang Tấn mơ mơ màng màng trở mình, tạp chí văn học để ở khe giường rơi xuống.

Trì Tranh nằm dưới giường dưới bị nó đập vào mặt.

Cậu hơi híp mắt lại, dùng tay ném nó lên đầu giường, chỉ nghe thấy một âm thanh nho nhỏ. Lúc ấy trong người vẫn còn men rượu, đầu óc cậu mơ màng lấy tay xoa xoa mái tóc rồi lại ngủ say.

Ánh trăng sáng rơi đầy trên đất.

Dưới cùng một bầu trời, Lục Tư Bắc thở dài vì bị cúp điện thoại, Mạnh Thịnh Nam đi cùng anh ra khỏi thư viện cũng ngẩng đầu nhìn anh.

"Là cậu em kia của anh?"

Lục Tư Bắc "Ừ" một tiếng. "Nó rất hư."

Mạnh Thịnh Nam cười.

"Được rồi, bây giờ cũng đã hơn mười rưỡi rồi, có đói bụng không?" Anh hỏi.

"Không đói." Cô cười nói.

Trong màn đêm yên tĩnh, hai người chậm rãi đi bộ về. Hai tháng sau, Mạnh Thịnh Nam vô cùng nhàn rãi. Bình thường không có chuyện gì làm cô sẽ tới thư viện đọc sách, viết tiểu thuyết, thỉnh thoảng Lục Tư Bắc cũng sẽ mang cô đi gặp bạn bè của anh, quan hệ hai người không ai nói cũng biết rõ trong lòng.

Lý Đào cười nói. "Lục Tư Bắc rốt cuộc cũng vén được mây thấy được trăng rồi."

Sau đó là tới Tết âm lịch, hôm đó Lục Tư Bắc đưa cô tới nhà ga, căn dặn đủ điều. Mạnh Thịnh Nam không biết nói gì, yên lặng nghe anh nói. Mãi tới khi xe lửa chạy xa rồi, cô quay đầu vẫn còn thấy bóng dáng anh.

Nửa năm chưa về nhà, Tiểu Mạnh Hàng đã biết gọi mẹ rồi.

Mạnh Thịnh Nam luôn ở nhà dạy bé gọi chị, vui đến nỗi quên trời quên đất, Năm ấy Thích Kiều không về nhà, gọi điện thoại cho cô bảo đi thăm người thân, trong giọng nói cũng lộ ra tia vui vẻ. Tám chuyện xong, Mạnh Thịnh Nam cúp điện thoại ngồi dưới đất cùng Mạnh Hàng rồi ngẩn ngơ.

"Nam Nam."

Thịnh Điển ở trong phòng ngủ gọi cô.

Mạnh Thịnh Nam ôm Mạnh Hàng đặt vào phòng, đặt lên giường, Thịnh Điển ôm lấy bé rồi lấy một tờ giấy trong ngăn kéo đưa cho cô.

"Con tới bệnh viện mua mấy loại thuốc được viết trên này đi."

Cô cầm lấy nhìn một cái. "Đây là gì?"

"Gần đây thất lung cha con không tốt, bác sĩ nói một tuần phải tới lấy thuốc một lần, suýt chút nữa mẹ quên."

"Thất lung không tốt?"

"Mỗi ngày cha con đều ngồi trong phòng làm việc, sao có thể không đau." Thịnh Điền than một tiếng.

"..."

Mạnh Thịnh Nam bỏ đơn thuốc vào trong túi quần sau đó tới bệnh viện, Thịnh Điền nghe được âm thanh dất xe đạp của cô.

"Đi chậm một chút."

"Biết rồi ạ." Cô nói.

Cô đạp xe gần 20 phút đã tới bệnh viện, đưa 5 tệ cho người trông xe sau đó vào lấy thuốc, Trong bệnh viện luôn có mùi nước khử trùng, nhất là chỗ lấy thuốc, rất nhanh đã mua được thuốc, Mạnh Thịnh Nam định về.

Chưa đi được mấy bước đã sững sốt.

"Cô Trần?"

Người phụ nữ không có tinh thần, sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế dài. Hình như không chú ý tới cô, hơi cúi đầu ôm bụng. Mạnh Thịnh Nam tới gần nhẹ gọi một tiếng, lúc này người phụ nữ mới ngẩng đầu lên, hơi ngẩn người.

"Ah. Thịnh Nam."

"Cô Trần, hình như cô rất khó chịu, sao vậy ạ?"

Trần Tư cười nhạt. "Là bệnh đau dạ dày thôi, không sao."

Trần Tư nói chưa hết lời, phía sau đột nhiên có người tới đây, mang theo làn gió ấm áp.

"Mẹ." Là một giọng nam.

Cô cứng đờ.

"Thịnh Nam, đây là con trai cô, Tri Tranh." Giọng nói Trần Tư dịu dàng, nhìn chàng trai phía sau, nói. "Đây là học sinh cũ của mẹ, Thịnh Nam."

Cô sững sốt một lúc rồi mới quay đầu.

Dáng cậu thật cao thật gầy, trong tay cầm đơn thuốc, con mắt liếc nhìn cô, ánh mắt hơi lóe lên. Hai người nhìn nhau hồi lâu, trong ánh gió lùa qua, còn có người nâng rèm cửa lên để gió thổi vào. Mọi cô run run không nói thành lời.

"Chào cậu."

Cậu nhẹ gật đầu, ánh mắt tình mịch.

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng cười trẻ con, hai người nghiêng đầu nhìn sang, ngoài cửa số tuyết đã rơi, hoa tuyết bay đầy trời. Người xung quanh đi tới đi lui, hết vào lại ra, Mạnh Thịnh Nam nhìn cậu sau đó cười.

"Chào cậu."

Cô nói xong xoay người thăm hỏi Trần Tư vài câu rồi nói tạm biệt, không quay đầu lại. Mãi tới khi cô đi rất xa, cậu mới thu tầm mắt lại, cúi người đỡ Trần Tư đứng lên, Trần Tư cười hỏi. "Vừa rồi nhìn gì thế?"

Cậu lắc đầu. "Không có gì."

Lần gặp ngẫu nhiên đó đối với Mạnh Thịnh Nam là chuyện ngoài ý muốn, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ gặp cậu trong hoàn cảnh như vậy, cũng không nhận ra khi đó mình bối rối đến vậy. Lâu như vậy rồi nhưng cô vẫn tim đập chân run ở cái mùa đông khi hoa tuyết bay đầy trời ấy.

Mười sáu mười bảy tuổi có người nói:

Tình yêu của những năm thanh xuân, có lúc giống như một cơn gió, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Bên người cô có nhiều người đến vậy, Mạnh Thịnh Nam không biết cậu có nằm trong số đó hay không. Nếu coi là vậy, vậy Lục Tư Bắc ở đâu? Cô không biết, cũng không muốn biết. Có rất nhiều chuyện không phải do cô quyết định, không làm chủ được cũng không có đường lui. Năm năm tháng tháng hoa chẳng đổi, tháng tháng năm năm người khác rồi.

Không lâu sau, Lục Tư Bắc từ Thượng Hải tới Giang Thành.

Lúc anh gọi điện thoại kêu cô ra, Mạnh Thịnh Nam còn chưa phản ứng kịp. "Sao anh lại tới đây?"

Lục Tư Bắc cười, "Không phải là vượt ngàn sông núi tới tìm em sao?"

Hôm đó là 28 tết, Lục Tư Bắc mang cô tới KTV Giang Thành mời tất cả anh em thân thiết. Anh nói với cô rất nhiều chuyện cấp ba của anh nhưng đáng tiếc khi đó lại không gặp được cô. Mạnh Thịnh Nam không nói được đây là cảm giác gì, nghe anh nói vậy cô cũng chẳng phản ứng gì.

Ngồi trên ghế lô ai cũng hát một bài, có người đưa mic cho anh, anh cười. "Các cậu cứ chơi đi." Anh còn giúp cô đuổi được mấy tên lăm chuyen.

Đang vui vẻ như thế, bỗng nhiên có người rướn cổ lên kêu. "Sao tới muộn như vậy.?"

"Phạt một ly rượu, tôi nói với cậu...."

Đội cậu tới gần, chàng trai kia mới đưa cho cậu một chai rượu Thanh Đảo. "Uống một ngụm tình anh em càng thêm gắn bó."

Chàng trai nở nụ cười, hai tay cầm lấy bình Thanh Đảo nghiêng đầu dùng răng mở nắp bình sau đó nhỏ ra đất, rót vào trong miệng mình, uống bằng hết. Mạnh Thịnh Nam thấy cậu, chợt ngây người.

Có người kêu. "Đủ rồi."

"Sao không mang bạn gái theo?"

Cậu ném cái chai rỗng lên bàn, cười nhạt. "Chia tay rồi."

"Lần này được mấy tháng?"

Người nọ giương mắt, giọng nói nhàn nhạt. "Đủ rồi thì chia."

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu uống Coca, đầu lưỡi vừa lạnh vừa cay, chỉ nghe bên tai mình vang lên giọng nói, Lục Tư Bắc hỏi cậu sao tới muộn thế này, người nọ cười rồi bảo không có việc gì. Cậu nói xong còn hát cảm nhìn Mạnh Thịnh Nam rồi lại nhìn Lục Tư Bắc. "Anh được lắm."

Lục Tư Bắc cười một cái, giới thiệu với cậu. Cô giương mắt lên nhìn, cậu cũng nhìn cô, hai người làm như chưa bao giờ quen biết, im lặng nửa ngày sau đó cậu mới dời ánh mắt mình đi, nhìn Lục Tư Bắc.

Cô cảm thấy hơi buồn, lấy cớ ra ngoài đi toilet.

Cậu đợi cô đi rồi mới căn cứ điều thuốc trong miệng rồi hỏi Lục Tư Bắc. "Cô ấy là người anh yêu từ cái nhìn đầu tiên?"

Lục Tư Bắc cười.

Chuyện sau này Mạnh Thịnh Nam không nhớ rõ lắm, trong ấn tượng của cô chỉ nhớ sau khi tiệc tan, cậu đứng một bên nghe điện thoại, hình như là có người hỏi cậu ở đâu, cậu không kiên nhẫn, nói. "Ồ K."

Mạnh Thịnh Nam một mình đi về nhà, yên lặng không nói lời nào.

Tuyết cũng đã rơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Từ năm 18 tuổi đến 22, tính sơ sơ cũng chỉ có 1460 ngày. Thời gian dài như vậy, Mạnh Thịnh Nam nhắm mắt lại rồi mở mắt ra thì đã qua rồi. Đường như lại nhớ tới buổi chiều ngày 17/9/2006, cô kéo vali hành lý đứng ở cửa Trung Nam, nhìn mặt trời chói lọi trên đầu rồi đi vào.

Nửa năm trước khi tốt nghiệp, chân bạn tới nỗi không chạm đất.

Khoảng thời gian đó mỗi ngày cô đều phải theo tiền bối ở tòa soạn báo chạy tới chạy lui bên ngoài, buổi tối về không được đi ra ngoài nữa, sau đó lại phải chuẩn bị báo cáo cho ngày hôm sau, thức tới 2, 3 giờ sáng mới được ngủ. Lý Đào còn khổ hơn cô, làm thực tập, mỗi ngày đều phải nhìn sấp mặt của cấp trên để sống, lo không còn đất sống ở Trường Sa.

Khoảng giữa tháng 5, công việc thực tập của Mạnh Thịnh Nam kết thúc.

"Viết thế nào rồi?"

Lý Đào mới chạy từ bên ngoài về, mệt mỏi ngồi trên ghế, lúc đó cô đang ngồi gõ bàn phím lạch cạch.

"Khoảng cách đạt yêu cầu còn xa lắm " Cô nói

Lý Đào than một tiếng. "Không thử mười hai mươi lần cũng sẽ không gọi là luận văn tốt nghiệp."

Mạnh Thịnh Nam cười cười, con mắt nhìn chăm chăm vào Microsoft Word, đang nghĩ nên viết câu tiếp theo như thế nào. Trong ký túc xá, ngoại trừ cô và Lý Đào, những người còn lại đều phải kiểm tra, bây giờ chắc đang múa bút thành văn, vui đầu trong thư viện tự học.

"Được rồi, cậu viết về đề tài gì?" Lý Đào hỏi.

"Sự phát triển của báo chí."

Lý Đào lại than một tiếng. "Tớ nói này, cậu tốt nghiệp xong thật sự không ở lại Trường Sa sao?"

"Ừ."

Mạnh Thịnh Nam dừng lại động tác gõ chữ, quay đầu nói. "Về Giang Thành."

"Không phải là do Lục Tư Bắc đi du học nên cậu chịu đả kích chứ?"

Lý Đào hỏi xong rồi mới cảm thấy hối hận, Mạnh Thịnh Nam nhìn cô nàng một cái, chậm rãi lắc đầu. Từ khi Lục Tư Bắc đi, cô có thêm thời gian suy nghĩ, thật ra anh đi du học, làm sinh viên trao đổi rất tốt, ai cũng không thể can. Nếu suy nghĩ kỹ một lần, hai người hình như chỉ mới bên nhau nửa năm, bây giờ cách xa nhau như vậy, thời gian làm việc và nghỉ ngơi cũng lệch nhau, ít khi liên lạc với nhau, thỉnh thoảng chỉ nhắn vài tin nhắn, là lời thăm hỏi thông thường.

"Tớ chỉ muốn về quê tớ thôi."

Lý Đào "À" một tiếng. "Vậy bây giờ hai người các cậu..."

"Không biết."

Anh không nói chia tay, cô cũng thế.

Lý Đào không hỏi thêm gì nữa, Mạnh Thịnh Nam tiếp tục vui đầu viết luận văn. Vừa rồi mới nghĩ được nhiều như thế, bây giờ một chữ cũng không nghĩ được. Cô sững sờ nhìn máy vi tính, nhớ tới Giáng sinh năm ngoái có tuyết rơi, đêm hôm đó anh nói với cô. "Chuyện du học, anh muốn nghe ý kiến của em."

Lúc đó cô nở nụ cười. "Đương nhiên là ủng hộ."

Bây giờ nhớ lại, cũng là bắt đầu từ khi đó hai người từ từ xa nhau, Mạnh Thịnh Nam thờ dài tắt văn bản đi, tìm một trò chơi giải sầu để không suy nghĩ về vấn đề này nữa, chơi một lúc lâu cũng không cảm thấy hứng thú, cô ngẩng đầu hỏi cô nàng giương trên.

"Lý Đào, chuyện đi du học cậu thấy thế nào?"

Cô nàng nhìn lên trần nhà. "Có tiền đồ, đi một lần rồi cảm mấy cái bằng về nhà, nhìn ai cũng thấy tự tin."

"Nếu có cơ hội cậu có đi không?"

Một năm sau khi Chu Ninh Trì đi, Trương Nhất Diên cũng đi theo, một đi không thèm trở lại. Sau đó Lục Tư Bắc cũng đi, người bên cô đều đi những con đường khác nhau, chỉ có mình cô vẫn cứ đứng yên tại chỗ.

"Tớ không có tiền, không có gia thế cũng chẳng có ai chống lưng, lăn lộn ở Trường Sa cũng đủ mệt rồi." Lý Đào nói xong cười rộ lên lên. "Bây giờ mục tiêu phấn đấu đầu tiên của tớ là phải - có - tiền."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Nhưng mà năm ngoái tớ nghe một buổi tọa đàm, giáo sư kia nói cơ hội giàu có nhỏ lắm."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Lý Đào giống như đang làm bầm lâu bàu nói. "Dọa ai chứ, tớ phải cố gắng giàu."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cô nói chuyện với Lý Đào xong cả người cũng trở nên thoải mái, cô nghiêng đầu nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài. Mấy năm trước Thích Kiều hỏi cô có ước mơ gì, khi đó trước mắt cô đều chỉ có bài vở, lúc đó cô nói với Thích Kiều. "Sách bán chạy, đi du lịch được nhiều nơi, có tiền đủ tiêu, làm được

chuyện mình thích."

Thông báo QQ vang lên.

Cô lấy lại tinh thần, mở ra xem, là nhóm của lớp Văn 4 năm cấp 3.

Mạnh Thịnh Nam không có thói quen mở xem, đang muốn tắt đi ánh mắt lại dính chặt vào đó. "Phó Tùng", cái tên này lâu rồi cô chưa nghe cũng chưa gặp, sau khi tốt nghiệp cấp 3 thì chia tay nhau, bắt vô âm tín. Tài khoản QQ của cậu ta cũng giống như đề trang trí, chưa bao giờ thấy online. Cô bình tĩnh lướt lên trên, phía dưới lại có người nói mấy câu về chuyện của cậu ta.

"Niếp Tịnh kết hôn rồi, các cậu biết không?" Có người đặt câu hỏi

"What?"

Chuyện cụ thể thì không ai biết, Mạnh Thịnh Nam không xem nữa, chỉ nhìn lướt qua rồi tắt, trong thời gian mấy năm gần gũi, ai cũng thay đổi rồi, cũng sắp thành người xa lạ. Quen cũng được mà không quen cũng chẳng sao, 4 năm qua cô rất ít khi tham gia họp lớp, trong lớp cũng chẳng quen ai, có tới cũng chỉ ngồi cười từ đầu đến cuối.

Đêm hôm đó cô mất ngủ.

Một tháng đó cô liên tục sửa chữa luận văn.

Hôm Giang Tấn gọi điện thoại cho cô, Mạnh Thịnh Nam mới tới phòng làm việc của giảng viên nộp luận văn rồi về ký túc xá. Khi ấy thời tiết vẫn nóng nực, trên đường trường không có một ai, cô đi rất chậm, vừa đi qua sân bóng điện thoại trong túi đã vang lên.

"Đang bận gì sao?"

Giang Tấn cũng thay đổi rồi, sau khi Trương Nhất Diên đi cũng không vui vẻ như trước nữa. Năm nay lại thêm một năm anh ta lang bạc bên ngoài thế giới kia, một tờ bằng tốt nghiệp với anh ta cũng chẳng có gì quan trọng, bây giờ anh ta vẫn phiêu bạt bên ngoài, thích thì đi không thích thì ở.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Phơi nắng."

"Nghe giọng chắc là tâm tình không tệ." Anh ta nói.

"Anh đang ở đâu?"

"Mới về trường học." Giang Tấn nói. "Ổ bưu điện mua tạp chí, lại thấy tác phẩm mới của em rồi."

Mạnh Thịnh Nam cười.

"Có tiến bộ rất lớn, suy nghĩ cũng thế."

"Anh trai, em 22 rồi."

Giang Tấn nở nụ cười. "Ừm, em gái lớn rồi."

"Không phải, tốt nghiệp rồi."

"Ừ, tốt nghiệp rồi."

Giang Tấn nói xong câu này cũng không nhiều lời với cô nữa, Mạnh Thịnh Nam cúp điện thoại, cô dọc theo con đường kia đi về phía trước, ánh mặt trời ảm áp chiếu trên người cô xua tan đi tất cả muộn phiền. Chiều năm 2010 ở Bắc Kinh, chàng trai kia cũng thế, đi về dọc theo con đường trong Học viện.

Ở một khía cạnh nào đó mà nói, hai người bọn họ cùng là một loại người..

Lúc Giang Tấn về ký túc xá, Lục Hoài đã ở đó, đang cùng Trì Tranh nói chuyện về thuật toán. Mới đẩy cửa ra đã thấy khuôn mặt sùng sốt của hai người kia, động tác ấn phím của Trì Tranh dừng lại, giương mắt nhìn Giang Tấn. Lục Hoài đứng lên, lấp bắp nói.

"Cậu....cậu con mẹ nó, sao về mà không gọi một cuộc?"

Giang Tấn bỏ túi xuống, giang hai tay ra. "Ôm một cái."

Lục Hoài và Trì Tranh liếc mắt nhìn nhau rồi nhìn về phía Giang Tấn đang nhếch môi cười kia, đồng loạt nở nụ cười xấu xa. Thừa dịp anh ta còn chưa phản ứng, hai người đã chen nhau áp Giang Tấn xuống mặt đất hành hung. Một trận âm ỉ qua đi, thể xác lẫn tinh thần đều cảm thấy dễ chịu.

Ba người nằm trên mặt đất cười to.

"Hơn nửa năm nay cậu đi đâu?" Lục Hoài hỏi.

"Luu lạc bốn phương."

Tri Tranh cười. "Chịu được sao?"

Giang Tấn hỏi. "Cái gì?"

"Cô đơn." Lục Hoài bổ sung.

Giang Tấn chửi bậy một tiếng, hỏi Lục Hoài. "Tớ nói này, cậu còn cô đơn hơn tớ, không phải sao?"

"Tri Tranh không cô đơn à, sao cậu không hỏi?"

Chàng trai bị nhắc tên khẽ hừ một tiếng.

Giang Tấn nhướn mày cười. "Mấy năm nay, hai tay cậu ta ôm bao nhiêu gái còn đếm không hết. Cậu không giống cậu ta, còn chưa có cả mối tình đầu."

Trong ký túc xá đột nhiên yên lặng.

Lục Hoài hỏi. "Biết vì sao tớ không yêu không?"

Giang Tấn. "Vì sao?"

Lục Hoài than một cái, nghiêm túc nói. "Sớm muộn gì cậu cũng gặp được người mình yêu, tại sao phải nuôi vợ người ta?"

Hai người khựng lại một giây, sau đó nở nụ cười. Nói chuyện vài câu, Tri Tranh đã đứng dậy tìm thuốc lá. Cậu tựa vào giường ngậm thuốc lá rồi bấu môi nhìn Lục Hoài sau đó nói với Giang Tấn. "Thực ra cậu ta có theo đuổi một cô gái, học báo chí giống em gái nuôi của cậu."

Giang Tấn nhìn về phía Lục Hoài. "Thật hay giả?"

Lục Hoài không mở miệng.

Tri Tranh giũ cốt, rút một hơi thuốc lá, nói. "Có một ngày, cậu ta đưa con gái nhà người ta tới bệnh viện, lúc bác sĩ làm thủ tục hỏi cô gái đó tên gì, cậu đoán xem Lục Hoài nói thế nào?"

"Nói gì?"

Tri Tranh liếm liếm môi. "Cô ấy tên Dương Sĩ, Nhất, không phải, là Ti."

"Hahahahaha."

Lục Hoài đen mặt. "Sao cậu biết?"

"Tuần trước đi liên hoan, cậu uống nhiều nên nói ra." Tri Tranh nín cười. "Quên rồi sao?"

Lục Hoài hóa đá.

"Hahaha."

Giang Tấn cười, đột nhiên có người gõ cửa.

"Tiếng gì thế?" Giang Tấn ngừng cười, hỏi.

Tri Tranh ho khan hai tiếng, nói. "Chắc là...."

Cậu nói rồi liếc mắt nhìn trên giường rồi trên mặt đất, một mớ hỗn độn. Giang Tấn hiểu ra. "Kiểm tra vệ sinh?"

Tiếng đập cửa lại vang lên.

Mấy người ngưng tán dóc, luống cuống tay chân dọn dẹp phòng. Ký túc xá của con trai thông thường rất bừa bộn, cuối cùng người kiểm tra phê bình, cảnh cáo một trận, buổi tối không dọn sạch thì cắt điện 3 ngày. Đối với đám sinh viên gần tốt nghiệp, mỗi ngày đều phải đắm chìm trong công cuộc viết luận văn mà nói, đây là chuyện giết người không dao.

Hôm đó, lúc bọn họ dọn xong, trời cũng đã tối.

Lục Hoài định chuẩn sớm đã bị hai người kia kéo lại, quét từ dưới gầm giường ra một đồng rác, con mắt hơi khựng lại, nhặt một quyển tạp chí lên hỏi Tri Tranh. "Của cậu?"

Trì Tranh đang hút thuốc lá, nghe vậy ngó ra xem. "Cái gì?"

"Quét từ dưới giường cậu ra."

Trì Tranh nhú mày lại.

Lục Hòa nói. "Đây là tuyển tập các tác phẩm lọt vào bán kết của cuộc thi viết, cậu cũng đọc sao?"

Trì Tranh lật vài tờ. "Không phải của tôi."

"Không phải?"

Trì Tranh suy nghĩ một lát, ngoài cậu ra chỉ có mình Giang Tấn, không còn ai đọc tạp chí nữa. Lúc đó Giang Tấn đang nghe điện thoại, không để ý lắm, cậu ném tạp chí lên bàn, một đồng rác kia cuối cùng cũng dọn xong.

Dọn xong một không chịu được, Trì Tranh nằm trên giường nhắm mắt lại.

Giang Tấn và Lục Hoài đang nói gì đó, Trì Tranh ngủ không sâu, với tay lên bàn sờ thuốc, sau đó không hiểu tại sao lại cầm quyển tạp chí kia lên, cậu cấn thuốc lá lật vài trang ra, đều là mấy câu chuyện viết về thanh xuân, cậu nhếch môi, đang định gấp sách lại bỗng nhiên sùng sốt.

Góc bên trái trang số 29 của tạp chí số 28, là câu chuyện nhỏ.

"Chuyện cũ chỉ là chuyện cũ."

Tác giả Thư Viễn.

Khói thuốc vờ lên cái tên mơ hồ đó. Trì Tranh nói không rõ cảm giác mình là gì, cái tên này xuất hiện trong Trần Tư Lục kia, cho tới bây giờ vẫn khắc sâu trong tâm trí cậu. Lúc nhỏ cậu từng hỏi Trần Tư, cha đưa Trần Tư Lục cho mẹ làm vật đính ước có phải vì tên mẹ có trong đó không?

Trần Tư cười. "Nếu như sau này có người đưa cho con quyển sách này thì con sẽ biết."

Đêm đó Trì Tranh mất ngủ.

Sau đó xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện, nhiều tới mức cậu không muốn suy nghĩ nữa. Trên đời này có rất nhiều người vẫn cho rằng cho đi thì sẽ nhận lại, cố gắng thì sẽ được đền đáp, thật lâu sau đó, Trì Tranh không tin vào quan niệm này nữa.

Khi đó bài biện luận tốt nghiệp của Mạnh Thịnh Nam mới kết thúc.

Cô đeo cặp sách từng bước từng bước đi về phía cổng trường, Lục Tư Bắc gọi điện thoại cho cô. Nước Mỹ bên kia chắc đang là buổi tối, giọng nói anh hơi ử ử oai oai như vẫn tỉnh táo. Lục Tư Bắc hỏi cô. "Biện luận xong rồi sao?"

"Ừm."

"Thế nào?"

"Tạm được."

Trả lời xong hai người cũng chẳng còn gì để nói nữa, có thể là do tín hiệu không tốt, chốc lát xong điện thoại tự cúp. Lục Tư Bắc không gọi được, nhắn tin cho cô. Anh nói chúc mừng cô, tốt nghiệp vui vẻ. Cô nhắn lại cho anh, sau đó một người nói giữ gìn sức khỏe, một người nói tạm biệt.

Cô trả lời xong, xuống lầu rồi rời đi.

- Thượng Bộ (Hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tháng 5, tháng 6 năm 2012, đây là năm thứ hai Mạnh Thịnh Nam làm giáo viên ở một trường học tại Giang Thành.

Cô dạy Tiếng Anh, một tuần có 4 tiết. Trong trường học có khu chung cư, một phòng ngủ một phòng khách, đi từ trường học về nhà phải ngồi xe buýt 40 phút, cuối tuần Mạnh Thịnh Nam mới về nhà hai ngày, trên Mạnh Hằng một chút sau đó lại về trường.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, giản dị, bình thường.

Tối thứ 6 của mùa hạ năm đó, cô vừa về nhà đã thấy Mạnh Hàng ngồi trong nhà tự mình chơi xếp gỗ, Thịnh Điền và Mạnh Tân ngồi trên salon vừa xem hình vừa nói chuyện.

"Ảnh ai đây?"

Cô để túi ở trên móc treo cạnh huyền quan, thay giày vào nhà, hỏi.

Thịnh Điền cầm một tấm ảnh lên đưa cho cô xem. "Con thấy thế nào?"

"Đây là ai?" Cô không biết.

"Người do thám Khang giới thiệu."

Mạnh Thịnh nam ù ù cạc cạc. "Cho con?"

Thịnh Điền liếc mắt nhìn cô. "Không cho con thì cho ai, đã 24 tuổi rồi vẫn chưa có đối tượng."

"Cha thấy cậu này rất được, làm việc trong chính phủ, cùng tuổi với Khang Khải, rất hợp với con." Mạnh Tân nói.

"Đừng thế chứ, con chắc chắn không hợp đâu." Eo Mạnh Thịnh Nam hơi đau.

"Chưa gặp mà, sao biết không hợp?"

Thịnh Điền trừng mắt nhìn cô, nói. "Xem Kiều Kiều nhà người ta kìa, tốt nghiệp xong đã kết hôn, thật tốt. Còn có cả Khang Khải nữa, người ta ở Bắc Kinh, nghe thím Khang bảo quen được một nữ luật sư, hình như sang năm sẽ kết hôn. Con nhìn lại con đi..."

Mạnh Hàng ngẩng đầu, hỏi. "Chị, sao thế?"

"Mẹ em muốn đuổi chị đi." Mạnh Thịnh Nam cắn răng nói.

Mạnh Hàng đứng lên, bước tới bên cạnh cô.

"Đi đâu vậy?"

Mạnh Thịnh Nam ôm bé để bé ngồi trên đùi mình, cọ cọ cái mũi của bé. "Đoán xem?"

"Kết hôn sao?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Em biết sao?" Cô kinh ngạc.

Mạnh Hàng hừ một cái, ngẩng đầu lên, nói đầu ra đấy. "Em đã 6 tuổi rồi, nếu không biết chuyện này Trương Gia Hòa sẽ cười em."

"Trương Gia Hòa là ai?"

Mạnh Tân và Thịnh Điền cười.

Mạnh Hàng không nhịn được nữa, từ trong ngực cô tuột xuống. "Chị đừng quan tâm nhiều quá."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Bé nói. "Có rất nhiều bạn nam trong lớp em thích cô ấy, nhưng mà cô ấy chỉ chơi với em thôi."

"Lợi hại vậy sao?"

"Đúng vậy."

Cậu trai nhỏ gật đầu, Mạnh Thịnh Nam tự nhiên chuyển đề tài từ cô sang Mạnh Hàng. Lúc ăn cơm, Thịnh Điền nói muốn cô đi gặp mặt người ta, Mạnh Thịnh Nam nhức đầu, vội vã chuồn về phòng.

Lúc ấy mới có 7, 8 giờ, cô rửa mặt xong nằm trên giường đọc sách.

Rèm cửa sổ buông xuống, không khí trong phòng vô cùng ấm áp, cô xem một lúc cũng không còn hứng thú nữa, mở máy vi tính ra viết tiểu thuyết, miên man suy nghĩ chuyện xa xôi. Chưa gỡ được vài từ Thích Kiều đã gọi điện thoại tới.

"Có bận gì không?"

"Không, đang rảnh."

Thích Kiều than một tiếng, "Chẳng có sức lực nào thế."

"Bình thường."

"Trêu cậu chút thôi."

Mạnh Thịnh Nam cười.

"Cậu đang làm gì?"

"Tổng Gia Thụ gặp bạn bè, đang bên ngoài."

"Ừm."

"Sao nghe giọng cậu buồn bã vậy?"

Mạnh Thịnh Nam thở dài.

"Cậu đang bận sao? Tớ cúp nhé."

"Đừng, tớ còn chưa nói hết."

"Chuyện gì?" Cô hỏi.

Thích Kiều háng giọng nói, "Tổng Gia Thụ có mấy người bạn, để tớ giới thiệu cho cậu nhé?"

Mạnh Thịnh Nam nhủ mảy. "Sao cậu giống mẹ tớ thế?"

"Aizz, cậu cũng 24 tuổi rồi mà, sao tớ có thể không vậy?"

"24 thì làm sao?"

Thích Kiều ngừng một lát rồi mới hỏi, "Không phải cậu còn nhớ Lục Tư Bắc đấy chứ?"

"Không."

"Vậy được, tớ nói xong với người ta rồi, mai gọi cho cậu để hai người gặp nhau."

Mạnh Thịnh Nam "Ah" một tiếng, "Này, tớ nói với cậu."

Cô mới nói một nửa Thích Kiều đã cúp điện thoại, gọi lại cô ngần cũng không trả lời, Mạnh Thịnh Nam hận không thể chém chết cô nàng này. Cô tắt máy vì tính, chôn mặt trong chăn.

Dưới lầu, Thịnh Điền gọi Mạnh Hằng đi ngủ, sau đó không gian yên lặng.

Cô ngồi dậy, mở máy vi tính viết xong chuyện này hôm qua. Bởi vì trưởng thành, cách viết năm 16 so với năm 24 khác nhau rất nhiều. Kỳ vọng và ước mơ đều bị hiện thực gác lại, luôn bảo chờ một chút, chờ một chút, cuối cùng là chờ tới bây giờ.

Hôm đó cô ngủ rất muộn.

Mãi mới có một buổi cuối tuần để ngủ nướng, kết quả chưa tới 9 giờ đã bị cuộc gọi của Thích Kiều đánh thức. Mạnh Thịnh Nam ngạc nhiên, không nghĩ tới cô nàng này đã xếp luôn cuộc hẹn mười giờ sáng này cho cô, còn báo cả địa điểm gặp mặt. Cô giận dữ, "Không đi."

"Thật sự không đi?" Cô nàng bình tĩnh.

"Ừm" Cô đang ngủ say.

Thích Kiều mỉm cười, "Được rồi, chiều tớ tới nhà cậu."

Mạnh Thịnh Nam cảm thấy có gì đó hơi bất an.

Thích Kiều nói, "Tớ và dì Thịnh Điền gặp mặt nói chuyện."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Sau đó nói chuyện cậu và Lục Tư Bắc..."

"Tớ đi."

"Ăn mặc đẹp một chút."

Thích Kiều cười, cúp điện thoại.

Mạnh Thịnh Nam cảm thấy bó tay toàn tập. Lúc cô và Lục Tư Bắc bên nhau, Mạnh Thịnh Nam giấu chuyện này, nếu như Thịnh Điền biết cô lỡ mất người bạn trai phù hợp với yêu cầu của Thịnh Điền, chắc chắn sẽ cầu nhau cô sớm mượn gì cũng phát điên lên.

"Chị."

Mạnh Hằng lên lầu gọi cô xuống ăn sáng, đột nhiên cô nảy ra ý tưởng.

"Tiểu Hằng, chị phải ra ngoài một chuyến, đưa em theo có được không?"

Đứa nhỏ dễ gạt như vậy.

Vì vậy, com nước xong, Mạnh Thịnh Nam mang Mạnh Hằng đi theo.

"Đi đâu vậy?" Trong taxi, cậu bé hỏi cô.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Gặp một người."

"Anh rể?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Không phải, một người bạn bình thường." Cô tranh thủ thời gian dạy cậu bé. "Chuyện chị dạy em có nhớ hết không?"

Mạnh Hằng gật đầu.

Hai mươi phút sau hai người tới quán cà phê Thích Kiều dặn, cô kéo tay Mạnh Hằng đi vào tìm chỗ ngồi số 7, từ xa đã thấy một người đàn ông. Anh ta đưa lưng về phía này, ngồi nghiêm trang giống như đi gặp lãnh đạo quốc gia.

Mạnh Thịnh Nam hơi khần trương, nhìn Mạnh Hằng, nhỏ giọng nói. "Biểu hiện tốt thì chị mới mua Ultraman cho em."

Đứa nhỏ mím môi nghiêm túc gật đầu.

Cô hít sâu một hơi sau đó dẫn Mạnh Hằng tới nơi. Đến trước mặt người đàn ông, Mạnh Thịnh Nam mới bình tĩnh lại, nói thật thì chẳng có gì để che, xuất thân từ quân nhân, mang trong mình trách nhiệm lớn lao, lớn hơn cô hai tuổi, trách không được tại sao Thích Kiều lại thấy hợp.

Người đàn ông cũng hơi sững sờ.

"Chào em, Mạnh Thịnh Nam."

Mạnh Hằng đột nhiên ngẩng đầu gọi cô. "Mẹ."

Người đàn ông kia cứng người lại, Mạnh Thịnh Nam cười dịu dàng, giải thích.

"Ngại quá, chắc Thích Kiều chưa nói với anh bây giờ tôi là mẹ đơn thân."

Khuôn mặt người đàn ông méo mó.

Chưa tới mười phút Mạnh Thịnh Nam đã mang Mạnh Hằng chạy ra ngoài. Hai người đứng dưới ánh mặt trời thở hắt một hơi, bên đường có một chiếc ô tô lướt qua, cô bỗng nhiên thấy con số 502 quen thuộc thiếu thời, Mạnh Thịnh Nam dường như sinh ra ảo giác nào đó.

"Chị."

Mạnh Hằng kéo kéo tay cô. "Ultraman."

Cô hoàn hồn. "Biết rồi."

Hai người tới trung tâm thương mại gần đó, Mạnh Hằng vui vẻ sắp bay lên không trung. Cậu bé chạy rất nhanh, Mạnh Thịnh Nam đuổi theo sau. Cửa hàng kia chuyên bán đồ chơi trẻ em, bày một series Ultraman, Mạnh Hằng nhìn chăm chăm.

"Em muốn cái kia."

Cậu bé chỉ vào Ultraman treo trên tường, nói với cô.

Mạnh Thịnh Nam hơi cúi đầu xuống, "Cái kia?"

"Vâng."

Cô đưa cho nhân viên thu ngân 100 tệ, hỏi Mạnh Hằng, "Em nói có một câu mà thu về được bao nhiêu có biết không?"

Mạnh Hằng cầm Ultraman nở nụ cười vui vẻ, nghe được câu hỏi của cô hơi bĩu môi nhìn cô một cái.

"Chị."

"Humm?"

"Chị phiền quá."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Đứa nhỏ này thực sự là.... Sau đó, cô dẫn Mạnh Hằng đi dạo xung quanh trung tâm thương mại, sự trao đổi chất của đứa nhỏ quá nhanh, chớp lát sau đã muốn đi vệ sinh. Mạnh Thịnh Nam dẫn đứa nhỏ tới nhà vệ sinh nữ, đứa nhỏ không vui. Không còn cách nào khác chỉ có thể dẫn đứa nhỏ tới WC nam rồi đứng ngoài cửa chờ.

Đáng lý ra Mạnh Hằng không nên ôm theo Ultraman đi vào, một tay kéo quần một tay cầm Ultraman có hơi khó khăn.

Đứa nhỏ phiền muộn không biết nên làm sao.

"Anh giúp em."

Tiểu Mạnh Hằng quay đầu, ánh mắt giống như tìm thấy cứu tinh, nhìn chằm chằm người con trai cao hơn mình rất nhiều rất nhiều rất nhiều.

Anh ném nửa gói thuốc đang hút dở đi, cười nhạt hỏi, "Em thích Ultraman sao?"

Đứa nhỏ gật đầu, "Chị em mua cho em"

Người con trai nhún mày.

"Chị ấy rất đẹp."

Anh cười, "Ừm"

Mạnh Hằng đi WC xong sau đó đi ra ngoài với người con trai. Lúc ấy Mạnh Thịnh Nam nhận được điện thoại của Thích Kiều, nhúc nhích nghe cô nàng dạy dỗ, lúc đó cô đang đứng quay lưng về phía hai người kia.

Mạnh Hằng chỉ bóng lưng của Mạnh Thịnh Nam, ngẩng đầu nhìn anh.

"Đó là chị em."

Người con trai cười nhạt không nói gì, nhẹ nhàng xoa xoa tóc đứa bé sau đó xoay người rời khỏi đây. Mạnh Hằng thất vọng bĩu môi, tới bên cạnh Mạnh Thịnh Nam kéo kéo quần áo cô. Cô nhanh chóng kết thúc cuộc điện thoại đau khổ.

"Sao thế?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, cúi đầu hỏi.

Mạnh Hằng thở dài, "Em mới thấy được một anh vô cùng đẹp trai, thật đáng tiếc."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Hai người đi dạo một vài nơi nữa rồi về nhà. Mạnh Thịnh Nam đóng đồ trong nhà hết mấy ngày cuối tuần, chiều chủ nhật cô về trường học. Sau đó lại ngày ngày trải qua chuyện lên lớp, tan học rồi viết hồ sơ, khi đó Thịnh Điền đã nghỉ hưu rồi, về nhà làm bà chủ trong nhà,.

Tuy nói là nhàm chán nhưng vẫn vui.

Hôm đó là thứ 4, sau khi dạy xong cô về phòng làm việc, bên trong có mấy cô giáo đang nói chuyện phiếm, hình như là nói chuyện yêu sớm của học sinh trong ban, cô nghe vài câu rồi cúi đầu soạn bài, đột nhiên có cô giáo gọi tên cô hỏi ý cô.

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút, nói. "Không ảnh hưởng tới học tập thì chắc là không có vấn đề gì."

Cô giáo kia họ Lâm, năm nay 25, 26 tuổi.

"Trước đây em yêu sớm không?"

Cô lắc đầu.

Cô giáo cười.

"Chị hiểu rồi, không yêu sớm...thảm mến sao?"

Mạnh Thịnh nam cười, điện thoại di động động có tin nhắn ngắn, cô mở ra nhìn, là mấy tin nhắn rác, tắt điện thoại rồi để trên bàn làm việc. Không ngờ tay lại đụng phải ly nước trên bàn, làm nó đổ vào di động.

Các cô giáo. "..."

Cô nhanh chóng lấy ra, mới đầu còn dùng được, mấy giây sau màn hình tối đen không mở được. Đó là điện thoại thông minh Thích Kiều và Tổng Gia Thụ đi tuần trắng mặt về mua cho cô, bây giờ cô chỉ có thể giương mắt nhìn, sau này dành thời gian đi vài nơi gần trường học sửa chữa nhưng họ đều bảo không có linh kiện, không sửa được.

Có cô giáo đề nghị. "Tới trung tâm thành phố đi, không chừng sửa được."

Mạnh Thịnh Nam cảm thấy đây là hàng ngoại nhập, trong nước không có mấy chỗ sửa được, thứ 6 hôm đó cô không có lớp, ngồi xe buýt tới trung tâm thành phố một chuyến.

Cô đi tới mấy cửa hàng cũng không tìm được chỗ sửa điện thoại, thừa dịp trời còn sớm định đi thêm vài chỗ nữa. Tới con phố vắng vẻ, cô đứng ở đầu phố nhìn xung quanh thấy con đường nhỏ, vắng vẻ, dài chưa tới 100 mét.

Bên trong đó có cửa nhà đặt một bảng hiệu sửa chữa điện thoại, máy tính cao 2 mét.

Cô sờ sờ cái điện thoại hư trong túi mình, không biết vì sao, đột nhiên nghĩ nên tới đó thử vận may của mình một chút. Vì vậy, cô quẹo vào đó, dọc theo con phố nhỏ đi vào trong, tới gần mới thấy bên ngoài cửa hàng rất cũ nát, cho người ta cảm giác tầm thường giống con phố này.

Tên cửa hàng cũng dùng mấy chữ bình thường.

"Tiệm sửa chữa điện thoại di động."

Bên trong không lớn, chỉ khoảng 50 mét vuông, không có ai. Bên trong cũng có một cánh cửa để hở, chắc đó là chỗ nghỉ ngơi. Bên cạnh có cái tủ để quần áo và thùng nước, xa hơn có một cái tủ kính. Bên cạnh tường là cái bàn, ở trên có có mấy vi tính, xung quanh bày đủ loại linh kiện khác nhau. Bốn phía là tủ gỗ, bên trên có bày bàn phím và chuột, còn có mấy cái máy tính.

Căn nhà này thực sự rất bừa bộn.

Cô đứng trong nhà nhìn xung quanh, tính đợi chủ cửa hàng về, không biết bao lâu, cô nghe được phía sau có tiếng bước chân, vừa định xoay người đã thấy giọng nam hơi trầm cất lên.

"Sửa điện thoại di động?"

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Âm thanh kia quen thuộc giống như trời xanh mây trắng ngày nào cũng thấy, cô không hình dung được khi đó mình nghĩ thế nào, rung động ấy chưa từng xuất hiện trong thời gian cô và Lục Tư Bắc bên nhau, qua lâu như vậy rồi, người cũng dần thay đổi.

"Này."

Giọng nói phía sau cô lại vang lên, có chút hồ hững.

Mạnh Thịnh Nam thở hắt một hơi sau đó chớp mắt, bình tĩnh xoay người lại. Hai cặp mắt đối diện nhau, cô có thể cảm nhận được sự ngạc nhiên toát lên

trong mắt cậu, chỉ là một giây ngắn ngủi, sau đó mọi thứ đều trở lại như thường.

"Là cậu sao?" Giọng nói anh nhàn nhạt.

Cô ngẩng người, chàng trai trước mắt này vẫn cao gầy như trước, râu ria chưa cạo, tóc cắt ngắn, hai bên mái hơi bạc, giữa hai ngón tay còn cầm một điếu thuốc. Anh đi đôi giày màu trắng cũ kỹ, trên người mặc chiếc áo ngắn tay cũ có hơi vàng, chiếc quần đen rộng thùng thình, lòi thoi lệch thếch.

Đã hai, ba năm trôi qua.

Anh giương mắt nhìn cô, lặp lại câu nói đầu tiên.

"Sửa điện thoại di động?"

Mạnh Thịnh Nam chậm rãi gật đầu.

"Cậu là ông chủ sao?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Anh nhìn cô, nở nụ cười, khoe mắt cong lại.

"Đưa tôi xem di động của cậu đi."

Cô hơi thất thần "À" một tiếng.

"Không phải cậu tới sửa điện thoại di động sao?"

Giọng anh nhàn nhạt, ánh mắt cũng như thế. Động tác Mạnh Thịnh Nam hơi chậm, lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra đưa cho anh. Sau đó anh đi vòng qua cô rồi đi vào cái đường hẹp cạnh tủ kính, ngồi trước bàn, căn cứ điếu thuốc lá, bật đèn bàn lên, cúi đầu.

"Nước vào sao?"

Hai phút sau, anh hỏi.

"Ừm."

Mạnh Thịnh Nam chậm rãi tiến tới gần, cách anh một cái tủ kính. Chàng trai bên trong vẫn chăm chú nhìn, chân mày nhíu lại, môi mím chặt nhìn chiếc điện thoại di động đã tháo ra hơn nửa trong tay mình.

"Từ khi nào?" Anh lại hỏi.

Mạnh Thịnh Nam nhanh chóng nói. "Hai, ba ngày rồi."

"Hai, ba ngày?"

Động tác anh ngừng lại, giương mắt nhìn qua, thấp giọng lặp lại lời nói của cô, ý là: Vậy sao bây giờ cậu mới đem đi sửa?

Mạnh Thịnh Nam lấp bắp giải thích. "Có đi vài nơi nhưng không sửa được."

Anh không lên tiếng nữa, cúi đầu tiếp tục tháo điện thoại ra.

"Vấn đề hơi rắc rối."

Sau một lát, anh cầm điếu thuốc bỏ vào cái gạt tàn bên cạnh mình.

"Cái gì?" Cô không nghe rõ.

Anh giương mắt nhìn cô. "Không có gì."

"À."

Anh lại nói. "Ngồi xuống đi."

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười khô khốc. "Không cần đâu."

Anh nhìn cô một cái, đứng lên hỏi. "Muốn uống nước không?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

Anh chỉ chỉ vào điện thoại di động, giải thích. "Mới vừa lau nước đi, phải đợi nó khô đã."

Cô không hiểu "hước" là nước nào, ngoan ngoãn "Ừ" một tiếng. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong cửa hàng cũng không có ai khác, bầu không khí không được tự nhiên cho lắm. Anh móc một điều thuốc trong túi ra, dựa vào cửa nghiêng đầu hỏi cô. "Có ngại không?"

Cô lắc đầu cười.

Chàng trai cắn cắn điều thuốc, híp mắt nhìn cô, giọng nói mơ hồ.

"Ồ đây cơ mà?"

Cô khẽ lắc đầu, muốn nói lại thôi.

Anh nhìn cô một lúc lâu, nở nụ cười.

"Muốn hỏi tại sao tôi làm ở đây không?"

Mạnh Thịnh Nam kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt lóe lên. "Không."

"À."

Anh nhìn cô, lấy điều thuốc trên miệng xuống.

Cô cúi đầu nhếch mép một cái.

"Cậu cười cái gì?" Anh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam giương mắt, cong môi lắc đầu. "Không có gì."

Anh híp mắt một cái, cái híp mắt này khác xa so với khi anh hút thuốc.

"Gần đây Lục Tư Bắc thế nào?"

Mạnh Thịnh Nam ngần ngừ, không nghĩ anh lại hỏi chuyện này, theo lý mà nói, chắc chắn hai người họ sẽ liên lạc nhiều hơn cô. Cô nhìn chằm chằm nơi nào đó trong tủ kính, không biết nên trả lời thế nào.

"Chia tay?" Giọng nói anh nhàn nhạt.

Cô kinh ngạc, giương mắt nhìn.

Anh khẽ cười. "Con gái mấy người sau khi chia tay đều có biểu cảm như vậy."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Sau đó hai người không nói thêm nhiều nữa, anh dập tắt điều thuốc, xoay người đi kiểm tra điện thoại di động, dùng mấy loại máy móc mà cô không biết để kiểm tra. Anh vẫn mỉm môi như cũ, khẽ cau mày. Một lát sau lại nhìn về phía cô.

"Có chuyện gì sao?" Cô không biết có sửa được không.

Anh khẽ liếm môi đưa điện thoại di động cho cô.

"Gọi điện thoại thử xem."

Màn hình di động sáng lên, cô kinh ngạc nhìn anh. Năm đó từ miệng Lục Tư Bắc mới biết anh học IT, là người rất giỏi. Anh vừa mới hỏi cô có muốn biết vì sao anh làm ở đây không, cô lại trả lời trái lương tâm.

Mạnh Thịnh Nam chậm rãi ấn nút gọi, dán điện thoại vào lỗ tai.

"Không có tiếng." Cô nhìn anh, nói.

Anh hỏi. "Cậu gọi cho ai?"

"Bạn."

Một giây ngắn ngủi, anh cúi đầu cười rộ lên.

"Trách không được Lục Tư Bắc lại thích cậu như vậy."

Mạnh Thịnh Nam mỉm môi không nói gì.

Anh quay đầu cầm lấy thứ gì đó ở trên bàn lắc lắc. "Sim điện thoại còn chưa cắm vào sao có thể gọi được?"

Cô chớp chớp mắt, đỏ mặt. "Vậy sao cậu bảo tôi gọi..."

Anh nhếch môi, nói. "Tôi chỉ muốn để cậu thử xem loa có vấn đề không."

Mạnh Thịnh Nam "Ah" một tiếng khô khan.

"Gọi 112." Anh nói.

Cô cúi đầu bấm số anh nói, sau đó đưa điện thoại di động qua. "Không thành vấn đề."

Anh gạt đầu cầm điện thoại lật qua lật lại.

"Linh kiện hư khá nhiều, còn phải thay lại vài cái."

"Ừm."

Anh giương mắt. "Vậy đi, trưa hôm sau tới lấy điện thoại di động nhé."

Mạnh Thịnh Nam há hốc mồm.

"Có thể sửa được sao?" Câu hỏi của cô hơi ngây thơ.

Anh cười. "Cậu nói xem?"

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút, lại hỏi. "Cậu bảo trưa hôm sau là khi nào?"

"Lúc nào cũng được."

Anh đã xoay người sang chỗ khác, cúi đầu nghịch nghịch điều thuốc, Mạnh Thịnh Nam đứng đờ người tại chỗ nhìn bóng lưng anh. Anh cảm thấy cô đang nhìn mình, một lúc sau mới xoay người nhìn cô.

"Có chuyện gì nữa sao?" Anh nhàn nhạt hỏi.

"Chuyện đó..." Cô cắn môi, khó khăn mở miệng.

Anh liếc mắt nhìn cô.

Mạnh Thịnh Nam nhìn anh. "Bao nhiêu tiền?"

Anh bỗng nhiên mỉm cười.

"Cậu cảm thấy hết bao nhiêu?" Giọng nói mạnh mẽ.

Cô nghiêm túc suy nghĩ một chút. "Hai trăm?"

Anh đá đá lười mình, ánh mắt nhìn cô, không lên tiếng. Không biết có phải do ảo giác hay không, Mạnh Thịnh Nam đột nhiên nhớ tới ở nơi hẻo lánh của trường học nhiều năm trước, anh cũng giương mắt như thế. Hoàn cảnh thì khác nhưng ý tứ thì không sai.

"Ba trăm?" Cô không xác định được, lại hỏi anh.

Anh sờ sờ lỗ mũi một cái, bất ngờ hỏi cô một chuyện.

"Anh ấy nói chia tay?"

Mạnh Thịnh Nam giật mình, yên lặng. Anh cười nhạt, không hỏi chuyện đó nữa, nhìn cô một cái, giọng nói vẫn như thường.

"Nói như thế nào cậu cũng là bạn gái cũ của anh ấy, nói chuyện tiền nong làm gì."

Anh nhấn mạnh chữ "cũ", Mạnh Thịnh Nam nghe thấy.

Gió bên ngoài đã thổi, thổi mãi không ngừng.

Mạnh Thịnh Nam chậm chậm nói. "Hôm sau tôi tới lấy điện thoại di động rồi nói chuyện tiền sau."

Anh đột nhiên giương mắt nhìn cô.

"Cảm ơn."

Mạnh Thịnh Nam khẽ xoa xoa cằm, tay đeo bao tay có hơi run run. Nói xong hai chữ kia, chưa chờ anh đáp lại cô đã lập tức xoay người rời khỏi cửa tiệm. Tối đầu đường, cô mới quay người lại nhìn, ngũ vị tạp trần.

Hôm đó cô cũng không dừng lại lâu, đi xe buýt về nhà.

Lúc ấy Thịnh Điền đang làm cơm tối, Mạnh Hằng thấy cô về chạy tới đón cô, khi đó cô mới bình tĩnh lại, lôi kéo tay Tiểu Mạnh Hằng, cười híp mắt hỏi "Hôm nay mẹ nấu gì?"

"Sườn xào chua ngọt." Đứa nhỏ thêm nhỏ dãi.

Mạnh Thịnh Nam bình tĩnh nói. "Vậy chắc là mẹ làm cho chị ăn rồi."

Đứa nhỏ không vui. "Chị."

Giọng kéo dài, Mạnh Thịnh Nam không nhịn được cười.

"Gọi chị làm gì?"

Hai người tới cửa phòng khách, cô cúi đầu thay giày.

Mạnh Hằng đột nhiên than một tiếng. "Em không muốn nói với chị lời nói thật này."

"Cái gì?"

"Mẹ nói chị được nhặt ngoài bãi rác."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Mạnh Tân giúp Thịnh Điền một tay, lúc này mới từ trong phòng bếp đi ra.

"Sao hôm nay lại về muộn như thế? Điện thoại cũng không gọi được."

Mạnh Thịnh Nam nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Mạnh Hằng, nói. "Điện thoại di động bị hư, con tới trung thành phố sửa."

"Sửa xong chưa?"

"Hôm sau mới đi lấy." Cô dừng một chút, nói.

Lúc ăn cơm, Thịnh Điền lại nhắc tới chuyện xem mặt, Mạnh Thịnh Nam không muốn nói thêm nữa, chỉ vui vẻ ăn cơm. Thịnh Điền nói một lúc lâu cũng không ai đáp lại, tức giận nói.

"Chẳng muốn quan tâm con nữa."

Mạnh Thịnh Nam cười hì hì "Cảm ơn mẹ không quan tâm."

Mạnh Hằng nhai đồ ăn tiếp lời. "Chị, em cũng thấy mẹ hơi dài dòng."

Ba người. "..."

Mạnh Thịnh Nam không nhịn được cười. "Nói hay lắm, lát nữa chị mua đồ ăn ngon cho em."

Thịnh Điền liếc mắt nhìn hai người, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngày hôm đó trôi qua thật nhanh, cô chưa làm gì trời đã bắt đầu tối. Sau đó cả nhà ngồi ở phòng khách xem TV, cô và Mạnh Hằng tranh nhau cái điều khiển từ xa, cuối cùng bị nó lừa lấy được. Tối khi trở về phòng cũng đã hơn 9 rưỡi.

Trong mấy vì tính, Giang Tân lại đăng stt mới.

Cô cẩn thận nhìn, hai năm qua, những người khác đều dần dần mất liên lạc, chỉ còn lại mình anh ta chạy tới trời nam biển bắc giống như chưa bao giờ biết mệt, thỉnh thoảng sẽ nhắn cho cô tin nhắn nói anh đây lại muốn đi tiếp.

Cửa sổ hơi mở, gió lùa vào phòng.

Giây phút ấy cô chợt nhớ tới con người lồi thối lếch thếch kia. Anh từ chàng trai thành đàn ông, thay đổi lớn như vậy, dường như thứ chẳng thay đổi là về xa cách và ánh mắt bất cần đời, thỉnh thoảng lại nghiền ngẫm vài vấn đề.

Mấy năm trước, cô từng hỏi qua vài người.

Anh là bạn thân Lục Tư Bắc, lúc đó Mạnh Thịnh Nam rất dễ tìm được ID QQ của anh. Khi đó không biết ôm tâm trạng gì trong lòng, thấy trong máy vi tính xuất hiện ID của anh, cô không biết tâm trạng mình ra sao, khi ấy muốn add lại sợ anh không đồng ý nên cũng chẳng dám. Cô từng thấy trong QQ Lục Tư Bắc nick name của anh, liếc mắt một cái đã nhận ra, chữ Z viết hoa, có một cái chấm tròn dưới góc phải.

Z.

Trì Tranh (Z).

Dưới lầu, Thịnh Điển đang nói chuyện với thím Khang, Mạnh Thịnh Nam lấy lại tinh thần nhìn ra ngoài màn đêm đen kịt, trong đầu cô chợt lóe lên hình ảnh cửa hàng nằm trên con phố cũ nát kia. Trên Internet hiện lên câu hỏi.

"Bạn còn nhớ người năm đó mình thầm mến không?"

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đạp Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Một đêm không ngủ.

Sáng thứ 7 Mạnh Hằng chạy tới phòng cô giục cô rời giường. Đứa nhỏ chỉ hơi lớn một chút nhưng sức lực thì không nhỏ. Cô mở mắt ra nhìn đứa nhỏ ăn mặc chỉnh tề giống như hoàng tử nhỏ, leo lên giường kéo chăn cô, vừa kéo vừa gọi. "Chị."

Mạnh Thịnh Nam hơi phiền. "Mới có mấy giờ thôi."

"Bảy rưỡi rồi." Đứa nhỏ còn nhấn mạnh chữ "rồi".

"Còn sớm mà, em để chị ngủ đi."

Mạnh Thịnh Nam trở mình cuốn chăn nhắm mắt lại, Mạnh Hằng gấp gáp. Đứa nhỏ lại bò xuống chạy tới bên kia gọi cô, tới hôm qua Mạnh Thịnh Nam thức khuya, hôm nay không muốn dậy sớm như thế. Đứa nhỏ lúi mải mà cái chăn không nhúc nhích, tức giận.

"Chị."

"Ừ." Cô miễn cưỡng đáp.

"Tối qua chị nói mua đồ ăn ngon cho em."

Mạnh Thịnh Nam "ừ" một tiếng rồi thôi. Sau đó bên cạnh cô không còn động tĩnh nào nữa, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy hơi kỳ lạ, hơi hé mắt nhìn, Mạnh Hằng khoanh tay nghiêm túc nhìn cô.

"Mạnh Thịnh Nam." Aiyo, gọi cả họ tên rồi kìa.

Cô đang chờ đứa nhỏ nói tiếp.

"Nếu như chị không dậy, em sẽ gọi điện thoại cho chị Kiều Kiều."

Mạnh Thịnh Nam mở mắt.

"Đề chị đi xem mắt."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Vì vậy cô thức dậy, trước khi đi còn chào Thịnh Điển vài câu rồi mới cầm điện thoại cũ của mình, dẫn theo đứa nhỏ ra cửa, sau đó hai người tới quán KFC gần nhà mình. Lúc ấy mới có 8 giờ, Tiểu Mạnh Hằng cầm Hamburger, Mạnh Thịnh Nam nhìn đứa nhỏ, nở nụ cười. Bình thường Thịnh Điển không mấy khi dẫn đứa nhỏ ra ngoài ăn mấy thứ này.

Mặt trời đã mọc.

Cô mới cúi đầu cầm khoai tây chiên bỏ vào trong miệng ăn, trong tầm mắt lại xuất hiện một cô nàng. Cô sững sờ, nhìn Thích Kiều mặc quần soóc, đi

giày cao gót ưỡn ngực tới chỗ hai người, nở nụ cười rồi hôn Tiểu Mạnh Hằng một cái.

"Sao cậu..." Cô giật mình.

Thích Kiều phất phất mái tóc dài. "Tớ có sứ giả bí mật." Sau đó nhìn Mạnh Hằng, nháy mắt một cái.

Mạnh Thịnh Nam ho khan một cái, nhìn về phía Mạnh Hằng. "'Là em?"

Mạnh Hằng đang cắn đuôi gà, bình tĩnh nhìn cô. "Biết sai chưa?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

Thích Kiều đứng một bên cười, vỗ vỗ tay cô. "Được rồi, không cho phép cậu bắt nạt con rể tớ."

"Đúng vậy." Tiểu Mạnh Hằng vui vẻ ăn, còn không quên tiếp lời

"Im."

Mạnh Thịnh Nam lườm hai người, hỏi Thích Kiều. "Hôm nay sao lại tới đây? Không phải khoảng thời gian này cậu rất bận sao?"

"Nhớ cậu, không được à?"

"Có khả năng đó sao?"

Thích Kiều không nhịn được cười, bắt đầu nói chuyện đứng đắn. "Hôm qua anh ấy đi Thượng Hải rồi, mấy ngày nữa mới về. Hình như có một công ty kinh doanh muốn hợp tác với nhóm nhạc của anh ấy, tình hình cụ thể tớ cũng không rõ."

"Chuyện tốt đấy."

Mạnh Thịnh Nam nói xong, nở nụ cười. "Nói vậy chắc sau này muốn gặp cậu phải hẹn trước đúng không bà Tổng?"

Thích Kiều kiêu ngạo liếc mắt nhìn cô. "Phải xem tâm trạng đã."

"Cút."

Cô vừa mới nói xong, Mạnh Hằng đã ngẩng đầu, bộ dạng rất bất mãn.

"Chị, chị nói tục."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Thích Kiều nghĩ tới chuyện gì đó, nhú mồm. "Sao hai ngày này tớ gọi điện cho cậu cậu không bắt máy?"

Nhắc tới chuyện này, cô nấp máy môi.

"Điện thoại di động bị hư, đi sửa rồi." Cô lấy điện thoại trong túi mình ra. "Hai ngày này gọi vào số này đi."

"Được."

Thích Kiều không hỏi nhiều nữa, trừng mắt nhìn cô vài lần. Ăn một bữa sáng tốn hơn 30 phút, sau khi ăn xong ba người tính toán xem nên đi đâu. Thích Kiều dõ người nói nhất định phải mang Mạnh Hằng tới khu trò chơi, cô không còn cách nào khác nên đi theo hai người.

Lúc ấy trời đang nồm, cô lười chơi nên đứng bên ngoài xem.

Xung quanh có rất nhiều người, chắc là vì hôm nay là cuối tuần. Thích Kiều và Mạnh Hằng ở bên trong đang chơi đua xe, Mạnh Thịnh Nam cúi đầu lấy giấy lau trong túi ra, dưới chân cô đột nhiên có một quả bóng màu hồng bay ngang, cô khom lưng muốn nhặt, một cô bé đã chạy tới.

"Cảm ơn cô."

Cô nở nụ cười, bên tai bỗng truyền tới giọng nói của phụ nữ. Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn quá, vóc người cô gái đầy đặn, gương mặt hơi mập, ánh mắt hai người nhìn nhau, cô gái kia cũng sững sờ sau đó ôm đứa nhỏ vào lòng, lúc này mới đi về phía cô.

"Cậu...con gái cậu?" Cô hỏi.

"Ừ." Cô gái gật đầu. "Điểm Điểm, gọi cô đi."

Giọng nói bé gái ngọt ngào, mềm nhũn.

Mạnh Thịnh Nam không tìm được câu nào để nói, hỏi: "Nghe bọn họ nói cậu kết hôn sớm, mấy năm nay vẫn ổn chứ?"

Cô gái khẽ gật đầu. "Tạm được."

"Vậy là tốt rồi."

"Cậu thì sao? Tớ nhớ cậu đăng ký ngành báo chí ở Trung Nam, bây giờ thế nào rồi?" Cô nàng hỏi.

"Lúc đầu tớ muốn làm ký giả, nhưng mà cha mẹ lớn tuổi rồi, muốn tớ về cạnh họ."

"Ký giả có chút nguy hiểm."

Mạnh Thịnh Nam cười.

"Bây giờ cậu làm gì?"

"Ở đại học học thêm Tiếng Anh, tớ thi thêm cái bằng giáo viên nữa." Mạnh Thịnh Nam nói. "Không nghĩ tới lại có thể dùng, bây giờ tớ làm giáo viên."

Cô nàng hỏi. "Cậu dạy trường nào?"

"Hoa Khâu."

Cô nàng mỉm cười, đổi vị trí ôm con mình. "Tốt lắm."

Mạnh Thịnh Nam liếc đôi môi khô khốc. "Cậu đây là...ở nhà làm mẹ sao?"

"Ừm."

Cô bé ngồi trong lòng cô nàng kia hơi động đậy muốn tới bên kia chơi. Hai người không có gì có thể nói chuyện nữa, nói vài câu rồi thôi, ngay cả phurong thức liên lạc cũng không nói với cô. Cô đứng đó nhìn cái bóng lưng có chút mập mạp của cô nàng, không khỏi than thầm.

Thích Kiều dẫn Mạnh Hàng đi tới, nhìn cô.

"Cậu nhìn gì thế?"

Mạnh Thịnh Nam thờ dài một hơi. "Cô bạn ngồi cùng bạn với tớ ấy, cậu có nhớ không?"

"Lúc học cấp ba sao?"

"Niếp Tịnh ấy."

Thích Kiều "A" một cái. "Có chút ấn tượng, sao? Gặp được người ta?"

"Đúng vậy." Mạnh Thịnh Nam gật đầu. "Con cô ấy 4 tuổi rồi."

"Cậu nói..." Thích Kiều ngẩn người.

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

"Không phải chứ, học đại học năm ba đã sinh con rồi sao?"

"Chắc vậy."

Sau đó hai người cùng thờ dài một hơi. Ánh mặt trời nóng hừng hực chiếu xuống một đất, hai lớn nắm tay một nhỏ tới trung tâm mua sắm đối diện với khu trò chơi. Thích Kiều thờ một hơi vẫn chưa lấy lại sức. "Cô nàng ấy thật giỏi, gặp phải chuyện như vậy chỉ có thể bị đuổi học thôi."

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu nói không biết.

"Aizz, thanh xuân của cô ấy xem như xong rồi."

Mạnh Thịnh Nam. "Lúc đó cậu cũng thế mà, lập gia đình rồi."

"Sao giống nhau được." Thích Kiều liếc mắt nhìn cô một cái lại cúi đầu hỏi Mạnh Hàng. "Chị em có phải đáng ghét lắm hay không?"

Mạnh Hàng đang ăn xâu mứt quả Thích Kiều mua, ngoan ngoãn phát biểu ý kiến.

"Đáng ghét."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Thích Kiều cười không ngừng được, Mạnh Thịnh Nam không nói gì nữa. Ba người đi dạo rồi ăn cơm trưa, vất vả lắm Mạnh Thịnh Nam mới có một buổi cuối tuần để đi chơi, về sớm lắm sao được. Tầm thời gian này rạp phim chỉ chiếu phim hoạt hình, Mạnh Hằng nói xem gì Thích Kiều cũng gật đầu đồng ý, Mạnh Thịnh Nam ngoan ngoãn đi theo sau.

Trong rạp chiếu phim có điều hòa nhưng cô lại cảm thấy rất nóng.

Thích Kiều ngồi bên cạnh cô, nhỏ giọng nói. "Cậu nhìn phía trước đi."

Cô nhìn lên, là một đôi yêu nhau đang còn trẻ.

"Tớ đoán chắc là cô gái kia thích xem nên chàng trai kia theo cô ấy tới."

Mạnh Thịnh Nam "Cậu biết được à?"

"Ghen tị không?"

Mạnh Thịnh Nam lười đáp lại. "Cậu muốn nói chuyện gì?"

"Thực sự là không thể hiểu nổi cậu." Thích Kiều bắt đầu đi. "Lần trước tớ giới thiệu cho cậu người quân nhân kia, điều kiện tốt như vậy sao cậu không để mắt tới, lại còn lôi kéo cả Tiểu Hằng diễn một vở người mẹ đơn thân, Mạnh Thịnh Nam, cậu có bản lĩnh lắm."

"..." Chuyện qua rồi thì đừng nhắc lại có được không?

Cô chịu không nổi bà thím lắm chuyện này nữa, khom người đứng dậy ra khỏi rạp chiếu phim. Rạp chiếu phim ở lầu 4, ánh đèn sáng choang, cô ngồi trên ghế salon ngoài sảnh lớn thờ hắt một hơi, ngẩng đầu nhìn màn hình lớn trên tường, là một cái trailer phim điện ảnh, bên cạnh có nam nữ đi qua nói cười vui vẻ.

Có tiếng chuông di động của một cô nàng nào đó vang lên, tiếng chuông ấy hơi quen thuộc.

"Muốn dùng một ly Latte khiến em say khướt, khiến em có thể yêu anh nhiều hơn một chút. Cảm giác yêu thầm một người em chưa bao giờ hiểu..."

Năm 2006, cô học đại học, Lý Thánh Kiệt hát Si tâm tuyệt đối. Cái bài này cô nghe đi nghe lại cả tháng không chán, bây giờ nghe lại cảm giác như nhìn lại chuyện cũ của mình. Mạnh Thịnh Nam khẽ cười một cái, gờ cổ tay nhìn đồng hồ. Thời gian vẫn còn sớm, một mình cô xuống tầng 3 lượn vào mấy cửa hàng bán quần áo. Trong mấy cửa hàng đều là kiểu dáng quần áo thịnh hành nhất hiện nay, Mạnh Thịnh Nam đứng ở cửa thủy tinh của một cửa hàng nhìn cái quần và áo ngắn tay của mình.

Trong cửa hàng vang lên âm thanh.

"Cậu giúp tôi vệ sinh sạch sẽ cái máy tính không thương dùng này đi."

Là một người phụ nữ.

Lại nói thêm. "Cũng cài luôn cái phần mềm kia cho tôi đi."

Mạnh Thịnh Nam nhún nhún vai muốn đi lại nghe thấy người phụ nữ nói tiếp.

"Máy tính của tôi chạy rất chậm, có chuyện gì không?"

Cô đã đi được một bước, bên trong lại có người trả lời.

"Máy tính của chị cấu hình kém, phần cứng cũng lâu lắm rồi."

Bước chân Mạnh Thịnh Nam dừng lại, cô quay đầu lại nhìn vào trong cửa hàng, cách mấy cái giá treo quần áo có bóng lưng của một người con trai. Bóng lưng anh rộng lớn, ngón tay gõ bàn phím rất nhanh, cô quên mất mình phải đi, cứ đứng ở đó.

Người phụ nữ kia hỏi. "Có muốn uống ngụm nước không?"

"Không cần." Giọng anh lạnh nhạt.

Mạnh Thịnh Nam không nói rõ được cảm giác này, chỉ biết tim mình đập loạn nhịp giống như chiều hôm qua cô gặp anh, không thể bình tĩnh lại thậm chí còn có chút lo lắng. Ba năm cấp 3 chỉ thích mình anh, thời gian dài như thế, bây giờ cô nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

Hít sâu một hơi, cô xoay người đi xa.

Trong cửa hàng, sau khi sửa xong máy tính, anh đi ra, tới toilet tầng ba hút một điếu thuốc, mới đi ra khỏi cửa đã nhận được điện thoại của Sử Kim. Anh để tay lên lan can lầu ba, cầm điện thoại áp lên tai.

"Cậu không ở trong quán sao?"

Anh nhìn xuống tầng dưới, người đến người đi, "ừ" một tiếng.

"Nhận được việc."

Sử Kim lại hỏi. "Lúc nào về?"

"Hai mươi phút nữa." Anh nhìn đồng hồ đeo tay. "Có chuyện gì sao?"

"Có người muốn làm phần mềm, người ta muốn nói chuyện với cậu."

Mạnh Thịnh Nam đi xuống tầng 2, dọc theo hành lang tản bộ khắp nơi, bên ngoài thì bình tĩnh nhưng trong đầu lại một mớ hỗn độn. Chàng trai nhìn kỹ tầng dưới, con mắt hơi nheo lại.

"Cậu biết bây giờ tôi không làm nữa." Anh nói với Sử Kim.

Sử Kim không có cách nào nữa. "Mấy năm qua rồi, Tri Tranh, cậu..."

"Tút TUT TUT."

Anh bỏ điện thoại vào trong túi, không vội rời khỏi đó, ánh mắt dõi theo cô gái ở lầu hai. Mấy năm trước gặp mặt mấy lần, lần nào Lục Tư Bắc mang cô tới cô cũng không nói lời nào, vô cùng ngại ngùng.

Cô dừng lại nhận một cuộc điện thoại.

Tri Tranh bật cười, xoay người bước xuống lầu. Khi đó phim hoạt hình mới kết thúc, Thích Kiều và Mạnh Hằng đang đi tìm cô. Mạnh Thịnh Nam cúp điện thoại lên tầng 3 tìm hai người, lúc đi qua thang cuốn, cô thấy anh.

Anh đeo một cái túi màu đen rất lớn, hai tay đút vào túi quần, cúi đầu nhìn xuống dưới.

Mạnh Thịnh Nam đứng trên thang cuốn quay đầu nhìn anh, chàng trai không chờ thang cuốn đi hết đã nhấc chân nhảy qua mấy bậc thang, sau đó nhanh chóng hòa trong dòng người, trên tầng có hai người gọi cô.

"Mạnh Thịnh Nam."

Cô ngẩng đầu nhìn, lẫn trong đám người có một đôi mắt vẫn dõi theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đột Tài Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Cuối cùng tạm biệt với Thích Kiều, về tới nhà đã gần 7 giờ tối.

Thịnh Điền và Mạnh Tân đang ngồi trong phòng khách xem TV, nghe tiếng hai người cũng không quay đầu lại. Hai chị em có tật giật mình nhìn nhau, đưa nhỏ le lưỡi sau đó ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, lúc ấy trên CCTV đang phát bản tin thời sự, Mạnh Tân vẫn chăm chú xem.

Một lát sau Thịnh Điền lên tiếng.

"Hôm nay chơi vui không?" Ánh mắt người phụ nữ vẫn nhìn vào TV, giọng nói bình thường.

Mạnh Hằng mím chặt môi.

Không nghe được câu trả lời, Thịnh Điền quay đầu trừng mắt nhìn hai chị em, hai chị em làm bộ không phát hiện ra, ánh mắt dán vào TV. Mạnh Tân điều chỉnh âm lượng nhỏ đi, lắc đầu cười giải thích giúp hai người. Một lúc lâu sau Thịnh Điền mới nguôi giận, ánh mắt đánh chặt vào hai chị em đang làm như không có chuyện gì xảy ra, nở nụ cười bất đắc dĩ.

Mạnh Thịnh Nam xem TV một lát nữa, tắt xong về luôn phòng.

Giống như chẳng có sức gì cả, đi một ngày, về nhà eo mỗi lưng đau, cô nằm dờ ra trên giường, nhìn chằm chằm đèn thủy tinh trên trần nhà, đầu óc trống rỗng. Vừa định đi ngủ Thịnh Điền đã gõ cửa.

"Mẹ."

Người phụ nữ đóng cửa lại, ngồi bên giường.

Mạnh Thịnh Nam ngồi dậy. "Sao vậy ạ?"

"Lời này mẹ nên hỏi con mới đúng."

Cô nhìn Thịnh Điền. "Sao ạ?"

"Trong lòng con suy nghĩ cái gì mẹ còn không biết sao." Thịnh Điền thở dài. "Chuyện tình cảm."

Mạnh Thịnh Nam không nói rõ được.

"Bảo là không có đối tượng phù hợp, con nói thật với mẹ đi..." Thịnh Điền ngừng lại một lát, hỏi. "Có phải đã có người mình thích rồi phải không?"

"Không có." Cô phản ứng chậm lắc đầu.

Thịnh Điền nghi ngờ. "Thật không?"

Cô nhẹ "Vâng" một tiếng.

"Con sẽ không còn thích chàng trai con thầm mến năm cấp ba chứ?"

Mạnh Thịnh Nam nghiêm túc suy nghĩ một chút, chia tay với Lục Tư Bắc hai năm rồi cô vẫn luôn một mình, cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều. Nhưng nói tiếp lại thấy kì lạ, khi gặp lại người kia, cô lại lo lắng, ngây ngốc.

Cô cười cười. "Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy?"

"Đừng trách mẹ nghĩ nhiều, mẹ sợ con cứ rơi vào đó không tìm được lối ra."

Mạnh Thịnh Nam chăm chú nhìn xuống giường.

"Bây giờ cậu trai kia làm gì?"

"Ai?"

"Chàng trai con thầm mến ấy."

"Lâu lắm rồi, con đâu biết."

Nói xong cô liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi. Thịnh Điền không hỏi nhiều nữa, nắm tay cô rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay. "Được rồi, đi ngủ sớm đi."

"Vâng."

Cửa bị đóng lại, Mạnh Thịnh Nam lần nữa nằm trong chăn. Đêm đã khuya, ánh trăng chiếu vào phòng ngủ, cô nhìn chăm chăm bên ngoài, cảm thấy bình yên tới lạ, cũng không biết cô ngủ khi nào, hôm nay không mơ gì cả.

Sáng hôm sau tỉnh lại đã là chủ nhật rồi.

Nhớ tới chuyện hôm trước anh nói, buổi trưa Mạnh Thịnh Nam ăn xong cơm, không bao lâu đã về trường. Tiểu Mạnh Hằng luyến tiếc nhìn bóng lưng cô không nỡ cho cô đi, kéo cô lại. Hai người lại ngồi trong phòng khách chơi xếp hình, mấy phút sau cô phải đi rồi.

"Sao hôm nay đi sớm như vậy?"

"Con đi lấy điện thoại di động."

Chim hót trên ngọn cây, hoa nở ở đầu đường, cô đi xe buýt tới con đường kia đã khoảng 4, 5 giờ, mặt trời đã sắp lặn, ánh chiều tà bao phủ lên khắp nơi, tô điểm sắc hồng lên mây trời. Con đường kia không có ai, yên lặng, tiêu điều, Mạnh Thịnh Nam đi tới ngõ, hơi lo lắng.

Cô cầm túi đi vào bên trong.

Con phố kia dường như lại dài thêm hoặc chỉ do cô đi chậm, liếc mắt nhìn sang, biển quảng cáo của cửa hàng vẫn cứ dựng ở đó, cô tới gần, mở cửa ra, bên trong có một chàng trai đang ngồi trước bàn, dựa lưng vào ghế nghịch máy vi tính.

"Có chuyện gì?" Nghe được tiếng động, Sử Kim quay đầu nhìn cô.

Không phải anh.

"..."

Mạnh Thịnh Nam bỗng nhiên cảm thấy hơi mất mát, cô nói không nên lời, người đó nhìn rất quen mắt, hình như cô từng gặp qua năm cấp ba. Lúc này anh ta đang nhìn cô, Mạnh Thịnh Nam hít sâu một hơi, bình tĩnh đi tới gần tủ kính.

Sau đó, cô ngược mắt nhìn, nói. "Chào cậu, tôi tới lấy điện thoại di động."

"À." Sứ Kim đứng lên. "Cô chờ chút."

Mạnh Thịnh Nam nhìn anh ta tìm.

Sứ Kim cầm một cái hộp đưa cho cô. "Cô xem có cái của cô trong đây không?"

Cô liếc mắt một cái đã thấy cái Nokia màu trắng, Sứ Kim lấy ra giúp cô.

"Cái này?"

Cô gật đầu, kiểm tra cẩn thận.

"Rất có chất lượng đấy."

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười, khởi động rồi tắt máy.

"Này, cậu ấy không ở đây sao?" Cô chậm rãi hỏi.

Sứ Kim nói. "Cậu ấy ra ngoài nhận việc rồi, yên tâm, có vấn đề gì thì cô cứ quay lại đây."

Mạnh Thịnh Nam khom lưng lấy tiền từ trong túi đưa cho anh ta.

"Cái này phiền cậu đưa cho cậu ấy giúp tôi. Cảm ơn."

Sứ Kim nháy mắt. "Không thành vấn đề."

Bên ngoài cửa hàng, mặt trời từ từ lặn, Mạnh Thịnh Nam đi ra khỏi cửa hàng, mỗi bước đi đều cảm thấy khó khăn, cái cảm giác này cô không nói nổi thành lời, đứng ở đầu đường chờ xe buýt. Cô ngoái đầu nhìn một lần nữa rồi mới lên xe.

Xe vừa mới đi, một người đã đi mô tô quẹo vào trong ngõ.

Dừng lại ở trước cửa hàng, sau đó bước vào, vứt chiếc balo trên mặt đất, cào cào mái tóc rồi đốt một điếu thuốc. Sứ Kim ngồi trên ghế nghiêng đầu nhìn sang, vươn người một cái, nở nụ cười. "Cậu nghiện thuốc lá nặng rồi."

Trì Tranh ngẩng đầu nhìn anh ta, nở nụ cười.

Sứ Kim nhớ tới chuyện vừa rồi, nói. "Vừa rồi có một cô gái tới đây lấy điện thoại."

Động tác hút thuốc của Trì Tranh dừng lại.

"Đây là tiền cô ấy đưa."

Sứ Kim nói xong cầm 500 tệ trong túi để xuống bàn.

"Cái gì?"

"Cô ấy đưa."

Trì Tranh kẹp thuốc lá, liếm môi.

"Cô ấy thế nào?"

Sứ Kim nở nụ cười. "Là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng lại hiền lành."

Trì Tranh không lên tiếng.

"Tôi nói này, từ khi nào cậu chủ động hỏi về một cô gái như thế?" Sứ Kim hỏi.

Anh kẹp điều thuốc vào tay, trong đầu chợt hiện lên bóng dáng kia, nhẹ búng tàn thuốc một cái, dựa lưng vào tủ kính. Sứ Kim thấy lạ, đứng lên ghé người vào tủ kính. "Sao vậy? Có ý với người ta?"

Trì Tranh liếc nhìn anh ta.

"Tớ có ý với cậu."

Sứ Kim chửi thề một tiếng.

Trì Tranh nở nụ cười, điện thoại trong túi vang lên, anh nhìn lướt qua rồi nghe.

"Mẹ."

Trần Tư ở bên kia khẽ cười. "Chỉ hỏi con xem tối nay có về không thôi, mẹ bảo dì Dương làm cơm cho con ăn."

Ánh mắt Trì Tranh trở nên dịu dàng. "Về."

"Được, đi xe cẩn thận."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Trì Tranh hút hết điều thuốc còn lại, bình thường một tuần anh chỉ về nhà hai, ba lần, mấy hôm nay công việc bận rộn nên vẫn chưa về lần nào. Tháng sau lại phải đưa Trần Tư đi bệnh viện kiểm tra lần nữa, anh cúi đầu lại đốt một điều thuốc.

Sứ Kim hỏi. "Dì có khỏe không?"

"Khỏe."

Sứ Kim dẫn đo hỏi anh.

"Này, chuyện hôm qua tớ nói với cậu cậu không nghĩ tới sao?"

Trì Tranh lạnh mặt.

"Coi như không suy nghĩ cho cậu cũng phải suy nghĩ tới đi chứ." Sứ Kim nhún mày. "Khám bệnh phải có tiền, bây giờ cậu cũng chẳng còn bao nhiêu tiền nữa. Chuyện năm đó qua lâu vậy rồi, sao cậu không buông cuống nổi?"

Trì Tranh chửi thề một câu.

Sứ Kim thầm mừng mình lắm chuyện, chốc lát sau im lặng không nói gì. Ánh mắt Trì Tranh nhìn chằm chằm mặt đất, rít một hơi thuốc, khi đó anh vẫn còn nhớ ánh mắt đỏ bừng, tự dằn vặt bản thân của Lục Hoài, đau đớn vô cùng.

"Sau này đừng nhắc tới chuyện này nữa." Anh lạnh giọng nói.

Bên ngoài cửa hàng, trời chiều ngã về Tây.

Lúc Mạnh Thịnh Nam trở lại chung cư vẫn còn sớm, cô giặt sạch mấy bộ quần áo rồi phơi trên ban công, sau đó nằm trên giường cầm điện thoại xem, ngoài cửa sổ, trời bắt đầu tối đen.

Ngon đèn ấm áp phủ kín căn phòng nhỏ.

Vài ngày sau cô bình tĩnh lại, làm như không có chuyện gì xảy ra, chỉ khi xem điện thoại mới nhớ tới người kia, mỗi ngày đều ở phòng làm việc chấm bài, lên lớp rồi tan học. Khoảng thời gian đó cũng chẳng phải bề bộn nhiều việc, chủ nhiệm lớp 8 mang thai nên nghỉ phép, trường học phân công cô tạm thời làm chủ nhiệm.

Ban đầu còn tốt đẹp, sau đó có chút lực bất tòng tâm.

Buổi chào cờ cuối tháng bảy, trường học cảnh cáo học sinh vi phạm, trong lớp cô có một học sinh nam luôn trốn học không chịu đến trường, cha mẹ không quản được, tới nhà trường đòi người, ban giám hiệu có thể nói thế nào nữa, chỉ có thể gọi cô lên.

Mạnh Thịnh Nam không còn cách nào khác, chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm người.

Hôm đó cô tìm rất lâu, ngay cả một ngụm nước cũng không uống. Lúc Thích Kiều gọi điện thoại tới, trời đã tối rồi, khi đó cô đứng ngoài cửa một tiệm nét, người mệt mỏi, đứng cạnh đó nghỉ ngơi.

"Sao mà thờ gấp như vậy?"

Cô mấp máy đôi môi khô khốc. "Tìm học sinh."

"Cậu tìm?"

"Ừ."

Thích Kiều nhú mày. "Cha mẹ đâu?"

"Bây giờ phụ huynh rất giỏi, hễ cứ gặp chuyện là lại tìm tới trường học, ban giám hiệu lại đi tìm tó."

Mạnh Thịnh Nam cười tự giễu, Thích Kiều chửi một câu.

"Được rồi, lát nữa tớ gọi lại."

Cô nói xong cúp điện thoại liếc nhìn quán nét. Trên đường từ trường học tới đây không biết đã đi bao nhiêu lâu, Mạnh Thịnh Nam nhú chặt chân mày hăng hái đi vào quán nét, trong quán nét có hơi tối.

Cô liếc nhìn qua, tất cả đều ở giao diện trò chơi.

Dọc theo lối nhỏ, Mạnh Thịnh Nam đi vào trong, lúc đầu không ôm hy vọng gì, vừa mới quay đầu định đi đã thấy học sinh của mình ngồi trong góc, cúi đầu chăm chú chơi game. Mạnh Thịnh Nam thở phào nhẹ nhõm, nhắc chân đi tới.

Học sinh kia cảm thấy có người đang đứng sau mình, ngẩng đầu nhìn.

"Cô Mạnh."

Cô "ừ" một tiếng. "Đang chơi cái gì?"

Học sinh nam kia đứng lên.

Mạnh Thịnh Nam liếc mắt nhìn màn hình rồi nhìn học sinh kia. "Dota?"

"Cô biết sao?" Học sinh nam kia sừng sốt.

Mạnh Thịnh Nam cười một cái. "Vây đi, đánh cược một ván không?"

"Dạ...cược cái gì?"

"Một ván quyết định thắng thua, nếu cô thắng em theo cô về, nếu thua thì tùy em."

Bên cạnh có mấy học sinh cảm thấy mới lạ, lại gần vỗ tay tán thưởng, bầu không khí đột nhiên nhộn nhịp hẳn lên. Cô nhớ tới mùa hè năm 2004, cách rất nhiều người, chăm chú nhìn thiếu niên kia, chớp mắt một cái thời gian đã qua lâu rồi. Nhiều buổi tối như thế, cô liên tục luyện tập, đến giờ cũng có chỗ dừng rồi.

- - -

Game over.

Tiếng máy móc từ trong máy tính truyền ra, học sinh nam kia hơi nản lòng, người xem xung quanh cũng sừng sốt, không nghĩ cậu ta lại bị đánh bại bởi cô, xung quanh không ai phản ứng kịp, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

"Chơi tốt lắm."

Một giọng nam quen thuộc vang lên, lưng Mạnh Thịnh Nam cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Trong bóng đêm, không thấy rõ con đường phía trước.

Dưới lầu quán cafe internet, học sinh nam kia hứa hẹn với cô ngày mai sẽ đi học bình thường, sau đó vừa muốn đi đã bị Mạnh Thịnh Nam gọi lại, hỏi nhà gần đây hay là xa, học sinh nam kia ngượng ngừng gãi gãi tóc, nói đi 5 phút là tới. Mãi tới khi bóng dáng kia đi xa, Mạnh Thịnh Nam mới cong khóe

miệng lên, nhẹ giọng lẩm bẩm. "Còn tưởng phải đi tìm thêm nữa chứ."

"Học sinh cậu?"

Trì Tranh đi tới sau cô, nhìn theo ánh mắt của cô.

Người cô cứng đờ.

"Ừm." Sau đó xoay người cười với anh.

Trì Tranh nhìn cô.

"Không phải cậu học báo chí sao?"

"Sau này đổi lại rồi." Cô lờ đi ý nhiều.

"Sao lại hỏi hột như vậy?"

Đuôi lông mày cô khẽ nhếch lên. Trì Tranh cười.

"Không có gì."

Mạnh Thịnh Nam khựng lại một chút, hỏi. "Đúng rồi, sao cậu lại ở đây?"

"Sửa máy tính." Anh nói.

"À.."

Khoảng cách hai người rất gần, gần đến mức cô có thể ngửi được mùi thuốc lá trên người anh. Mạnh Thịnh Nam đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, không nói lời nào chậm rãi lui về sau một bước, Trì Tranh nhìn bước chân của cô sau đó lại ngẩng đầu nhìn cô.

"Chuyện di động, cảm ơn cậu." Mạnh Thịnh Nam nhớ tới chuyện này.

Anh khẽ cười.

Cô lấy cớ có việc nói phải đi ngay, mới đi vài bước anh đã hỏi. "Trường nào?"

"Hoa Khẩu." Cô hơi sững sốt.

Anh nhìn cô. "Đi thôi, tôi đưa cậu về."

"Hả?"

Trì Tranh liếc mắt nhìn cái xe mô tô của mình.

"Không chê chứ?"

Cô chưa lên tiếng anh đã bước tới chỗ chiếc xe, Mạnh Thịnh Nam nhìn bóng dáng anh, chậm chậm bước qua. Ban đêm, gió khẽ thổi qua mái tóc, tầm mắt người thiếu nữ mơ hồ, cô tới gần, Trì Tranh đã bước lên mô tô.

Anh đưa mũ bảo hiểm cho cô, Mạnh Thịnh Nam ôm vào trong ngực.

Hai chân của cô giống như bị đồ chì, mãi cũng không bước qua, chỉ ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng chẳng nói gì, cứ nhìn chăm chăm đằng trước, bộ dạng nghiêm túc giống như đang đợi cô lên xe. Mạnh Thịnh Nam hơi nhướng mày, định nói chuyện với anh, di động trong túi lại vang lên.

Cô nhìn lướt qua, anh cũng nhìn qua.

"Điện thoại kia." Anh hơi hếch cằm.

Mạnh Thịnh Nam hơi gật đầu, sau đó mở ra nhìn, là Thích Kiều.

"Tìm được không?"

"Được rồi."

"Đang ở đâu?"

"Sắp về trường học."

"Đã trễ thêm này rồi, cậu nhanh về đi." Thích Kiều lo lắng nói.

Cô sợ để anh phải chờ lâu, nói với Thích Kiều vài câu sau đó cúp điện thoại. Lúc cô giương mắt nhìn anh, Trì Tranh vẫn cứ dựa vào mô tô như thế, cúi người hút thuốc. Anh không quá để ý, mãi tới khi cảm nhận được ánh mắt của cô vẫn luôn nhìn mình mới liếc mắt nhìn cô.

"Đi thôi." Anh vứt điếu thuốc xuống mặt đất rồi giẫm lên.

Cô đi tới cạnh anh. "Cậu không đội mũ sao?"

"Không cần."

Xe đi nhanh, gió thổi phất phật bên tai cô. Mạnh Thịnh Nam ngồi phía sau anh, hai tay không biết để ở đâu, khẽ đặt trên thân xe. Dọc theo đường đi, hai người không một ai lên tiếng nói chuyện. Lúc tới cửa trường trung học, anh còn chưa dừng xe hẳn, cả người cô theo quán tính đột nhiên bổ nhào vào sau lưng anh, sự đụng chạm kia khiến người cô run lên.

Hai tay cô túm chặt lấy áo ngắn tay màu xám của anh, anh cũng chẳng có phản ứng gì, cô ngượng ngùng rút tay lại rồi vội vàng xuống xe. Trì Tranh tắt động cơ, đi theo Mạnh Thịnh Nam, Mạnh Thịnh Nam không dám ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt chỉ dừng lại ở tai anh.

"Cảm ơn."

Anh nói. "Không có gì."

"Vậy cậu về cẩn thận, tớ....đi vào trước."

Cô nói xong xoay người muốn đi.

"Mạnh Thịnh Nam."

Trì Tranh đột nhiên gọi tên cô, giọng anh rất trầm. Trong đầu anh hiện lên bộ dạng nhát gan, yếu ớt mấy năm trước của cô sau đó nuốt xuống lời nói đã tới bên môi. Lúc ấy cô còn chưa đi, sững sờ đứng ở gần cổng trường.

Anh chậm rãi tới gần.

Tiếng hít thở, mùi thuốc lá cũng tới gần cô, cô giương mắt nhìn, đụng phải đôi mắt đen nhánh của anh.

"Tôi đã nói rồi."

Anh hơi nghiêng đầu, giọng nói dừng lại bên tai cô, khóa kéo của túi bị anh kéo ra, bỏ mấy tờ tiền vào trong.

Mạnh Thịnh Nam không dám động dấy, anh kéo khóa túi lại cho cô, sau khi làm xong mới nói. "Đưa tiền rồi sẽ thành người xa lạ."

Giọng anh không mặn không nhạt, sau đó xoay người, chưa tới một giây sau đã phóng xe đi mất. Tiếng động cơ vẫn còn quanh quẩn bên tai cô, Mạnh Thịnh Nam đứng đó thật lâu, sau đó mới về chung cư.

Trong văn phòng, mấy giáo viên soạn giáo án đang trò chuyện cùng nhau, hôm qua lớp 8 làm trắc nghiệm Tiếng Anh, Mạnh Thịnh Nam vẫn đang ngồi chấm bài.

"Tiểu Mạnh."

Cô Ngô 30 tuổi nhìn cô cười. "Buổi chiều có tiết không?"

Mạnh Thịnh Nam đang chấm bài, ngẩng đầu lên.

"Không có."

"Vậy ra ngoài đi dạo nhé?"

"Em cũng đi." Cô Tiểu Lâm đang chơi di động tiếp lời.

Mạnh Thịnh Nam cười, cô Ngô nhìn Tiểu Lâm.

"Không phải cô có bạn trai sao?" Tiểu Lâm thờ dãi. "Mỗi ngày anh ấy đều bận, ngay cả điện thoại cũng chưa từng gọi cho em."

"Không phải chứ?" Cô Ngô kinh ngạc.

"Sao lại không phải." Tiểu Lâm lắc đầu cười cười. "Mọi người biết đồng nghiệp ở viện nghiên cứu gọi anh ấy là gì không?"

Mạnh Thịnh Nam hỏi: "Cái gì?"

"Lão phu tử."

Hai người: "....."

"Cậu ấy bao nhiêu tuổi rồi?" Cô Ngô hỏi.

"Bằng tuổi em, 25." Tiểu Lâm nhìn về phía Mạnh Thịnh Nam, lại nói thêm. "Đúng rồi, anh ấy học cùng trường cấp 3 với cô đấy."

"Thế à?" Mạnh Thịnh Nam nói. Cô Ngô lại chen vào, hỏi. "Vậy cô thích cậu ta là vì cái gì?"

Nói tới đây, gương mặt Tiểu Lâm đỏ ửng.

"Anh ấy đối xử với tôi rất tốt, cũng rất thành thật."

Sau khi Mạnh Thịnh Nam nghe xong, cô nhìn thoáng qua di động của mình, trong đầu rối loạn. Không bao lâu đã tới 11, 12 giờ, ba người cùng nhau đi dạo phố. Hôm nay nóng nực, điều hòa trong cửa hàng quần áo cũng không đủ mát, chắc hôm nay sẽ mưa một trận lớn đây.

Ba người cùng nhau đi mua sắm, quá trình mua sắm có thể nói là điên cuồng. Đi dạo tới buổi chiều, ngoại trừ Mạnh Thịnh Nam mua một bộ váy màu cà phê, hai người còn lại cũng chẳng mua gì nhiều. Gọi xe taxi về, Tiểu Lâm và cô Ngô ngồi đằng sau nói chuyện, Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chớp mắt một cái.

Cô nhìn thấy góc đường đó xuất hiện cái biển quảng cáo của cửa hàng.

Xe nhanh chóng chạy qua, không để lại vết tích gì. Lúc tới trường học, mưa đột nhiên rơi xuống, mãi mà cũng không tạnh. Ba người các cô không ai mang theo ô, lúc về chung cư ai cũng ướt nhẹp.

Về mặt Tiểu Lâm đau khổ. "Chắc phải gọi cho anh ấy đưa ô tới mất."

Mạnh Thịnh Nam vuốt mái tóc ướt nhẹp, cười.

Trở lại chung cư, cô nhanh chóng tắm rửa sau đó thay quần áo, đồng hồ chỉ 6 giờ đúng. Mạnh Thịnh Nam nấu một bữa cơm đơn giản, sau đó vừa ăn cơm vừa gõ bàn thảo.

Bên dưới góc phải máy tính hiện lên thông báo.

Lý Đào gửi một khuôn mặt đau khổ cho cô: Buổi tối tớ phải thức khuya đi chạy tin.

Mạnh Thịnh Nam: Vất vả quá.

Lý Đào lập tức trả lời: Cậu thế nào rồi, làm cô giáo gõ đầu trẻ?

Mạnh Thịnh Nam: Đào tạo mầm non của tổ quốc, cảm giác rất vinh hạnh.

Lý Đào:.....

Gác lại câu chuyện đang viết dở, cô và Lý Đào nói chuyện một lúc lâu, trước khi kết thúc cuộc trò chuyện, Lý Đào hỏi cô có quay về ngành báo chí nữa không?

Mạnh Thịnh Nam nói, xem đã.

Năm đó khi đi theo tiền bối để thực tập, cô chính mắt thấy một công ty khoa học kỹ thuật lừa gạt người ta một cách trắng trợn. Cô nói muốn đưa tin này lên, tiền bối ngăn cản cô. Khi ấy cô chỉ là thực tập sinh nhỏ nhoi, không có tiếng nói cũng chẳng có chỗ dựa, tiền bối nói nhìn mãi cũng thành quen, cô bảo không tin, tiền bối thờ dài nói, trước tiên phải biết đảm bảo tính mạng cho mình cái đã.

Cô không nghe.

Sau đó tiền bối nhấn tin tới. "Nhóc, phải biết nghĩ cho người nhà."

Thả lỏng một lát, Mạnh Thịnh Nam khép máy tính lại, ngoài cửa sổ lại dỗi mưa, càng ngày càng lớn. Cô nghe tiếng mưa rơi, từ từ đo vào giấc ngủ, nửa đêm bừng tỉnh thấy cả người đầy mồ hôi, sáng hôm sau tỉnh lại, mũi cô bắt đầu sịt sịt.

Sau một trận mưa, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh.

Trong văn phòng, hộp giấy vệ sinh nhanh chóng bị cô dùng hết.

"Bị cảm sao?" Tiểu Lâm hỏi.

Cô ho khan vài tiếng, rầu rĩ gật đầu.

"Uống thuốc chưa?"

Cô xoa xoa cái mũi mình. "Rồi nhưng hai ngày nay vẫn chưa khỏi."

"Hay là tới bệnh viện đi."

Cô suy nghĩ hồi lâu, hai ngày ngày đầu vừa choáng vừa đau, ngủ cũng không yên. Trưa hôm đó cô ngồi trên xe buýt tới bệnh viện gần nhất, bác sĩ già khám cho cô sau đó nói với cô cô bị sốt nhẹ, dạ dày cũng không được tốt. Sau đó giống như bây giờ, cô ngồi ngoài hành lang truyền nước.

Mạnh Thịnh Nam ở một mình thật sự rất buồn chán, muốn gọi điện cho Thích Kiều nhưng điện thoại không ai nghe.

"Thịnh Nam?"

Giọng nói của Trần Tư vang lên bên tai cô, cô ngẩng đầu.

"Cô Trần?" Mạnh Thịnh Nam kinh ngạc.

Trần Tư nở nụ cười ngồi bên cạnh cô.

"Đã lâu không gặp rồi."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu. "Vâng."

Cô không dám nói là vì Trì Tranh nên không tới thăm cô Trần.

"Em bị sao vậy?"

"Cảm mạo thôi ạ, không có gì đáng lo." Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Cô tới đây khám bệnh sao?"

Trần Tư nói: "Thân thể không được tốt nên tới đây nằm vài ngày, hôm nay xuất viện."

"Một mình cô thôi sao?"

"Có cả A Tranh nữa."

Mạnh Thịnh Nam không dám phủ nhận, khi Trần Tư nói ra cái tên kia cô hơi run một chút.

Trần Tư nói: "Nó đi lấy thuốc."

Là khung cảnh như vậy, cô vừa quay đầu đã thấy anh. Giây phút ấy, khi nghe Trần Tư gọi tên anh, Mạnh Thịnh Nam quay đầu lại nhìn, chàng trai mặc bộ quần áo màu đen cầm thuốc đi về phía cô.

Trình Tranh hơi sững sốt, nhìn về phía tay trái của cô.

"Bị bệnh?"

"Ừm." Cô ngẩn ngơ.

Anh nhìn mắt rồi chớp mũi đỏ ửng của cô.

"Bị cảm sao?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

Trần Tư ngồi một bên nhướn mày, không biết đang nghĩ gì, gương mặt cũng không có biểu cảm gì.

"Truyền mấy chai?" Anh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Hai chai."

"Tổng cộng bao nhiêu chai?"

"Hai chai."

Trần Tư nhìn hai người anh hỏi tôi trả lời, đột nhiên nở nụ cười. "Đây là lọ cuối cùng sao? Lâu như vậy cô đã không gặp em, có nhiều lời muốn nói, hay là nói chuyện rồi lát nữa để thằng nhóc này đưa em về nhé?"

"Không cần đâu ạ." Cô buột miệng nói.

Trì Tranh nhìn cô.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Ý em nói là, không cần phiền...."

"Không phiền." Anh ngắt lời cô.

Cô không hề rặng nữa, Trần Tư kéo tay cô nói chuyện phiếm. Trì Tranh đứng ở một bên, dựa vào tường, hơi cúi đầu.

"Chưa có người yêu sao?" Trần Tư hỏi.

Cô ngượng ngùng cười cười, gật đầu.

"Vây là tốt rồi." Trần Tư lẩm bẩm.

Mạnh Thịnh Nam không nghe rõ khề "Dạ" một tiếng.

Trần Tư cười, chỉ chỉ Trì Tranh, nhẹ giọng nói: "Thấy nó thế nào?"

Mạnh Thịnh Nam không hiểu ý Trần Tư.

Trần Tư nói: "Nó không đứng đắn cho lắm."

Cô liếc mắt một cái, anh đang nghiêng đầu nhìn về phía nào đó. "Trước kia dù nói thế nào... " Trần Tư cười. "Nó cũng là tên lưu manh cà lờ phát phơ."

Mạnh Thịnh Nam nhin không được nở nụ cười.

Trần Tư lại hỏi cô chuyện công việc và cuộc sống gần đây, thỉnh thoảng lại nhắc tới Trì Tranh. Nói vài câu thời gian bỗng nhiên trôi thật nhanh, chuyên tâm trò chuyện với Trần Tư quá, lúc nhìn qua anh đã không ở đây nữa. Cô nhìn về phía hành lang, anh đang dựa vào cửa, cúi đầu hút thuốc.

Cô định thu tầm mắt, anh lại nhìn qua đây.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đột Tái Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Truyền xong chai nước biển cũng đã gần 4 rưỡi chiều, cô và Trần Tư đi ra ngoài, Trì Tranh đi lấy xe. Đó là một chiếc xe Suzuki loại Bắc Đẩu Tinh (Big Dipper). Anh chậm rãi lái xe tới cửa bệnh viện, cách một cái kính chắn gió, dường như hai người lại đối diện nhìn nhau như trong bệnh viện, cô vội vã rời mắt đi.

Trong xe, Trần Tư cười, nói chuyện cùng cô.

"Bây giờ em sống một mình ở trường sao?"

Cô gật đầu. "Vâng."

Trì Tranh chuyên tâm lái xe, hơi nhìn thoáng qua kính chiếu hậu.

"Con gái ở một mình phải chú ý an toàn."

"Em biết rồi, cô Trần."

Trần Tư vỗ vỗ lên mu bàn tay cô. "Ngày mai còn phải tới bệnh viện truyền nước sao?"

"Không ạ, chỉ truyền mình hôm nay thôi."

"Vây là tốt rồi."

Cô nở nụ cười, Trần Tư ngẩng đầu nhìn về phía Tri Tranh đang ngồi ở ghế lái. "Trước tiên đưa mẹ về đi, sau đó đưa Thịnh Nam về trường học."

Tri Tranh vâng lời.

"Tôi nay về nhà ăn cơm nhé." Trần Tư lại nói.

"Biết rồi ạ." Ánh mắt anh nhìn về phía trước, giọng nói nhàn nhạt.

Tối nay, Trần Tư hỏi số điện thoại của cô, khi đó Tri Tranh và cô đều xuống xe, Trần Tư tự mình đi vào nhà, trước khi đi còn kéo Tri Tranh lại hỏi. "Lát nữa đưa Thịnh Nam về rồi về cửa hàng sao?"

"Vâng." Tri Tranh nói. "Phải trả xe cho Sù Kim."

"Nhớ phải về sớm chút."

Trần Tư nói xong, quay sang chỗ cô nở nụ cười nói tạm biệt. Mấy năm qua không gặp lại, sức khỏe Trần Tư càng ngày càng sa sút, mãi tới khi bóng dáng kia biến mất, cô và Tri Tranh mới lên xe. Cô đang muốn mở cửa xe đằng sau, cánh tay đã bị anh kéo lại.

"Ngồi phía trước đi." Anh nói.

Cô ngoái đầu lại nhìn anh, im lặng không lên tiếng, đi vòng quan anh ngồi xuống ghế phó lái. Cửa sổ xe mở ra, cô hít hơi một cái.

Anh nhìn qua. "Hôm nay truyền nước rồi, không sao chứ?"

Mạnh Thịnh Nam khịt mũi.

"Không sao."

Trong xe không còn tiếng nói chuyện nữa, Mạnh Thịnh Nam có chút khách sáo.

"Cậu dạy cái gì?" Anh đột nhiên hỏi.

Mạnh Thịnh Nam. "Tiếng Anh."

Nghe vậy, Tri Tranh đột nhiên bật cười.

Cô không biết anh cười vì cái gì, một lúc lâu sau mới nghe anh nói.

"Giỏi lắm."

"Hà?"

Anh tiếp tục lái xe, nói. "Không có gì."

Bên ngoài cửa sổ xe, từng cửa hàng ven đường nhanh chóng lướt qua tầm mắt cô, Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu chăm chú nhìn, không nói thêm gì nữa. Khi đó cô không rõ tại sao bản thân mình lại bình tĩnh như thế. Đèn đỏ, anh nghiêng đầu nhìn cô, đèn chuyển sang màu xanh, anh thu tầm mắt lại.

Trong xe có chút nóng nực, cô hơi kéo cửa sổ xuống.

Không khí mới mẻ tràn vào trong xe, bỗng nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng. Cô nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở đều rồi lại mở mắt ra, đi tới giao lộ, anh nhìn cô một cái.

"Cậu say xe?"

Mạnh Thịnh Nam quay đầu. "Cũng bình thường."

Hai mươi phút sau, xe ô tô chạy tới trường học, Mạnh Thịnh Nam xuống xe nhìn sang phía anh.

"Hôm nay cảm ơn cậu."

"Không có gì."

"Tôi vào trước đây, cậu....trên đường về lái xe cẩn thận."

Anh "ừ" một tiếng.

Vừa dứt lời, xe ô tô chậm rãi lăn bánh. Mạnh Thịnh Nam đi dọc ven đường hướng về trường học, lúc ấy học sinh vẫn đang còn học, cô mới đi tới tầng

một, vai đột nhiên bị người ta vỗ một cái.

"Đi khám bệnh?"

Tiểu Lâm cười hỏi, cô gật đầu.

"Có đỡ hơn nhiều không?"

"Tạm được."

Hai người đi tới chung cư, con người Tiểu Lâm giáo hoạt hỏi. "Người đàn ông vừa rồi tiễn cô về là ai vậy?"

Mạnh Thịnh Nam sững sốt, một lúc lâu mới nói. "Bạn học cấp ba."

"Thật không?"

"Thật."

Tiểu Lâm bỗng nhiên nói. "Đường như người ta vẫn nhìn cô kìa?"

"Hả?"

Cô ngạc nhiên, vội vã ngoái đầu nhìn, phía sau không một bóng người.

Tiểu Lâm cười to.

"Trêu cô thôi, cô đừng căng thẳng vậy chứ."

Cô phản ứng chậm chạp, quay đầu lại trừng mắt với Tiểu Lâm.

"Cô có khiếu hài hước từ bao giờ thế?"

Tiểu Lâm vô cùng có thâm ý liếc nhìn cô một cái.

Mạnh Thịnh Nam đổi chủ đề, hỏi. "Chưa tan học mà, cô đi từ bên ngoài về trường sao?"

Tiểu Lâm cười.

"Bạn trai tôi hiếm lắm mới có thời gian rảnh, đi ra ngoài dạo thôi."

Cô cũng cười. "Xem ra thời gian tôi được ăn bánh kẹo cưới không còn xa nữa."

Nhắc tới chuyện này, Tiểu Lâm càng cười vui hơn.

"Được rồi, ngày mai cô còn phải đi bệnh viện sao?"

"3 ngày nữa." Cô nói.

Nghĩ tới lời nói dối kia, cô không khỏi thẹn thùng. Quay về phòng, cô uống thuốc rồi nằm ngủ. Ngoài trời vẫn sáng, hôm nay không thấy mặt trời. Về tới cửa hàng, anh mở cửa xe ra, châm một điếu thuốc.

Anh cắn thuốc lá, con mắt nhìn chăm chăm linh kiện máy tính, suy nghĩ gì đó.

Sử Kim mới từ bên ngoài về cửa hàng. "Đưa đi về sao?"

"Ừ."

Động tác của Trì Tranh khựng lại, rút từ trong túi ra một vật rồi ném cho anh ta.

"Chìa khóa của cậu." Anh kẹp điếu thuốc trong tay.

Sử Kim thở dài, vừa đi ra bên ngoài vừa lăm bằm. "Đã biến thành cái dạng này rồi còn không muốn quay lại nghề cũ, tôi chờ cậu xem cậu có bỏ được không." Nói xong chạy tới bên cạnh xe, mở xe ra, Sử Kim sững sốt. Anh ta nhìn thoáng qua di động rơi bên ghế phó lái, khom lưng cầm lên rồi nhìn một chút, vừa cười vừa quay lại cửa hàng.

Nghe được tiếng bước chân, Trì Tranh tưởng là có khách.

Giương mắt nhìn qua, Sử Kim nở nụ cười không có ý tốt. "Cậu mới đi đâu vậy?"

"Sao?"

Sử Kim ghé vào tủ kính, hỏi. "Đưa đi về xong còn đi hẹn hò nữa sao?"

Trì Tranh lạnh mặt nhìn anh ta.

"Không có việc gì thì cut."

Sử Kim cọt nhả không chịu đi. "Tôi nói này, thích cô gái kia sao?"

Trì Tranh giương mắt nhìn. "Ai?"

"Hừ, cô gái lần trước tìm cậu sửa điện thoại ấy."

Một lúc lâu Trì Tranh không lên tiếng nữa, Sử Kim chợt cảm thấy hấp dẫn.

"Vừa ý người ta thật sao?"

"Đm." Trì Tranh thân nhiên liếc mắt nhìn Sử Kim, nếp gấp mí mắt rất sâu.

"Cut hay không?"

Sử Kim nhún vai ném vật trong tay cho anh.

"Đây là cái gì?"

Trì Tranh cầm điện thoại di động, nhú mày lại.

"Của cô gái kia phải không?"

Môi Trì Tranh mím thành một đường.

"Tôi nói này, cậu một mình cũng đã lâu, lần này xem như không tệ."

Trì Tranh cầm điện thoại di động, liếc mắt nhìn anh ta.

"Đi đi." Sử Kim cầm miệng đi ra ngoài, ra tới nơi còn quay đầu nhìn thoáng qua, cười.

Bên ngoài gió vẫn cứ thổi, xe Sử Kim đã đi xa, trước cửa hàng vắng vẻ vô cùng. Bên trong, người đàn ông ngồi cạnh bàn vuốt vuốt chiếc điện thoại di động sau đó châm một điếu thuốc nữa, sắc mặt không rõ là gì.

Chạng vạng, Trì Tranh đóng cửa hàng đi xe về nhà.

Trần Tư đang ở phòng bếp, nghe tiếng đã quay đầu. "Về rồi sao?"

Trì Tranh quét mắt bốn phía. "Dì Dương đâu?"

"Mẹ để đi ấy về trước rồi, tối nay mẹ nấu cơm cho con ăn."

Trì Tranh nhú mày. "Lần sau mẹ đừng xuống bếp nữa."

Nói xong anh cầm lấy con dao đang cắt nguyên liệu của Trần Tư. "Để con."

Trần Tư đưa cho anh rồi đứng ở một bên.

"Hôm nay mẹ vui hơn mọi ngày."

Trì Tranh. "Như vậy cũng không được nấu."

Trần Tư nở nụ cười. "Đưa Thịnh Nam tới trường học?"

"Vâng."

"Đứa nhỏ này mẹ nhầm trứng từ năm nó mười mấy tuổi rồi, tính tình ngoan ngoãn lại hiểu chuyện. Hôm nay mẹ hỏi rồi, nó còn chưa có bạn trai, hình như hai đứa cũng quen nhau phải không?"

Trì Tranh đang xắt sợi khoai tây, nghe vậy hơi đánh mắt sang chỗ khác.

"Gặp mấy lần."

Trần Tư hỏi. "Con cảm thấy thế nào?"

Trì Tranh giương mắt, cười.

"Mẹ, mẹ lại có ý gì?"

Trần Tư liếc mắt nhìn anh. "Tâm tư của mẹ mà con còn không hiểu sao? Đã 25, 26 tuổi rồi, ngay cả bạn gái cũng không có."

Trì Tranh. "Sử Kim cũng không có."

"Mẹ nói không lại con." Trần Tư nói. "Mẹ rất thích đứa nhỏ Thịnh Nam này, con cứ xem đó mà làm thôi."

Trì Tranh bắt đầu cười.

Trần Tư lại nói. "Trước đây mẹ nghe mẹ nó bảo đứa nhỏ Thịnh Nam này thích viết truyện, còn tham gia cuộc thi viết văn ở Thượng Hải."

"Thật không?"

Ánh mắt Trì Tranh trầm tĩnh giống như đang suy nghĩ điều gì.

Cơm nước xong, anh vọt lên lầu tắm nước lạnh, nửa người dưới chỉ quấn một cái khăn tắm đã quay về phòng, nước trên tóc nhỏ xuống, chạy dọc theo lồng ngực thấm vào khăn tắm. Anh dựa vào cửa sổ châm một điếu thuốc, bộ dạng suy tư. Cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, anh cau mày kéo ngăn kéo ra.

Ánh đèn chiếu vào, anh lấy ra quyển Trần Tư Lục từ trong ngăn kéo.

Ánh mắt anh nheo lại.

Bên ngoài trời tối đen như mực, vạn vật đang nghỉ ngơi để lấy lại sức. Mạnh Thịnh Nam đánh một giấc, khi tỉnh lại cô nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới 9 giờ. Cô mơ mơ màng màng đi xuống giường rót cốc nước uống, vừa mới nhấp một ngụm đã nghe tiếng gõ cửa.

"Sao trễ vậy mới tới?" Cô mở cửa, là Thích Kiều.

Thích Kiều chưa nói gì, ánh mắt dính trên người cô.

"Bị bệnh?"

Cô hít hít mũi. "Bị cảm chút thôi."

Hai người đi vào phòng khách, Thích Kiều cầm cốc nước cô mới rót lên, uống một ngụm lớn.

"Làm tớ sợ muốn chết, còn tưởng cậu bị sao."

"Sao thế?"

Thích Kiều thở dài. "Gọi cho cậu mấy chục cuộc điện thoại sao không ai nhận?"

Mạnh Thịnh Nam sừng sốt, xoay người đi tìm điện thoại.

"Không vút đầu rồi chứ?" Thích Kiều hỏi.

Cô tìm khắp nơi một lượt, mệt rồi mới ngồi trên salon.

"Chắc có lẽ vậy."

Thích Kiều than một tiếng.

"Buổi chiều gọi cho tớ làm gì?"

Cô giơ cánh tay mình lên, lắc lắc trước mặt Thích Kiều.

"Tới bệnh viện truyền nước biển, muốn gọi cậu tới."

Thích Kiều sát lạnh cạnh cô. "Tiểu bảo bối, còn đau phải không?"

"Cút." Mạnh Thịnh Nam không nhịn được cười, hỏi. "Bây giờ cậu tới đây, lát nữa Tống Gia Thụ tới đón sao?"

Thích Kiều lắc đầu.

"Bây giờ muộn rồi, tớ muốn ngủ cùng cậu, đồng ý không?"

Mạnh Thịnh Nam liếc mắt nhìn cô nàng, lắc đầu.

Thích Kiều tức giận hít sâu một hơi. "Không chào đón tớ?"

"Để tớ suy nghĩ một chút.

Thích Kiều hừ một tiếng. "Coi như biết điều."

"Cậu cam lòng để Tống Gia Thụ vườn không nhà trống?"

Thích Kiều cười hì hì. "Bây giờ tớ yêu cậu nhiều hơn anh ấy."

Mạnh Thịnh nam. "..."

Hai người nói cười một lúc nữa rồi đi ngủ. Một cái giường, hai cái chăn, đèn ngủ màu vàng ấm áp phủ khắp gian phòng, Thích Kiều nhìn chăm chăm trần nhà, mở miệng hỏi cô.

"Nam Nam"

"Hà?"

"Khi đó vì sao cậu chia tay với Lục Tư Bắc?"

Mạnh Thịnh Nam không rõ lắm, khi đó hai người đều rất bận rộn, dường như không biết từ khi nào đã không gọi cho nhau, tin nhắn cũng ít đi. Mạnh Thịnh Nam không phải là người chủ động, thế nên hai người dần dần xa cách, xa nhau rồi lâu dần cũng tự nhiên chia tay.

"Không hợp thôi." Cô trả lời Thích Kiều.

Một đêm qua đi, sáng hôm sau Thích Kiều đi luôn, cô cũng không nói chuyện ba ngày nay phải tới viện. Hai ngày nay Thích Kiều đang bận, 10 giờ sáng cô cũng có lớp, hơn 11 giờ mới tan, ăn mặc đơn giản chút rồi lên xe buýt tới bệnh viện.

Hôm nay bác sĩ truyền một bình đường glu-cô.

Cô ngồi trên ghế dài, nghĩ lát nữa phải ra ngoài mua một cái điện thoại di động. Giữa đầu nhìn dịch truyền bên trong, chắc phải đợi một lúc nữa. Cô cúi đầu đếm giờ, đối diện cô là một cặp mẹ con, đứa nhỏ 4, 5 tuổi gì đó, mới tiêm xong, đang được mẹ dỗ dành. Cô lẳng lặng nhìn bọn họ, cảm thấy trong lòng bình yên. Sau đó hai mẹ con kia cũng đi về.

Buổi trưa, hành lang rất yên tĩnh.

Cạnh cửa cầu thang tầng một có một người đàn ông đứng đó hút thuốc, ánh mắt anh nhìn cô. Nhìn một lúc lâu, anh dập tắt thuốc rồi đi tới, Mạnh Thịnh Nam đang cúi đầu nhìn kim truyền trên tay mình, bên tai lại vang lên giọng nói quen thuộc.

"Không phải bảo là đi một ngày thôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đột Tái Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Giọng nói kia lười biếng lại thờ ơ. Cô trở nên căng thẳng, giương mắt nhìn sang, hai tay người đàn ông đút vào túi quần, mặc áo sơ mi và quần đen, đôi mắt đen láy vẫn nhìn cô chăm chăm, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Chuyện đó..." Cô cười gượng. "Trùng hợp thật."

Người đàn ông đã đi tới gần, nghiêng người dựa vào tường ung dung nhìn cô.

"Có phải mất vài ngày nữa không?"

Ánh mắt Mạnh Thịnh Nam dời sang chỗ khác.

"Hôm nay truyền một bình nữa thì được rồi."

"Thật không?"

Giọng nói anh nhàn nhạt, cô gật đầu. Đang nói chuyện, trong phòng có bác sĩ khám bệnh đi tới. Đó là bác sĩ khám bệnh cho cô, Mạnh Thịnh Nam lên tiếng chào hỏi, bác sĩ gật đầu đi qua, chưa đi mấy bước đã quay lại nói. "Ngày mai nhớ tới sớm một chút." Nói xong biến mất tăm.

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trì Tranh khẽ liếm môi, cười nhẹ.

"Người không biết còn tưởng cậu tới đây tản bộ."

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu, không được tự nhiên, gương mặt hơi phấm hồng.

Trì Tranh đi tới. "Cậu không nhận ra trên người mình thiếu cái gì à?"

Cô đỏ mặt.

"Cái...cái gì?"

"Nghĩ lại chút đi." Anh cong môi.

Mạnh Thịnh Nam giương mắt nhìn anh một cái, lắc đầu.

Trì Tranh cười lấy điện thoại di động từ trong túi ra, lắc qua lắc lại. "Cái này thì sao?"

Cô sững sốt.

"Sao lại ở chỗ cậu?"

Trì Tranh đưa cho cô. "Cậu nói xem."

Cô ngượng ngùng nở nụ cười.

"Đánh rơi trong xe." Trì Tranh nói. "Sau này phải cẩn thận."

"Cảm ơn." Mạnh Thịnh Nam ngoan ngoãn gật đầu.

Anh nhìn cô.

"Tôi hôm qua tôi để ở trong cửa hàng, có mười mấy cuộc gọi tới nhưng không nghe, cậu xem đi."

Cô mở ra xem, đều là cuộc gọi của Thích Kiều.

"Không có chuyện gì đâu." Cô vừa cười vừa nói.

Trì Tranh nhìn thoáng qua bình truyền trên đỉnh đầu cô. "Đây là chai cuối sao?"

"Ừ."

Mạnh Thịnh Nam nhớ tới gì đó, hỏi. "Cậu không vội về cửa hàng sao?"

Trì Tranh nói. "Vội."

Cô "A?" một cái "Cô Trần không khỏe sao?"

"Không phải."

Cô yên tâm rồi. "Vậy cậu tới bệnh viện...."

Trì Tranh nhìn cô, nhàn nhạt ngẩng đầu lên.

"Trả điện thoại cho cậu."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Thế nên vừa rồi không phải trùng hợp đâu." Anh nói xong còn nở nụ cười.

"Sao cậu biết tôi ở bệnh viện?"

"Đoán."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trì Tranh buồn cười nhìn, không trêu cô nữa. Ngẩng đầu nhìn bình truyền sắp hết, anh ngồi dậy đi gọi y tá, để lại Mạnh Thịnh Nam ngồi ngây ngốc ở đó. Nhỏ xong kim, hai người đi ra bệnh viện, nhìn từ xa đã thấy xe máy anh dựng ở cổng bệnh viện.

Trong khi cô suy nghĩ xem nên nói cái gì, Trì Tranh đã bắt một chiếc taxi.

"Cậu không muốn tôi ngồi xe máy sao?"

Cô khẽ nhếch miệng, anh cười khan.

Trì Tranh mở cửa xe. "Cậu còn chưa khỏe, để lần sau đi."

Mạnh Thịnh Nam mím môi nhìn anh, không biết nói cái gì, chỉ xoay người ngồi lên taxi. Anh sải bước đi lại chỗ xe mình, cô chỉ thấy được bóng lưng của anh, cũng không biết đột nhiên lấy đúng khí ở đâu, cô mở cửa sổ thò đầu ra ngoài gọi tên anh.

"Trì Tranh."

Thân thể người đàn ông bỗng nhiên cứng đờ, chưa kịp quay đầu đã nghe cô nói.

"Cậu đi về cẩn thận."

Cô nói xong nhanh chóng thò đầu lại, nói với tài xế taxi chạy xe. Xe đã đi xa, Trì Tranh chậm rãi quay người nhìn lại. Anh mím môi nhìn theo phương hướng của chiếc xe, thò tay vào túi lấy ra một điều thuốc ngậm trong miệng nhưng vẫn chưa đốt. Ở trong xe taxi, Mạnh Thịnh Nam chậm rãi khôi phục lại tâm tình của mình, nhiều năm qua đi, gọi tên anh một lần cũng không biết là phải dùng bao nhiêu dũng khí.

"Bạn trai cháu sao?" Chú tài xế cười hỏi.

Mạnh Thịnh Nam ngẩn ra "Bạn cấp 3 à."

Đến trường học, cô về văn phòng, lúc ấy chuông vào học buổi chiều mới vừa vang lên, cô đang rảnh rỗi. Khoảng 3,4 giờ, ban giám hiệu thông báo cho giáo viên chủ nhiệm chuyển ôn tập cuối kỳ, Mạnh Thịnh Nam về lớp 8 nhắc nhở vài câu rồi đi.

Cùng lúc đó, Tiểu Lâm cũng đi ra từ lớp 9, hai người cùng nhau về phòng làm việc.

"Làm chủ nhiệm lớp cảm giác thế nào?"

Cô nói. "Tạm được."

Cô và Tiểu Lâm lại trò chuyện vài câu, sau đó Tiểu Lâm đột nhiên nói. "Sáng sớm nay có một người đàn ông tìm cô."

Mạnh Thịnh Nam sợ run lên.

"Là người lần trước đưa cô về."

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Cậu ấy nói gì?"

Tiểu Lâm cười. "Anh ta tìm tới phòng của giáo viên Tiếng Anh rồi hỏi cô ở đâu, tôi bảo cô đi bệnh viện rồi. Hôn nữa tôi còn bảo cô hơi đáng thương..."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cô cảm thấy càng ngày càng rối rắm.

Hôm đó trời xanh mây trắng, nắng nóng cháy đầu, ngẩng đầu nhìn lên là một bầu trời xanh mênh mông. Trường học bên cạnh có vô số học sinh qua lại. Bên kia đường lớn, Trì Tranh mới làm xong công việc, dựa vào xe hút thuốc.

Hút thuốc xong anh phải đi rồi.

Sau lưng anh là sạp báo, có hai cô gái mua một quyển tạp chí rồi lướt qua người anh, vừa đi vừa nói.

"Cậu xem truyện này của chị ấy chưa?"

Một cô gái lật ra trang nào đó, chỉ vào mấy chữ bên trên.

"Hôm qua mưa rồi, tớ thích nhất Thâm Hải Thiếu Niên."

"A a a." Cô gái kia kêu to. "Tớ thích nhất cái truyện này của chị ấy, nhưng mà bây giờ không tìm được trên mạng nữa."

Trì Tranh đã bước lên xe, đang muốn khởi động xe, hai cô gái kia đang vui vẻ trò chuyện, khoa tay múa chân dường như nói mãi không hết.

"Chuyện cũ là chuyện cũ cũng hay."

"Aizz." Một cô gái thở dài. "Chỉ biết chị ấy là Thư Viễn, cũng không biết đáng đáp chị ấy thế nào."

Động tác đạp chân của Trì Tranh dừng lại, hơi sững sốt. Anh liếc nhìn cuốn tạp chí trong tay hai cô gái kia, tắt máy đi tới sạp báo mua một quyển tương tự sau đó giờ ra, quét mắt tổng thể cũng không thêm nhìn kỹ, lúc thấy tên tác giả kia, ánh mắt anh khựng lại.

Điện thoại trong túi vang lên, là Sừ Kim gọi tới.

Anh nói vài câu sau đó cầm quyển tạp chí kia, ngồi lên xe rồi về cửa hàng. Sừ Kim đang ngồi trên ghế, thấy anh về đứng dậy ngay lập tức, cả người Trì Tranh đầy mồ hôi, nhét quyển tạp chí kia vào tủ kính sau đó đi vào phòng trong cởi áo ngắn tay ném qua một bên, nửa trên của anh không mặc gì, đi tới thùng nước rửa mặt qua quýt rồi tìm một cái áo tay lờ mờ màu đen mặc vào.

"Tôi nói, sao cậu lại thích mấy cái đồ này của phụ nữ chứ?"

Sừ Kim lắc lắc quyển tạp chí trong tay, nở nụ cười xấu xa. Anh ta cầm quyển tạp chí đi tới, miệng cũng chẳng nói lời nào hữu ích.

"Lo chuyện của cậu đi."

Sừ Kim đuổi người. "Không vội."

Trì Tranh hừ một cái.

"Muốn gái rồi sao?" Sừ Kim hỏi.

Trì Tranh không thêm liếc mắt nhìn anh ta, châm một điếu thuốc.

Sừ Kim cười. "Nhìn cậu như vậy tôi cá chắc mình đoán đúng 7 - 8 phần rồi."

Trì Tranh không nói gì cả, chuyên tâm hút thuốc.

"Có bạn gái sao? Cô gái kia?"

Trì Tranh miễn cưỡng liếc mắt nhìn Sừ Kim.

"Sao hôm nay cậu nhiều lời vậy?"

Sừ Kim nhướn mày. "Ôi, không dám thừa nhận sao?"

Ánh mắt Trì Tranh lạnh nhạt.

"Nhớ năm đó, cách rất xa cậu cũng có thể ngửi được mùi phụ nữ trên người cậu, tôi đây rất đồ kị."

Trì Tranh liếm môi. "Đm."

Sừ Kim cười ti tiện.

Hai người tán dóc một lúc, Sừ Kim đứng dậy đi lấy hàng, một mình Trì Tranh ngồi trong cửa hàng nhàn rỗi không có gì làm. Anh đột nhiên mở máy tính tìm cái tên đó, trừ bút danh và vài tác phẩm, cái gì cũng không có nữa, giống y hệt kết quả năm đó anh tìm kiếm. Trì Tranh sờ sờ cằm.

Anh di chuyển con chuột, ánh mắt nhìn lướt qua, ngồi trên ghế hút 4, 5 điếu thuốc lá. Trong làn khói mù, anh cau mày sờ sờ điện thoại di động gọi cho Giang Tấn một cuộc điện thoại, bên kia không trả lời.

Anh cào cào tóc vút điện thoại di động sang một bên.

Trong ấn tượng của anh, giữa tháng năm năm anh tốt nghiệp, Lục Tư Bắc tiện đường tới Giang Thành thăm Trần Tư, khi đó anh và Lục Hoài vẫn đang mở rộng hạng mục phần mềm cũng chính là thời kỳ khó khăn nhất. Nếu không phải Trần Tư đột nhiên bị bệnh, có lẽ anh vẫn còn ở Bắc Kinh chui rúc trong phòng. Hôm đó Lục Tư Bắc nhắc tới Mạnh Thịnh Nam với anh.

"Cô ấy không biết anh về?" Anh hỏi.

Lục Tư Bắc ừ một tiếng. "Anh chưa nói."

"Giận dữ sao?" Giọng Trì Tranh không mặn không nhạt.

Lục Tư Bắc khẽ cười một tiếng. "Chưa nói với cô ấy thôi."

Lúc đó Trì Tranh tựa ở trên tường, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lát sau Lục Tư Bắc đột nhiên mở miệng.

"Quyển Trầm Tư Lục kia là cậu mua?"

Nghe vậy, Trì Tranh nhún vai.

"Không phải là bên trên có ký tên sao?"

Trì Tranh. "Không biết."

Hồi lâu sau, Lục Tư Bắc nói. "Anh bên cô ấy lâu như vậy, lúc ra nước ngoài mới biết cô ấy là tác giả viết truyện."

Trì Tranh giương mắt nhìn anh, không lên tiếng.

"A Tranh, cô ấy có người mình thích."

Lục Tư Bắc cười nhạt. "Không phải anh."

Đó là lời nói cuối cùng Lục Tư Bắc nói với anh. Sau đó Trần Tư bệnh nặng, hạng mục của anh và Lục Hoài xảy ra chuyện nên anh chẳng để tâm đến chuyện gì nữa. Tới khi hết thấy đều lắng xuống mới biết có rất nhiều chuyện không thể quay về, anh và Lục Tư Bắc cũng mất đi liên lạc.

Cuộc sống phải lo nghĩ của anh khiến anh không có nhiều thời gian rảnh nghĩ tới chuyện khác.

Sau đó anh nói chuyện này với Sử Kim.

Tên kia nói. "Anh em phản bội nhau cũng là do đàn bà."

Anh cho tên kia một cước.

Dường như mãi tới khi gặp lại cô lần nữa, sau đó lại nhiều lần ngẫu nhiên gặp như vậy. Năm đó Lục Tư Bắc nói chuyện vừa gặp đã yêu anh còn giễu cợt. Bây giờ nghĩ lại... Trình Tranh châm một điếu thuốc, anh luôn có cái cảm giác không nói rõ thành lời. Bên ngoài dần tối, anh dập tắt thuốc, lại bận rộn không ngớt.

Buổi tối Trì Tranh ngủ luôn ở cửa hàng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy không đi đâu nữa, anh dính mông trên ghế tới tận trưa, mãi khi nhìn lại đã 12 rưỡi. Lúc ấy Mạnh Thịnh Nam mới đi ra khỏi bệnh viện, ngồi trên xe buýt. Tối hôm qua cô suy nghĩ miên man, không ngủ được, bây giờ đi xe cũng thấy mệt.

Lúc về trường học, Mạnh Thịnh Nam nhận được cuộc gọi từ nhà mình.

"Chị."

Mạnh Thịnh Nam dụi dụi mắt. "Tiểu Hàng."

"Lúc nào chị về?"

Cô cười. "Tối về."

Cúp điện thoại, cô tới lớp 8 sử dụng quyền lợi chủ nhiệm của mình. Cô bỗng nhiên nhớ tới mấy năm học cấp ba của mình, giáo viên chủ nhiệm của mình cũng lén lén lút lút đi cửa sau ngắm trộm mấy con quỷ tinh nghịch như thế này.

Gần 7 giờ cô mới rời khỏi trường học, tới nơi đã hơn bảy rưỡi.

Trong ngõ không có ai, cô đi dọc theo đường nhỏ vào bên trong. Có lẽ do lỗi tai quá nhạy bén nên mơ hồ nghe được âm thanh xung quanh mình, tiếng cười đùa của nam nữ, chắc là người lớn không có nhà nên đánh bạo tới nhà nhau.

Trong ánh sáng mờ mờ ấy...

Cô nhớ tới năm ấy anh ở trong lớp Văn 4.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Về nhà, Thịnh Điển đã nấu xong cơm.

Mạnh Hằng thấy cô trở về, chân nhỏ nhanh chóng chạy ra, vươn bàn tay nhỏ bé ôm lấy cô. Mạnh Thịnh Nam ôm đứa nhỏ vào trong ngực, xoa xoa đầu Mạnh Hằng, cười. "Lớn thêm chút nữa rồi, chị ôm không nổi."

Mạnh Hằng bấu môi. "Vậy để anh rề ôm."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cô xoa xoa miệng nhỏ của Mạnh Hằng. "Lắm chuyện lắm."

Đứa nhỏ kiêu ngạo hừ một tiếng, cô không nhìn được hân lên khuôn mặt nhỏ của Mạnh Hằng. Tiểu Hằng tức giận nhú mày. "Chị.."

"Hà?"

"Nam nữ thụ thụ bất thân."

"..."

"Nếu bị Trương Gia Hòa bắt gặp sẽ cười em thôi mồi."

Mạnh Thịnh Nam nín cười. "Lúc nào cũng nhắc tới Trương Gia Hòa, thích người ta?"

"Bình thường thôi." Mạnh Hằng suy nghĩ một chút.

Cô "À" một tiếng. "Bình thường hả? Vậy lúc nào dẫn về nhà chơi, giới thiệu cho chị một chút chứ?"

"Được." Mạnh Hằng không tình nguyện nói.

Mạnh Tân đứng trong phòng bếp gọi hai người vào ăn cơm. Trên bàn cơm, cô và Tiểu Hằng lại tiếp tục đùa giỡn, Thịnh Điển làm bộ lạnh mặt, hai người nhìn nhau thè lưỡi một cái sau đó cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm. Cô mới nhấp một hớp canh, điện thoại di động đã vang lên. Cô để đĩa xuống mở ra xem, là một số lạ.

"Alo?"

"Thịnh Nam?"

Cô lấy lại tinh thần. "Cô Trần?"

"Là cô." Trần Tư cười, nói.

Nói vài câu, cô cúp điện thoại quay lại bàn ăn, Thịnh Điển hỏi. "Cô Trần?"

"Vâng."

Thịnh Điển nói. "Hai năm qua chưa gặp lại cô ấy, nghe nói sức khỏe không tốt nữa."

"Vâng." Mạnh Thịnh Nam nói. "Cảm giác già hơn trước đây rất nhiều."

Thịnh Điển thở dài. "Không bận gì thì tới chơi với cô ấy chút."

Cô nhìn rau xanh trong đĩa, chậm rãi gặt đầu.

"Cô ấy mới gọi điện thoại bảo ngày mai qua ăn."

Một lát sau, Thịnh Điển đột nhiên hỏi. "Mẹ nhớ cô Trần có một người con trai, bây giờ đang làm gì?"

Cô xoa xoa mặt. "Chuyện này con cũng không rõ lắm."

"Tính toán một chút." Thịnh Điền nghiêm túc suy nghĩ. "Hắn là không lớn hơn con bao nhiêu."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trong TV ngoài phòng khách, trên kênh truyền hình trung ương đang chiếu một bộ phim hot, Lý Vân Long hô hào kêu nã pháo. Mạnh Tân thích nhất là đoạn này, bưng bát com chạy ra ngoài xem. Lực chú ý của Thịnh Điền lập tức dời sang Mạnh Tân, nói Mạnh Tân vài câu. Mạnh Thịnh Nam thờ phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc ấy, Trì Tranh mới vừa làm xong việc, tùy tiện ăn mấy miếng com.

Anh dựa vào cửa hút thuốc.

Sử Kim lái xe qua đây, cầm 4 chai bia đi vào trong tiệm, Trì Tranh liếc mắt nhìn, rút một hơi thuốc lá rồi hỏi. "Chuyện gì mà vui đến vậy?"

"Anh em hôm nay nhận được đơn hàng lớn." Sử Kim cười, giơ tay ra. "Kiếm nhiều hơn hôm qua."

"Có tiền đồ." Trì Tranh cười,

Sử Kim nhún vai. "Không còn cách nào nữa, ai bảo cậu không làm, anh em vẫn chờ cơ hội lẫn lộn với cậu."

Trì Tranh không lên tiếng, đầu lưỡi đá đá vào má, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó đập tắt thuốc, cầm một chai bia cắn nắp chai ra sau đó ngẩng đầu uống hết nửa chai. Anh tựa vào cửa kính, lấy tay lau miệng một cách qua quýt.

"Là anh em đây lắm mồm rồi." Sử Kim tự phạt, ngửa đầu uống một chai.

Trong cửa hàng vẫn yên tĩnh, hồi lâu sau, Trì Tranh lại châm một điếu thuốc, anh rút mạnh vài hơi rồi nhả khói ra sau đó kẹp điếu thuốc ở giữa ngón tay, hai cánh tay lười biếng khoát lên học tủ, khói thuốc vờn quanh, Trì Tranh neho mắt lại.

"Xin lỗi." Anh nói.

Sau đó anh thờ ơ hất một hơi rồi uống hết nửa chai còn lại.

Sử Kim "Này" một tiếng. "Anh em nhà mình..."

"Đm."

Trì Tranh hừ một tiếng, bật cười. Anh dựa vào ngăn tủ hút thuốc, điện thoại di động vang lên. Trần Tư gọi điện báo trưa mai anh về nhà một chuyến, anh đồng ý. Sử Kim nghe được, cười hỏi. "Gần đây đi hay gọi điện cho cậu, chắc sẽ không nói chuyện vợ con chứ?"

Đối phương khựng lại một chút rồi nở nụ cười nhẹ.

"Đúng thế đấy."

Sử Kim "A" một cái. "Gặp rồi sao?"

Trì Tranh nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

"Ngoại hình thế nào?"

"Tạm được."

Anh gầy tàn khói một cái, nhớ tới nụ cười của cô gái kia.

Sử Kim chửi một tiếng. "Cậu bảo tạm được à? Có ý với người ta rồi phải không?"

Trì Tranh nhếch mép cười.

Sử Kim nhớ tới gì đó, hỏi. "Cô gái kia đâu?"

"Ai?"

"Hừ, cô gái đánh rơi điện thoại trong xe ấy."

Trì Tranh liếc mắt nhìn Sử Kim.

"Thì sao?"

Sử Kim cười. "Nếu cậu có người khác rồi thì nhường cho tôi đi."

Trì Tranh nhú mảy.

"Cậu có phương thức liên lạc của cô ấy không?"

"Không có."

Anh nói.

"Không phải chứ." Sừ Kim hoảng sợ. "Tôi nói này, cô gái ấy cũng tốt lắm mà."

Trì Tranh liếc mắt nhìn, liếm môi.

"Cậu đừng tơ tưởng tới cô ấy."

Sừ Kim "..."

Buổi tối trong cửa hàng không còn ai tới, Sừ Kim ngồi tới 10 giờ lái xe rời khỏi đây, trước khi đi còn ôm một bụng tiếu nuối. Trì Tranh đóng cửa lại, cởi áo tay lờ trên người, rửa mặt rồi lên giường đi ngủ. Ánh trăng len vào cửa sổ, chiếu xuống gương mặt của người đàn ông.

9 rưỡi hôm sau, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu.

Mạnh Thịnh Nam ăn sáng ở nhà xong, ăn mặc đơn giản chút rồi tới nhà Trần Tư, lúc đi Thịnh Điền có làm canh bò câu cho cô đem đi. Cô khom lưng đôi giày, tiện tay đặt canh lên tủ giày, lúc ra cửa Thích Kiều gọi điện thoại tới làm cô quên bống đi.

Lúc ngồi trên xe buýt mới nhớ ra, tự trách bản thân.

Sau đó cô xuống xe, tới cửa hàng cạnh tiểu khu mua chút hoa quả rồi mới đi vào, trước cổng vẫn còn cái đài phun nước kia, bên cạnh còn đặt một chậu hoa cúc nhỏ. Cô đi chậm chậm vào trong, nhớ lại những nỗi nhớ, tâm tư của mình dần xuống đáy lòng trong những năm tháng ấy, không khỏi thán phục bản thân.

Lúc vào nhà, trong phòng khách chỉ có mình Trần Tư.

Trần Tư nhiệt tình, "Tối là được rồi, còn mang mấy thứ này làm gì."

Cô ngượng ngùng.

"Sau này thường xuyên tới đây chơi đi, không cần mang đồ tới đâu."

Cô cười cười, "vâng" một tiếng.

Nói rồi Trần Tư kéo cô ngồi xuống salon, bên trong nhà bếp là một di chừng 50 tuổi, Trần Tư bảo gọi là di Dương là được, Mạnh Thịnh nam nở nụ cười lên tiếng chào hỏi. Trần Tư lại nói. "Di Dương, hôm nay A Tranh cũng về, nấu thêm vài món nữa."

Nghe tên anh, Mạnh Thịnh Nam sững sốt.

Di Dương đang ở trong bếp, Trần Tư cười nói. "Em ngồi đây đi, cô đi vào nhìn một chút."

Mạnh Thịnh Nam sao ngồi yên được. "Em cũng đi giúp."

Ở trong bếp, cô đang rửa rau.

Trần Tư vừa đánh trứng gà vừa thảm than. "Thời gian trôi qua nhanh thật, lúc ấy em chỉ mới 16, 17 tuổi, bây giờ đã 24 tuổi rồi."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu nói vâng.

Di Dương và Trần Tư liếc nhìn nhau nở nụ cười. Bên ngoài có tiếng xe mô tô, trong lòng Mạnh Thịnh Nam hơi căng thẳng, di Dương bảo nhất định là A Tranh về rồi. Chưa tới mấy phút, có người đẩy cửa đi vào, cô chưa quay đầu lại, giọng nói kia đã vang lên.

"Sao lại tới phòng bếp?"

Trần Tư nói. "Về rồi sao?"

"Vâng."

Trì Tranh lại chào di Dương một tiếng, liếc nhìn bóng lưng cô gái đứng bên cạnh. Mạnh Thịnh Nam chậm rãi quay đầu lại, không biết nên dùng biểu cảm gì nhìn anh. Trì Tranh nhún mảy hỏi. "Tối đây khi nào?"

Cô nói. "Vừa mới tới."

Trần Dương liếc nhìn di Dương, kéo Mạnh Thịnh Nam ra cửa phòng bếp, đẩy hai thanh niên ra ngoài.

"Ra phòng khách nói chuyện đi, cơm chín mẹ gọi hai người."

Trì Tranh nhìn cô một cái. "Ngồi bên kia đi."

Trên ghế salon, cô cảm thấy không được tự nhiên.

"Khỏi cảm cúm rồi?" Trì Tranh hỏi.

"Ừ."

Trì Tranh ngồi trên salon, làm như không có chuyện gì xảy ra, hỏi. "Lúc cậu học trung học Giang Thành, cậu ở lớp nào?"

Mạnh Thịnh Nam giật mình. "Lớp Văn 4."

"Thật không?"

Ánh mắt Trì Tranh hơi tối, nói. "Nghe Lục Tư Bắc nói bình thường cậu hay viết tiểu thuyết sao?"

Mạnh Thịnh Nam lên tiếng trả lời, cười cười. "Không có gì, viết vớ vẩn thôi."

"Tôi không nói tới chuyện này."

"Hà?"

Trì Tranh nói. "Có đăng bài không?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cô vuốt tóc bên tai, không trả lời vấn đề đó. "Chỉ tùy tiện viết thôi."

Trì Tranh giương mắt. "Bút danh cậu là gì?"

"..."

Cô đang do dự, Trần Tư đứng trong phòng bếp đã gọi hai người vào ăn cơm. Cô vội vàng đứng lên, mượn cớ đi giúp Trần Tư rồi vội vàng đi vào phòng bếp, không thêm liếc mắt nhìn anh một cái. Trì Tranh nhìn bóng lưng gầy của cô, khóe miệng cong lên, sờ lỗ mũi một cái.

Trên bàn cơm, di Dương và Trần Tư ngồi đối diện nhau.

Trì Tranh ngồi bên cạnh cô, mùi hương của anh ngập tràn mũi cô, Mạnh Thịnh Nam không ăn ngon. Trần Tư cười trò chuyện cùng cô, Mạnh Thịnh Nam nói vài câu. Trần Tư hỏi cô tại sao lại đổi ngành, cô suy nghĩ một chút, nói. "Em muốn về Giang Thành làm cô giáo."

Động tác gấp thức ăn của người đàn ông ngồi cạnh cô hơi khựng lại.

"Coi như không tệ, bây giờ mẹ em còn dạy học không?"

Cô lắc đầu. "Mẹ em ở nhà."

"Nhiều năm như thế, cũng nên nghỉ ngơi rồi." Trần Tư nói.

Cô cười cười.

Đang nói chuyện, điện thoại di động của Trì Tranh bỗng nhiên kêu lên, cô dừng lại, nhìn thoáng qua, người đàn ông khẽ nhủ mày, nói vài câu rồi cúp điện thoại.

"Sao vậy?" Trần Tư hỏi.

Trì Tranh. "Chuyện nhỏ thôi."

"Ăn xong thì đi."

Trì Tranh nhàn nhạt nói. "Không sao đâu, mọi người cứ ăn đi."

Nói xong ăn thêm vài miếng nữa rồi đặt đũa xuống, xoay người đi ra cửa. Anh đi tới cửa, khẽ quay đầu nhìn Mạnh Thịnh Nam một cái.

"Chờ buổi chiều tôi về tôi đưa cậu về."

Khuôn mặt nhỏ của Mạnh Thịnh Nam nóng lên, nhìn bóng lưng đã đi xa của anh, nghe tiếng xe mô tô từ từ biến mất. Sau đó, cô giúp Trần Tư rửa bát, xong việc lại bị Trần Tư kéo ra ngoài sân nói chuyện phiếm.

Thấm thoát đã tới 3 giờ chiều.

Trần Tư hỏi cô. "Bây giờ còn đánh ghita không?"

Cô cười. "Ít lắm ạ."

"Bây giờ thử được không?"

Trần Tư lấy đàn ghita trong nhà ra, vẫn là cây đàn mà cô thấy năm 16, 17 tuổi. Dưới tán cây, Trần Tư đưa ghita cho cô, Mạnh Thịnh Nam ngồi ở trên ghế, mũi chân chọc chọc xuống mặt đất, cô hỏi Trần Tư. "Cô muốn nghe bài gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30-2

"Thư tình của Trương Học Hữu đi." Trần Tư dịu dàng nói.

Trần Tư vừa nói xong, Mạnh Thịnh Nam bắt đầu đàn.

Lúc quay về, Trì Tranh thấy dưới cây hòe lớn, cô gái đang cúi đầu, ngón tay khẽ gảy đàn ghita, anh không tới gần, cứ đứng đó nhìn cô. Tiếng đàn ghita truyền tới, anh cứ đứng nhìn như vậy, sau đó châm một điếu thuốc, ánh mắt vẫn dính chặt vào cô.

Cô đàn xong một bài, ngẩng đầu, hơi sững sốt khi thấy anh.

Trì Tranh vút điếu thuốc xuống đất đi tới, Trần Tư quay về phòng, trong sân chỉ còn lại hai người, Mạnh Thịnh nam cầm đàn ghita đứng lên, cô nhìn anh một cái rồi lại cúi mắt xuống.

"Chuyện đó... Tôi cầm đàn ghita vào cho cô Trần đây."

Anh đứng phía sau nhìn cô lắc đầu bật cười. Mạnh Thịnh Nam đi vào nói với Trần Tư mình muốn về, đúng lúc Trì Tranh cũng tới đây.

"Bây giờ?" Anh hỏi.

Cô gật đầu. "Không cần..."

"Tôi đưa em về." Anh ngắt lời cô. "Đi thôi."

Trần Tư nhìn thấy hai người đi ra khỏi cửa, nở nụ cười.

Lúc ấy ánh mặt trời đã không còn gắt nữa, cô ngồi phía sau mô tô, Trì Tranh ngồi phía trước, ở trên xe, gió thổi qua, anh mở miệng hỏi. "Nhà ở đâu?"

Mạnh Thịnh Nam chợt nói. "Phong Thủy Đài."

"Hả?"

Cô cho là anh không nghe rõ, tăng thêm âm lượng. "Phong Thủy Đài."

Khóe miệng Trì Tranh khẽ nhếch lên. "Cái gì?"

Mạnh Thịnh Nam. "Phong - Thủy - Đài."

Trì Tranh cười, hai mươi phút sau đã dừng xe trước đầu hẻm nhà cô. Mạnh Thịnh Nam xuống xe, vuốt vuốt lại tóc. Bên đường không có ai, đám con nít đang chơi trong ngõ, cô nói tiếng cảm ơn đang muốn đi đột nhiên nghĩ tới canh bò câu Thịnh Điền làm.

"Cậu chờ chút."

Cô nói xong chạy vào ngõ hẻm.

Trì Tranh không biết ý cô là gì, nhìn chăm chăm bóng lưng cô. Hôm nay cô mặc váy trắng đến gối, lúc chạy làn váy hơi tung bay. Anh như thấy được thời gian ngưng lại, thế giới đột nhiên yên tĩnh. Lúc cô đi ra trong tay còn cầm cái cặp lồng nhỏ, tới gần anh.

"Gì đây?" Anh hỏi.

"Lúc trưa mẹ tôi nấu canh cho cô Trần bồi bổ thân thể, nhưng lúc đi..." Mạnh Thịnh Nam dừng lại, đỏ mặt. "quên mất."

Anh giương mắt nhìn cô.

Mấy đứa nhỏ phía sau chạy tới gần đây, không biết là cánh tay ai va vào lưng cô, Mạnh Thịnh nam không phản ứng kịp, tay còn ôm cặp lồng, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, lao đảo một cái.

Trì Tranh nhanh tay lẹ mắt một tay ôm eo mô một tay cầm lấy cặp lồng.

Chỉ một giây.

Môi cô đáp xuống má phải anh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Trong nháy mắt, làn da xù xì ẩm áp kia làm cho cả người cô sợ run.

"Có bị sao không?"

Trì Tranh nhẹ giọng hỏi, buông bàn tay đang ôm hông cô ra. Mùi thuốc lá nhân nhật lan tràn ra, hơi thở của anh kề cận ngay bên cô. Mạnh Thịnh Nam mím chặt môi, ánh mắt dời sang chỗ khác, đứng thẳng người lại. Cô cúi đầu nín chặt góc váy, anh thoáng nhìn xuống dưới rồi ngẩng đầu nhìn cô.

"Mạnh Thịnh Nam?"

Cô sững sờ, nâng mắt nhìn anh.

"Cái đó..." Nói lấp bắp.

Anh mặt không biến sắc yên lặng nhìn cô.

"Tôi...đi về trước. Cậu nhớ hâm lại cho cô Trần uống, mới lấy ra từ trong tủ lạnh." Cô chỉ chỉ cặp lồng trong tay anh, nói xong xoay người rời đi. Anh không lên tiếng, ánh mắt thâm trầm nhìn cô, cô vừa đi một bước đã quay đầu lại. "Cái đó...cậu, đi đường cẩn thận."

Khóe miệng Trì Tranh nhếch lên nhìn cô đi xa.

Ánh mắt rời chiếu vào ngõ hẹp, đậu trên bóng lưng cô gái. Anh nhìn cô một lúc lâu rồi mới chạy xe đi. Lúc nghe được tiếng động cơ, Mạnh Thịnh Nam vừa mới mở cửa ra, cô thở phào nhẹ nhõm ngó nhìn đầu ngõ đã không còn ai, không đành lòng.

Thịnh Điển đang ngồi trong sân đan áo len, nghe tiếng nhìn sang.

"Sao vậy?"

Cô đóng cửa lại, đi tới cạnh Thịnh Điển.

"Không có gì ạ, Tiểu Hàng đâu?"

"Cha con dắt đi chơi rồi."

Thịnh Điển cúi đầu đan một đường, lại hỏi. "Cô Trần vẫn ổn chứ?"

"Ồn ạ."

Cô đến gần bùng ghê lại ngồi cạnh Thịnh Điền, đặt cằm lên đầu gối nhìn mặt trời. Có gió thổi qua, tóc bên tai cô khẽ bay. Cô thở dài một hơi, đầu óc hỗn loạn, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt cô, ấm áp mà mềm mại.

"Gần đây ở trường có bạn không?"

Bàn tay đang đan áo lông của Thịnh Điền dừng lại, xoa xoa tóc cô.

Cô rầu rĩ "có" một tiếng.

"Lúc nào thì được nghỉ?"

"Cuối tháng ạ."

Thịnh Điền thở dài. "Nghỉ hè thì dẫn Tiểu Hàng đi vòng vòng giải sầu chút."

"Mẹ."

"Hà?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn chăm chăm mặt đất, Thịnh Điền nhẹ vỗ về tấm lưng của cô. Năm đó cô không làm báo chí nữa, về lại Giang Thành, Thịnh Điền nhìn cô sau đó rơi nước mắt, khi đó Thịnh Điền cũng giống như vậy, xoa xoa tóc cô.

"Mệt mỏi thì nói với mẹ một câu."

"Vâng."

Thịnh Điền mỉm cười.

"Lớn rồi thì không quan tâm mẹ nữa."

Mạnh Thịnh Nam hít sâu một hơi, cũng cười. Chàng vạng tối cô đã đi ngủ rồi. Trong phòng có đèn ngủ, bên ngoài có ánh trăng phủ kín giường. Trong ngõ hẹp có gió thổi qua, radio vang lên, là Trần Tiểu Xuân đang hát Ký ức độc nhất vô nhị, cô ôm gối ngủ say.

Đêm khuya Giang Thành, xa hoa trụy lạc.

Trong cửa hàng sửa chữa, cạnh bàn bật một chiếc đèn bàn, nửa trên Trình Tranh không mặc gì, dựa vào ghế hút thuốc. Lúc ấy đã 2, 3 giờ sáng, xung quanh khói mù mịt. Trông mặt anh liếc nhìn bên dưới đang ngẩng cao đầu, nhớ tới giấc mộng xuân kia.

"Mạnh Thịnh Nam."

Anh nhẹ giọng lắm bầm, phiền não vò đầu, nheo mắt lại rít một hơi thuốc rồi nhả khói ra. Ánh đèn bàn mờ nhạt, thứ cứng rắn kia vẫn chưa có dấu hiệu mềm đi, cảnh trong mơ vô cùng chân thực, chân thực đến nỗi anh cảm nhận được tiếng rên rĩ, thở dốc của cô ngay gần bên tai mình.

"Mẹ kiếp."

Anh thảm máng một tiếng, dụi thuốc vào gạt tàn.

Điện thoại di động để trên bàn đột nhiên sáng lên, anh không nhìn được quét mắt nhìn qua, là một dãy 7 số xa lạ, tiếng chuông reo 4, 5 lần Trì Tranh mới nghe.

"Đoán xem anh em đang ở đâu?"

Bên kia rất ồn, giọng Giang Tấn rất lớn.

"Con mẹ nó, cậu biết mấy giờ rồi không?" Trì Tranh cắn chặt răng.

Giang Tấn nhướn mày.

"Anh em, có nhớ thời huy hoàng cùng nhau đập bàn phím không?"

Trì Tranh hừ một tiếng.

"Mẹ nó, đừng nói nhảm, tôi có việc hỏi cậu."

Giang Tấn đang ở La Habana, nuốt nuốt nước bọt, giọng nói nghiêm túc.

"Chuyện gì?"

Trì Tranh móc một điều thuốc trong hộp thuốc trên bàn rồi bỏ vào trong miệng, cầm bật lửa châm sau đó ném về trên bàn. Anh trầm ngâm một hồi mới hỏi.

"Tôi nhớ năm đó cậu tham gia cuộc thi viết phải không?"

"Đúng vậy, sao?"

Trì Tranh cắn thuốc lá, âm thanh mờ hồ.

"Trong đó có cô gái nào tên Thư Viễn không?"

Giang Tấn hơi khựng lại.

"Hỏi chuyện này làm gì?"

"Không biết thì thôi."

Anh làm bộ tắt máy, Giang Tấn ở bên kia rống lên. "Đừng mà."

"Nói." Anh nhàn nhạt.

Giang Tấn nở nụ cười. "Bây giờ cậu nhắc tới làm tôi nhớ tới em gái nuôi của tôi."

Trì Tranh nhú mày.

"Nói với cậu một chuyện, em gái nuôi tôi cũng là người Giang Thành."

Người đàn ông híp mắt lại.

"Họ Trì kia, cậu không có hứng thú với em gái nuôi tôi chứ?"

"Con mẹ nó, cậu..."

Trì Tranh bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nuốt lại lời nói của mình.

"Cậu nói cái gì?"

Đầu bên kia đã không còn âm thanh nào nữa, anh vội cúi đầu nhìn di động, cuộc gọi đã kết thúc rồi. Chờ anh gọi lại bên kia cũng không nghe nữa, Trì Tranh lạnh mặt vút điện thoại di động qua một bên, nhớ tới có mấy lần Giang Tấn gọi điện thoại trước mặt đám bọn họ, lúc đó ai mà nghĩ tới cô "em gái nuôi" bên kia của Giang Tấn lại có quan hệ sâu sắc với anh như vậy. Anh suy đoán, thăm dò, nói bóng nói gió, mặc dù sớm phát hiện nhưng lại cảm thấy phiền muộn.

"Mạnh Thịnh Nam."

Anh nỉ non một tiếng, cau mày mở máy vi tính ra tìm cái tên Thư Viễn một lần nữa, có mấy câu chuyện đã được đăng tải cách đây một, hai năm rồi, trừ chuyện đó ra cũng không thu hoạch được gì nữa. Nghĩ đầy mấy năm nay tác phẩm cô viết không được xuất bản nữa, đầu Trì Tranh lại thấy tê dại.

Ngoài cửa sổ, ánh bình minh đã dần lộ dạng.

Ngày hôm đó, Mạnh Thịnh Nam giải quyết bữa trưa xong rồi tới trường học, một mình cô ngồi trên xe buýt nhìn xe cộ tấp nập bên ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng còn có học sinh đạp xe đạp chạy qua, dường như chuyện cô học trung học chỉ mới là chuyện hôm qua.

Cô yên lặng.

Cô rút điện thoại trong túi ra, muốn gọi một cuộc điện thoại cho Thích Kiều, bên kia hình như đang bận, giọng nói rất nhỏ. Cô không quấy rầy nữa, vội vã tắt đi, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên đường xuất hiện một người phụ nữ ôm bé gái, vóc người hơi mập, tóc hơi rối, cúi đầu đi mau.

Rõ ràng là đang khóc.

Lúc cô nhìn sang, xe buýt đã quẹo vào ngõ, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy hơi đau lòng, nhớ năm đó khi lần đầu nhìn thấy Niếp Tĩnh, cô nàng thất bím đuôi ngựa chăm chú đọc sách, bây giờ nhìn lại chỉ có thể thờ dài. Chuyện tương lai không ai đoán được, lần trước gặp lại Niếp Tĩnh, cô về nhà kể cho Thịnh Điền nghe.

Thịnh Điền thờ dài. "Đường đều là tự mình đi, chẳng trách ai được."

Bầu trời hình như muốn mưa.

Lúc cô tới trường học đã 3 giờ chiều, lúc tới chung cư tình cờ gặp Tiểu Lâm. Cô nàng 25, 26 tuổi bị tình yêu cảm hóa, mặc váy ngắn đi giày cao gót, vẻ mặt xinh đẹp. Cô tới gần thăm dò cười hỏi. "Bạn trai đi rồi sao?"

"Mới đi." Tiểu Lâm mấp máy môi. "Sao hôm nay cô tới sớm thế?"

Cô gật đầu. "Rảnh rồi nên đi sớm."

"Buổi chiều không đi ra ngoài chơi sao?" Tiểu Lâm lại hỏi.

"À không, sao vậy?"

Tiểu Lâm xua tay một cái cảm thấy cái túi đồ lớn lên.

"Đi tới phòng tôi thôi."

Cô giật mình, cười, nói. "Được."

Chung cư của giáo viên đều được bố trí giống nhau, phòng Tiểu Lâm ở tầng 4, trong phòng tất cả đều là búp bê, quả thật có tâm hồn thiếu nữ. Cô ngồi trên ghế salon, cô nàng thay một bộ đồ đi ra cho cô góp ý.

"Cái này thế nào?"

Cô nhìn váy, màu trắng là màu chủ đạo, có thêm một ít màu lam ở dưới, đơn giản lại trang nhã.

"Rất đẹp."

Tiểu Lâm cười, đi vào thay đổi một bộ đồ nữa rồi đi ra.

"Cái này thì sao?"

Mạnh Thịnh Nam cho ý kiến đúng trọng tâm. "Tôi thấy phải trả lại bộ thứ nhất thôi."

"Thật?"

"Ừ."

Tiểu Lâm dọn dẹp xong ngồi trên salon nói chuyện phiếm với cô.

"Anh ấy mua cho cô sao?" Mạnh Thịnh Nam hỏi thăm.

"Ừm." Tiểu Lâm gật đầu. "Anh ấy dự định cuối tuần sau sẽ dẫn tôi đi gặp mẹ anh ấy, cô cảm thấy tôi nên mặc đồ bảo thủ hay là đồ thời thượng thì tốt hơn?"

Nghe vậy, Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười.

"Cái này cô phải hỏi anh ấy, nhưng tôi nghĩ cô mặc gì anh ấy cũng thấy đẹp."

Tiểu Lâm nở nụ cười.

"Anh ấy không biết chọn đâu, cái váy này là tôi nhìn trúng nên anh ấy mới mua."

Hai người chưa nói chuyện được bao lâu ở bên ngoài đã mưa xối xả, Mạnh Thịnh Nam giương mắt nhìn ra ngoài, nhớ tới trên sân thượng còn mấy bộ quần áo chưa lấy vào, vội vào chào tạm biệt Tiểu Lâm rồi về tầng 7. Sau đó một mình cô ngồi trong phòng đọc sách, nghe tiếng mưa rơi.

6 giờ tối, mưa như trút nước, vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Cô mệt mỏi đi tới nhà bếp nấu một bát cháo ăn. Buổi tối ngủ rồi lại tỉnh, mờ mịt vì tính ra viết câu chuyện gần đây cô đang viết. Mưa tạnh rồi, cô tìm tài liệu bối cảnh trong truyện, lật tới nửa quyển Hồng Lâu Mộng. Khi còn bé, cô vẫn cho rằng Tào Tuyết Cần là nữ, sau này mới biết không phải. Rất nhiều năm trước, Trương Ái Linh từng nói, cuộc sống có ba cái hận.

Một là hận hải đường không hương

Hai là hận cá có nhiều xương

Ba là hận Hồng Lâu Mộng vẫn chưa xong.

Cũng chẳng biết tại sao nghĩ như thế, cô khép sách lại đi ngủ. Sáng hôm sau cô vẫn lên lớp như thường, mấy ngày nay rảnh rỗi, cứ theo lẽ thường dạy học rồi về phòng làm việc nói chuyện với mấy giáo viên khác. Bởi vì trong số các giáo viên chỉ có mình cô và Tiểu Lâm vẫn chưa cưới nên trở thành

trọng tâm câu chuyện, thậm chí có giáo viên còn giới thiệu đối tượng cho cô, cô bắt đầu đi từ chối.

Hôm đó đang soạn giáo án, vài giáo viên nhắc cô.

"Tiểu Mạnh, còn hai năm nữa thôi, sớm kiếm đối tượng đi là vừa."

Cô cười cười. "Aizz."

"Có thích ai hay không?"

Cô đang định nói lại thấy một giáo viên và một học sinh nam đi vào cửa, mấy giáo viên ngừng nói chuyện, đồng loạt đánh mắt nhìn sang. Học sinh kia 13, 14 tuổi cúi đầu đi theo giáo viên vào văn phòng. Nghe được vài lời, hình như là học sinh kia đánh lộn, giáo viên dạy dỗ vài câu rồi cho cậu ta về phòng học, chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng.

"Cha mẹ mặc kệ, ngày nào nó cũng đánh nhau."

Một giáo viên khác thở dài.

"Bây giờ lũ trẻ rất khó quản."

Cô cúi đầu viết giáo án, lại nghe nói.

"Lớp tôi có mấy đứa nhỏ mồ côi cha, thực sự rất thương tâm."

"Aizz."

Cô dừng bút, lại nhớ tới người kia. Thờ thiếu thời, bao nhiêu yêu thương rung động và cẩn thận từng li từng tí, cho đến bây giờ lại nổi cơn sóng lớn. Cái chạm nhẹ vào chiều thứ bảy kia vẫn đủ khiến cô khó ngủ được, Mạnh Thịnh Nam bó tay, không biết mình nên làm gì. Điện thoại trong túi vang lên âm thanh, cô lấy ra, trong điện thoại xuất hiện một dòng tin nhắn ngắn.

Giang Tấn viết, anh nói với em chuyện hôn nhân này.

Cô cười, trả lời. Không cần đâu.

Lúc ấy đã giữa tháng sáu, học sinh cũng sắp tốt nghiệp rồi. Ngày 21 tháng 6 học sinh bắt đầu thi đại học vì vậy toàn trường được nghỉ. Chuyện trong trường cũng đã xong hết, cô vừa ngồi lên xe đã nhận được điện thoại của Tiểu Hằng, lúc tới cửa Phong Thủy Đài, từ xa đã thấy Mạnh Tân ôm Tiểu Hằng đứng đó.

"Chị."

Tiểu Hằng thoát khỏi lồng ngực Mạnh Tân giờ hai tay ôm cô.

"Nhớ chị?"

Tiểu Hằng nhướn mày lên. "Tuần trước chị không mang em đi ra ngoài chơi."

Cô cọ cọ mũi đứa nhỏ.

"Bây giờ đi được không?"

Mạnh Hằng bấu môi. "Được."

Hai người chào Mạnh Tân rồi đi xe tới trung tâm thành phố, Mạnh Hằng lôi kéo cô chạy loạn trong trung tâm thương mại, chơi mệt, đứa nhỏ nằm trên đùi cô nghỉ một lát. Tối khoảng 4 giờ, cô kéo tay Mạnh Hằng đi ra ngoài trung tâm thương mại.

Đứa nhỏ đột nhiên nói. "Chị, em muốn hát một bài."

"Hát?" Cô không phản ứng kịp.

"Hamburger, Hamburger..."

Đứa nhỏ hát lên, Mạnh Thịnh Nam nín cười sờ sờ bụng nhỏ của Mạnh Hằng.

"Em muốn ăn?"

Mạnh Hằng xấu hổ nhếch miệng, cô nở nụ cười.

Dọc đường chỗ nào cũng có quán ăn, cô mang đứa nhỏ tới quán KFC bên cạnh. Liếc mắt nhìn sang, bên trong đều là cha mẹ và con cái, Mạnh Hằng rất

nhánh đã tìm được một chỗ ngồi trống, gọi cô đi qua. Cô gọi một cái Hamburger và bánh kem, chăm chú nhìn Mạnh Hằng. TV gắn trên tường đang phát hoạt hình chuột Mickey.

Mạnh Hằng nhìn chăm chú, trong miệng đều là đồ ăn.

Cô cầm khăn lau miệng cho đứa nhỏ, Mạnh Hằng chỉ vào TV nói. "Chị, em cũng muốn chơi cái kia."

Cô nhìn theo hướng Mạnh Hằng chỉ, trên màn hình đang chiếu một trò chơi tranh bá.

"Em nhỏ như thế chơi sao được?" Cô quay đầu lại, hỏi.

Mạnh Hằng ngoác miệng ra. "Chị dạy em chơi, không được sao?"

"Chị không biết chơi." Cô chưa chơi lần nào.

Mạnh Hằng thở dài. "Chị."

"Hà?"

"Sao giờ lại thế? OUT."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cô trợn mắt nhìn con quỷ nhỏ trước mặt, buồn cười không biết mở miệng làm sao. Những lời này học được của Thích Kiều đây mà, cô xoa xoa mái tóc của đứa nhỏ đang nhăn mặt, trên đỉnh đầu bỗng nhiên có ai đó cười nhẹ, gò má cô nóng ran.

"Anh dạy em chơi."

Người kia nói.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Trì Tranh nói rồi ngồi xuống bên cạnh Mạnh Hằng, cô sừng sốt.

"Muốn chơi trò nào?" Anh hỏi Mạnh Hằng.

Đứa nhỏ nhìn Trì Tranh rồi lại nhìn Mạnh Thịnh Nam.

"Chị."

Cô lấy lại tinh thần, Tiểu Hằng nhếch miệng hỏi. "Em có thể chơi không?"

Trì Tranh cũng nhìn qua.

"Có được không?" Anh hỏi.

Cô chưa kịp mở miệng Trì Tranh đã nhìn về phía Mạnh Hằng.

"Chị em bảo được."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Sau đó Trì Tranh móc điện thoại di động từ trong túi ra chỉ chỉ trò chơi. Anh vừa nói vừa dạy đứa nhỏ chơi, một lớn một nhỏ nhanh chóng tập trung tinh thần chiến đấu. Mạnh Thịnh Nam không biết đây là cảm xúc gì, anh lại làm như chẳng có chuyện gì xảy ra. Cô thở dài, chống cằm lên nhìn hai người đang chơi game phía đối diện.

Dường như Mạnh Hằng rất chăm chú. "Nó sắp bắt được em rồi, làm sao bây giờ?"

"Làm vậy này."

Trì Tranh nắm bàn tay nhỏ bé, di chuyển trái phải trên màn hình di động. "Đứng bên trái cánh cửa này rồi đánh úp từ phía sau."

"Anh."

"Hà?"

"Đánh úp là gì?"

Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn Mạnh Hằng, cười.

Trì Tranh liếm liếm môi dưới. "Là..."

Anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mạnh Thịnh Nam, nở nụ cười bốn cọt.

"Chị, giải thích chút đi."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Mạnh Hằng cũng nhìn cô. "Chị."

Cô nhìn thoáng qua một lớn một nhỏ đang nhìn mình chăm chăm, hắng giọng một cái.

"Chính là xuất kỳ bất ý (hành động khi người khác không đề phòng)." Cô đang suy nghĩ từ gì đó. "Là tấn công ấy."

"Chị."

"Hà?"

"Xuân kỳ bất ý là gì?"

Một tay Trì Tranh khoác lên vai Mạnh Hằng, một tay gõ gõ mặt bàn, ánh mắt rất trầm.

"Xuân kỳ bất ý là..."

Cô né tránh ánh mắt nóng rực của anh, nhìn Tiểu Hằng.

"Thừa dịp người khác không chú ý..."

Lời còn chưa dứt, cô cảm thấy cái cổ mình hơi ẩm áp, cả người run lên. Vừa nhác mắt đã thấy Mạnh Hằng cười khanh khách, Trì Tranh xoa xoa lòng bàn tay. Anh nhìn cô một cái, hơi nghiêng đầu nói với Tiểu Hằng. "Đây là xuân kỳ bất ý."

Mạnh Thịnh Nam xui xẻo. "..."

Mạnh Hằng càng vui vẻ hơn. "hNh."

"Hà?"

"Em thấy anh khá quen."

Trì Tranh xoa xoa tóc đứa nhỏ. "Thật không?"

Mạnh Hằng gật mạnh đầu.

"Anh cũng thế."

Ánh mắt Mạnh Hằng sáng rực. "Thật không?"

Trì Tranh cười. "Ừ."

Mạnh Thịnh Nam bỗng nhiên cảm thấy mình giống như người thừa, một câu cũng không chen vào được. Cô giương mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, chốc chốc mới ngo sang Mạnh Hằng. Trì Tranh đang ngược mắt nhìn cô, Mạnh Thịnh Nam giật mình vội vàng né tránh ánh mắt của anh. Tựa như tìm cọng cỏ cứu mạng, cô nảy ra một chuyện trong đầu, hỏi Mạnh Hằng.

"Chiều nay em không cần đi nhà trẻ sao?"

Mạnh Hằng đang chơi trò chơi, không thềm ngẩng đầu.

"Chị, bây giờ chị hỏi có trễ quá hay không?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trì Tranh buồn cười.

"Thứ 4 em được nghỉ hè rồi." Tiểu Hàng chu mỏ.

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cô thở dài một hơi, ước gì có thể rúc luôn vào trong chăn. Ở phía đối diện, Mạnh Hàng lại hỏi Trì Tranh cái gì đó, anh dịu dàng giảng giải cho đứa nhỏ nghe. Ánh mắt trời rơi vào thân anh, phát ra một luồng ánh sáng. Mạnh Thịnh Nam bỗng nhiên có loại ảo giác, ánh mắt anh nhìn cô, cô vội vàng nghiêng đầu đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cô cũng phải về rồi.

Mạnh Hàng vẫn có chút luyến tiếc, kéo tay Trì Tranh không buông. Anh ôm đứa nhỏ vào lòng, cô đi ở phía sau, ba người ra khỏi KFC. Anh đậu xe bên đường, Mạnh Hàng thấy xe anh "Oa" một tiếng. "Ồi, cool vãi hàng."

Cô đang muốn nói, Mạnh Hàng lại hỏi Trì Tranh.

"Anh, đây là xe anh sao?"

"Ừ." Trì Tranh cười một cái.

Mạnh Thịnh Nam có hơi đau đầu, không biết tiếp theo Mạnh Hàng sẽ làm cái gì, cô đi lại ôm đứa nhỏ từ trong ngực anh. "Tiểu Hàng, anh đang vội..."

"Không sao đâu." Anh cười nói.

Mạnh Thịnh Nam nhìn về phía anh.

Tiểu Hàng hỏi. "Anh, em có thể ngồi lên không?"

"Có thể, nhưng mà..." Trì Tranh nhướn mày. "Hỏi chị em xem có đồng ý không."

Mạnh Hàng làm ra vẻ đáng thương nhìn về phía Mạnh Thịnh Nam.

"Chị."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Ngồi trên mô tô, đứa nhỏ vui không khép miệng, bị kẹp giữa hai người nhìn đồng nhìn tây. Anh đi vô cùng chậm, cô ôm Mạnh Hàng, ánh mắt rơi vào sau ót của anh. Thời gian trôi thật chậm, có tiếng gió thổi lướt qua bên tay, tóc anh cắt ngắn, bên thái dương còn có mấy sợi bạc. Chiếc cổ thon dài, bóng lưng phóng khoáng, áo tay lửng màu xám bị gió thổi hơi bay lên, dưới vai phải của anh vẫn còn hình xăm chữ H lóa mắt kia.

Anh đi dọc theo con phố.

Qua ngã tư đường, Mạnh Hàng muốn đi vệ sinh, nhìn xung quanh, nơi đây cách cửa hàng của anh không xa, Trì Tranh lái xe tới cửa hàng. Tới trước cửa hàng, anh dừng xe, ôm Mạnh Hàng xuống rồi mở cửa hàng. Bên bàn bên trong có một cái cửa hông, chắc bên trong là phòng trọ của anh, cô muốn đi theo vào, Mạnh Hàng đã ngăn lại.

"Chị, nam nữ thụ thụ bất thân."

Mạnh Thịnh Nam thở hắt một hơi, Trì Tranh nở nụ cười.

"Được rồi, em chờ bên ngoài đi."

Anh nói xong mang Mạnh Hàng đi vào rồi đóng cửa lại, Mạnh Thịnh Nam vòng qua tủ kính đi xung quanh cửa hàng, con đường này không biết đã bao nhiêu người qua. Một lúc sau, phía sau cô vang lên âm thanh đóng cửa, cô quay đầu nhìn sang, Mạnh Hàng đang cầm trong tay cái xe đồ chơi nho nhỏ ngồi bên giường chơi.

Trì Tranh đi tới.

Mạnh Thịnh Nam "Cậu mua?"

Anh "ừ" một tiếng.

"Tôi có thấy hai người đi ra đâu?"

Trì Tranh cong môi. "Hai bên phổ thông nhau, đi ra ngoài từ trong phòng cũng được."

Cô ngoan ngoãn "ừ" một tiếng.

Bầu không khí đột nhiên yên tĩnh, không ai nói thêm nữa. Cô tựa vào cạnh cửa nhìn đường phố náo nhiệt bên ngoài, xe tới xe đi, giọng anh cất lên. "Nhìn gì thế?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu. "Không biết."

Anh nhìn gò má của cô, hai mắt híp lại.

"Bình thường ở trường có bạn không?"

Mạnh Thịnh Nam. "Cũng tạm được."

"Rảnh rồi hay viết truyện sao?" Anh giương mắt nhìn cô.

Cô nheo mắt. "Ừm."

Trì Tranh nheo mắt lại giống như đang muốn nhìn thấu cô, anh lấy một điều thuốc trong túi ra, chưa châm lửa, thoáng nhìn cô.

"Mạnh Thịnh Nam?"

Cô nhẹ "Hử" một cái.

"Từ từ này ra em còn câu nào khác không?"

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Anh cười nhẹ một tiếng, ánh mắt Mạnh Thịnh Nam vội vàng rời đi, mấy giây sau, Trì Tranh cất lời, không nhanh không chậm.

"Có một câu Lục Tư Bắc nói không sai." Anh đột nhiên đề cập đến vấn đề này.

"Hả?"

Ánh mắt Trì Tranh lấp lánh.

Mới vừa nói tới chữ "Em" điện thoại di động anh lại vang lên, Trì Tranh nhìn cô một cái kẹp điều thuốc vào tay rồi nhận điện thoại, không biết người bên kia nói gì đó, anh "ừ" một tiếng rồi nhìn về phía cô, nói. "Lát nữa tới."

Đợi anh cúp máy, cô hỏi. "Sao thế?"

Trì Tranh. "Máy tính bên kia đột nhiên xảy ra chuyện, tôi qua xem một lát."

Cô nghe xong "À" một tiếng.

"Tôi đưa Tiểu Hằng về trước."

Trì Tranh nhú mày. "Em rất vội sao?"

"Phải không?"

Ánh mắt cô né tránh, Trì Tranh không nói thêm nữa, Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn về phía giường trong, đang muốn gọi Tiểu Hằng, cô hơi sững sốt. Đứa nhỏ ôm ô tô trong lòng, hai chân còn ở dưới đất, người nằm trên giường nhắm mắt ngủ.

Mạnh Thịnh Nam đang muốn cất bước đi qua, cổ tay lại bị anh kéo lại.

"Đừng gọi." Anh nói.

Lòng bàn tay anh xù xì ma sát trên da thịt cô, Mạnh Thịnh Nam ngậy ngấn cả người.

Trì Tranh nhìn cô.

"Để cho nó ngủ đi, lát nữa tôi về rồi đưa hai người về."

Nói rồi cũng không cho cô cơ hội mở miệng, anh buông tay xoay người đến bên cạnh xe máy. Anh không lập tức ngồi lên mà đẩy xe tới đầu phố rồi mới nổ máy, Mạnh Thịnh Nam nhìn phương hướng anh đi, cô thở dài một hơi. Tiểu Hằng đang nằm trên giường ngủ say, cô cầm chăn đắp lên bụng cho đứa nhỏ.

Trời rất nóng, cô ngồi ở chân giường lấy tay quạt gió cho đứa nhỏ.

Ánh mắt cô nhìn vào phòng kế bên, ngoại trừ một cái giường lớn thì chẳng có gì cả. Bên giường có một vài bộ quần áo đang vắt đó, hình như là mới vừa thay, trên giường vẫn còn chút mùi hương của anh, cô nói không rõ cảm giác của mình nhưng cũng không cảm thấy khó chịu. Một lát sau, Tiểu Hàng không đồ mồ hôi nữa, cô đứng dậy dọn tất cả quần áo bẩn của anh ở trên giường sau đó mở cửa hông đi vào phòng cho thuê. Bốn phía xung quanh chỉ toàn nhà cao 5, 6 tầng.

Cô ôm quần áo đi tìm nhà vệ sinh, Thích Kiều đột nhiên gọi điện tới.

"Cậu ở đâu?"

Mạnh Thịnh Nam sợ làm phiền đến khách trọ, giọng nói hơi nhỏ.

"Đưa tiểu hàng tới tiệm sách."

"Phong Thủy Đài? Tiệm sách nào?"

Lần đầu tiên cô nàng hỏi cặn kẽ như vậy.

"Ở đây không tiện, lát nữa về tớ sẽ gọi điện cho cậu."

Cúp điện thoại, cô thở dài một hơi.

Sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh, mỗi tầng có 8, 9 cái nhà trọ, nóc nhà che một tấm nhựa, mặt trời không chiếu vào được, Cô tìm được toilet, cầm quần áo nhét vào trong chậu. Lúc đó mới 4, 5 giờ, xung quanh rất yên lặng.

Khi ấy, bên ngoài rất nóng.

Trì Tranh đi vào một quán internet, ông chủ kia là khách hàng cũ của anh. Hơn mười cái máy tính đột nhiên ngừng hoạt động, anh sửa một lúc lâu mới hoạt động trở lại. Lúc đi ra ngoài quán, chân trời đã dần tối, anh liếc nhìn thời, đã hơn 6 giờ rồi.

Lúc quay lại cửa hàng, bên trong rất yên tĩnh.

Anh đi vào lối nhỏ bên tường, bỗng nhiên nở nụ cười. Ở trên giường, cô gái đang đặt tay mình trên lưng đứa nhỏ, khuôn mặt yên bình. Trên hai người đắp một cái áo tay lửng màu xám, cùng nhau ngủ. Anh không lên tiếng, tựa vào bàn nhìn.

Ngoài cửa bỗng vang lên âm thanh, anh quay đầu đi ra.

Sử Kim đã vào trong cửa hàng, đang muốn nói chuyện, ngón tay Trì Tranh đặt trên môi mình làm động tác yên lặng. Sử Kim hiểu kỳ, ánh mắt tìm tòi xung quanh. Haha, hay lắm. Trì Tranh bước nhanh tới kéo Sử Tranh đi ra ngoài, Sử Tranh cười xấu xa.

"Chuyện khi nào?"

Trì Tranh nhìn anh ta.

Sử Kim "Đứa nhỏ này chắc cũng 5 tuổi rồi, giấu anh em lâu như vậy, cậu thật là..."

Trì Tranh móc một miếng thuốc ra cắn trong miệng, cúi đầu châm lửa.

"Đó là em trai cô ấy."

Sử Kim "Mẹ kiếp, còn tưởng là con cậu."

Trì Tranh giương mắt nhìn, hừ một tiếng.

"Cô gái kia không tệ, nắm giữ được tim cậu từ khi nào?"

Trì Tranh hút thuốc, không nói chuyện.

"Nói đi, cảm giác thế nào?"

Trì Tranh cắn răng, nhàu mày.

"Làm mấy lần?"

Trì Tranh lạnh mặt, kẹp thuốc trong tay.

"Nói nữa thì cắt."

Sử Kim hừ một tiếng rồi cười. "Xem ra cậu để ý cô ấy rồi."

Trì Tranh không hé răng, sau một lát mới nở nụ cười.

Sử Kim không đành lòng nhìn thẳng vào sự thật.

"Mẹ kiếp."

Trì Tranh cười nhạt, hút xong một điếu thuốc đuổi Sử Kim đi.

"Để xe lại."

Sử Kim trừng mắt.

Trong phòng dường như có tiếng nói chuyện, Trì Tranh dụi tắt thuốc lá quay lại trong phòng. Tiểu Hàng vừa mới tỉnh ngủ, cho rằng đây là nhà của mình. Mạnh Thịnh Nam đang dỗ đứa nhỏ, ngẩng đầu nhìn Trì Tranh, hơi ngượng ngùng.

"Cậu về khi nào?"

Trì Tranh cười nhạt. "Mới về."

Cô "ah" một tiếng.

"Có đói bụng không, đi ra ngoài ăn nhé?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu cười.

"Không được, mẹ tôi mới gọi điện thoại, phải về nhà ăn cơm."

Trì Tranh đi vào bên giường ôm lấy Tiểu Hàng rồi nhìn về phía cô.

"Đi thôi, tôi đưa hai người về."

"Không cần."

Anh đã đi xa.

Mạnh Thịnh Nam bắt đầu đi, ngoan ngoãn đi phía sau anh, nhìn anh đóng cửa hàng lại. Đầu phố đậu chiếc Suzuki hôm trước, cô ôm Tiểu Hàng ngồi vào vị trí ghế phụ lái. Đứa nhỏ còn chưa tỉnh táo hẳn, ghé vào trong ngực cô chớp chớp mắt.

Trời đã tối, ánh đèn neon phủ khắp đường.

Trong xe yên lặng, chỉ có tiếng hít thở đều đều. Hai người không nói lời nào, Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh tiếp tục đánh tay lái, mắt nhìn phía trước, chưa tới 30 phút đã tới đầu ngõ, cô ôm Mạnh Hàng xuống xe nói cảm ơn với anh.

Anh nhàn nhạt nói. "Không cần đâu."

"Trên đường về cẩn thận."

Cô đứng nhìn anh lái xe đi xa rồi mới mang Tiểu Hàng về nhà. Về tới nhà, cô ăn vài miếng cơm rồi về phòng, chợt nhớ mình quên nói cho anh quần áo cô phơi ở lối nhỏ trong phòng thuê. Trời đã tối muộn, cô ngủ không được, đứng dậy tựa vào cửa sổ nhìn màn đêm bên ngoài, suy nghĩ hồi lâu không biết anh đã ngủ hay chưa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyen Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Đường phố Giang Thành nhộn nhịp, cuộc sống xa hoa.

Trên đường biên vẽ hè, rượu xanh đèn đỏ, sâu trong quán bar xa hoa đồ trụy, nhạc jazz sống động vang lên, nam nữ cùng nhau uống rượu, phụ nữ che

miệng cười quynh rũ. Ở trong góc tối, người đàn ông ngồi trên ghế salon hút thuốc, không để ý tới mọi chuyện xung quanh.

"Cậu đang suy nghĩ gì đấy?" Sử Kim hỏi.

Trì Tranh gầy khò thuốc. "Không có gì."

"Hôm nay quán bar này khai trương, anh em cố ý kéo cậu qua đây giải sầu, đừng khó khăn thế chứ."

Trì Tranh cười một cái.

Sử Kim chỉ chỉ cô nàng mặc cái váy ngắn trước lối sau vênh đứng trên quầy bar, nói. "Trước đây cậu thích mẫu người thế này cơ mà, sao bây giờ thủ thân như ngọc rồi?"

Trì Tranh không lên tiếng.

"Mẹ kiếp." Sử Kim cười mắng.

Trì Tranh rít một hơi thuốc, dừng một lúc mới lên tiếng.

"Lục Tư Bắc, biết chứ?"

Sử Kim suy nghĩ một chút. "Không phải là người bạn thân của cậu sao?"

"Ừ."

"Sao vậy? Về rồi?"

Trì Tranh nở nụ cười bất cần, nheo mắt lại nhìn vào nơi xa xăm nào đó.

"Cô ấy là bạn gái cũ của Lục Tư Bắc." Giọng nói anh rất nhạt.

Sử Kim sùng sốt.

"Ai?"

Môi Trì Tranh mím thành một đường.

"Cậu nói cô gái đó?"

Trì Tranh dạng chân ra, cánh tay khoác lên trên đầu gối, tay anh kẹp điếu thuốc, khói thuốc vương vít quanh anh.

"Tôi sợ rồi." Sử Kim kinh ngạc tới ngậy người.

Trì Tranh giương mắt nhìn Sử Kim, cười nhạo.

"Không đúng." Sử Kim lại nói. "Bạn gái cũ thôi mà, bây giờ chẳng liên quan gì nữa, cậu sợ cái gì?"

Trì Tranh liếm môi, mắt lạnh đi.

"Cậu sợ cái mẹ gì?"

Sử Kim cười. "Trước đây cậu theo đuổi phụ nữ nhanh như vậy cơ mà, bây giờ sao bị người ta dầy vò ghê thế?"

Trì Tranh bỏ thuốc lá lên miệng, nghiêng đầu nhìn ra chỗ khác.

"Cô ấy và họ Lục chia tay khi nào?" Sử Kim hỏi.

Trì Tranh sờ cằm, suy nghĩ một chút.

"Đoán không nhầm thì được 2 năm rồi."

Sử Kim hỏi. "Không phải cậu có ý với người ta lâu rồi chứ?"

Một lúc lâu sau, Trì Tranh không hé răng.

Anh không phải là người thích hoài niệm chuyện cũ, cũng lười nhớ lại. Dường như ấn tượng đầu tiên với cô là năm 2 học đại học, Lục Tư Bắc đến tìm anh, hai người ngồi trong căn phòng đi thuê uống thật nhiều rượu, Lục Tư Bắc chưa từng như thế.

Buổi sáng mùa thu ấy, mặt trời chiếu đầy đất.

Lục Tư Bắc ôm ví tiền của mình ngủ một đêm, anh cắn thuốc lá tới cảm cái vị, mới mở ra đã thấy tấm ảnh chụp kia của cô, nụ cười tươi tắn. Sau đó anh giấu cột Lục Tư Bắc bị một cô gái làm chết đi sống lại, sau lại giúp Lục Tư Bắc bày mưu tính kế theo đuổi cô ấy. Hẹn mặt bạn bè, Lục Tư Bắc mang cô đi theo, cô hiền lành giống như con cừu non, không nói một lời, cảm giác ấy anh không hiểu nổi.

Bầu không khí trong quán bar đột nhiên nóng lên.

Chàng trai cúi đầu vừa cau mày vừa hút thuốc, Sử Kim đưa một ly rượu mạnh qua.

"Uống không?"

Trì Tranh uống một hơi cạn sạch.

"Anh em không thể cứ nhìn cậu thành ra thế này được, nhanh chóng tán đổ người ta đi."

Trì Tranh chửi bậy một tiếng.

Sau đó uống thêm mấy chén nữa, anh đứng dậy đi trước, chưa tới cửa quán rượu đã bị một người phụ nữ ngăn lại. Hai tay anh đút túi quần, giương mắt nhìn. Cô nàng kia vóc người nóng bỏng, trước ngực có một cái rãnh sâu, trên tay bụng ly rượu nhìn anh cười. "Soái ca, làm quen không?"

"Cút."

Giọng nói của Trì Tranh trong trẻo nhưng lại lạnh lùng khiến cô gái kia xoay người rời đi.

Trời đã khuya, 11, 12 giờ đêm anh quay về cửa hàng, mở cửa ra, cởi xuống cái áo tay lửng, phía dưới mặc một cái quần jean màu đen đi vào giường, trong bóng tối anh mò mẫm bật đèn bàn lên, rửa mặt qua quýt rồi ngồi trên ghế.

Trên tóc vẫn còn nhỏ nước, chảy dọc theo cơ thể xuống bên dưới.

Anh kéo ngăn kéo ra, lấy một chồng tạp chí. Mấy ngày trước Giang Tấn nhờ người trong nhà gửi từ Bắc Kinh tới, chỉ toàn là những mẩu chuyện của cô gái bút danh Thư Viễn. Anh lấy quyển thi đấu vòng loại năm 2007, híp mắt mở ra, nhìn vào "Thâm hải thiếu niên" ngày đó. Ở giữa có một đoạn thơ giới thiệu, ánh mắt anh thâm trầm.

Cậu ấy cao 1m82

Thích hút thuốc, thường ngồi lì trong quán nét.

Cũng là một tay chơi game lợi hại,

Chưa từng thiếu lớp xe dự phòng. (Bạn gái dự phòng)

Nhiều khi trùng hợp gặp được,

Cậu ấy sống phóng túng không chịu được gò bó.

Có một lần,

Vô tình gặp được cậu ấy trong sân bóng.

Đã nhìn thấy,

Cậu ấy cởi cái áo tay lửng, hình xăm màu đen sau lưng làm tất cả cô gái trong trường hò hét chói tai.

Tôi không biết rõ,

Tại sao lại là chữ H.

Nếu có cơ hội, tôi muốn tặng cậu ấy câu truyện này.

...

Trong ánh đèn mờ nhạt, Trì Tranh nhìn đoạn cuối cùng.

Trên đó chỉ viết một câu:

Nhân lúc đang độ tài hoa, tôi chỉ muốn chàng trai đang đi lạc đường ấy biết quay đầu lại.

Anh phiền não gấp tạp chí lại rồi ném vào trong ngăn kéo, đá văng cái ghế rồi nằm ịch xuống giường. Trong ánh sáng mờ mờ, anh nhắm mắt lại, cũng không biết nghĩ tới cái gì, chợt tựa vào đầu giường hít sâu một hơi, mùi vị nhân nhát của cô tràn ngập quanh anh.

Chốc lát sau, phía dưới đã ướt đầm.

"Mẹ kiếp."

Anh thảm nằng một tiếng, cau mày đi tắm. Mở cửa hông ra, đèn hành lang vẫn còn sáng, vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy trên sọt dây treo đầy quần áo, anh sững sờ. Đường như quên mất mình tới đây làm gì, anh cứ tựa vào tường nhìn quần áo như vậy, sau đó châm một điếu thuốc, liếm môi, nở nụ cười trầm thấp.

Trong ánh sáng lơ mờ, anh kẹp điếu thuốc giữa ngón tay mình.

"Mạnh Thịnh Nam."

Anh đưa thuốc lá lên miệng, thấp giọng gọi tên cô.

Sáng hôm sau, mặt trời đã chiếu khắp nơi. Mạnh Thịnh Nam khó có được một giấc ngủ ngon như hôm nay, lúc tỉnh dậy đã thấy Thịnh Điền giặt quần áo treo đầy sân. Cô cúi gập một cái, Tiểu Hàng đang chơi trong sân, thấy cô đi ra muốn dạy cô làm vật lý trị liệu.

"Chị, làm theo em đi, nhanh một chút."

Đưa nhỏ tỉnh thần phấn chấn, cô cười một cái, học theo.

"Chị."

"Hả?"

Cô xoa xoa huyết thái dương.

"Cô giáo em nói cận thị mà quá 6 độ là sẽ bị di truyền, chị hay xem máy tính, ngày nào cũng phải thư giãn một chút, hiểu không?"

Đưa nhỏ nói có bài có bản, Mạnh Thịnh Nam không nhịn được cười.

"Hiểu rồi."

"Lúc này mới ngoan làm sao."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cô mát xa thư giãn, ánh mắt nhìn vào hàng quần áo ở trong sân, đột nhiên đầu óc lóe lên cái gì đó, nhanh chân chạy vào nhà, Tiểu Mạnh Hàng nhướn mày nhìn cô, đứng đằng sau gọi to "Mạnh Thịnh Nam", còn tức giận giậm chân.

Ở trong phòng bếp, Thịnh Điền đang làm bữa sáng.

"Mẹ."

Cô ghé vào cạnh cửa, gọi Thịnh Điền.

"Hả?"

Thịnh Điền đang rửa rau.

"Con rửa cho." Cô đi tới.

Thịnh Điền vỗ lên mu bàn tay cô một cái.

"Đây là củ từ, cẩn thận ngứa."

Cô lui về sau, đứng bên cạnh họ khan một cái.

"Hỏi mẹ chuyện này thôi."

Thịnh Điền. "Nói."

"Chuyện là...bạn của con, cô ấy tới nhà bạn mình chơi, chơi được một lúc thì cậu bạn kia phải ra ngoài một chuyến. Cô ấy rảnh rồi nên giúp cậu bạn kia giặt quần áo, sợ người ta nghĩ lung tung nên hỏi ý kiến của con. Ở góc độ của người mẹ xinh đẹp như hoa như mẹ thì cậu kia có hiểu lầm không?"

Thịnh Điển đã rửa xong cơ từ.

"Lúc cô ấy giặt quần áo chưa từng nghĩ tới chuyện người kia hiểu làm sao?"

Mạnh Thịnh Nam bắt đầu đi lắc đầu.

"Không nghĩ nhiều như vậy."

Thịnh Điển biết rõ còn hỏi. "Rốt cuộc cô gái kia có thích tên đó không?"

Mạnh Thịnh Nam khựng lại.

"Có chút chút."

"Cái này hơi khó nói."

Thịnh Điển cong môi lên.

"Sao lại khó nói?"

Thịnh Điển lắc lắc cái rổ trên tay mình cho ráo nước.

"Mẹ nói này, con đem người kia về nhà cho mẹ nhìn một chút không được sao? Cần phải mất công kiểm tra IQ của mẹ thế không? Con không biết năm đó mẹ kiểm tra được 160 điểm sao?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

Sau đó, trên bàn ăn, lần thứ hai Thịnh Điển hỏi người đàn ông kia là ai, Mạnh Tân cũng liếc qua hỏi xảy ra chuyện gì, Tiểu Hằng ngồi một bên ngoan ngoãn ăn cơm, vẫn còn nhớ thù cũ.

"Mẹ, con biết."

Mạnh Thịnh Nam nheo mắt lại. "Mạnh - Hằng."

Đưa nhỏ hừ một cái.

"Không cho nói thì không nói."

Mạnh Thịnh Nam cười cười sờ đầu Tiểu Hằng. "Ngoan."

"Nói ai mà cha không biết?" Mạnh Tân hỏi.

Cô cười cười. "Là một người bạn của con thôi, mẹ nghĩ nhiều quá."

Tiểu Hằng bấu môi, nhỏ giọng nói.

"Không phải."

Thịnh Điển nhìn cô một cái, liếc nhìn Mạnh Tân, cả hai lắc đầu cười, không hỏi tiếp nữa. Mạnh Thịnh Nam âm thầm thở phào, tự trách mình hỏi lộn đối tượng. Cơm nước xong ai cũng rửa rồi, hôm đó có một bộ phim hoạt hình mới chiếu, Mạnh Hằng muốn đi xem.

Buổi trưa, cô và Thịnh Điển mang theo đứa nhỏ tinh nghịch tới rạp chiếu phim.

Chắc do cuối tuần nên bên trong tất cả đều là cha mẹ ôm con, hơn mười giờ, hai người đi vào phòng chiếu phim, Mạnh Hằng không chờ được nữa nhanh chóng đi tìm chỗ ngồi. Sau khi xem phim xong, Thịnh Điển cảm thán. "Bây giờ điện ảnh Trung Quốc càng ngày càng tệ."

Đó là một bộ phim hoạt hình nước ngoài.

Cô kéo tay Tiểu Hằng, Thịnh Điển đi bên cạnh. Chợt nhớ tới thời đại học đọc sách, biên kịch Lô Vi của Bá Vương Biệt Cơ từng nói: "Tôi cho rằng Bá Vương Biệt Cơ là khởi đầu của điện ảnh Trung Quốc, không nghĩ tới nó lại thành bộ phim điện ảnh có một không hai ở Trung Quốc."

Thịnh Điển thở dài một hơi.

"Cho nên mới nói, điện ảnh Trung Quốc cần phải thay đổi, con cũng vậy."

Mạnh Thịnh Nam ngẩn người ra, trong lời nói của mẹ mình ẩn chứa hàm ý. Mấy năm nay con gái theo khuôn phép, sao Thịnh Điển không hiểu. Đảo mắt một cái đã đến lúc phải lập gia đình, một năm rồi lại một năm. Mạnh Thịnh Nam còn chưa kịp ngẫm, Tiểu Hằng bên cạnh đã kéo tay cô, cô cúi đầu.

"Sao thế?"

"Em muốn ăn kẹo đường."

Thịnh Điển cười. "Mẹ không mua cho con thì con tìm chị phải không?"

Tiểu Hằng bấu môi.

Mạnh Thịnh Nam xoa xoa tóc đứa nhỏ. "Chị mua."

Tiểu Hằng vui vẻ.

Bên ngoài rạp chiếu phim, trời nóng nực. Thịnh Điển rất ít khi ra ngoài cùng cô nên đi dạo thêm một lúc nữa. Trên đường phố Giang Thành nhà tầng san sát nhau, biển quảng cáo ven đường ngày nào cũng đổi, Trì Tranh đang chạy mô tô về nhà mình.

Trần Tư ngồi ở trên ghế salon thêu tranh chữ thập, nghe tiếng bước chân quay đầu lại nhìn.

"Về rồi sao?"

"Vâng."

Trì Tranh đi tới, ngồi xuống, liếc nhìn tấm tranh trong tay Trần Tư.

"Mẹ mua sao?"

Trần Tư cười. "Hai ngày trước Sứ Kim mang tới cho mẹ."

"Cậu ta mang tới?"

"Ừ."

Trì Tranh nở nụ cười.

"Nhân rồi thì lấy ra giết thời gian thôi, mẹ đừng làm nhiều quá."

"Mẹ biết."

Trần Tư buông tranh chữ thập xuống, nói rồi đứng lên, lại nói. "Di Dương nấu cơm xong rồi, đi thôi."

Trì Tranh chưa đi được mấy bước Trần Tư đã quay đầu nhìn.

"Ngày mai là chủ nhật, con gọi cho Thịnh Nam, bảo nó không có việc gì thì qua đây chơi."

Trì Tranh sờ sờ lỗ mũi một cái.

Trần Tư vỗ bả vai anh. "Nghe không?"

"Nghe rồi."

Trì Tranh nở nụ cười.

Chiều hôm đó anh không về cửa hàng, ở nhà nói chuyện với Trần Tư. Chiều tối, Trần Tư hỏi anh đã gọi điện chưa, Trì Tranh ậm ừ, Trần Tư lại thúc giục. Anh cười, lấy điện thoại từ trong túi ra, ở ngay trước mặt Trần Tư ấn số cô.

Tiếng tút tút vang lên.

Anh nhún vai. "Không ai nghe."

Trần Tư không tin ngó qua nhìn.

Trì Tranh cười. "Lát nữa con gọi lại."

"Cái này thì còn tạm được."

Trẻ hơn chút nữa trời đã tối mịt, mọi nhà trong ngõ đều đã bật đèn, cả nhà Mạnh Thịnh Nam ngồi xem TV. Khoảng 9 giờ, Mạnh Thịnh Nam về phòng, cô nằm trên giường xoay xoay điện thoại gi động nhìn mấy cuộc gọi nhỡ, là một số lạ, gọi cô 3, 4 lần.

Đang bực bội, cái số kia lại gọi tới.

"Alo." Cô nhận.

Bên kia nở nụ cười.

"Là tôi, Mạnh Thịnh Nam."

Giọng nói của anh khiến cơ thể lẫn tâm hồn cô run lên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Trong cái đêm khuya kia của mùa hè năm 2012, trăng sáng sao thưa, khắp nơi im ắng đến lạ, tiếng gió thổi khiến lá cây xào xạc, vạn vật đang ngủ say, dường như cô còn cảm nhận được nhịp thở của mình đang thay đổi.

"Cậu, sao biết số điện thoại của tôi?"

Cô nhẹ nhàng hỏi anh.

Trì Tranh cười nhẹ. "Em quên tôi làm nghề gì sao?"

Cô khẽ run lên, lại nghe anh hỏi.

"Ngày mai có rảnh không?"

Mạnh Thịnh Nam nhỏ giọng hỏi. "Có chuyện gì?"

Trì Tranh "ừ" một tiếng.

"Chuyện gì?"

Trì Tranh mỉm cười. "Muốn mời em ăn một bữa cơm."

"Ăn?"

"Ừ."

Khóe môi Mạnh Thịnh Nam giật giật, nghe được người đàn ông bên đầu dây kia pha trò.

"Em giúp tôi giặt quần áo, nói thế nào cũng phải mời một bữa."

Đầu óc cô ong ong, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

"Không cần đâu, lúc đó tôi rảnh rồi nên mới giặt."

Trì Tranh cười. "Tôi biết."

Ánh mắt cô lóe lên.

"Dù sao hai ta cũng quen biết mà."

Lúc đó anh đang dựa vào cửa sổ, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Anh nhấn mạnh cái chữ "quen" kia, nói một câu đơn giản cũng có thể làm cô đỏ mặt. Mạnh Thịnh Nam niu chặt ga giường, ánh mắt chăm chú. "Nếu như không có chuyện gì..."

"Có."

Anh ném một chữ cho cô.

"Hả?" Cô hơi sững sốt.

Trì Tranh đốt một điếu thuốc sau đó vút cái bật lửa lên bàn.

"Không có gì cả, tâm sự đi."

Mạnh Thịnh Nam trừng mắt nhìn.

"À."

Trì Tranh nhả một vòng khói. "Bây giờ em đang nghĩ gì?"

"Không có gì." Cô ngoan ngoãn trả lời.

Trì Tranh cười một cái. "Không có gì là gì?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

Anh không đùa với cô, Mạnh Thịnh Nam đang xoa xoa gò má, đột nhiên nghe thấy anh gọi tên mình. Dường như không giống với thường ngày, cúi đầu khẽ gọi lại giống như đang ní non. Khóe miệng cô khẽ động, tiếp tục nghe anh mở miệng nói.

"Nếu nhớ không nhầm, em sinh năm 88 phải không?"

Anh đột nhiên nhắc tới.

"Sao cậu biết?"

Trì Tranh nhớ tới phần giới thiệu trên quyển tạp chí kia, hơi ngừng lại.

"Đoán."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?" Cô hỏi.

Trì Tranh rít một hơi thuốc. "Không sao cả."

Mạnh Thịnh Nam không biết tại sao mình lại cảm thấy buồn cười, cả người thoải mái hơn.

"Còn cậu?" Cô cũng hỏi.

Anh nhàn nhạt "Hả?" một tiếng.

"Anh bao nhiêu tuổi?"

"Em nói xem tôi bao nhiêu?"

Giọng nói của anh có chút cà lơ phớt phơ xen lẫn nụ cười thần nhiên.

Giọng Mạnh Thịnh Nam nhỏ đi. "Làm sao tôi biết được."

"Thật không?"

Mạnh Thịnh Nam nhếch miệng, Trì Tranh cũng không hỏi nữa. Không biết từ lúc nào cơn gió ngoài cửa sổ đã lớn thêm, cô giương mắt nhìn ra ngoài. Hai người đều lặng im, cô còn có thể nghe rõ tiếng hút thuốc ở đầu dây bên kia. Hồi lâu sau, Trì Tranh nói. "Không còn sớm nữa, ngủ đi."

"Ừ." Cô nhẹ giọng.

Đang muốn cúp máy, anh lại hỏi cô.

"Chiều mai em về trường sao?"

"Ừ."

"Buổi trưa tôi tới đón em."

"Không cần đâu."

Trì Tranh nói. "Cô Trần muốn em tới chơi."

Mạnh Thịnh Nam không từ chối được nữa, nói được.

"Đến khi đó tôi gọi cho em." Anh nói.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, màn hình điện thoại di động vẫn sáng. Cô kinh ngạc nhìn vào đó thật lâu rồi mới lưu số anh vào trong danh bạ rồi nằm xuống giường lần nữa. Có thể là do cảm giác, cô vẫn cảm thấy giọng nói của anh đang quanh quẩn bên tai mình không tan. Mạnh Thịnh Nam tắt đèn sau đó đi ngủ.

Lần nữa tỉnh dậy, trời còn chưa sáng rõ.

Cô cảm thấy cú điện thoại tối qua giống như là mơ, người mơ mơ màng màng tìm điện thoại di động, thấy trong danh bạ cái tên đầu tiên là tên anh: Tri Tranh (Chi Zheng) bỗng nhiên nở nụ cười.

Mặt trời lên cao, phủ nắng khắp nơi.

Cô rửa mặt xong rồi xuống lầu, Thịnh Điển đang ở trong bếp nấu bữa sáng. Mặt trời cao dần, Mạnh Tân mang Tiểu Hàng đi ra bên ngoài dạo một vòng rồi về ăn cơm, đứa nhỏ húp vài ngụm cháo đã hơi. "Chỉ, hôm nay chúng ta đi đâu chơi?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Để lần sau đi, buổi trưa chị bận rồi."

"Bận gì?"

Tiểu Hàng nhăn mặt ngóng trông hỏi, Mạnh Tân và Thịnh Điển cũng ngó sang.

Cô suy nghĩ một chút. "Chị đi thăm một cô giáo của chị, lần sau được không?"

"Được." Đứa nhỏ thờ dãi một hơi.

Thịnh Điển hỏi. "Cô Trần sao?"

Cô gật đầu.

"Cô ấy không sao chứ?"

"Không sao ạ, đi qua chơi thôi."

Mười một giờ, cô ngồi trong phòng khách chơi xếp gỗ với Mạnh Hàng, đứa nhỏ chơi rất nhanh chán, một lát đã la hét muốn xem TV, cô mở kênh thiếu nhi ra, mới buông điều khiển xuống, điện thoại trên bàn trà đã đổ chuông.

Mạnh Hàng nhìn TV chăm chú, cô vươn người ra lấy rồi nghe.

"Tôi đang ở đầu ngõ nhà em." Tri Tranh nói.

Mạnh Thịnh Nam. "Bây giờ?"

Thịnh Điển đang ngồi dưới tàng cây trong sân hóng mát, nói chuyện phiếm với thím Khang nhà bên, cô hôn nhẹ lên má Mạnh Hàng, đeo túi rồi đi ra ngoài. Thím Khang ở phía sau đang nói với Thịnh Điển con gái lớn rồi không giữ được trong nhà nữa, trong ngõ thổi một cơn gió nhẹ, Mạnh Thịnh Nam đi dọc đường tắt ra bên ngoài, mô tô của anh dựng ở bên đường, không thấy anh.

Giữa trưa oi bức, trong ngõ nhỏ cũng không có ai.

Cô đi tới đầu ngõ, ánh mắt nhìn xung quanh đã thấy anh đang ngồi xổm ven đường, cái đầu cúi thấp, trên tay anh cầm một điều thuốc. Cô nhìn bóng lưng anh, phóng khoáng lại rộng lớn, đáy lòng mới nổi sóng bây giờ đã bình tĩnh lại, cô khẽ gọi.

"Tri Tranh."

Nghe tiếng cô, người đàn ông rít một hơi thuốc nữa sau đó vút trên mặt đất rồi dùng chân giẫm nát, sau đó mới đứng lên xoay người.

"Đi thôi." Anh nhìn cô.

Cô đi theo phía sau anh rồi ngồi lên xe, Tri Tranh nghiêng đầu.

"Phía trước đang sửa đường, nhớ phải túm chặt tôi."

Mạnh Thịnh Nam không nói chuyện, hai tay nhẹ túm lấy góc áo anh. Tri Tranh nhìn về phía trước, khóe miệng cong lên. Phố rộng, người đông, trên đường chẳng có chỗ nào sửa đường. Lúc tới nơi, cô xuống xe nghi ngờ hỏi. "Sao tôi chưa thấy chỗ nào sửa đường?"

Anh nhả chìa khóa xe, nhìn cô.

"Vậy chắc tôi nhớ lộn."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trong phòng khách, Trần Tư đã đợi sẵn ở đó, hai người vừa đến Trần Tư đã vào phòng ăn xếp đồ ăn, chớp mắt phòng khách chỉ còn lại hai người họ. Cô muốn vào bếp giúp đỡ lại bị Trần Tư đẩy ra. Mãi sau này cô mới hiểu được lòng của Trần Tư, ngồi trên ghế salon cũng không biết nói gì.

"Đi lên xem chút không?"

Trì Tranh hỏi cô, ánh mắt hướng về lầu hai.

"Tôi?"

Cô chỉ vào mình.

Trì Tranh cười. "Nếu không...thì ai nữa?"

"Có tiện hay không?"

"Có gì mà không tiện."

Trì Tranh giương mắt nhìn chăm chăm cô.

Mạnh Thịnh Nam né tránh tầm mắt của anh. "Nhưng lát nữa lỡ như cô Trần gọi ăn..."

"Thì xuống ăn, không được sao?"

Mạnh Thịnh Nam chớp chớp mắt.

"Anh không tới cửa hàng sao?"

Trì Tranh nhìn cô, suy nghĩ.

"Mạnh Thịnh Nam?"

Cô "Hừ" một tiếng.

"Em sợ tôi làm gì em sao?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cuối cùng cô theo anh lên tầng, tầng hai chỉ có một phòng, rộng rãi, đơn giản còn có một cái nhà vệ sinh. Cô vừa đi vào, anh đã đóng cửa lại. Mạnh Thịnh Nam hơi lo lắng, đứng tại chỗ không biết làm thế nào. Giọng nói của anh vang lên ở phía sau cô.

"Ngồi đi."

"Không sao đâu."

Cô nắm góc áo mình, Trì Tranh ngược mắt nhìn. Cô gái trước mắt anh mặc bộ áo trắng ngắn tay và cái quần 70 phân, khuôn mặt hơi căng thẳng. Trì Tranh cong môi, đi thẳng tới cửa sổ cạnh bàn, chậm rãi kéo ngăn kéo ra, làm bộ lơ đãng hỏi. "Bình thường em hay đọc sách gì?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn gò má anh.

"Không có quyển nào thích nhất cả, chỉ đọc bừa thôi."

Trì Tranh nhướn mày. "Thật không?"

"Ừ."

Trì Tranh lấy quyển sách trong ngăn kéo ra, quay đầu nhìn cô.

"Đọc quyển này chưa?"

Tìm Mạnh Thịnh Nam run lên.

"Trước đây khi còn học trung học, có người tặng tôi quyển sách này." Trì Tranh cầm sách, chậm rãi đi về phía cô, giọng nói trầm thấp. "Thật kỳ lạ, tôi không biết cô ấy là ai, hình dáng thế nào, chỉ biết cô ấy tên Thư Viễn."

Anh nói xong thì dừng một chút, ánh mắt khóa chặt trên người cô.

"Sau đó tôi đọc tạp chí thấy mấy mẫu truyện nữa, dưới truyện có ký tên đó, không biết có phải là cô ấy hay không?"

Mạnh Thịnh Nam cứng đờ.

"Nghe mẹ tôi nói em tham gia một cuộc thi viết."

Trì Tranh cố ý dừng lại một chút.

"Cô nàng Thư Viễn kia, em biết không?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn Trần Tư Lục trong tay anh, bỗng nhiên khó diễn tả bằng lời. Ánh mắt anh như gong kim khiến cô không tránh nổi. Chớp mắt một cái đột nhiên tim đau đốn, dường như có rất nhiều chuyện sắp vỡ òa ra.

"Xin lỗi, tôi không biết." Cô chậm rãi nói.

Trì Tranh nói. "Thật không?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Thật."

Ánh mắt anh phức tạp, Mạnh Thịnh Nam cúi đầu rồi lại ngẩng lên. "Tôi xuống tầng giúp cô Trần chút."

Nói xong cô rời khỏi phòng.

Trì Tranh không ngăn cản cô, anh đứng phía sau nhìn cô đẩy cửa rồi xuống tầng. Bóng lưng cô gầy dần biến mất, bả vai anh rũ xuống, sau đó tựa lưng vào cạnh cửa im lặng hút thuốc, một điếu rồi lại một điếu. Một lát sau anh đi xuống lầu, Trần Tư ngồi trên salon trong phòng khách, mặt lạnh.

"Cô ấy đâu?"

Giọng nói Trần Tư nghiêm nghị. "Con làm gì Thịnh Nam rồi?"

Trì Tranh nhú mày. "Sao vậy?"

Di Dương đi từ trong phòng bếp ra, thờ dãi một hơi.

"Giống như khóc vậy, hai mắt đỏ ửng."

Trì Tranh nhú mày lại, phiền não cào cào mái tóc. Trần Tư trách anh chộc giận Mạnh Thịnh Nam, không cho ăn cơm nữa, đuổi về cửa hàng. Đúng lúc ấy có một cuộc điện thoại tới, anh nhận xong việc cũng đi luôn. Làm xong việc đã 3, 4 giờ chiều, anh đi thẳng về cửa hàng.

Bên ngoài sắp mưa.

Khi đó Mạnh Thịnh Nam đã giặt xong quần áo, tắm rửa sạch sẽ rồi mặc váy ngủ ra khỏi nhà tắm. Cửa sổ hơi mở, gió phả vào trong, đầu óc cô trở nên tỉnh táo hơn, ngồi bên bệ cửa sổ ngắm khung cảnh bên ngoài. Chỉ chốc lát sau, mưa rơi xuống.

Chuyện vừa rồi cô không biết nên nói gì.

Mạnh Thịnh Nam thờ dãi nhìn mưa, đến bây giờ cô vẫn chưa tiêu hóa xong lời của anh, cũng không biết là anh đã phát hiện ra từ khi nào, mưa không ngừng rơi, vẫn kêu rào rào. Cô phiền não đứng lên, tại sao khi đó lại trốn tránh như vậy.

Bên ngoài cửa hàng ở trung tâm thành phố, mưa cũng chưa ngừng rơi

Người đàn ông tựa vào cạnh cửa không ngừng vuốt vuốt điện thoại di động, trong miệng còn ngậm một điếu thuốc. Sứ Kim vừa nhìn trò chơi trong máy tính, vừa liếc nhìn anh. Đã hơn 30 phút trôi qua, người kia vẫn cứ như thế, Sứ Kim không nhịn được, nói. "Cậu bị sao vậy?"

Trì Tranh không lên tiếng trả lời, đôi mắt vẫn nhìn mưa rơi ngoài cửa.

"Không lẽ là vì cô nàng đó sao?"

Trì Tranh quay đầu liếc nhìn Sứ Kim.

"Ui, đúng thế rồi." Sứ Kim vui vẻ.

Trì Tranh. "Cậu rất rảnh sao?"

Sứ Kim cười cợt nhả.

"Bây giờ anh em vô cùng bá phúc cô gái kia, có thể làm cậu mất hồn mấy vía."

Trì Tranh rít thuốc lá.

"Thích thì đẩy nhanh tiến độ đi." Sử Kim buồn cười.

Trì Tranh. "Mẹ kiếp, cậu thì biết cái đếch gì?"

"Ồi." Sử Kim vui vẻ. "Người ta từ chối cậu?"

Mất Trì Tranh lạnh đi.

Sử Kim nhún vai. "Cái này không giống cậu rồi, nhớ năm đó chuyện dở con gái là nghề của cậu đấy."

Trì Tranh cười.

Lúc lâu sau anh nói. "Cô ấy không giống như vậy."

"Haha."

Sử Kim lắc đầu than thở.

Trì Tranh. "Cậu có bệnh à?"

"Là cậu có bệnh rồi, bệnh tương tư." Sử Kim dùng một lời khái quát tình hình hiện tại.

Trì Tranh. "Mẹ kiếp."

Sử Kim hỏi. "Bây giờ người ta thế nào?"

Mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, Trì Tranh hút xong một điếu thuốc, phiền não sờ lên cằm, trong đầu hiện lên ánh mắt né tránh của cô. Mắt anh híp lại, lật qua lật lại điện thoại một cách vô bổ.

"Hình như tôi làm cô ấy khóc rồi." Anh chậm chậm nói.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Trường học gần đây vội vàng cho học sinh kiểm tra, sáng hôm sau tổ chức cuộc họp thường kỳ cũng vô cùng khoa trương, sau khi họp xong, các giáo viên lần lượt về phòng làm việc. Trên đường đi, Tiểu Lâm không ngừng nở nụ cười, mấy giáo viên đi cùng không nhận được hỏi có chuyện gì vui như thế?

Mạnh Thịnh Nam nhìn sang, đoán già đoán non.

"Chắc là sắp kết hôn rồi." Cô Ngô nói.

Tiểu Lâm ngại ngùng, mấy giáo viên đi cùng đều nở nụ cười. Hôm đó trời xanh không mây, 10 giờ trưa Mạnh Thịnh Nam về phòng làm việc nghỉ ngơi, lúc đó trong phòng chỉ có một mình Tiểu Lâm, cô mới để sách xuống ngồi vào ghế, cô nàng đã chạy lại dựa vào bàn.

"Hôm nay cô không vui sao?"

Mạnh Thịnh Nam. "Thật sao?"

Tiểu Lâm gật đầu, cô cười giải thích. "Chắc là do tối qua ngủ không ngon."

"Thật sao?"

"Thật."

Tiểu Lâm quan sát cô, rồi hỏi. "Vậy tại sao ngủ không ngon?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Là tại người đàn ông lần trước?"

"Không phải." Cô nói chắc như đinh đóng cột. "Đúng đoán bậy."

Tiểu Lâm nghi ngờ nhìn cô, rõ ràng không tin. Mạnh Thịnh Nam cảm thấy cô nàng còn hỏi nữa, lập tức nói lảng sang chuyện khác. "Được rồi, cô sắp kết hôn thật sao?"

"Sắp rồi." Cô nàng thoải mái cười.

Mạnh Thịnh Nam. "Không phải vừa rồi mới gặp cha mẹ sao? Sao kết hôn nhanh như vậy?"

"Nhanh thật sao?" Tiểu Lâm nói. "Tôi quen anh ấy 3 năm rồi, cũng nên kết hôn rồi."

Cô nhìn gương mặt hào hứng của cô nàng không khỏi nở nụ cười. Đầu năm nay có vô số cô nàng kết hôn, Thích Kiều chưa tốt nghiệp đại học, năm mơ cũng mơ được gả cho Tổng Gia Thụ. Rất nhiều năm trước xem phim Phần Hồng Nữ Lang, không ngờ trên đời này lại thật sự có chuyện điên cuồng kết hôn.

Nhìn lại mình, đã hơn 24 tuổi rồi.

Hôm đó cô không lên lớp, buổi chiều đi lớp 8 nhìn hai lần, thời gian còn lại đều ngồi trong phòng làm việc, không có chuyện gì nữa nên thu dọn đồ đạc rồi về. Đi nửa đường, Thích Kiều gọi điện thoại tới.

Cô dừng lại.

"Bây giờ đang làm gì đấy?"

Mạnh Thịnh Nam. "Đang trên đường về."

"Một mình?"

Mạnh Thịnh Nam không nhịn được khinh bỉ. "Nếu không thì về với mẹ?"

Cô nàng bên kia nở nụ cười.

"Đáng đời cậu."

Mạnh Thịnh Nam "Sao nói thế?"

"Tớ thích, ai bảo cậu không nghe lời tớ. Nghĩ lại, cái anh Quân nhân kia có tiền đồ, bây giờ người ta là hoa đã có chủ rồi cậu biết không? Hối hận đi, khó chịu đi."

Mạnh Thịnh Nam cảm thấy hơi phiền.

"..."

Trong điện thoại di động, Thích Kiều vẫn đang còn lải nhải, cô không chăm chú nghe, nhanh chóng đi về chung cư. Từ xa đã thấy Tiểu Lâm và một người đàn ông nói chuyện dưới lầu, người đàn ông đưa lưng về phía cô, cô mượn cớ cúp điện thoại rồi đứng ở đó. Chưa tới mấy phút sau, Tiểu Lâm đã cười híp mắt chạy lên tầng, người đàn ông kia cũng xoay người rồi đi.

Lúc này cô mới đi tiếp, sau đó ngây người.

"Phó Tùng?"

Người đàn ông kia cũng giật mình.

Mạnh Thịnh Nam tỉnh táo lại. "Cậu là bạn trai của cô Lâm sao?"

Phó Tùng nhìn cô gái trước mặt, chột nở nụ cười.

"Lâu rồi không gặp."

Cô cũng cười, "ừ" một tiếng rồi gật đầu.

"Bây giờ cậu làm giáo viên sao?"

"Tốt nghiệp đại học xong thi tới đây." Cô nói xong, hỏi. "Còn cậu, nghe cô Lâm nói cậu đang làm ở viện nghiên cứu của Giang Thành?"

Phó Tùng gật đầu. "Cô ấy nói?"

"Bạn là người bạn trai thần bí trong phòng làm việc của bọn tớ."

Phó Tùng nở nụ cười.

"Bạn thế nào?"

"Cũng không tệ lắm" Cô nói.

Sau đó hai người không nói thêm gì nữa, Phó Tùng nhìn đồng hồ nói phải đi, cô nở nụ cười nói tạm biệt. Trước khi đi, cô còn hỏi lúc nào thì kết hôn, Phó Tùng nói tới khi đó thì sẽ báo cho cô biết, cô nhất định phải tới. Cô nghiêng đầu, cười nói. "Được."

Phía chân trời, ánh nắng dần buông.

Cách đó không xa có một bóng dáng, Trì Tranh đứng đó hút 3, 4 điếu thuốc, anh lạnh lùng nhìn đôi nam nữ đứng trước cửa chung cư. Đối phương đã đi xa, cô gái kia vẫn còn đứng đó một lúc rồi đi. Trời đã gần tối, anh vừa hút thuốc vừa nhìn xuống dưới đất, hút xong thuốc, anh xoay người đi luôn.

Trần Tư đang ở trong bếp dọn cơm tối, Trì Tranh đẩy cửa bước vào.

"Ăn cơm thôi."

Trì Tranh. "Con không ăn, mẹ và dì Dương ăn đi."

Nói xong xoay người lên lầu.

"Sao thế?"

Trần Tư nhìn chăm chăm tầng hai.

Dì Dương đang xếp thức ăn, nghe tiếng, nói. "Có phải vì cô gái kia hay không?"

Trì Tranh thờ dãi một hơi.

Trong phòng, Trì Tranh vọt vào phòng tắm xong rồi quấn khăn tắm đi ra. Anh ngồi ở bên giường đốt một điếu thuốc. Nước trên người vẫn còn chưa khô, dính trên vai rộng và thắt lưng. Đôi mắt anh thâm thúi, môi mỏng nhếch lên, nhớ tới cô gái vừa rồi, mẹ kiếp, cười thật xán lạn.

Anh ngậm thuốc trong miệng, đứng dậy tìm điện thoại di động.

Chỉ là mới vừa nhấn xong, trong điện thoại đã truyền tới giọng nữ máy móc "Thuê báo quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau." Anh cau mày vứt điện thoại di động qua một bên, dập tắt thuốc. Sau khi nằm ở trên giường, anh trầm mắng một câu tục tĩu.

Ngoài cửa sổ, sao giăng đầy trời, một đêm không chớp mắt.

Sáng hôm sau tỉnh lại, trời còn tối mờ, Mạnh Thịnh Nam xoa mắt ngồi dậy mở đèn, đèn bật lên có hơi chói mắt. Cô không ngủ được, nằm trên giường nhìn bầu trời tối mờ bên ngoài rồi bỗng nhiên nhớ tới Trì Tranh, sau đó tâm loạn như mưa.

Một ngày nhanh chóng trôi qua, buổi chiều mới dạy xong tiết ba cô liền nhận được điện thoại của Trần Tư.

"Cô Trần."

"Aizz, Thịnh Nam." Trần Tư dừng một chút. "Em còn bận không?"

Mạnh Thịnh Nam. "Không có chuyện gì, sao vậy cô?"

"Không có gì cả, có chuyện cô muốn nhờ em giúp."

Vì hôm trước đi về mà không báo nên Mạnh Thịnh Nam có hơi ngượng ngùng.

"Vâng, cô nói đi."

Mạnh Thịnh Nam ngắt điện thoại di động, nhìn chăm chăm về phía trước không biết làm sao. Thời gian trôi qua, cô cảm thấy hơi xấu hổ, không đi thì tốt biết bao. Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng quay về phòng làm việc cầm túi lên rồi đi bắt xe buýt.

Chuyến xe buýt kia dừng lại ở trạm 19.

Trong xe không có nhiều người lắm, cô ngồi ở vị trí cuối cùng gần cửa sổ, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, đáy lòng phiền giăng đảo hải (dòng sông lấp bệ),

thậm chí còn phải tập nói lại lần nữa, bàn tay nín chặt quần áo mình. Cuối cùng tới trạm, cô nắm chặt tay.

Từ xa đã thấy con phố cũ nát kia, xe đi gần lại một chút, cô thấy cửa hàng của anh.

Trên loa đang nhắc nhở mọi người xuống xe.

Ngay lúc đó, Mạnh Thịnh Nam không biết bản thân nghĩ thế nào, cô không nhúc nhích, trơ mắt nhìn xe dừng lại, một nhóm người đi lên, xe lái đi. Cô chậm rãi ngoái đầu nhìn lại khu phố kia, cười nhạo bản thân không đủ dũng cảm.

Con phố sau lưng càng lúc càng xa.

Đứng dưới cột đèn giao thông, Sử Kim liếc nhìn chiếc xe buýt đi xa sau đó cau mày về cửa hàng. Trì Tranh đang gõ bàn phím máy tính, sắc mặt không thay đổi, Sử Kim kêu vài tiếng, Trì Tranh quay đầu lại.

"Anh em mới thấy một cô gái."

Trì Tranh không có hứng thú, tiếp tục gõ bàn phím.

"Cậu không muốn đoán sao?"

Trì Tranh không thèm quay đầu lại.

"Diện mạo ấy, rất đoan trang. Diện mạo ấy, có hơi giống người đó." Sử Kim đã biết trước mọi chuyện, cũng không gấp, vỗ đùi một cái. "Giống như cô nàng cậu hay nhớ tới, giống y hệt cô ấy."

Bàn tay Trì Tranh ngừng lại, lạnh mặt nhìn sang.

"Muốn biết sao?" Sử Kim cười haha.

Trì Tranh mím chặt môi.

"Cứ từ từ." Sử Kim không thừa nước đục thả câu. "Mới lên xe buýt đã thấy, anh em thực sự ngạc nhiên. Lúc tưởng người ta sẽ xuống nhưng cô ấy lại không di chuyển." Nói xong còn thờ dãi một hồi, suy nghĩ một chút lại nói. "Cô nàng này tim như kim dưới đáy biển."

Đôi mắt Trì Tranh nheo lại, lấy một điều thuốc trong túi ra bỏ lên miệng.

"Cậu bình tĩnh thật đấy." Sử Kim phát biểu ý kiến.

Trì Tranh hừ lạnh một tiếng.

"Giả bộ à? Cậu..."

Trì Tranh giương mắt nhìn. "Mẹ kiếp, đừng nhàn rồi thì ngứa chân tay."

"Được rồi." Sử Kim nói. "Đề anh em xem cậu có thể nhìn tới khi nào."

Ánh mắt Trì Tranh nặng nề.

Mấy ngày nay trong cửa hàng vẫn bận rộn, nhân buổi chiều còn rảnh, anh về nhà. Mới vào cửa, Trần Tư đã nhìn anh chăm chăm. Trì Tranh lên lầu thay cái áo tay lửng rồi đi xuống dưới, ánh mắt Trần Tư lại rơi trên người anh, Trì Tranh nở nụ cười. "Mẹ nhìn gì chứ?"

"Tâm trạng không tệ?" Trần Tư suy nghĩ, hỏi.

Trì Tranh nhướn mày "Sao vậy?"

Trần Tư liếc mắt nhìn anh.

"Không hiểu con thế nào."

Trì Tranh nhún mày lại, bắt đắc dĩ nở nụ cười.

"Rốt cục mẹ muốn nói gì?"

Trần Tư trừng mắt với anh, nhấn mạnh từng chữ. "Thịnh Nam."

"Cô ấy sao vậy?"

Trần Tư nói. "Hai hôm trước mẹ gọi điện nói con không khỏe, đề cô ấy tới quán con xem chút."

Chân mày Trì Tranh nhú chặt hơn.

"Bây giờ hai người thế nào rồi?"

Trì Tranh cắn môi.

"Nói con đây."

"Vẫn vậy thôi."

Trì Tranh nhói xong đi ra ngoài. "Con ra ngoài hút thuốc." Trần Tư ở phía sau thở dài một hơi, nhìn chăm chăm tấm lưng kia, chậm rãi lắc đầu.

Gió nổi lên, trời không mây.

Ngày 21 tháng 6, cả Giang Thành thi tốt nghiệp, trời đổ mưa, lúc lớn lúc nhỏ. Mạnh Thịnh Nam làm giám thị nên không về nhà được. Hôm thi xong, cô về chung cư ngủ một giấc, sáng hôm sau 4 rưỡi đã tỉnh, không ngủ tiếp được nữa. Bên ngoài trời vẫn còn mưa, cô ôm máy tính ngồi viết phần còn lại của câu truyện.

Trời vẫn còn đen.

Cô cúi đầu gõ bàn phím máy tính, dường như chỉ có lúc này, cho dù tiến thoái lưỡng nan nhưng cô vẫn có thể bình tĩnh. Điện thoại di động vang lên, là Giang Tấn gửi tin nhắn tới.

Anh muốn trở về rồi.

Cô nhìn 5 chữ này thật lâu, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ đen kịt. Mấy năm trước Giang Tấn hỏi cô có nghĩ tới sau này sống như thế nào không? Lúc đó cô và Lục Tư Bắc một người một nơi, ước mơ bị hiện thực làm mờ, cô mong muốn gì cũng quên mất rồi, chỉ nói muốn sống một cuộc sống bình yên rồi hỏi anh sau này còn đi xa nữa không? Giang Tấn cười nói. "Anh thích đi nhiều nơi."

Thật lâu sau, cô nghĩ được câu trả lời tốt hơn câu trả lời khi ấy.

"Về Giang Thành, Giang Thành có tất cả mọi thứ em yêu." Cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Trước khi nghỉ hè, trường học vẫn bận bịu, hôm đó cô bị Thịnh Điền gọi về nhà. Tuần trước thi tốt nghiệp nên cô không về nhà, Mạnh Hằng vẫn luôn nhớ mãi không quên. Trưa hôm đó cô về nhà, đứa nhỏ vẫn còn đang tức giận, tự mình chơi trò chơi không thèm để ý đến cô.

Thịnh Điền đang ngồi trên salon thêu thùa, dựa vào ghế xem TV.

"Trường con khi nào thì nghỉ?" Thịnh Điền hỏi.

Mạnh Thịnh Nam. "Cụ thể thì không biết, chắc cuối tuần ạ."

"Đến lúc đó không định làm gì sao?"

"Không ạ, sao vậy?"

Thịnh Điền nhìn cô một cái.

"Hai hôm trước bà ngoại gọi điện thoại nói nhớ hai đứa, nghỉ hè xong thì dẫn Tiểu Hằng qua đó chơi mấy ngày."

Mạnh Thịnh Nam "vâng" một tiếng.

"Con cũng nhớ bà ngoại."

Trong TV đang phát một bộ phim thời dân quốc, trời đổ mưa, nữ chính không vào nhà được, quỳ trước cửa nhà. Mạnh Thịnh Nam không đành lòng xem mấy bộ phim như thế này, cầm điều khiển đổi kênh, Thịnh Điền đang chăm chú thêu thùa ngẩng đầu lên. "Đừng đổi, mẹ đang xem."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cô buồn chán nhìn Thịnh Điền. "Mẹ thêm gì thế?"

"Tự xem đi."

"Không tước sao?"

Mãi không nghe được câu trả lời, Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn, trên mặt Thịnh Điền hiện lên vẻ đau thương. Trong TV, nhân vật nữ chính bị cha mình rút roi da đánh vào lòng bàn tay, nữ chính ngã trên đất không kêu rên. Cô nhìn Thịnh Điền lần nữa, vành mắt đã đỏ ửng, trong miệng thẫm than. "Cô gái này đáng thương biết bao."

Mạnh Thịnh Nam thờ dãi đứng dậy đi chơi cùng Mạnh Hàng.

Đứa nhỏ bĩu môi không thèm quan tâm cô, đầu quay sang một bên, cô lại ngồi xổm xuống bên kia, nhìn đứa nhỏ. Mạnh Hàng lại quay đầu sang bên kia, Mạnh Thịnh Nam cũng ngồi sang bên đó, đứa nhỏ thấy phiền, cau mày. "Aizz, chị."

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười. "Bây giờ chị phải đi ra ngoài, có đi không?"

Đứa nhỏ vẫn giữ sĩ diện. "Không đi."

"Thật sự không đi?"

Đứa nhỏ cắn môi một cái. "Không thèm đi."

"À."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu đứng dậy đi lên phòng lấy túi, sau đó đi ra cửa đổi giày muốn đi, còn lăm bắm. "Mình nhớ cửa tiệm bên kia lại có đồ chơi mới rồi, còn lợi hại hơn Ultraman nữa." Nói xong không thèm nhìn, định đi ra ngoài, quần áo bị người ta níu lại, cô cúi đầu nhìn.

"Chị."

Đứa nhỏ làm bộ đáng thương nhìn cô.

Mạnh Thịnh Nam vui vẻ. "Muốn đi sao?"

"Vâng."

Cô chỉ vào gò má của mình, đứa nhỏ lập tức chạy tới hôn một cái. Hai người đi chơi, Tiểu Hàng vừa đi vừa nhảy chân sao nở nụ cười vui vẻ. Trong trung tâm thương mại rực rỡ muôn màu, cô đưa Mạnh Hàng tới tầng 3 chơi trò chơi.

Mạnh Hàng đang cùng mấy đứa nhỏ khác chơi bên trong, cô đứng ở một bên nhìn.

Xung quanh cô là cha mẹ và con cái đi đi lại lại, một nhà ba người. Bỗng nhiên cô thấy hơi phiền, điện thoại di động trong túi vang lên, cô để bên tai, Thích Kiều nói gì cô cũng không nghe rõ, xung quanh quá ồn, cô nhìn Mạnh Hàng rồi tới chỗ khác nghe điện thoại.

"Cậu mới nói gì?" Cô hỏi.

Thích Kiều nói to. "Tớ hỏi cậu ở đâu?"

"Ở tầng trò chơi trong trung tâm thương mại." Ánh mắt cô nhìn Mạnh Hàng đang ở bên kia, lại nói. "Cậu muốn tới sao?"

"Có, chờ tớ."

Mạnh Thịnh Nam cười cười cúi đầu bỏ điện thoại di động vào trong túi, cô ngẩng đầu lên không thấy Mạnh Hàng đâu nữa, Mạnh Thịnh Nam hoảng loạn vội vàng nhìn bốn phía, chưa đi được mấy bước, phía sau đã vang lên âm thanh. "Chị."

Cô lập tức quay đầu, sững sờ nhìn.

Trì Tranh đang cầm tay Mạnh Hàng, như cười như không nhìn cô. Trong nháy mắt, cô có cảm giác thời gian dài đằng đằng. Rất nhiều năm trước xem Đầm Mật Mật. Dưới tủ kính, Trương Mạn Ngọc và Lê Minh quay đầu nhìn nhau, sau những năm tháng chìm nổi, thời gian dài xa nhau, tuy cười nhưng nước mắt đã rơi hai hàng.

Một lúc lâu sau, người đàn ông cúi đầu nhìn Mạnh Hàng.

"Cái này cũng gọi là xuân kỳ bất ý." Anh nói.

Mạnh Hàng chạy thẳng một mạch tới chỗ cô, kéo tay cô. "Chị, là em thấy anh ấy trước."

"Ừ."

Cô xoa xoa tóc Tiểu Hàng, giương mắt nhìn anh.

"Được nghỉ rồi?" Giọng nói anh không mặn không nhạt.

Mạnh Thịnh Nam trầm mặc, miệng hơi mấp máy.

Trì Tranh thoáng nhướn mày. "Em không muốn nói chuyện với anh sao?"

"Ah."

Mạnh Thịnh Nam. "Không phải, vài ngày nữa mới được nghỉ."

"Thật không?"

Cô gật đầu.

Tiểu Hàng lắc lắc tay cô muốn đi chơi tiếp, cô còn chưa kịp nói gì.

Tiểu Hàng hỏi. "Anh, anh đi được không?"

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu nhìn Tiểu Hàng. "Anh ấy đang bận..."

"Được."

Anh nói, Mạnh Thịnh Nam ngược mắt.

Trì Tranh nhìn cô, lại cúi đầu ôm Mạnh Hàng, cánh tay đưa nhỏ vòng qua cổ anh, nở nụ cười. Hai người không thèm nhìn cô, đi thẳng vào khu trò chơi, Mạnh Thịnh Nam mờ nhạt.

Sau đó cô đi theo vào.

Trì Tranh để Mạnh Hàng trong đó rồi đi ngoài. Lúc ấy cô mới đi tới bên cạnh ánh, ánh mắt nhìn chăm chăm Mạnh Hàng không rời, thỉnh thoảng có người đi qua, hai người tránh sang bên cạnh. Hai tay Trì Tranh đút vào túi quần, hơi dựa vào tường, mơ hồ thấy anh đang nhìn cô, Mạnh Thịnh Nam làm bộ không phát hiện, chợt nghe anh nói.

"Có chuyện này anh vẫn muốn hỏi em."

Ánh mắt cô vẫn không nhìn anh. "Ừ."

"Mạnh Thịnh Nam?" Trì Tranh gọi.

Anh gọi tên cô, cô quay đầu nhìn sang một nơi bên cạnh anh.

"Em không dám nhìn anh?"

Trì Tranh nhìn chăm chăm gò má của cô, thật lâu sau cô mới ngẩng đầu lên.

"Tôi vẫn đang nghe."

Trì Tranh nở nụ cười nhạt.

"Em thật đúng là..."

Anh liếm môi, nghiêng người nhìn cô, nở nụ cười.

"Sao hôm đó lại muốn chạy?"

Mạnh Thịnh Nam giật mình. "Chạy gì?"

"Còn đợi anh nói rõ sao?"

Mạnh Thịnh Nam mím chặt môi, bàn tay hơi run run.

"Anh chỉ cho em xem một quyển sách, nói một cái tên, không biết thì thôi, em chạy làm gì?" Trì Tranh nhìn cô. "Sao lại khóc?"

Mạnh Thịnh Nam nắm chặt tay. "Chỉ là tôi..."

"Chỉ là gì?" Anh hỏi cô.

Cô giương mắt, người đàn ông trước mắt vẫn luôn làm cô tim đập chân run, xấu hổ vô cùng. Con mắt Trì Tranh đen kịt, ánh mắt cắm chặt vào cô như sói, Mạnh Thịnh nam nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Anh muốn tôi nói gì?" Cô hỏi.

Ánh mắt Trì Tranh sáng lên.

Anh đang muốn mở miệng, cách đó không xa lại có người gọi "Mạnh Thịnh Nam". Trì Tranh nhìn cô nàng một cái, cô nàng này làm bộ không có chuyện gì nhưng thực ra lại đang cố gắng chống đỡ, anh khẽ nhếch môi. "Anh đi trước." Nói xong đi thẳng ra ngoài.

Mạnh Thịnh Nam thở phào nhẹ nhõm.

"Chị Kiều Kiều." Mạnh Hằng đột nhiên lớn tiếng gọi.

Cô hoàn hồn nhìn sang, Thích Kiều đã tới, Tiểu Hằng không chơi nữa, chạy tới bên cạnh hai cô. Đứa nhỏ nhìn xung quanh một lần, ngẩng đầu hỏi Mạnh Thịnh Nam. "Chị, anh đâu rồi?"

Thích Kiều. "Anh nào?"

Mạnh Thịnh Nam. "À, gặp được một người bạn học trung học, mới đi xong."

"Anh đi rồi?" Tiểu Hằng thở dài. "Em còn định nhờ anh ấy dạy em chơi game."

Thích Kiều nghe ra chút manh mối. "Cậu bạn nào thời trung học cơ?"

Mạnh Thịnh Nam. "Cậu không biết."

"Cậu dối vừa thôi." Thích Kiều bĩu môi.

Sau đó không để ý tới cô nữa, kéo Mạnh Hằng đi khắp nơi cần quét trò chơi.

Xung quanh rất ồn.

Mạnh Thịnh Nam cảm thấy đầu mình đau dữ dội, một mình cô ngồi ở ghế dài, nhìn cửa hàng đối diện đang mở bài Nước mắt hóa thành mưa tương tư, cô không biết nên khóc hay nên cười.

Đêm hôm đó cô quay về trường.

Thích Kiều muốn theo cô về, dùng phòng bếp ở chỗ cô làm một bữa ngon cho cô ăn, nghe tiếng nồi niêu va đập trong bếp, Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười bất đắc dĩ, không thèm quan, một mình trông trên salon xem Vương Giác Tập Môn, lúc Lưu Đức Hoa trúng đạn, viên đạn cô uрон ướt.

"Trời ơi."

Thích Kiều mặc tạp dề tới nhìn cô chăm chăm. "Sao thế?"

Cô liếc mắt nhìn sang.

"Làm xong cơm rồi?"

Thích Kiều vui vẻ nói. "Ném thử không?"

Cô đứng dậy đi tới nhà bếp, cầm đĩa gấp đồ ăn rồi nhìn xung quanh.

"Ăn đi." Thích Kiều nóng nảy.

Mạnh Thịnh Nam nửa tin nửa ngờ, chậm rãi bỏ vào trong miệng.

"Thế nào?" Về mặt Thích Kiều chờ mong.

Mạnh Thịnh Nam nhắm hai mắt, thờ dài.

"Tớ không tưởng tượng nổi sao vị kia nhà cậu sống được đến bây giờ."

Thích Kiều nhú mày, tự mình ném thử một miếng, cảm thấy cả người mình bốc khói.

"Sao?" Cô hỏi.

"Thôi xong." Cô nàng khóc không ra nước mắt. "Tớ nhìn lộn sốt cà chua thành tương ớt."

Mạnh Thịnh Nam không nhìn được cười.

"Đáng giá mà."

"Sao?" Cô hỏi.

Thích Kiều nói. "Rất cục cậu cũng cười rồi."

Ngoài cửa sổ là màn đêm yên tĩnh không một ngọn sóng. Hai người ăn hết cơm sau đó nằm trên giường, Thích Kiều mở nhạc, tiếng nhạc vang lên khắp phòng, Thích Kiều thấp giọng hỏi. "Buổi chiều người bạn cậu bảo quen thời trung học kia là Trì Tranh phải không?"

Mạnh Thịnh Nam không gạt Thích Kiều nữa. "Ừ."

"Thích cậu ta bao lâu rồi?"

"Quên mất rồi."

Thích Kiều thở dài. "Lúc trung học cậu thường nghĩ nhiều quá, bây giờ cũng vậy, rõ ràng chẳng có chuyện gì nhưng tới chỗ cậu lại giống như long trời lở đất. Nam Nam, cậu cứ như vậy sẽ rất mệt mỏi."

Qua một lúc, viền mắt Mạnh Thịnh Nam đã ướt.

"Tớ biết."

Thích Kiều nghiêng người sang, bắt đầu nhìn cô.

"Biết mà làm không được thì có ích gì."

Mạnh Thịnh Nam nhắm hai mắt lại, nước mắt chảy xuống, đọng lại trên giường.

Trong lòng Thích Kiều thâm than một tiếng.

"Khóc đi, khóc xong thì không sao nữa."

Hồi lâu sau, Mạnh Thịnh Nam lau nước mắt, mở mắt ra hít sâu một hơi.

Thích Kiều cười cô. "Cậu nhát gan lắm."

Mạnh Thịnh Nam hít hít mũi. "Nhỏ (Nhát) sao?"

"Ừ." Thích Kiều nói. "Còn nhỏ hơn cả kim."

Mạnh Thịnh Nam cười thành tiếng.

Thích Kiều nói. "Trước đây cậu ta như thế nào tớ biết, nhưng mà nghe nói bây giờ không giống như trước nữa."

"Cũng không hư hỏng như trước." Mạnh Thịnh Nam nhỏ giọng giải thích.

Thích Kiều chớp chớp mắt, mỉm cười.

Trong đêm khuya, xung quanh ấm áp, hai cô gái vừa khóc vừa cười nhìn nhau. Bầu trời đen nhánh bao phủ mặt đất mênh mông, Giang Thành rộng lớn như thế nhưng trong vô số cô gái, bọn họ lại tìm được nhau, cùng ở bên nhau, mặc cho Xuân Hạ Thu Đông hay ngọt bùi cay đắng.

Ở con phố cũ nát kia.

Người đàn ông ngồi ở đầu giường, xoay xoay điện thoại di động trong tay, không sợ bị người khác làm phiền. Một chân anh chống lên, cánh tay còn đặt trên đó, khắp gian nhà chỉ có mỗi một ngọn đèn bàn đang sáng, trên mặt người đàn ông không có cảm xúc, anh nhìn chăm chăm nơi nào đó, đôi mắt trầm tĩnh. Sau đó anh châm một điếu thuốc, hút.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đạp Tà Hoạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Khoảng 7 giờ sáng, mặt trời đã chiếu khắp nơi.

Trong con phố nhỏ, cửa hàng nào cũng đã bắt đầu buôn bán bình thường, Sừ Kim tới gần con ngõ trong cùng. Trong cửa hàng, anh ta còn chưa đi vào mấy bước đã ồn ào "Anh em hôm nay xui xẻo", còn chưa nói hết, mày đã nhúu chặt, cánh tay để trên mũi quạt gió.

"Con mẹ nó, cậu hút bao nhiêu điếu rồi?"

Trì Tranh mặc áo tay lửng màu xám đang gõ bàn phím, trong miệng còn ngậm nửa điếu thuốc.

Sừ Kim tiến tới nhìn, trong màn hình chỉ toàn là code.

"Cậu làm gì thế?"

Trì Tranh híp mắt, bàn tay ngừng lại, xoay người lấy điếu thuốc xuống, khòe miệng hơi giật, nhàn nhạt nói. "Chờ tôi chuẩn bị tốt rồi nói với cậu tí nữa."

Sừ Kim cười.

"Cười cái rắm." Trì Tranh thờ ơ.

Sừ Kim thờ dài, ý cười vẫn chưa vơi.

"Anh em bây giờ mới cảm thấy tình yêu có sức mạnh lớn lao thế nào, không ngờ lại lẳng tử quay đầu."

Trì Tranh giương mắt, cười giễu cợt.

"Gần đây thế nào rồi?" Sừ Kim cười hỏi.

Nghe vậy, Trì Tranh không lên tiếng.

Sừ Kim. "Chưa đưa được người ta về sao? Cậu..."

Trì Tranh lại ngậm thuốc trong miệng, nhúu mày.

"Mềm không được thì phải cứng."

Trì Tranh lạnh lùng nhìn thoáng qua.

Sừ Kim cười haha. "Đừng trách anh em này nhiều chuyện, tình huống đặc biệt thì phải có cách xử lý đặc biệt, cậu không hiểu sao?"

Môi mông của Trì Tranh hơi nhếch.

Mấy năm trước Lục Tư Bắc từng theo đuổi cô ra sao, anh biết. Cô gái này mày tiến thì cô ấy lại lui, nhạy cảm lại quật cường. Hai người cần gì phải tiến triển nhanh, anh vẫn cho rằng không thể gấp, từng chút từng chút tiến tới cạnh cô mới là tốt nhất. Nhưng cô che giấu tâm tư mình quá kỹ, nghĩ tới đây Trì Tranh nhúu mày, hút thuốc càng nhiều.

"Không phải cậu còn để ý chuyện của mình chứ?" Sừ Kim hỏi.

Trì Tranh không hé răng.

Sừ Kim nhún vai. "Nếu vậy thì chẳng có ý nghĩa."

"Không phải." Hồi lâu sau, Trì Tranh thản nhiên nói.

"Vậy cậu còn bản thân cái gì?"

Trì Tranh nghiêng răng.

"Tôi nói này..."

Sừ Kim nói được một nửa, sắc mặt Trì Tranh tối sầm lại.

"Không có việc gì thì rút."

"Mẹ kiếp." Sư Kim bĩu môi. "Có mỗi chuyện này mà cậu cũng sợ?"

"Ai sợ?"

"Còn muốn tôi nói ra?"

Tri Tranh. "Mẹ kiếp."

Anh rít một hơi thuốc, cau mày. Mấy ngày liên tiếp anh vẫn bận rộn, lúc có thời gian rảnh thì đã cuối tháng 6.

Tuần này nhiệt độ cao tới mức dọa người.

Mỗi ngày lên lớp xong rồi về phòng làm việc, tối về chung cư. Trong người nóng không chịu được, thức tới nửa đêm mới đi ngủ. Có hôm nói chuyện với một giáo viên trong trường, cô ấy bận nên không thể đi nhà trẻ đón con, cô đành rồi nên đồng ý.

Ngồi 20 phút trong xe buýt.

Buổi chiều cô tới nơi đã nhìn thấy nhà trẻ đông nghịt người bỗng nhiên thấy hơi sợ, còn 30 phút nữa mới tới giờ đón trẻ. Cô đứng ở đường đối diện chờ, bước chân lui về phía sau, không cẩn thận đạp phải một người, vội vàng quay đầu nói xin lỗi.

"Mạnh Thịnh Nam?"

Cô sững sốt nhìn Niếp Tịnh. "Con cậu học trường này sao?"

Cô ta gật đầu. "Sao cậu ở đây?"

"À, đón con giúp đồng nghiệp."

Niép Tịnh. "Thế à."

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười. "Gần đây có bận gì không?"

Niép Tịnh lắc đầu, đang định nói chuyện điện thoại đột nhiên vang lên, Niép Tịnh nhìn cô một cái rồi nghe điện thoại, chưa tới một phút đồng hồ, chỉ nghe thấy Niép Tịnh nói. "Em đừng vội, để chị hỏi một chút." Sau đó tắt máy gọi một số khác, cũng không biết bên kia nói gì, Mạnh Thịnh Nam nghe không rõ.

"Vậy còn cách nào không? Nó chưa quen cuộc sống ở Thẩm Quyển..."

Chưa nói vài câu đã cúp.

Niép Tịnh trông vô cùng ủ oải, sụp mắt xuống. Mạnh Thịnh Nam tiến lên mấy bước, nhẹ giọng hỏi. "Sao thế?"

Niép Tịnh không ngẩng đầu, vành mắt hơi ướt.

"Không sao chứ?" Cô hỏi.

Niép Tịnh thất thần lắc đầu, cười gượng với cô. "Không sao đâu."

"Có chuyện gì thì cậu cứ nói, biết đâu tớ giúp được."

Mạnh Thịnh Nam đưa khăn tay cho Niép Tịnh.

Niép Tịnh nhìn cô một cái, do dự.

"Nói đi."

Niép Tịnh hít một hơi, cúi đầu nhìn mặt đất. "Tớ nhờ bạn ở Thẩm Quyển giúp em tìm việc làm, cô ấy bảo không giúp được."

"Bây giờ em cậu thế nào?"

"Còn ở nhà trọ." Niép Tịnh mấp máy môi, giọng nói có chút bất ổn. "Tớ còn tưởng cô ấy là bạn tốt của tớ."

Mạnh Thịnh Nam thở dài một hơi.

"Đừng suy nghĩ nhiều quá, bây giờ quan trọng là lo cho em gái cậu trước."

"Nhưng tớ không có người quen ở Thẩm Quyển."

Mạnh Thịnh Nam lại hỏi. "Em cậu học gì?"

Niep Tinh dừng lại, nói. "Học đại học, học ngành in ấn."

"Mới tới nghiệp đi tìm việc làm?"

"Ừ."

"Vậy đi, tớ giúp cậu hỏi thăm, có tin gì sẽ báo cậu." Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút, nói. "Được không?"

Niep Tinh nhìn cô. "Có được không?"

Mạnh Thịnh Nam cười cười. "Yên tâm đi."

Hồi lâu sau, Niep Tinh nói. "Cảm ơn cậu."

"Đừng khách sáo."

Vì vậy hai người để lại số điện thoại cho nhau, nhà trẻ đã tới giờ tan học, hai người tạm biệt nhau. Sau khi cô gái đi xa, cô quay đầu nhìn lại, dường như cảm thấy Niep Tinh khổ cực rất nhiều. Sau khi đón con giúp giáo viên kia xong, cô đeo túi xách về lại nhà trọ, dọc theo đường đi cô tìm tất cả bạn bè ở Thâm Quyển, nhớ tới tiền bối dạy cô hồi ở Trường Sa đang ở Thâm Quyển, cô gọi tới.

Thật lâu sau mới có người nhận, giọng nói già nua.

"Alo."

"Cô, em là Mạnh Thịnh Nam."

Hai năm trước cô muốn đi, tiền bối cũng giữ không được. Sau đó cô cũng không quấy rầy người ta nữa, dù sao thời đại học khó mà gặp được một người như vậy. Nói chuyện của mình cho tiền bối nghe, trước khi cúp máy, tiền bối hỏi cô. "Có về nữa không?"

Mạnh Thịnh Nam trầm mặc.

Trong điện thoại vang lên tiếng thở dài.

Cô chậm rãi bước chân về nhà, cũng không về nhà mà đi tới sân nhỏ bên cạnh, trường học đã tan học rồi. Xung quanh không có ai, cô ngồi xuống nhìn bầu trời trên cao, mãi tới khi giờ tay không thấy năm ngón nữa cô mới về.

Mới về nhà chưa được mấy phút Tiểu Lâm đã gõ cửa.

"Một mình tôi rất chán, tìm cô tâm sự."

Chắc là mới đi hẹn hò về, trên mặt vẫn còn hiện lên tia đỏ ửng. Cô rót một cốc nước đưa cho cô nàng, Tiểu Lâm ngồi trên salon không giấu được nụ cười, Mạnh Thịnh Nam không đoán cũng biết chuyện gì xảy ra, quả thực giống y hệt bộ dạng Thích Kiều được Tống Gia Thụ vuốt ve an ủi năm cấp ba.

"Thời gian kết hôn đã định rồi sao?" Cô hỏi.

Tiểu Lâm kinh ngạc. "Cô như thần vậy."

Mạnh Thịnh Nam cười. "Nhìn bộ dạng kia của cô đã đoán được 7, 8 phần rồi."

Cô nàng ngượng ngùng cúi thấp đầu.

"Tôi nghe anh ấy nói hai người là bạn học cấp ba?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

"Không nghĩ lại trùng hợp như vậy."

Tiểu Lâm cũng hứng thú. "Vậy cô nói với tôi xem khi đó anh ấy thế nào?"

"Khi đó..."

Mạnh Thịnh Nam nói mấy chuyện đơn giản, cô nàng cười không ngậm được miệng. Thực ra Mạnh Thịnh Nam vẫn cảm thấy Phó Tùng giống một người. Mấy năm trước đọc truyện của Keigo Higashino, kẻ tình nghi X kia cũng là thiên tài toán học rất giống Phó Tùng. Cuối cùng thì đồng môn hảo hữu thuở cấp ba cũng tìm được người yêu rồi.

Đêm dần về khuya.

Trước khi về phòng mình, Tiểu Lâm mượn cô vài quyển sách, Mạnh Thịnh Nam tới phòng ngủ lấy cho cô nàng. Điện thoại trên ghế salon bỗng nhiên đổ chuông, Tiểu Lâm cầm lên tới phòng ngủ đưa cho cô. "Điện thoại của cô."

Mạnh Thịnh Nam cầm, nhìn thoáng qua cái tên trên màn hình.

"Sao không nhận, ai vậy?" Tiểu Lâm hiếu kỳ.

Mạnh Thịnh Nam liếc đôi môi khô khốc, tiếng chuông điện thoại vẫn reo lên. Cô đang không biết nên làm cái gì, đột nhiên trượt tay ấn phím nghe. Sử Kim ở đầu bên kia điện thoại che miệng cười, đưa cái điện thoại cho người đàn ông, khẩu hình. "Được rồi."

Trì Tranh nhú mày, sờ mũi một cái.

Mạnh Thịnh Nam áp điện thoại lên tai, Tiểu Lâm cười cười cầm sách trong tay sau đó nhỏ giọng nói đi trước. Trong phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của hai bên.

"Có chuyện gì thế?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Trì Tranh hé miệng, mắt nhìn kẻ gây họa vẫn đang ngồi ở kia, Sử Kim thức thối chuẩn vợ. Cả buổi tối nay nếu không cạp bàn phím thì là nhìn chăm chăm danh bạ, phía trên là tên của cô nàng kia. Sử Kim cảm thấy nóng ruột, vì vậy thừa dịp anh không để ý gọi cho cô.

Cửa của cửa hàng bị đóng lại.

Trì Tranh thấp giọng. "Còn chưa ngủ sao?"

"Ừm."

"Bạn gì sao?"

Mạnh Thịnh Nam. "Không có gì."

Trì Tranh hơi trầm mặc. "Chuyện lần trước..."

Trong lòng Mạnh Thịnh Nam căng thẳng.

"Mấy ngày sau em có rảnh không? Chúng ta gặp nhau đi." Anh chuyển chủ đề khác.

Mạnh Thịnh Nam. "Trường học đang chuẩn bị thi cuối kỳ, rất bận."

"Vậy khi nào em rảnh?"

Mạnh Thịnh Nam dừng lại vài giây. "Rất bận."

"Thật không?"

"Ừ."

Trì Tranh không lên tiếng nữa, Mạnh Thịnh Nam cũng vậy.

Một lát sau, Trì Tranh nói. "Ngủ đi."

"Tạm biệt."

Trong điện thoại vang lên âm thanh tút tút, Trì Tranh nhìn điện thoại một lúc rồi ném sang một bên, châm một điếu thuốc lá. Dòng số liệu rườm rà xuất hiện đầy màn hình máy tính, Trì Tranh nhú mày đứng lên.

Sáng hôm sau Mạnh Thịnh Nam nhận được điện thoại của tiền bối, nói là ở Thẩm Quyển có một nhà xuất bản đang tuyển người, cô vội vàng gọi cho Niếp Tĩnh, Niếp Tĩnh cảm ơn cô, muốn mời cô một bữa cơm, Mạnh Thịnh Nam không từ chối được, đồng ý sau ngày 2 tháng 7.

Mười giờ sáng, cô lên lớp giảng tiết cuối cùng.

Một tiết học 45 phút cô chỉ ngồi trò chuyện với 50 học sinh. Buổi chiều được nghỉ, hai ngày sau sẽ thi cuối kỳ. Trong lớp có một cặp yêu sớm, hai người đôi chỗ ngồi cạnh nhau, cả lớp nháy mắt ra hiệu.

Có học sinh lớn tiếng hỏi cô. "Cô, cô không để ý sao?"

Mạnh Thịnh Nam cười. "Hôm nay thế giới tự do."

Cả phòng học rống lên.

Một cô nàng hoạt bát hướng ngoại đứng lên hỏi mọi người. "Hai ngày trước tớ đọc một câu hỏi, nếu như có cơ hội, bạn muốn siêu năng lực gì? Tớ nói trước tiên, làm cho Ngô Ngân Tổ thích tớ."

Cả lớp thờ dài.

"Đã gặp thì không quên được."

"Biết được kiếp trước kiếp này."

"Dịch chuyển tức thời."

"Kiểm soát vận mệnh."

"Khiến cho người tớ thích cũng thích tớ."

Cả lớp cười ngoác miệng.

Cô nàng kia lại lớn tiếng hỏi. "Cô thì sao ạ?"

Cả lớp yên lặng.

Mạnh Thịnh Nam nghiêm túc suy nghĩ một chút, cười nói. "Muốn để Tào Tuyết Cần viết xong Hồng Lâu Mộng."

Cả lớp. ".."

Sau khi tan học, cô xuống tầng. Bên cầu thang thỉnh thoảng có học sinh đi tới đi lui cười hi hi, không khí thanh xuân rộn ràng. Cô chậm rãi đi tới, nhớ tới câu hỏi vừa rồi. Nếu như có một cơ hội, cô muốn trở về năm 2004, khi cô 16 tuổi, làm một người dũng cảm.

Trời đột nhiên đổ cơn mưa nhỏ.

Cô bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là thứ 6, vội vội vàng vàng đội mưa tới tiệm bán báo ngoài trường học, cụ ông mặt mũi hiền lành hỏi cô muốn mua cái nào. Cô cười nói. "Nhân gian trăm vị".

--

Sao tui cứ cảm giác Tri Tranh đã yêu Mạnh Thịnh Nam từ rất lâu rất lâu rồi, từ khi còn học trung học ấy((((

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đột Tài Hoa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Quyển tạp chí kia cô mất tận ba đêm mới đọc xong, tác giả là Chu Ninh Trì và Trương Nhất Diên, được gửi từ Los Angeles. Cô nhớ tới mấy hôm nữa Giang Tần sẽ về, cảm thấy chán nản và thương cảm. Mấy năm xa cách, không biết bọn họ có khỏe hay không.

Thi cuối kỳ của trường đã xong, toàn thể thầy cô giáo thống nhất chấm trong hai ngày. Vào ngày thứ hai, rốt cuộc cô cũng được rảnh rồi để đi gặp Niếp Tĩnh. Khoảng 2 giờ, hai người gặp nhau trong quán trà ở quảng trường.

Niép Tĩnh ngồi phía đối diện tràn đầy cảm kích.

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Không mang con theo sao?"

"Mẹ tớ trông rồi." Niếp Tĩnh cười. "Em gái tớ nói nó ở đó vô cùng tốt, tớ không biết phải cảm ơn cậu thế nào."

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

"Cảm ơn cái gì, chúng ta đều là bạn học cũ."

Niép Tĩnh mấp máy môi. "Thật ra hôm nay hẹn cậu qua đây, ngoại trừ chuyện cảm ơn cậu giúp em gái tớ ra, tớ còn một chuyện muốn nói thật với cậu."

Mạnh Thịnh Nam nhìn Niếp Tĩnh.

"Tớ cũng bút rứt nhiều năm rồi."

Ánh mắt Mạnh Thịnh Nam nghi hoặc.

Niép Tĩnh hít thở nặng nề, nói. "Lúc cấp ba, báo 3000 mét..."

"Tớ biết."

Mạnh Thịnh Nam cất ngang, nở nụ cười. "Khi đó tớ biết rồi."

Niép Tĩnh muốn nói lại thôi.

"Cảm ơn." Niép Tĩnh ngẩng đầu.

Mạnh Thịnh nam uống trà, chuyển đề tài nói chuyện.

Niép Tĩnh hỏi. "Cậu có liên lạc với mấy người bạn cũ không?"

"Rất ít." Mạnh Thịnh Nam nói. "Nhưng mấy hôm trước có gặp Phó Tùng, nhiều năm rồi vẫn không thay đổi."

"Thật không?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu. "Sắp kết hôn rồi."

"Vây thì tốt." Niép Tĩnh chậm rãi nói.

Mạnh Thịnh Nam cười một cái.

Niép Tĩnh lại nói. "Cậu biết không, lúc học cấp ba tớ còn thích cậu ấy."

"Nhìn ra được mà." Cô nhướn mày, khẽ nói.

Viên mắt Niép Tĩnh hơi ướt.

Cảm giác nói chuyện thoải mái thế này, khóc cười tự nhiên là cảm giác ba năm cấp ba chưa từng có. Cậu một câu tớ một câu cũng hơn 30 phút, lúc chia tay, Mạnh Thịnh Nam tiễn Niép Tĩnh lên xe buýt sau đó xoay người đi dọc theo ven đường. Ven đường là trung tâm thương mại đang hạ giá, bên ngoài là mấy cô gái đứng tiếp thị.

Trên người khoác băng dôn, trang điểm xinh đẹp.

Cô bỗng nổi dậy hứng thú, vào bên trong đi dạo, xung quanh cô là quần áo rực rỡ sắc màu. Mấy chủ cửa hàng cười bắt chuyện với cô, Mạnh Thịnh Nam đi vào rồi lại đi ra. Trên tường có một vấy màu lam xen hồng nhạt, liếc mắt đã thấy thích, cô cắn răng dùng gần nửa tháng tiền lương của mình mua nó.

Cô cầm theo cái túi tiếp tục đi dạo.

Ở bên ngoài trung tâm thương mại, Trì Tranh hút thuốc không ngừng từ khi cô đi vào đến bây giờ. Anh giương mắt nhìn khu cao tầng đối diện, quyết định rít một hơi thuốc nữa rồi vứt, bước vào trong trung tâm thương mại.

Khi đó Mạnh Thịnh Nam đang đi dạo ở tầng hai.

Trước mặt cô là một người phụ nữ, tóc dài tới eo, mặc váy ngắn nóng bỏng. Lúc lướt qua, hai người không cẩn thận đụng vào nhau, cô nói xin lỗi, người phụ nữ kia hất tóc ưỡn ngực đi qua cô.

Xung quanh tầng 2 chỉ toàn là quần áo.

Cô đi dạo tới cửa hàng cuối cùng lại thấy người phụ nữ kia, từ xa đã thấy cô ta đưa lưng về phía cô, treu đùa người đàn ông trước mặt. Người nam bị che đi, cô không nhìn rõ, đang muốn dời ánh mắt đi, người đàn ông lại nhìn qua đây. Cô sững sốt, cả người cứng đờ.

Ánh mắt Trì Tranh giống như chim ưng, lao lại phía cô.

Mạnh Thịnh Nam không tự chủ lui về phía sau, xoay người muốn chạy. Người phụ nữ kia giơ tay lên muốn kéo Trì Tranh lại, anh giật cánh tay mình ra, nhanh chóng chạy tới chỗ cô. Cô chưa đi được mấy bước, cổ tay đã bị anh kéo lại.

Người phụ nữ sau lưng làm một bộ mặt không thể tin nổi.

Bên trái cầu thang tầng 2 có toilet, trong nhà vệ sinh nam không có ai, Trì Tranh kéo cô đi vào, đá cái bảng đề chữ đang sửa chữa sang một phía sau đó khóa trái cửa lại. Mạnh Thịnh Nam tránh không được, tay phải của cô bị anh ấn trên tường. Xung quanh là tiếng hơi thở vẫn luôn kim nén của anh, Mạnh Thịnh Nam khó chịu, bị dọa sợ đến nỗi làm rơi túi quần áo xuống đất.

Cả người anh tỏa ra mùi nguy hiểm.

"Không phải em bảo bề bộn nhiều việc sao?" Giọng nói nguy hiểm.

Mạnh Thịnh Nam không nói thành lời.

"Hả?"

Âm cuối vang lên, cô thở ra cũng thấy hồi hộp, nhin không được động đậy lại bị anh giữ chặt hơn, mặt anh ghé sát xuống, hơi thở nặng nề.

"Sao vừa rồi lại chạy?"

Hầm răng Mạnh Thịnh Nam run rẩy. "Ai chạy, anh buông tôi ra đi."

Trì Tranh cười lạnh. "Em nghĩ anh sẽ buông sao?"

Cô ngẩn ra.

Hơi thở Trì Tranh càng gần cô hơn, chậm rãi nói. "Lục Tư Bắc nói em rất khó theo đuổi, quả thực đúng như thế."

Mạnh Thịnh Nam giương mắt nhìn anh.

Dáng vẻ cô đã chịu chết rồi, Trì Tranh hơi nói lỏng tay ra.

"Mạnh Thịnh Nam, chúng ta nói chuyện."

"Anh buông tôi ra trước đi." Cô cũng yên tĩnh lại.

Trì Tranh cười nhạt. "Buông ra để cho em chạy?"

Khóe miệng Mạnh Thịnh Nam khẽ động, anh lại dùng lực mạnh hơn.

"Được rồi, anh muốn nói chuyện gì?"

Con ngươi Trì Tranh đen kịt lại. "Chuyện lần trước chúng ta nói chưa xong."

Cô sợ nhất là chuyện này, chỉ cảm giác mình bị anh bóc trần, nhìn rõ ràng từ trong ra ngoài. Cô cảm thấy có chút nhục nhã, anh lại không hé miệng.

Bỗng nhiên anh nở nụ cười. "Mạnh Thịnh Nam."

Cô ngẩng đầu.

"Em run cái gì?" Trì Tranh hỏi.

Cô nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, không lên tiếng. Hơi thở của anh rất nặng, mùi hương nam tính bao trùm lên cả người cô.

"Run rẩy cũng vô dụng."

Vành mắt Mạnh Thịnh Nam lập tức ửng đỏ.

Trì Tranh nhíu mày. "Sao lại giống Lâm Đại Ngọc thế?"

Nói xong anh nở nụ cười, lau đi nước mắt trên khóe mắt cô, lòng bàn tay xù xì ma sát với da mặt cô, Mạnh Thịnh Nam run run một cái, anh chậm rãi cúi người xuống cạnh tai cô, giọng nói trầm thấp đầy từ tính.

"Anh nhìn trúng ai thì người đó phải bên anh, trừ phi anh nói chia tay."

Mạnh Thịnh Nam giật mình.

Trì Tranh nhìn cô, hỏi. "Lục Tư Bắc theo đuổi em lâu như vậy, để em trong tay rồi tại sao lại buông, em biết không?"

Cô nhìn anh.

Trì Tranh nói. "Bởi vì em thích ông đây."

Hai mắt Mạnh Thịnh Nam run lên.

"Mạnh Thịnh Nam là em, Thư Viễn cũng là em." Trì Tranh ghé sát lại, con ngươi đen láy chăm chú nhìn cô. "Quyển Trầm Tư Lục kia, Lục Tư Bắc biết, anh cũng biết. Còn rất nhiều chuyện em không biết nhưng anh biết, Mạnh Thịnh Nam, em chạy thoát sao?"

"Thế nên?" Cô run rẩy hỏi.

Trì Tranh giương mắt nhìn.

Mạnh Thịnh Nam. "Thế nên anh nói thích tôi thì tôi nên đồng ý sao?"

"Chẳng lẽ không đúng?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu. "Không phải."

Con mắt Trì Tranh nheo lại, nguy hiểm.

"Em nói dối."

"Tại sao tôi phải dối anh."

Sắc mặt Trì Tranh tối lại, Mạnh Thịnh Nam không dám thở mạnh.

"Chết vẫn cứ muốn giữ sĩ diện." Anh thấp giọng nói.

Mạnh Thịnh Nam không dám nhìn anh, sắc mặt anh càng lúc càng đáng sợ. Cô nghiêng đầu tránh đi tầm mắt của anh lại bị anh mạnh mẽ kéo lại. Mạnh Thịnh Nam bị dọa sợ, muốn đẩy anh ra nhưng lại không được. Trì Tranh chơi liêu, trực tiếp nâng mặt cô lên, tay anh nắm gương mặt cô, mạnh mẽ hôn lên.

Cô sợ tới mức quên giãy dụa.

Hô hấp của anh rất nặng, đến miệng cũng mạnh mẽ, môi mỏng kẻ sát môi cô, đầu lưỡi bắt đầu càn quấy trong miệng cô đến long trời lở đất. Mạnh Thịnh Nam rồi tỉnh rồi ngủ, mặc anh muốn làm gì thì làm. Trì Tranh hôn rất chăm chú, mũi ngửi mùi hương trên cơ thể cô, một tay nắm chặt cổ tay cô, một tay dọc theo thắt lưng của cô hướng về phía trước sờ soạng.

Mạnh Thịnh Nam mặc quần áo mỏng manh, bàn tay anh khiến cô trở nên run rẩy.

"Sợ ngủ?"

Lúc anh nói chuyện, môi còn chưa rời khỏi môi cô, âm thanh rất thấp. Mạnh Thịnh Nam thừa dịp anh rút đầu lưỡi ra, há miệng thở dốc. Trì Tranh cười nhẹ, tay phải đặt lên nơi mềm mại của cô, chân Mạnh Thịnh Nam run run, suýt chút nữa tuột xuống.

Trì Tranh cong môi ôm chặt cô.

Lại muốn hôn nữa, Mạnh Thịnh Nam quay đầu đi, môi anh rơi xuống cổ cô, một mảnh ẩm ướt.

"Tránh anh?"

Giọng nói anh nguy hiểm, Mạnh Thịnh Nam nắm chặt nắm đấm, cắn môi dưới.

Có người gõ cửa, Trì Tranh nhú mày, sống lưng Mạnh Thịnh Nam cứng đờ. Tiếng gõ cửa càng lớn, hình như nhân viên công tác đang nói chuyện với nhau. Trì Tranh không nhin được chửi thề một tiếng, Mạnh Thịnh Nam thừa dịp anh sững sờ, dùng hết toàn lực đẩy anh ra, Trì Tranh lui về sau mấy bước. Cô mở cửa ra, người bên ngoài cũng đã xoay cửa, chưa tới ba giây cô đã bỏ chạy.

Nhân viên công tác đứng ở cửa có chút xấu hổ.

Trì Tranh sờ cằm một cái, rừ mắt đã thấy túi đồ của cô ở trên sàn. Anh cúi đầu nhìn thoáng qua rồi nhướng mày sau đó không nhanh không chậm bước ra ngoài, liếc mắt nhìn dưới tầng cửa trung tâm thương mại, không thấy bóng dáng cô gái kia nữa. Anh nhẹ nhếch môi, giống như vẫn cảm nhận được âm áp của cô.

Anh cười nhẹ, đi ra ngoài đốt một điếu thuốc.

"Mẹ kiếp, thật mềm."

Trì Tranh cười nhẹ.

Lúc ấy cô gái đã trốn đi xa. Từ trung tâm thương mại đi tới trường học mất mười lăm phút. Từ cửa trường học đến chung cư mất năm phút, nói đi không

bằng nói chạy, trong trường học đã sớm không còn người, cô đi một đường thẳng tới chung cư.

Cô dựa lưng vào cửa, chậm rãi trượt xuống rồi ngồi dưới đất.

Ấm áp vừa rồi vẫn còn trên môi cô, cô chưa từng nghĩ tới thời gian dài như vậy, mùi hương của anh vẫn cứ quẩn quanh trên người cô mãi không tan. Anh nói ra hết thấy tâm tư thiếu thốn thời của cô, anh bá đạo như vậy, liệu linh không màng hậu quả.

Mạnh Thịnh Nam sợ.

Cô lẳng lặng ngồi trên đất, gạch men trắng loáng phản chiếu bóng dáng của cô, cô cứ ngẩn người như vậy rồi bỗng nhiên nở nụ cười, sau đó nước mắt rơi đầy mặt. Lốp phòng bị của bản thân biến mất, cô vừa khóc vừa cười.

Thịnh Điển đột nhiên gọi điện thoại tới.

"Nam Nam."

Bên ngoài sắc trời đã tối, Mạnh Thịnh Nam "vâng" một tiếng.

"Sao vậy?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Không sao đâu ạ."

Thịnh Điển không tin. "Sao nghe giọng con không giống thường ngày?"

"À, vừa rồi mới xem phim điện ảnh nên hơi buồn."

Thịnh Điển lắc đầu cười.

"Ăn cơm chưa?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn ánh mây hơi đỏ ngoài kia.

"Ăn rồi." Cô nhẹ nói.

Thịnh Điển hỏi. "Lúc nào về nhà?"

"Thứ 5."

Thịnh Điển "ừ" một tiếng, dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại, Mạnh Thịnh Nam đột nhiên gọi.

"Mẹ."

"Hả?"

"Ráng chiều thật đẹp."

Thịnh Điển nở nụ cười. "Đẹp."

"Cha và Tiểu Hàng đâu?"

"Hai cha con đang nói chuyện phiếm ngoài sân."

Ánh mắt Mạnh Thịnh Nam dịu dàng.

"Con cúp đây."

"Đừng thức khuya."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Vâng."

Rặng mây đỏ ở chân trời chậm rãi biến mất, bóng đêm bao phủ xung quanh giống như hơi thở của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đạp Tàì Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Hôm sau, cả ngày cô vui đầu trong phòng không ra khỏi cửa, nấu cơm ăn xong sau đó bắt đầu viết bản thảo, mãi tới khi chạng vạng cũng mới viết được tầm 700 từ. Không nhớ rõ là học giả người ngoại quốc nào nói, chuyện viết văn muốn tỉ mỉ, hoàn hảo thì phải viết tới khi trên trán chảy ra máu.

Cô cảm thấy rất đau lòng.

Trong phòng chỉ vang lên tiếng gõ bàn phím của cô, điện thoại di động nằm ở trạng thái im lặng, thậm chí ngay cả một tin nhắn quảng cáo cũng không có. Làm bộ không để ý nhưng trong lòng lại thấp thỏm lo âu. Thình thoảng cô liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không bình tĩnh nổi nên tìm một quyển sách đọc. Năm 2008, Tất Thục Mẫn dùng tiền tích góp của mình mua một tấm vé tàu, ngồi trên tàu biển chờ khách lượn một tuần mới cho ra Thiên Đường Màu Lam, mỗi lần cô xem quyển sách này xong lại bình tĩnh trở lại, nhưng bây giờ chẳng có tác dụng gì.

Tám giờ Thích Kiều gọi điện cho cô, lúc đó cô nhìn thoáng qua số điện thoại của cô nàng, bả vai lại rũ xuống. Trên QQ Music vẫn đang phát bài Rất yêu rất yêu anh của Lưu Nhược Anh, cô không biết đã bật đi bật lại bài này bao nhiêu lần. Cô tắt nhạc đi.

"Cậu đang làm gì đấy?"

Mạnh Thịnh Nam "Cạp bàn phím."

Thích Kiều hỏi. "Hôm nay đi ra ngoài dạo chút không?"

"Không." Cô nhớ lại bộ váy đó, lại thấy không nỡ.

Thích Kiều khinh bỉ rồi lại thở dài, hẹn cô ngày mai đi dạo phố. Mạnh Thịnh Nam lười đi tới đi lui, trực tiếp từ chối, cô nàng bên kia hừ một tiếng rồi cúp máy. Cô bủn xỉn, lại tiếp tục đọc Sông Lan Tiêu Điều, cuối cùng cũng không biết bản thân ngủ từ khi nào, nửa đêm nằm mơ rồi tỉnh lại, sau đó tìm một bộ phim điện ảnh xem.

Xem Đường Sơn Đại Địa Chấn rồi khóc tới hừng đông.

Lúc ánh mặt trời chiếu vào, trong phòng đang phát một bài hát, cô ôm chăn ngủ bù, trong đầu nhớ lại chuyện năm xưa. Có người gõ cửa, lúc đó cô sùng sốt một chút, tuy biết không có khả năng đó nhưng vẫn xuống giường chạy ra mở cửa.

"Còn không dậy đi."

Thịnh Điển đứng ngoài cửa, bên phải còn có cả Mạnh Hằng.

"Chị." Đưa nhỏ về mặt đầy khinh bỉ.

Cô cúi đầu thoáng qua quần áo ngủ trên người, ngượng ngùng không nói gì. Thịnh Điển bắt đắc dĩ cười, đi vào phòng cô dọn dẹp giúp cô. Một mình Tiểu Hằng mở TV lên xem hoạt hình, cô đi theo Thịnh Điển vào trong phòng, đóng cửa lại, hỏi. "Sao hai người lại tới đây?"

Thịnh Điển vừa gấp chăn vừa nói. "Rảnh rồi không có chuyện gì làm."

Mạnh Thịnh Nam vò vò tóc, ngồi bên giường ngáp một cái, Thịnh Điển hỏi. "Tối hôm qua ngủ không ngon?"

Cô buồn bã gật đầu. "Có chút chút."

Thịnh Điển gấp xong chăn rồi để lên đầu giường, thở dài một hơi. "Nói với con đừng thức đêm, con lại không nghe."

"Không phải." Mạnh Thịnh Nam nói. "Con ngủ không được."

"Sao lại ngủ không được?"

Mạnh Thịnh Nam mím môi một cái.

"Hôm đó gọi điện thoại nghe tiếng con mẹ đã cảm thấy có gì không đúng, không biết anh chàng nào lại khiến con mất ăn mất ngủ như thế, thật muốn gặp cậu ta một lần."

Thịnh Điển nói một phát đã trúng ngay trọng điểm.

"Mẹ."

Âm thanh Mạnh Thịnh Nam nhỏ đi. "Mẹ nói gì đó."

Thịnh Điền cười. "Được rồi, mẹ đi xem nhà bếp có gì ăn không."

Thịnh Điền đi nấu đồ ăn sáng, Mạnh Thịnh Nam thở phào nhẹ nhõm, cô rửa mặt, thay quần áo sau đó đi xuống giúp, Thịnh Điền đẩy cô ra chơi cùng Mạnh Hằng, không cho cô quấy rối. Mạnh Thịnh Nam tới phòng khách ngồi bên cạnh Mạnh Hằng, liếc nhìn màn hình đang chiếu Con trai đầu to, baba đầu nhỏ.

"Chị."

Tiểu Hằng nhìn chăm chăm TV, cô "ừ" một tiếng.

"Hôm qua mẹ hỏi chuyện của anh, em không cần thận nói ra rồi." Giọng nói đứa nhỏ còn mang theo vẻ thương tâm.

Mạnh Thịnh Nam ngây người hai giây. "Em nói gì?"

"Anh mua đồ chơi cho em, dạy em chơi game, đưa hai chúng ta về nhà, còn để cho hai chúng ta ngủ trên giường anh ấy..."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Mạnh Hằng thở dài. "Có lỗi với chị nên hôm nay em tới thăm chị."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Trương Gia Hòa bảo em ra ngoài chơi, vì có lỗi với chị nên em không đi."

Mạnh Thịnh Nam rũ vai xuống, tay chống cằm, cùi chỏ đặt trên đùi, vẻ mặt cô đau khổ mím chặt môi, Mạnh Hằng nhìn mà không biết nói gì, nhanh chóng nhảy xuống ghế salon đi vào phòng bếp, Mạnh Thịnh Nam nghiêng rằng nghiêng lợi khóc không ra nước mắt.

Buổi trưa Thịnh Điền làm nhân sủi cảo, cô đứng một bên cán bột.

"Trong lòng còn giấu chuyện gì?"

Lúc Thịnh Điền hỏi, đầu Mạnh Thịnh Nam tê rần.

"Con cũng không còn nhỏ nữa." Thịnh Điền nặn sủi cảo. "Có một số chuyện mẹ không nói con cũng hiểu, tương lai thế nào không nói trước được. Chung quy bà ngoại có nói với mẹ, không quan tâm lúc nào, cứ chọn đường sáng sủa, rộng rãi nhất để đi là được."

Động tác cán bột của Mạnh Thịnh Nam ngừng lại.

"Hiểu ý mẹ không?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Là chỗ rộng rãi, sáng sủa nhất trong lòng."

Thịnh Điền cười, không nói thêm gì nữa.

Hình như hôm đó là ngày gì nhưng cô quên mất rồi. Giang Thành có một con đường chỉ có dây ô tô, treo đầy ruy băng đỏ. Nghi giả nghi thú, hi kết lương duyên. Thập Tự Nhai cách đó chưa tới trăm mét ở bên kia lại càng lộ vẻ quanh quẽ, Sứ Kim thức đêm đưa xong hàng lập tức chạy qua đó.

Trì Tranh lại ngâm thuốc lá đập bàn phím.

"Cậu thích thú lắm sao?" Sứ Kim đùa anh.

Trì Tranh cười gằn một tiếng. "Cậu xong việc rồi?"

"Xong rồi." Sứ Kim đuổi người, ánh mắt liếc nhìn cái túi nữ tính ở ngay chân giường. Anh ta liếc nhìn con người đang bận rộn kia, đi tới ngấm trên ngấm dưới rồi nhắc lên, cười bí ối. "Mua cho ai đây?"

Trì Tranh nhìn lướt qua, nhanh chóng gờ tay đoạt lại.

"Cậu rảnh à?"

Sứ Kim cười haha. "Cho vị họ Mạnh kia?"

Trì Tranh không hé răng, quay đầu tiếp tục gõ bàn phím.

"Hừ." Sứ Kim cười. "Nói cho anh đây nghe vài lời thôi."

Trì Tranh nghiêng đầu, cau mày chằm một điệu thuốc.

"Muốn nghe?"

Sử Kim tiến lên trước vài bước.

Ánh mắt Trì Tranh mang vẻ nghiền ngẫm. "Tự tìm một cô rồi từ từ nghĩ đi."

"Mẹ kiếp."

Trì Tranh lơ đãng cười, hút xong lại đốt thêm một điếu.

"Gần đây lợi hại đấy." Sử Kim nói.

Trì Tranh giương mắt. "Hút một điếu không?"

"Đừng, ông ngoại tôi biết chém chết tôi."

Trì Tranh cười hanh.

"Đêm nay cậu rảnh không?"

Trì Tranh. "Sao thế?"

"Đi uống vài chén đi, anh em mời khách."

Trì Tranh trực tiếp từ chối. "Không đi."

"Con mẹ nó, cậu định theo đuổi phụ nữ rồi vứt bỏ hết thú vui sao?"

Trì Tranh miễn cưỡng giương mắt nhìn, nghĩ đến hôm đó mình có chút quá đáng. Anh nở nụ cười, tính chút thời gian chờ cô hết giận. Anh liếc mắt nhìn ra ngoài phố rồi thu mắt lại. Sương mù khó tản, đàn bà khó theo.

"Anh em ngày mai phải đi chạy đường dài, ít nhất một tuần mới về, phải cho người ta chút thể diện chứ."

Trì Tranh chậm rãi mở miệng. "Khi nào đi?"

Sử Kim vui vẻ. "Tám rưỡi tối."

Tối muộn, tiền Thịnh Điền và Tiểu Hàng về nhà đã tám giờ tối, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy vì tính dựa vào đầu giường, nhìn chằm chằm màn hình rồi đờ ra.

Bầu không khí yên lặng.

Cô nhìn bên ngoài tối đen, trong lòng bồn chồn, dưới góc phải máy vi tính hiện lên thông báo mới, cô nhấn chuột mở ra. Giang Tân ở Seattle gửi cho cô một tin nhắn: Ngày mai anh về nước, tối Giang Thành thăm em được không?

Mạnh Thịnh Nam hỏi, sao không về Bắc Kinh luôn?

Anh ta nói, không vội.

Trong phòng, kim đồng hồ chạy tích tắc. Trong Weibo xuất hiện mấy đoạn ngược cẩu (ngược FA) như thường lệ, trong diễn đàn cũng chẳng khám phá hơn là bao. Mạnh Thịnh Nam tâm phiền ý loạn gấp mấy vì tính lại. Cuối cùng cô thực sự đứng ngồi không yên, đi thay quần áo rồi cầm túi, vội vàng đi ra ngoài cửa. Tài xế taxi hỏi cô đi đâu, lúc này cô mới sừng sốt. Cúi đầu nhìn cái áo ngắn tay và quần 70 phân của mình, bắt đầu rơi vào trầm tư. Tài xế lại hỏi lần nữa, Mạnh Thịnh Nam nhẹ "À" một cái, ngẩng đầu lên.

"Đi Thập Tự Nhai trong nội thành." Cô cắn chặt răng nói.

Cả đoạn đường đi không có đèn đỏ, gần mười phút đã tới nơi. Cô xuống xe, chậm chạp không dám đi về phía trước, xe đỗ ở đầu phố, cô không dám đi vào trong. Không biết phải dừng bao nhiêu dừng khi mới dám bước chân đi, lúc đi tới, cô ngẩng đầu nhìn. Đèn tắt, cửa hàng đóng cửa.

Một giây kia, cô nói không nên lời là mất mát hay là thoải mái.

Cô chậm rãi xoay người tới đầu phố, phía sau bỗng nhiên tiêu điều. Đến đầu đường, cô tự tay đón xe, tài xế hỏi cô đi đâu, cô vừa mở miệng điện thoại di động đã vang lên. Lúc thấy cuộc gọi tới, cô ngây ngẩn cả người, nhiều loại cảm xúc lẫn lộn trong cô như món thập cẩm khiến cô không chịu nổi.

"Cô gái, nghe điện thoại đi."

Tài xế nhắc nhở cô, Mạnh Thịnh Nam hoàn hồn ần nút nghe.

"Là cô Mạnh sao?"

Là giọng nói của một người đàn ông xa lạ, cô ngẩn ra. "Tôi là Mạnh Thịnh Nam."

Cúp điện thoại, cô vẫn còn ngẩn người không phản ứng kịp. Tài xế gọi cô, Mạnh Thịnh Nam mới lấy lại tinh thần.

"Tới Kim Thiên Địa."

Quán bar kia ở trung tâm thành phố, Mạnh Thịnh Nam mới xuống xe đã thấy ba chữ to tướng đập vào mắt mình. Cô vẫn có chút lo lắng, hít sâu một hơi mới dám đi vào bên trong. Giống như đi tới một nơi khác, nam nữ uốn éo nhảy khắp nơi, cô không nhìn được nhũ mào, quét mắt bốn phía tìm người đàn ông say rượu kia.

Cô thấy anh trong góc.

Trì Tranh ngồi trên salon, say đến không biết trời đất. Trên bàn trước mặt để mấy chục chai bia, chai rượu ngã trái ngã phải, cô băng qua đám người đến gần anh. Anh mơ mơ màng màng, một tay để lên trên ghế salon, vẫn còn cầm nửa chai rượu. Có người phục vụ đi tới. "Cô Mạnh?"

Cô quay đầu.

"Chào cô, vừa rồi là tôi gọi cho cô."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

"Anh này uống say liên tục gọi tên cô, cho nên nhờ cô đón anh ấy về."

Người phục vụ nói xong rồi đi, Mạnh Thịnh Nam sợ run.

Sau đó cô nhìn anh, người đàn ông giống như đang ngủ, gò má rần rở, vẫn đẹp trai giống như nhiều năm trước. Cô cứ nhìn anh như vậy, nhớ tới hôm trước anh bá đạo ngang ngược, nói cô đến chết vẫn cứ sĩ diện. Mạnh Thịnh Nam bỗng nhiên nở nụ cười.

Cô thờ dãi xoay người nâng anh dậy.

Người đàn ông rất nặng, Mạnh Thịnh Nam có chút khổ cực. Cô đỡ anh dậy, vòng cánh tay anh qua vai mình sau đó đi ra ngoài từng bước từng bước. Trình Tranh rất cao, đề xuống con người 1m65 như cô, khắp người anh tỏa ra mùi rượu, cách một lớp vải vóc, hai thân thể kề sát nhau.

Phía sau quầy bar, Sứ Kim liếm môi cười.

"Chiều này của cậu thật lợi hại." Người phục vụ ban nãy trêu chọc.

Sứ Kim lắc đầu. "Tên kia mới lợi hại."

"Là sao?"

"Năm đó cậu ta uống rượu nguyên chất cùng anh em tôi, uống xong vẫn tỉnh táo." Sứ Kim cười một cái. "Giả say cũng giống thật."

Trong quán rượu vang lên một trận cười.

Ven đường, Mạnh Thịnh Nam đỡ anh bắt taxi. Trì Tranh say khướt ngã trên vai cô, thở ra khí thô khiến chóp mũi cô nóng lên, theo đó khuôn mặt cũng dần nóng lên. Cô nghiêng đầu nhìn, hô hấp của anh vẫn đều đặn. Rốt cuộc là say thật hay say giả cũng chẳng ai rõ.

Xe chạy tới cửa hàng.

Trì Tranh tựa vào bả vai cô, mỗi lần Mạnh Thịnh Nam đẩy anh anh sẽ ngã xuống, cô bắt đầu đi hơi nổi giận, hơi thở của anh phả phất xung quanh khiến tim cô loạn nhịp. Phía trước đột nhiên rẽ, cô ngừng đầu nhìn, thấy trên đùi hơi nặng, cả người cứng đờ, lại cúi đầu xuống nhìn. Khuôn mặt Trì Tranh dán vào chân cô, hướng vào bên trong. Mạnh Thịnh Nam không dám động dậy cũng không dám thở mạnh.

Đầu đường xe cô tấp nập.

Cô đẩy đầu anh ra, sau đó diu anh tới cửa hàng. Lúc ấy đã mười rưỡi đêm, hai bên đường còn lại mấy cửa hàng vẫn sáng đèn, cô diu anh tới cửa hàng, tìm chìa khóa trong túi anh rồi mở cửa.

Vừa mới vào phòng, cô đang muốn đi bật đèn.

Bên tai bỗng nhiên vang lên âm thanh, cửa bị đóng lại. Cô giật mình, trong bóng tối còn cảm nhận được hô hấp của anh. Mạnh Thịnh Nam giơ tay lên tìm công tắc đèn, chỉ cảm thấy đột nhiên có một lực cản lại, tay anh nắm chặt lấy ánh tay cô, cố định trên ván cửa, tay kia ôm eo cô. Sau lưng Mạnh Thịnh Nam cứng đờ, sau đó mặt của anh chôn trong cổ cô, cúi đầu bật cười. Cô cảm nhận được hô hấp nặng nề của anh cùng dục vọng không che giấu.

"Nhớ chết ông đây rồi."

Chương 40

Trong không gian hạn hẹp, anh không nhúc nhích, dán mặt vào cổ cô ngồi thật lâu. Mạnh Thịnh Nam cứ đứng như vậy, không dám thở mạnh. Mùi hương trên người anh bao phủ quanh cô, bàn tay khẽ vuốt ve eo cô, không nhớ rõ là bao lâu, cô cứ nghĩ anh thiếp đi rồi.

"Trì Tranh?"

Cô nhẹ giọng gọi, người đàn ông rầu rĩ đáp một tiếng.

"Anh uống say?"

Người đàn ông nở nụ cười. "Em nhìn xem anh giống như uống say sao?"

Cánh tay Mạnh Thịnh Nam tê rần, khuôn mặt nghiêng qua một bên, Trì Tranh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt cô.

"Em không nhìn làm sao biết được?"

Giọng nói của anh mang theo ý cười, cô không lên tiếng. Cách một cái cánh cửa, bên ngoài đang có người cất cao giọng hát hát bài Không bỏ không rời của Vũ Tuyền. Năm 2009 khi ấy, cô nghe đi nghe lại vô số lần.

Sau đó, anh gọi tên cô, giọng nói khàn khàn.

"Mạnh Thịnh Nam."

Da đầu cô tê dại.

Trì Tranh buông cổ tay cô ra, hai tay nhẹ ôm lấy cô, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, chậm rãi vuốt ve sau lưng cô. Một lát sau, anh lên tiếng.

"Mặc kệ trước đây như thế nào, bây giờ anh đang theo đuổi em."

Giọng nói của anh thấp mà chậm, quanh quẩn bên tai cô. Sau đó, hốc mắt Mạnh Thịnh Nam dần ướt, nước mắt rơi xuống bả vai anh, không một tiếng động.

"Em có thể giận dữ, cáu gắt, vui vẻ hay như thế nào anh cũng đều thích." Trì Tranh nói xong dừng lại một chút. "Anh nói như vậy em có hiểu không?"

Anh xoa xoa khuôn mặt cô.

"Khóc?"

Trì Tranh thở dài, hai tay lau đi nước mắt của cô. Mạnh Thịnh Nam cứ nhìn anh như vậy, ngoan ngoãn giống con mèo con, trong hốc mắt chỉ chứa hình bóng anh, nghiêm túc, chuyên chú.

Anh vừa lau nước mắt cho cô vừa mở miệng. "Bây giờ chắc em cũng biết anh như thế nào. Mạnh Thịnh Nam, anh không có bằng cấp không có bồi cảnh, cái gì cũng không có, chỉ có một đồng nọ. Em đi theo anh có lẽ sẽ rất mệt mỏi nhưng anh thật lòng thật dạ muốn bên em. Những lời này anh cũng chỉ nói với mỗi mình em, trước đây anh còn trẻ tuổi, tính tình nông nổi, cái gì cũng không nghĩ đến. Bây giờ em có thể suy nghĩ. Đồng ý ——"

Anh tỉnh táo nhìn cô.

"Hoặc là từ chối."

Trong phòng ngủ bỗng nhiên lặng yên như nơi rừng sâu núi thẳm, mặt ngoài sóng yên biển lặng nhưng thực ra trong lòng thủy triều đang lên.

Mạnh Thịnh Nam mãi vẫn không nói chuyện.

Kim giây chuyển động tròn một vòng, mười giờ bốn mươi phút khuya ngày 4 tháng 7 năm 2012 là khoảnh khắc giây vò nhất trong cuộc đời Trì Tranh. Hai tay anh đặt lên gò má cô, con mắt chăm chú nhìn cô. Một lúc sau cô vẫn không mở miệng, Trì Tranh liếm môi, giọng nói trầm thấp.

"Nếu như em..."

Anh chưa nói được một nửa, Mạnh Thịnh Nam đã hôn lên môi anh.

Chỉ một giây.

Trì Tranh nhanh chóng biến bị động thành chủ động, một tay ôm eo cô, một tay vuốt ve cái cằm cô, điên cuồng hôn lên môi cô. Anh len lười vào trong miệng Mạnh Thịnh Nam, bắt đầu càn quấy, Mạnh Thịnh Nam không chịu nổi, anh nhếch môi cười, càng len vào sâu hơn.

Toàn thân Mạnh Thịnh Nam mềm nhũn.

Trì Tranh mở mắt ra đã thấy cô buông lỏng cánh giác, bàn tay chậm rãi trượt tới vạt áo, từ từ di chuyển lên. Da thịt bị người khác chạm vào, Mạnh Thịnh Nam khẽ lắc một cái, Trì Tranh dừng lại động tác, hít mắt nhìn cô, trong ánh mắt anh chứa đầy dục vọng, giọng nói mê hoặc.

"Ngứa?"

Mạnh Thịnh Nam khẽ "ừ" một tiếng.

Trì Tranh cười xấu xa. "Vậy lát nữa em nhìn sao nổi?"

Cô lập tức mặt đỏ tím run.

Trì Tranh cúi đầu tiếp tục hôn cô, vài vóc mỏng manh lắm sao chống chọi với sự liều lĩnh của người đàn ông. Mạnh Thịnh Nam run lên, Trì Tranh nở nụ cười trầm thấp. Anh có chủ ý muốn đùa cô, lòng bàn tay dọc theo da thịt hướng lên trên.

Cô sợ tới mức duỗi tay ra cản lại.

Anh bắt cái tay cô, đè xuống, nở nụ cười trầm thấp, hỏi. "Sợ sao?"

Mạnh Thịnh Nam nhìn không được cắn môi.

Trì Tranh cười hỏi. "Vừa rồi không phải rất giỏi sao?"

Ý anh nói vừa rồi cô mới chủ động hôn mình, Mạnh Thịnh Nam có hơi nhịu mày, không dám ngẩng đầu nhìn anh. Trì Tranh nghiêng đầu nhìn cô, cái tay đang trong quần áo cô di chuyển lên ngực cô.

Tim cô càng đập mạnh hơn.

Trì Tranh cười nhẹ. "Không nói anh sẽ tiếp tục."

Bên trong gian phòng chỉ có một cái cửa sổ, ánh trăng men theo cửa sổ rót đầy trong phòng, bàn tay anh chậm chậm đi tới hàng khuya sau lưng áo cô. Mạnh Thịnh Nam bỗng nhiên nhắm mắt lại, cô nhẹ nhàng rên một tiếng, cảm thấy hơi sợ hãi.

"Trì Tranh."

Trì Tranh hít sâu một hơi, muốn ngừng mà không được. Cuối cùng chỉ có thể nhắm nhin dưới thân đang khao khát phun trào, buông tay ra.

"Đừng đi." Anh thấp giọng nói.

Mạnh Thịnh Nam nhìn anh.

Anh nói. "Anh không đụng vào em nữa."

Sau đó anh đưa tay bật đèn lên. Tia sáng đột ngột chiếu vào khiến cô chói mắt, Trì Tranh nghiêng người ngăn ánh sáng lại, rũ mắt cười. Mạnh Thịnh Nam chậm chậm mở mắt ra, có chút ngại ngùng.

Trì Tranh cười, sau đó kéo tay cô để cô ngồi bên mép giường.

"Anh đi tắm đã, cả người chỉ toàn mùi rượu."

Cô chậm rãi gạt đầu, anh cười cười vuốt tóc cô sau đó đi ra cửa hông. Vòi hoa sen chảy nước xuống, anh dùng nước lạnh đập tắt dục vọng lớn mạnh đang lan tràn khắp người, buồn cười mình vừa nói không chạm vào cô. Nhiều năm như vậy rồi, bây giờ chỉ có thể đắp chăn nói chuyện phiếm.

Trong phòng, Mạnh Thịnh Nam chống hai tay trên giường nhìn bốn phía xung quanh.

Căn phòng mấy chục mét vuông bữa bọn họ không chịu nổi. Cô ngồi một lúc sau đó bắt đầu dọn giường cho anh, trên giường đều là mùi hương của anh. Nhìn ban đêm ngoài cửa sổ kia, cô cúi đầu mỉm cười. Anh đẩy cửa đi vào, lúc ấy Mạnh Thịnh Nam đang đứng dưới chân giường xoay người dọn quần áo bẩn cho anh.

"Em có muốn tắm hay không?"

Cô vội vàng quay đầu, người đàn ông để trần dựa vào cánh cửa, trên tóc vẫn đang còn dính nước. Cô bị dọa sợ tới mức không dám động đậy, hai tay vẫn còn cầm quần áo anh.

"Em... Không tắm."

Trì Tranh cười vui vẻ. "Em sợ anh làm gì em à?"

Mạnh Thịnh Nam cắn môi, nói không nên lời.

"Nói không động vào em thì ông đây chắc chắn nhìn được." Trì Tranh cười, dứt lời cúi người, môi khẽ thì thầm bên tai cô. "Lần sau thì không nói trước được."

Mạnh Thịnh Nam lo lắng, trừng mắt nhìn. "Em..."

"Hà?"

"Em muốn về." Cô run rẩy mở miệng.

Hai người mới thừa nhận quan hệ đã ngủ chung một chỗ thực sự không tốt lắm, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy bản thân chưa phóng khoáng tới vậy. Nghe vậy, Trì Tranh nhưn mày giống như muốn nhìn thấu cô.

"Về?"

Mạnh Thịnh Nam "Ừ."

Trì Tranh híp mắt, cười lưu manh.

"Em cảm thấy anh sẽ thả em đi à?"

Cô sững sờ.

Trì Tranh cúi đầu xích tới gần mặt cô. "Không động vào em đã là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trì Tranh cười. "Thực sự không tắm?"

Sống lưng cô thẳng tắp, tiện không được lui cũng không xong.

"Em dính mùi rượu của anh, còn ngủ trên giường anh, nếu như anh nhìn không được..."

Giọng nói của anh như có từ tính khiến lỗ tai Mạnh Thịnh Nam tê rần. Trì Tranh sợ chọc cô quá mức cô lại chạy nên dừng lại đúng lúc. Anh xoay người lấy một cái áo ngắn tay trong tủ ra, còn có cả túi đồ hôm trước cô để quên.

"Cái này lát nữa mặc." anh đưa áo ngắn tay cho cô, sau đó lại cầm túi giấy lên. "Cái này ngày mai mặc."

Cô cúi đầu, nhận ra cái váy kia.

"Sao lại ở chỗ anh?"

Trì Tranh nhú mày. "Không phải hôm đó em bỏ của chạy lấy người sao?"

Mạnh Thịnh Nam ôm quần áo, không nói lời nào cũng không dám nhìn thẳng vào anh. Lòng ngực người đàn ông rộng lớn, bắp thịt rắn chắc khiến cô không nhìn được đồ mật, Trì Tranh muốn cười nhưng không cười được. Anh buông túi giấy ra, nắm tay cô dắt cô qua cửa hông, băng qua hành lang. Cô đi theo phía sau anh, đột nhiên cứ muốn như vậy cả đời.

Anh đưa cô tới phòng tắm, thử nước giúp cô.

"Có chút đơn sơ, chỉ sợ em không chịu được."

Mạnh Thịnh Nam nhẹ lắc đầu.

Anh cười, đi ra ngoài đóng cửa lại. Mạnh Thịnh Nam đứng một mình trong phòng, chậm rãi cởi quần áo xuống rồi tắm rửa qua loa. Dòng nước chảy trên da khiến cả người cô thấy thoải mái. Tất cả mọi chuyện xảy ra giống như một giấc mơ, cô cười. Trước kia chỉ sợ anh gặp dịp thì chơi, bây giờ....

Lãng tử quay đầu rồi.

Trong hành lang chỉ có một chiếc đèn mờ, Trì Tranh tựa vào tường như cũ. Anh cúi đầu nhìn ánh sáng ngoài khe cửa, châm một điếu thuốc, đèn tắt lại sáng.

Anh hút xong một điếu, cười lớn.

Tiếng nước chảy bên trong đã ngừng lại, Trì Tranh dập tắt thuốc quay về trong phòng. Hai chân cô thon dài, làn da mềm mại trắng nõn. Trì Tranh nhìn thoáng qua rồi dời tầm mắt, che miệng ho khan mấy lần.

"Em ngủ bên trong đi." Anh khó chịu nói.

Mạnh Thịnh Nam cất quần áo vào túi, sau đó rón rén bò lên giường. Cô có chút lo lắng, ôm hai đầu gối nép sát vào tường. Trì Tranh bất đắc dĩ cười, ngồi dưới chân giường nhìn cô. Tấm ván gỗ ngăn cách trong và ngoài, không khí yên tĩnh, Mạnh Thịnh Nam bị anh nhìn chăm chăm hơi mất tự nhiên.

"Nhìn cái gì?"

"Em nói xem anh nhìn em làm gì?"

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu nhìn ra chỗ khác, không lên tiếng, Trì Tranh cười một tiếng. Cô giương mắt nhìn anh, vừa vặn thấy cái hình xăm chữ H trên bả vai anh. Trì Tranh quay đầu, con ngươi nhìn cô chằm chằm. "Mạnh Thịnh Nam."

"Hả?"

Trì Tranh co chân lên, cánh tay khoác lên chân.

"Em có chuyện gì muốn hỏi anh hay không?"

Hai người cách nhau hơi xa, cô nhìn anh, vẻ mặt anh nghiêm túc. Mạnh Thịnh Nam im lặng hồi lâu, hỏi. "Em hỏi thì anh sẽ trả lời sao?"

Trì Tranh. "Sẽ."

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

Trì Tranh nhún mày. "Không có?"

"Không có." Cô nói.

Trì Tranh nhìn cô thật lâu, chậm rãi cười. Sau đó anh nói một vài chuyện, Mạnh Thịnh Nam chăm chú lắng nghe. Thực ra chưa đến mấy câu Mạnh Thịnh Nam đã ngáp ngắn ngáp dài. Anh nhìn cô rồi. ừ, nghĩ tới hôm nay chắc cô cũng mệt rồi. Một lát sau cô nhắm mắt ngủ, hơi nép vào tường. Trì Tranh lắc đầu bật cười đập ki chân cho cô, sau đó cúi đầu nhìn cô thật lâu rồi đi ra ngoài.

Bây giờ đã là nửa đêm.

Ngoài phòng có gió thổi, Trì Tranh đóng cửa lại dọc theo đường rẽ phải đi tới quán nét. Ánh đèn đường mờ nhạt, anh vừa đi vừa châm một điếu thuốc.

Ngày đêm chập trùng, trời trăng thay đổi.

Mạnh Thịnh Nam tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai, có ánh sáng len qua cửa sổ chiếu vào phòng, trong phòng vô cùng yên tĩnh, cô chậm rãi đứng dậy, bên cạnh cô không có dấu vết anh ngủ. Cô ngồi trên giường cười ngây ngô, thật lâu sau mới hoàn hồn. Trong đầu lóe lên, nhớ lại hôm nay là thời gian phát thông báo, lúc ấy mới 6 rưỡi, cô vội vã rửa mặt, thay quần áo sau đó tới trường học.

Trên xe, cô gửi tin nhắn cho anh.

Trường học có việc, em về trước.

Lúc ấy Trì Tranh đang xách com hộp đi vào trong cửa hàng, điện thoại di động vang lên, anh mở ra nhìn sau đó cười, vừa đi vừa nhắn lại cho cô.

Ừ.

Mặt trời đã mọc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Đột Tài Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Hôm đó giải quyết công việc trong trường xong cũng đã gần 11 giờ, mọi người trong trường học đã về hết. Mạnh Thịnh Nam về chung cư thu dọn đồ đạc, đi tới cửa chung cư đã bị Tiểu Lâm giữ lại, cô gái cửa xán lạn, đứng phía sau là Phó Tùng.

"Chờ được cô về rồi."

Mạnh Thịnh Nam cười. "Sao vậy?"

Tiểu Lâm lấy thiệp mời từ trong túi ra đưa cho cô, tấm thiệp màu đỏ thắm. Mạnh Thịnh Nam kinh ngạc, mở to mắt nhìn thời gian.

"Ngày 19 tháng 7?"

Phó Tùng nói. "Đến lúc đó cậu nhất định phải tới."

Mạnh Thịnh Nam cảm thán nhìn hai người bạn họ rồi nở nụ cười, chậm rãi nói. "Không nghĩ lại sớm như vậy."

Tiểu Lâm nhìn về phía Phó Tùng, người đàn ông đứng nghiêm, khỏe mạnh lộ vẻ cười, khuôn mặt Tiểu Lâm hiện lên vẻ ngọt ngào không giấu được, nói với cô. "Lúc đầu định tổ chức tháng sau như anh ấy nói muốn kết hôn sớm một chút rồi đưa tôi đi Luân Đôn."

"Xem Olympic?"

Tiểu Lâm cười, gật đầu.

Ngần vịn lời nói Mạnh Thịnh Nam không biết nên nói gì cho phải, cô giang tay ôm Tiểu Lâm một cái, nói khẽ bên tai cô nàng. "Tân hôn hạnh phúc."

"Cô cũng phải tìm được người yêu mình nha."

Cô cười, gật đầu.

Nói vài câu nữa rồi tạm biệt nhau, Mạnh Thịnh Nam nhìn bóng lưng hai người đã nắm tay nhau đi xa, cô nở nụ cười rồi đi lên tầng. Phòng cô không có quá nhiều thứ phải dọn, chỉ mang vài bộ quần áo về nhà. Thịnh Điền gọi điện thoại cho cô hỏi khi nào cô về tới nhà, cô đang ngồi trên xe buýt, nói sắp về rồi.

Vừa vào cửa, Tiểu Hằng đã chạy ra ôm chặt cô.

Mạnh Thịnh Nam vui vẻ hỏi. "Mẹ đang làm gì?"

Đứa nhỏ ngẩng đầu ưỡn ngực. "Sườn xào chua ngọt và cánh gà chiên."

Mạnh Thịnh Nam. "Sao đều là món em thích ăn vậy? Của chị đâu?"

Về mặt của Tiểu Hằng rất nghiêm túc. "Chị."

"Hả?"

"Hình như chị được nhật về."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Cô đi vào nhà, Thịnh Điền đã dọn cơm lên bàn, sao giống như Mãn Hán Toàn Tịch (*) thế này. Cô hỏi Thịnh Điền. "Hôm nay là ngày gì à mẹ?"

Thịnh Điền quay đầu cười. "Ngày tốt."

"Tốt cái gì?"

Thịnh Điền đẩy cô ra ngoài. "365 ngày, ngày nào cũng là ngày tốt."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Trên bàn cơm, Mạnh Tân hỏi khi nào thì cô đi Hàng Châu, Thịnh Điền nói. "Hai ngày nữa đi đi, ngày nào bà ngoại con cũng giục."

"Chị, em cũng đi."

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu ăn cơm, trong người cảm thấy khó chịu.

"Đi sớm ngày nào hay ngày ấy." Thịnh Điền nói.

Cô chọc chọc đồ ăn, gật đầu.

"Hai ngày trước thím Khang..." Thịnh Điền quay đầu nói với Mạnh Tân, Mạnh Thịnh nam cúi đầu ăn cơm trong vô vị. Cô thở dài trong lòng, mới xác nhận quan hệ với người ta lại phải đi xa. Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cô lập tức để đĩa xuống nghe máy.

Người bên kia hỏi. "Em ở đâu?"

"Ở nhà."

"Mới về sao?"

Mạnh Thịnh Nam "Ừm, mới về."

Trì Tranh im lặng một lát mới hỏi cô. "Đang làm gì thế?"

Cô quay đầu nhìn thoáng qua ba người trên bàn cơm, nói. "Ăn cơm."

Trì Tranh. "Vậy tối anh gọi cho em."

"Được."

Giọng cô buồn buồn, không tình nguyện cúp máy, Thịnh Điền hỏi. "Ai vậy?"

"Một người bạn."

Cô ngoan ngoãn ăn cơm, Thịnh Điền chưa bỏ qua cho cô.

"Người ta gọi điện cho con sao con nói nhỏ vậy?"

Mạnh Thịnh Nam nở nụ cười. "Sợ làm phiền mọi người ăn cơm mà."

Cô nói xong cúi đầu ăn cơm, trong lòng thấy phiền muộn. Lúc đó Trì Tranh mới từ cửa hàng đi ra, muốn tới sân bay đón Giang Tấn. Anh khởi động xe, nhanh chóng chạy tới sân bay, Giang Tấn đã xuống máy bay, đang đứng ở ven đường. Thấy một chiếc mô tô chạy tới, ngón tay đẩy kính râm.

"Con mẹ nó, cậu đi kiểu này quả thật..."

Trì Tranh bước xuống, liếc mắt nhìn Giang Tấn.

"Có lên xe không?"

Giang Tấn cười hi hi. "Em tôi thế nào?"

Trì Tranh ném mũ bảo hiểm cho anh ta.

"Đi."

"Hừ."

Đến cửa hàng, Giang Tấn vút hành lý xuống đất, nhìn xung quanh. Trì Tranh lấy hai điều thuốc từ trong túi ra, đưa cho Giang Tấn một điều, cúi đầu châm lửa.

"Hai năm qua cậu sống như vậy sao?"

Trì Tranh liếc mắt nhìn anh ta, rít một hơi thuốc.

Giang Tấn cũng rít một hơi. "Đừng nói với tôi cậu không nghĩ tới sau này."

Trì Tranh không lên tiếng.

Hồi lâu sau, giọng nói nhàn nhạt của anh vang lên. "Sắp rồi."

Nghe anh nói như thế, Giang Tấn nở nụ cười.

"Cậu nói vậy tôi mới yên lòng, tôi không muốn em tôi chịu khổ chung với cậu."

Trì Tranh nở nụ cười.

"Thật sự theo đuổi được rồi?"

Giang Tấn không tin tưởng lắm, cũng không thể đi hỏi Mạnh Thịnh Nam được. Trì Tranh ngâm thuốc lá, ý tứ rõ ràng.

"Con mẹ nó."

Giang Tấn đi về phía anh. "Đối xử tốt với em gái tôi một chút."

Trì Tranh giương mắt. "Còn cần cậu nói?"

Giang Tấn nở nụ cười, tựa vào cửa nhìn ra bên ngoài.

"Vẫn độc thân?" Trì Tranh rít một hơi thuốc, hỏi.

Giang Tấn nhún vai. "Không còn cách nào nữa, ai bảo tôi đẹp trai như thế."

Trì Tranh nhếch môi khinh bỉ.

Ánh mặt trời phủ xuống mặt đất, hai người đàn ông đứng đối diện nhau, mỗi người hút một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ xung quanh. Một lát sau, Trì Tranh hỏi. "Lần này về định thế nào?"

Giang Tấn im lặng một chút rồi nói. "Về nhà nói chuyện cùng mẹ tôi."

"Không đi nữa?"

"Không đi." Giang Tấn nói xong, cười một cái.

Trì Tranh hút xong thuốc, Giang Tấn lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

"Gọi điện thoại cho em gái tôi."

Trì Tranh nhíu mày, giật lấy điện thoại từ tay Giang Tấn.

"Ồ kia."

Trì Tranh. "Cậu gọi cho ai?"

"Em gái tôi."

"Cô ấy đang bận."

Giang Tấn nhướn mày. "Bận cái gì? Mấy năm rồi tôi không thấy nó."

Trì Tranh lạnh nhạt nói. "Vậy cũng không được gọi."

Giang Tấn. "..."

"Được, không gọi nữa, tôi mệt rồi, đi ngủ một lát."

Trì Tranh đưa điện thoại cho Giang Tấn, sau đó căn anh ta lại. "Tự ra ngoài tìm ổ mà nằm."

"Ồi..."

Giang Tấn xù lông. "Cậu tiếp đãi anh em chạy nghìn dặm xa xôi về thăm cậu thế à?"

Trì Tranh cười, từ trong túi quần móc một vật gì đó ném cho anh ta.

"Ra cửa quẹo trái."

Giang Tấn cúi đầu nhìn, là thẻ phòng của một khách sạn, bên trên viết 1197.

"Hừ, có nghĩa khí." Giang Tấn vỗ vỗ vai anh. "Nghèo như vậy mà còn thuê phòng cho anh em."

"Cút nhanh."

Giang Tấn cười hì hì xách hành lý, đi ra khỏi cửa quay đầu lại nói. "Đừng nói cho em gái tôi biết, để nó bất ngờ."

Sau đó nhanh chóng biến mất.

Lúc này Trì Tranh mới lấy điện thoại ra gọi, lúc đó Mạnh Thịnh Nam đang nằm trên giường đọc sách, điện thoại di động đặt bên cạnh, thỉnh thoảng cô liếc mắt nhìn, muốn gửi tin nhắn cho anh nhưng lại ngại, bỗng nhiên tiếng chuông vang lên, cô ấn nút nghe, bên kia hơi khựng lại chút rồi mới nói.

Cô lắng tai nghe.

Trì Tranh hỏi. "Em đang làm gì đấy?"

"Đọc sách."

Trì Tranh cười một cái. "Có tiện ra ngoài không?"

"Sao thế?" Cô hỏi.

Trì Tranh. "Muốn dẫn em đi gặp một người."

"Bây giờ sao?"

"6 giờ anh tới đón em"

Mạnh Thịnh Nam "Ah" một tiếng. "Vừa rồi anh bảo gặp một người, ai vậy?"

"Em biết."

Mạnh Thịnh Nam. "Em biết?"

Trì Tranh cười. "Tối nay em sẽ biết là ai."

Cúp điện thoại, Mạnh Thịnh Nam vui vẻ ôm sách lăn một vòng trên giường. Rất nhiều năm trước Quỳnh Dao viết tiểu thuyết, cô không hiểu có thật là những nhân vật trong đó vì tình yêu mà có thể buông bỏ mọi thứ, thậm chí sống như con kiến hôi cũng cam lòng hay không? Bây giờ hình như cô đã hiểu ra đôi chút, nằm trên giường cười rồi đứng lên nhảy vài cái sau đó mới đi chọn quần áo.

Tiểu Hàng chạy vào tìm cô.

Mạnh Thịnh Nam tay trái cầm một bộ tay phải cầm một bộ hỏi. "Em thấy chị mặc bộ nào đẹp hơn?"

Đứa nhỏ nhũn mày nhìn hai bộ quần áo, chỉ chỉ bộ bên tay phải của cô.

"Bộ này?" Cô mong đợi, hỏi.

Tiểu Hàng lắc đầu. "Xấu."

Mạnh Thịnh Nam choáng váng, giờ bộ bên tay trái lên.

"Cũng được."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Bộ bên trái là chiếc váy cô mua ở trung tâm thương mại, chọn xong quần áo cô chạy vào nhà vệ sinh, Tiểu Hàng ở phía sau lắc đầu thở dài. "Từ lúc nào chỉ số IQ lại thấp như vậy, quần áo mà cũng không biết chọn."

Cô sửa soạn xong cho bản thân, quay lại nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới 5 giờ.

Thịnh Điển đang nói chuyện với Thím Khang, Tiểu Hàng ngồi xem TV cùng cô. Mạnh Thịnh Nam rảnh rồi, tìm phim xem chung với Tiểu Hàng. Tiểu Hàng nhìn TV chăm chú, thỉnh thoảng còn phát biểu ý kiến. Cuối cùng cô bắt đầu bị bộ phim hấp dẫn, chuông điện thoại để dưới gối reo lên cô cũng không nghe được.

"Chị, chị cũng mua cho em loại chocolate kia đi."

"Loại này ở nước ngoài mới có." Cô cũng muốn.

"Nhưng em muốn ăn."

Mạnh Thịnh Nam liếm miệng. "Chị cũng thế."

Thịnh Điển cầm túi đồ ăn đi vào cửa, nhìn hai người. "Tiếng gì vang lên chỗ 2 đứa kia."

Ban đầu Mạnh Thịnh Nam không để ý, hồi lâu mới sừng sốt nhanh chóng đi tìm di động. Thấy ba cuộc gọi nhờ quả thực cô muốn nhảy lầu tự tử, cô cảm

áo khoác lên, nói. "Mẹ, tối nay con về muộn."

Đi tới đầu ngõ, cô quết mắt nhìn hai bên.

Điện thoại di động vang lên, cô nhún nút nghe, đối phương nói. "Bên phải giao lộ."

Mạnh Thịnh Nam nhìn sang, thấy anh đang đứng cách cô hơn trăm mét. Cô cúi đầu đi lại gần anh, thấy cô gần tới nơi, Trì Tranh dập tắt thuốc ngáng đầu nhìn cô. Cô ngượng ngừng giải thích. "Em và Tiểu Hằng xem phim không nghe tiếng chuông điện thoại."

Trì Tranh cười hỏi. "Phim nào mà khiến em mê như vậy?"

Mạnh Thịnh Nam chớp mắt. "Mấy bộ phim của con nít."

"Phim gì?" Anh hỏi cặn kẽ.

Mạnh Thịnh Nam. "Charlie và nhà máy Chocolate."

Trì Tranh liếm môi nở nụ cười.

"Sao anh lại chờ ở đây?" Tim cô đập rộn lên, vội lảng sang chuyện khác.

Trì Tranh nhìn cô đầy ý vị. "Vừa tới đầu ngõ đã thấy mẹ em."

Mạnh Thịnh Nam sợ hãi. "Anh biết mẹ em?"

"Xem như vậy đi, mẹ em đứng nói chuyện ở bên kia, hình như là có người giới thiệu bạn trai cho em." Trì Tranh cười. "Mẹ em bảo Thịnh Nam nhà tôi."

Gương mặt cô đỏ ửng.

"Mẹ em..."

Trì Tranh cười, xoa đầu cô. "Được rồi, đi thôi."

Cô giống như trút được gánh nặng, túm váy ngồi lên xe anh. Lưng anh rộng như vậy, cô đè lại trái tim nhảy loạn xạ của mình, đặt tay lên hai bên eo anh sau đó giương mắt nhìn về phía trước, đường rất rộng, rất dài, gió thổi tóc bay, ánh mắt cô đậu trên gò má anh, lần váy cô bị gió thổi dán lên đùi anh.

"Còn bao lâu nữa?" Cô hỏi.

Trì Tranh hơi nghiêng đầu. "Sắp tới rồi."

"Người ấy là ai?"

Trì Tranh cười. "Nguyệt lão."

(*) Mãn Hán Toàn Tịch hay là Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép trong lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ văn hóa, được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Anh Cười Khi Đang Đột Tái Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Đó là một nhà hàng địa phương, anh nắm tay cô đi lên tầng hai. Xuyên qua hành lang, tới căn phòng hơi hé cửa, Trì Tranh đứng ở cửa, nhìn bóng lưng người kia, héch cằm, nghiêng người ý bảo cô đi vào. Mạnh Thịnh Nam nhìn anh rồi lại nhìn người trong phòng. Người đàn ông đưa lưng về phía hai người, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cô chần chờ một lúc rồi mới đi vào trong.

Sau đó Trì Tranh cũng vào, đóng cửa lại.

Mạnh Thịnh Nam đi được mấy người, người đàn ông đã xoay người lại, cô ngăn ra.

"Em gái." Giang Tấn nở nụ cười.

Mạnh Thịnh Nam không nói thành lời.

Ánh mắt Giang Tấn liếc nhìn người đứng phía sau cô. "Có thể ôm không?"

Trì Tranh nói. "Đừng ôm quá lâu."

Giang Tấn nở nụ cười, nhanh chân bước về phía trước ôm lấy cô, bàn tay khẽ vỗ nhẹ lên lưng cô. "Anh về rồi."

"Ừ."

Mạnh Thịnh Nam nhắm hai mắt lại, chậm rãi gật đầu. Trì Tranh đứng phía sau nhũu mảy một cái, liếc mắt nhìn thời gian sau đó lạ nhìn hai người vẫn đang ôm nhau kia, nói.

"Đủ rồi."

Giang Tấn buông cô ra, không hài lòng trừng mắt nhìn anh, Mạnh Thịnh Nam không nhịn được cười. Trì Tranh đi tới đặt tay lên vai cô, trong lòng cô bỗng cảm thấy ấm áp. Giang Tấn khinh bỉ lui về sau mấy bước, lúc này Mạnh Thịnh Nam mới nhớ ra, hỏi. "Hai người các anh?"

Trì Tranh nói. "Bạn cùng phòng hồi đại học."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Giang Tấn cười. "Không biết đúng không?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu, Giang Tấn thở phào một hơi.

"Anh cũng bắt ngờ khi hai người bên nhau, nhớ năm đó tên nhãi này ở trường là..."

Trì Tranh. "Hừ."

Giang Tấn không nói nữa, ho khan một cái.

Mạnh Thịnh Nam mỉm cười. "Em biết."

Hai người đàn ông. "..."

Nói chuyện một lúc, Trì Tranh gọi đồ ăn, Giang Tấn gọi rượu, Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Nhiều vậy sao?"

Giang Tấn cười. "Em không biết tử lượng cậu ta sao?"

Dưới bàn, anh xoa xoa tay cô, cô chợt nhớ tới đêm hôm đó anh cúi người nói chuyện với cô, mặt cô đỏ lên. Giang Tấn vẫn còn dong dài. "Bằng chứng này còn chưa đủ để cậu ta làm nóng người."

Trì Tranh nở nụ cười.

Nhắc tới vài chuyện nữa, Giang Tấn đột nhiên cảm khái. "Không nghĩ đã qua nhiều năm vậy rồi."

Trì Tranh rót một ly rượu.

"Anh nhớ năm đó em chỉ mới..."

"16." Mạnh Thịnh Nam nói.

Trì Tranh uống xong một ly rượu đi ra ngoài nghe điện thoại, trong phòng chỉ còn lại hai người, Giang Tấn thở dài, hỏi. "Khi đó thấy bình thường, bây giờ nghĩ lại, nhớ tới câu truyện em viết năm đó, thiếu niên kia là cậu ấy phải không?"

Mạnh Thịnh Nam chỉ cười không lên tiếng.

Giang Tấn thở dài một tiếng. "Anh không ngờ mọi chuyện lại như vậy."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Em cũng không ngờ Nguyệt lão mà anh ấy nhắc tới lại chính là anh."

Giang Tấn uống một ngụm rượu, nói. "Thằng nhãi này rắc rối bao nhiêu em biết không? Ngày nào cũng nghĩ cách tìm anh chứng minh Thư Viễn là em. Lúc đó anh thực sợ sợ cậu ta, chưa thấy cậu ta như vậy bao giờ."

"Sau đó thì sao?"

"Anh không nói với cậu ta, định giày vò cậu ta một thời gian. Lúc ấy em viết rất nhiều truyện, anh gửi hết cho cậu ta, để cậu ta tự tìm." Giang Tấn vừa nói

vừa nở nụ cười. "Hôm sau cậu ta gọi điện thoại cho anh, nói không cần nữa."

Mạnh Thịnh Nam. "Không cần?"

Giang Tấn nói. "E rằng cậu ta chỉ muốn xác nhận phỏng đoán của mình, không quan tâm có đúng hay không."

Trong gian phòng, ánh đèn sáng tỏ, cô liếc mắt nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, màn đêm mới phủ xuống Giang Thành, đèn đuốc sáng trưng, Mạnh Thịnh Nam vừa nhìn vừa cười. Dường như Giang Tấn muốn khiến bản thân say mềm, cứ uống như thế, một ly rồi lại một ly, cuối cùng nhìn Mạnh Thịnh Nam, nói.

"Anh biết em không phải người nông cạn nhưng vẫn muốn hỏi em một câu."

Cô gật đầu.

"Bây giờ Trì Tranh không có gì cả, lại còn gánh một đống nợ, có hối hận không?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

"Trước đây chị Nhất Diên đi nhưng anh không cần, anh có hối hận không?"

Giang Tấn không lên tiếng, uống thêm một ly rượu nữa, một lúc lâu sau mới hỏi. "Em không liên lạc với cô ấy sao?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu, do dự một chút mới nói.

"Hôm trước em đọc tạp chí thấy chị ấy, hình như đang ở Los Angeles."

Giang Tấn cười khỏ, lại uống thêm.

Trì Tranh đẩy cửa bước vào, Giang Tấn gục trên bàn nửa tỉnh nửa say. Mạnh Thịnh Nam hơi hối hận vì nhắc tới chuyện kia nhưng cô biết Giang Tấn muốn hỏi. Cô nói ra, Giang Tấn sẽ khó chịu, nhưng không nói Giang Tấn lại càng khó chịu hơn.

Mạnh Thịnh Nam nhìn Trì Tranh.

Trì Tranh đi qua nhìn bàn đồ ăn, hỏi cô. "Ăn gì chưa?"

"Chưa."

Trì Tranh suy nghĩ một chút. "Em ngồi ăn đi, anh đưa cậu ta về thì quay lại đón em."

Nói xong anh đỡ Giang Tấn ra khỏi phòng, người này đã say mềm rồi, Trì Tranh thầm mắng, mấy năm gặp lại, vừa uống đã say. Cô đứng một bên không biết phải làm gì, Giang Tấn nhìn chằm chằm Trì Tranh. "Thằng nhãi này thật phiền."

Trì Tranh cười.

"Em xuống cùng với hai người nhé?"

Trì Tranh. "Không cần, em đợi ở đây đi."

Sau đó anh dìu Giang Tấn ra ngoài, Mạnh Thịnh Nam không nhịn được, nói. "Nếu không thì đừng quay lại nữa, em tự về cũng được, em cũng không đói bụng."

Trì Tranh quanh đầu, ý tứ hàm xúc. "Em không đói bụng?"

Mạnh Thịnh Nam. "Bình thường."

Trì Tranh nói một cách tự nhiên. "Nhưng anh đói."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Giang Tấn đột nhiên giơ tay lên, quay đầu nhìn cô. "Anh nhớ có một câu mình chưa nói..."

Trì Tranh gạt cánh tay Giang Tấn ra. "Ăn đi, lát nữa anh về."

Nói xong đỡ Giang Tấn ra ngoài, một mình Mạnh Thịnh Nam ngồi trong phòng. Cô đứng dậy nhìn ra cửa sổ, thấy anh và Giang Tấn ngồi lên taxi rồi đi xa. Ánh đèn đỏ phía xa xa bỗng hiện lên, mỗi phút mỗi giây đều có người bỏ tiền mua vui.

Trì Tranh về rất nhanh nhưng cũng tốn gần 20 phút.

Mạnh Thịnh Nam đang đứng ở cửa sổ, nghe tiếng quay đầu lại. Trì Tranh nhìn gương mặt đỏ ửng của cô.

"Uống rượu?"

"Chút thôi."

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Giang Tấn không sao chứ?"

Trì Tranh hừ một tiếng. "Cậu ta thì có chuyện gì cơ chứ, tự làm tự chịu."

"Không thể nói thế được."

Trì Tranh giương mắt. "Vậy nói sao?"

Mạnh Thịnh Nam cảm thấy ánh mắt anh có gì đó không đúng, cô im lặng không lên tiếng nữa. Trì Tranh nở nụ cười nghiền ngẫm, cơ thể khẽ sát cô. "Anh rất ngạc nhiên."

"Hà?"

Cô mất tự nhiên, muốn trốn tránh anh nhưng phía sau lại là cửa sổ.

"Em bảo em biết."

Anh ghé sát mặt lại, giọng nói trầm thấp.

Lúc này Mạnh Thịnh Nam mới nhớ tới chuyện Giang Tấn bảo Trì Tranh khi còn học đại học có số đào hoa, cô nói cô biết. Mạnh Thịnh Nam chớp mắt, cô chỉ trả lời như vậy, không có ý gì khác, cô chậm rãi dịch sát qua bên trái. "Em chỉ nói đùa thôi, ăn cơm đi."

Chưa kịp đi anh đã đè lên.

Anh nhanh chóng ngăn cô lại, môi chạm môi. Cái hôn đột ngột kéo tới khiến cô không kịp chuẩn bị. Mạnh Thịnh Nam không biết làm sao, bị anh hôn mấy lần nhưng cũng không đáp lại. Trì Tranh hôn rất sâu, dọc theo môi cô hôn xuống cổ, bàn tay vuốt nhẹ lưng cô rồi cởi khóa váy, lần này anh không hỏi ý kiến cô, tay đã nhanh chóng phủ lên nơi no đủ của Mạnh Thịnh Nam.

Chân Mạnh Thịnh Nam run lên.

Anh lại dời khỏi cổ, cúi đầu hôn miệng cô, khiến cô không ngừng thở dốc. Bàn tay không an phận kia lại nhẹ nhàng vờn ve, anh bỗng nhiên động tình khiến Mạnh Thịnh Nam có chút không thoải mái, Trì Tranh cười nhẹ, chậm rãi cúi đầu, cánh môi anh lướt nhẹ trên ngực cô, sau đó bắt đầu hôn.

Cả người cô run lên.

Hai tay anh vuốt nhẹ lưng cô, cái miệng quanh quẩn trên nơi no đủ của Mạnh Thịnh Nam.

"Trì Tranh."

Cô gọi anh, giọng nói khàn đi.

Trì Tranh chặn môi cô, tay phải lướt xuống dưới. Hai tay Mạnh Thịnh Nam mềm nhũn, khoác lên vai anh, tay Trì Tranh len lỏi vào trong váy cô, bắt đầu tìm tòi trên mép quần lót. Anh cảm nhận được sự run rẩy của cô, không tiếp tục động tác của mình nữa, trong không khí chỉ còn mùi hương và hơi thở nặng nề, kiên nhẫn của anh, lúc lên lúc xuống.

Một lúc lâu hương thơm kia mới tan đi.

Anh buông tay ra, giúp cô sửa lại váy, Mạnh Thịnh Nam vẫn chôn mặt trong ngực anh, thở gấp. Trì Tranh đang khóa áo ngực cho cô, cười. "Nghĩ gì thế?"

Cô lắc đầu.

Trì Tranh dò xét cô. "Đọa em sao?"

Cô ngửi được mùi thuốc lá xen lẫn mùi rượu trên cơ thể anh, không nói chuyện. Anh không lên tiếng nữa, ôm lấy cô, hai người im lặng trong chốc lát, Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Anh không đói bụng sao?"

Trì Tranh thấp giọng cười. "Anh đói thì em tình nguyện để anh ăn sao?"

Lời nói này thực sự...

Mạnh Thịnh Nam không đáp lời, Trì Tranh cười. Một bàn đồ ăn không ai ăn nổi nữa, anh lái xe đưa cô về nhà. Mười giờ tối, trong ngõ chỉ có vài bóng

đền thừa thốt, anh dừng xe ở ven đường, ôm cô rồi hôn một chút, cô sợ người quen thấy, vội vàng đẩy anh ra.

Trì Tranh nhú mày lại.

"Khi nào Giang Tấn đi?" Cô hỏi.

Trì Tranh miễn cưỡng đáp. "Không biết."

Mạnh Thịnh Nam nhìn sắc mặt anh không tốt, cần môi hỏi. "Anh giận sao?"

Anh không hé răng, ngoắc tay với cô.

Mạnh Thịnh Nam không biết anh có ý gì, chậm rãi đi lại chỗ anh. Cổ tay bị anh nắm chặt, cả người ngã nhào vào lồng ngực anh. Trì Tranh cười xấu xa, bóp nhẹ trên ngực cô một cái, Mạnh Thịnh Nam sợ phát run, nhanh chóng cách xa anh mấy mét, Trì Tranh cười càng lớn hơn.

Mặt cô đỏ tới mang tai, trừng mắt nhìn anh.

"Mẹ em gọi em kia?"

Mạnh Thịnh Nam nhanh chóng quay đầu nhìn, tim muốn nhảy ra ngoài. Trì Tranh cười. "Không sợ sao?"

Cô nhếch miệng.

Trì Tranh cười. "Vào đi, anh về đây."

Mạnh Thịnh Nam gạt đầu xoay người đi vào con ngõ nhỏ, đi mấy bước cô lại ngoái đầu nhìn, anh vẫn còn ở đó.

Cô cười. "Trên đường về nhớ đi chậm một chút."

Anh châm một điếu thuốc.

"Em vào đi."

Hút được một nửa điếu thuốc lá mới không thấy bóng dáng Mạnh Thịnh Nam nữa, Trì Tranh ngậm thuốc lá trong miệng khởi động xe chạy về cửa hàng. Về tới cửa hàng lại xông vào tắm nước lạnh, cả người anh trần truồng nằm trên giường nhớ tới mùi hương của cô, đôi lông mày nhíu lại. Vừa rồi ở nhà hàng, mẹ kiếp, muốn làm cô ngay tại chỗ mà.

Cả người khô nóng như thế chỉ có thể dùng tay giải kiếp.

"Fuck."

Anh nhắm mắt lại, thờ ắt một hồi.

Trời còn chưa sáng Giang Tấn đã trả phòng rồi tới đập cửa hàng của Trì Tranh, nửa đêm Trì Tranh mới ngủ được, nghe tiếng đập cửa tức sôi máu, mới mở cửa ra đã mắng Giang Tấn. "Mẹ kiếp, cậu làm gì thế?"

Giang Tấn giờ túi trong tay lên.

Trì Tranh. "Bây giờ?"

Giang Tấn nói. "Qua đây nói lời tạm biệt với cậu, nhờ cậu chuyển lời với em gái tôi nữa."

Chân mày Trì Tranh nhíu lại.

"Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Giang Tấn đâm vào ngực anh. "Tôi thế này thì xảy ra chuyện gì được."

"Vậy cậu vội cái gì?"

Giang Tấn không lên tiếng, một lúc sau mới nở nụ cười. "Đột nhiên nghĩ tới mẹ tôi."

Trì Tranh cũng bật cười.

"Tôi đưa cậu đi."

"Không cần, tôi gọi xe là được." Giang Tấn nói xong, ngừng lại. "Còn chuyện này nữa."

Trì Tranh giương mắt.

Giang Tấn nói. "Hai năm qua tên kia vẫn luôn chờ cậu về."

Trì Tranh trầm giọng nói.

"Tôi biết."

Giang Tấn cười một cái. "Đi đây."

Hai người ôm nhau, Trì Tranh thở dài. "Giữ gìn sức khỏe."

Giang Tấn cười xấu xa.

Trì Tranh tiễn Giang Tấn lên taxi, xe đi xa, anh châm một điếu thuốc, có cảm giác gì đó không nói lên lời len lỏi vào cơ thể anh, anh yên lặng nhìn theo hướng xe đi. Giang Tấn ngồi trong xe che ngực ho khan mấy lần rồi dựa vào ghế. 5 rưỡi sáng, Giang Thành vẫn còn tối trời, người đàn ông nhìn ra bên ngoài, rút điện thoại di động trong túi ra.

Mặt trời vẫn chưa lên hẳn.

Có ánh sáng rơi trên giường, Mạnh Thịnh Nam đột nhiên tỉnh lại, điện thoại vang lên tin nhắn, cô dụi dụi con mắt mở ra xem. Giang Tấn nhắn tin nói anh lại muốn đi, Mạnh Thịnh Nam sững sờ một lúc lâu, cô hỏi đi đâu, Giang Tấn gửi một câu.

6 đồng 1 xu rơi đầy đất, anh lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

- - -

Tác giả nói lên suy nghĩ của mình: "6 đồng 1 xu rơi đầy đất, anh lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng" trích từ "Mặt trăng và Đồng xu" của W.S.Maugham. Nói là người người đều mong mỏi "ánh trăng" nhưng không phải ai cũng có thể đòi mất khỏi "6 đồng 1 xu" dưới đất. Câu trước nói lên hy vọng, câu sau lại diễn tả hiện thực. Lúc Giang Tấn nói câu này có ý, đối với nhiều người mà nói, Mạnh Thịnh Nam xứng đáng được hạnh phúc hơn, nhưng cô lại thích Trì Tranh, bất kể anh không có gì cả, nghèo túng không một đồng xu. Có lẽ với cô mà nói, Trì Tranh chính là "ánh trăng". Thực ra Giang Tấn cũng thầm nói với mình, cả đời này đều đi khắp nơi nhưng lại không biết bản thân mình theo đuổi cái gì.

- -

Huhu, thực ra tui rất thương bé Giang(((

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đột Tái Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Trong cửa hàng, Trì Tranh ngồi trên ghế hút thuốc.

Thỉnh thoảng anh lại để thuốc trên miệng rít một hơi sau đó lại kẹp trên tay. Chân mày nhíu lại, ánh mắt tối sầm. Hút xong một điếu anh lại lấy ra một điếu nữa. Muốn châm thuốc nhưng động tác ần bật lại ngừng lại, sau đó nhét điếu thuốc ra sau tai, khởi động máy tính.

Trên màn hình là những dãy số thay đổi khôn lường.

Anh bận rộn cả buổi trưa, nhìn thời gian đã 12 rưỡi, đuổi người một cái rồi lấy điện thoại di động trên bàn, đang muốn gọi cho Mạnh Thịnh Nam, Trần Tư lại gọi tới, anh nhất nút nghe.

"Mẹ."

Trần Tư hỏi. "Ăn cơm chưa?"

Trì Tranh. "Lát nữa ăn."

Trần Tư lại hỏi. "Bây giờ đang bận sao?"

"Sao vậy?"

Trần Tư suy nghĩ. "Mẹ nghĩ hôm nay trời đẹp, con gọi cho Thịnh Nam một cuộc điện thoại để nó qua đây nói chuyện phiếm cùng mẹ đi?"

Trì Tranh cười một cái, rít một hơi thuốc.

"Chiều nay con đưa cô ấy về được không?"

Trần Tư cười nói. "Được.", nghĩ tới ý tứ của mấy chữ "đưa cô ấy về" kia. Trần Tư ở nhà ngồi không yên, chạy vào nhà bếp nấu ăn. Trì Tranh vừa hút thuốc vừa gọi cho Mạnh Thịnh Nam, bên kia vang lên giọng nói máy móc "thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Anh "hừ" một cái sau đó vứt điện thoại xuống bàn.

Lúc ấy Mạnh Thịnh Nam đang chơi xếp gỗ với Tiểu Hàng, các loại tin nhắn quảng cáo liên tục hiện lên màn hình, cô sợ Tiểu Hàng mở lộn nên bật chế độ máy bay. Thịnh Điền hỏi cô đã sắp xếp xong hành lý chưa, hai rưỡi xe lửa sẽ chạy. Mạnh Thịnh Nam buồn bã đứng lên, phúi mông đi sắp xếp hành lý.

"Nhớ mang nhiều quần áo." Thịnh Điền nói.

Mạnh Thịnh Nam nhú mày.

"Mang nhiều thế làm gì?"

"Chẳng lẽ con nghĩ 2, 3 ngày là về sao?"

Mạnh Thịnh Nam chớp mắt mấy cái, không còn lời nào để nói. Cô im lặng xếp quần áo vào vali, qua phòng Thịnh Điền cầm mấy món đồ chơi Tiểu Hàng hay chơi, xếp chúng vào vali. Thịnh Điền nhìn đồng hồ, lên tiếng. "Bây giờ tới nhà ga là vừa."

Cô cảm thấy thật mệt mỏi.

"Chị." Mạnh Hàng gọi cô.

"Hà?"

Đứa nhỏ đưa điện thoại cho cô, Mạnh Thịnh Nam bỏ vào trong túi. Hai người cứ thế đi tới nhà ga. Khi tới nhà ga, thời gian vẫn còn sớm, Mạnh Thịnh Nam tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống cùng Tiểu Hàng, cô lấy điện thoại ra, đang nghĩ phải nói với Trì Tranh thế nào.

Nghĩ mãi tới khi soát vé.

Khoang xe lửa của hai người đầy người, có nam có nữ, có người già cũng có trẻ em. Mạnh Thịnh Nam thích đi xe lửa, người năm châu bốn bể cùng ngồi chung một khoang xe đi tới khắp nơi khác nhau. Mỗi khi tới trạm sẽ có người xách hành lý xuống xe, cả đời này có thể bạn cũng chẳng gặp lại lần thứ hai.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, lấy điện thoại di động ra gọi cho anh.

Bây giờ Mạnh Thịnh Nam mới nhận ra điện thoại vẫn để chế độ máy bay, luống cuống tay chân, vội vã tắt. Điện thoại khôi phục bình thường, cuộc gọi của Trì Tranh cũng tới, Mạnh Thịnh Nam vội vã ấn nút nghe, giọng nó của anh có chút bức dọc. "Sao anh gọi mấy cuộc em không nghe?"

Mạnh Thịnh Nam ấp úng giải thích. "Em quên tắt chế độ máy bay."

"Mở cái chế độ chết đấm kia ra làm gì?"

"Tiểu Hàng chơi game."

Trì Tranh hỏi cô. "Bây giờ em rảnh không?"

Mạnh Thịnh Nam hít sâu một hơi. "Em muốn nói chuyện này với anh."

"Ừm."

Mạnh Thịnh Nam. "Em.."

"Sao?"

Cô nhắm mắt lại. "Em đi Hàng Châu rồi."

"Hàng Châu?"

"Ừ, tới nhà bà ngoại em."

Trì Tranh nhướn mày. "Từ bao giờ?"

"Đang ngồi trên xe lửa."

Một lúc sau Trì Tranh cũng không nói gì nữa.

Mạnh Thịnh Nam thăm dò. "Anh, có đó không?"

Anh không mẫn không nhạt "ừ" một tiếng.

"Em định tối hôm qua nói với anh, nhưng mà quên mất."

Cô nói xong, chờ anh lên tiếng.

"Quên đến bây giờ?" Giọng anh nhàn nhạt.

Trì Tranh hừ. "Anh không gọi điện thoại cho em thì em không nói có phải không?"

"Không phải."

"Vậy thì là gì?"

"Em đang định gọi điện thoại nói cho anh."

Giọng nói cô càng ngày càng nhỏ, Trì Tranh miễn cưỡng nở nụ cười.

"Mạnh Thịnh Nam."

"Vâng."

Anh ném cho cô một câu. "Em giỏi lắm."

Sau đó tắt điện thoại.

Mạnh Thịnh Nam nhìn màn hình di động, cần môi thờ dài, bàn tay chống cằm của cô vẫn không nhúc nhích, Tiểu Hàng ở phải đối diện nói. "Chị, người ta cúp điện thoại rồi, chị còn nhìn cái gì."

Cô khẽ cần môi. "Phạt em 3 ngày không được chơi game."

Tiểu Hàng chu mỏ. "Vì sao?"

Mạnh Thịnh Nam gục đầu xuống bàn không nói nữa, ngoài cửa sổ là núi non trùng trùng điệp điệp chạy qua mắt cô. Cô nhìn một chút, đột nhiên nở nụ cười. Tiểu Hàng không vừa lòng với thái độ của cô, vẫn đang nhỏ giọng rầm rì. "Cũng chẳng phải do em chọc chị giận."

Chuyến tàu này đi ngang qua Hàng Châu.

Mạnh Hàng buồn chán. "Chị."

Cô ngẩng đầu. "Sao thế?"

Tiểu Hàng cũng học cô chống cằm nhìn ra cửa sổ, hữu mô hữu dạng (*) liếc mắt nhìn cô, không thèm để ý.

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trong xe vang lên tiếng chuông điện thoại của ai đó, là Hoa sen xanh của Hứa Ngụy. Bài hát đi theo xe, bay theo gió. Ở giao lộ của Thập Tự Nhai, Trì Tranh cười mớ tỏ đứng đợi đèn xanh đèn đỏ, cửa hàng phía sau đang bật bài hát Cô gái đối diện nhìn qua đây của Nhậm Hiền Tề, anh cúi đầu cười.

Hai mươi phút đã tới nơi, Trần Tư đứng ngoài cửa đợi anh.

Trì Tranh dừng xe nhìn Trần Tư. "Sao mẹ không vào?"

Trần Tư nhìn phía sau anh. "Thịnh Nam đâu?"

"Cô ấy không tới được."

"Sao thế?"

Trì Tranh đi vào trong. "Cô ấy có việc bận rồi."

Trần Tư "Ồ" một tiếng, ngừng lại có gì đó không đúng, kéo anh hỏi. "Con không chọc người ta giận chứ?"

Trì Tranh cười một cái. "Mẹ nghĩ sai rồi."

"Sao thế?"

Trì Tranh nói. "Cô ấy chọc con giận."

Trần Tư đập vào lưng anh. "Giỏi lắm"

Trì Tranh cười, đi vào nhà.

Trần Tư cũng đi vào nhà. "Mẹ đi nấu cơm"

Anh nhướn mày. "Đi Dương đâu?"

"Con gái cô ấy có thai, phải về nhà chăm sóc."

Trì Tranh nhú mày. "Vậy mai con đi tìm người."

"Không cần đâu, bây giờ mẹ khỏe hơn rồi." Trần Tư tới phòng bếp, quay đầu nói. "Nghe lời."

Trên bàn cơm, Trần Tư lại hỏi anh lần nữa. "Bây giờ con và Thịnh Nam thế nào rồi?"

Trong miệng Trì Tranh vẫn còn đồ ăn, nói không rõ chữ.

"Tốt."

"Thật sự bên nhau rồi?" Trần Tư vui vẻ.

Trì Tranh giương mắt nhìn, chậm rãi nhai đồ ăn, nở nụ cười. Chiều hôm ấy một mình anh ngồi trong phòng, tựa vào đầu giường đọc Trầm Tư Lục. Mỗi lần lật quyển sách này anh lại nhớ tới một chuyện. Hôm tốt nghiệp đó, cô từ trên trời giáng xuống.

Quanh đi quẩn lại, phí hoài 6 năm.

Trì Tranh nằm xuống, dùng sách che mắt mình, anh nhắm mắt lại tập trung suy nghĩ. Tồn thời gian pha một chén trà, phía dưới của anh đã ướt đầm, anh đứng dậy tới phòng tắm xả nước lạnh, tự mình an ủi. Vừa mới ra khỏi phòng tắm, điện thoại di động đã vang lên, thấy dãy số hiện lên trên màn hình, hứng thú mới có đã tan biến không còn một mảnh.

Trì Tranh đi xuống lầu.

Trần Tư đang ngồi trên salon thêu hoa, cất giọng. "Đi đâu?"

"Đi chạy việc."

Nói xong đã ra khỏi cửa.

Đó là một công ty tài chính không lớn cũng không nhỏ, nằm ở tầng 17 của tòa CBD-A. Khi Trì Tranh tới, bên trong đã loạn thành một mớ, người quen dẫn anh đi sửa chữa, còn hỏi tình hình gần đây như thế nào. Trì Tranh đang bận, chỉ trả lời đơn giản. "Vẫn thế thôi."

"Với trình độ này của cậu, không muốn phát triển lớn hơn sao?"

Trì Tranh cười nhạt.

"Nói tình hình cụ thể đi." Một lát sau, anh nói.

Máy tính bị hacker xâm nhập, hần ta còn dùng Trojan (**), người quen hỏi. "Vậy là được rồi sao?"

Trì Tranh giải thích. "Nếu như bị hack nữa thì Trojan sẽ bắt đầu phản công"

Người quen không phải người trong nghề, cái hiểu cái không

Anh làm xong xách balo ra khỏi công ty, hành lang kia không dài cũng không ngắn. Trì Tranh đi ra ngoài, chưa xuống tới nơi ánh mắt đã quét qua phòng bên cạnh. Gian phòng kia mở cửa, bên trên có TV, cấp trên đang nói gì đó về buổi họp báo ra mắt phần mềm mới, hai mắt anh tối sầm.

Sau đó nhấc chân bước xuống cầu thang.

Tới tầng 11, Trì Tranh dừng chân, dựa vào tường hút một điếu thuốc.

Hai năm trước anh tập trung tinh thần viết chương trình phần mềm, cuối cùng lại dâng tận tay cho người khác còn bản thân ôm một đống nợ. Anh nở nụ cười tự giễu, đứng đó hút hết gần nửa gói thuốc lá. Ánh nắng mặt trời len qua cửa sổ chiếu vào trong, bóng dáng anh như ẩn như hiện.

Trì Tranh móc điện thoại di động ra mới phát hiện có cuộc gọi nhỡ.

Lúc anh gọi tới Mạnh Thịnh Nam vẫn đang tắm, bà ngoại đứng bên ngoài nói cô có cuộc gọi tới, sau đó đưa điện thoại qua khe cửa cho cô. Mạnh Thịnh Nam tắt vòi hoa sen, dùng khăn mặt lau khô tay. Cô mới tới Hàng Châu đã muốn gọi điện thoại cho anh, tóm lại là tự mình gây họa, bây giờ anh gọi điện thoại tới rồi cô lại do dự mãi mới ấn nút nghe.

"Chuẩn bị nhận lỗi chưa?"

Chưa để cô nói gì, Trì Tranh đã hỏi.

Mạnh Thịnh Nam sững sốt. "Hả?"

"Nhớ anh không?"

Sắc mặt Mạnh Thịnh Nam thẹn thùng, đỏ ửng, Trì Tranh cười nhạt một tiếng.

"Đến nhà bà ngoại em chưa?" Một lúc sau anh lên tiếng hỏi.

Mạnh Thịnh Nam nói. "Tối lâu rồi."

"Ừ."

Mạnh Thịnh Nam dùng khăn tắm quấn quanh người, hỏi. "Anh đang ở trong cửa hàng sao?"

"Ừ."

Anh gầy tàn thuốc, thờ ơ nói. "Đang rảnh."

Bên kia đột nhiên vang lên tiếng nói chuyện, Mạnh Thịnh Nam nghe câu được câu chăng. Cô tưởng trong cửa hàng có khách, đang muốn cúp điện thoại Trì Tranh lại gọi cô, Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Sao thế?"

Trì Tranh. "Nói thêm đi."

"Nhưng cửa hàng của anh..."

"Đừng để ý."

Mạnh Thịnh Nam chần chờ một chút, hỏi. "Có phải tâm trạng anh không tốt đúng không?"

Trì Tranh giương mắt nhìn bức tường trắng phía đối diện.

"Không."

Mạnh Thịnh Nam. "À"

"Em đang làm gì đấy?" Anh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam nhìn thân thể của mình trong lớp kính mờ sương, không biết nên nói gì, đang chần chờ muốn nói, đột nhiên lại hắt hơi một cái, lưng ta túng lúng xoa mũi.

Trì Tranh cười nhẹ. "Tắm sao?"

Cô sững sốt. "Sao anh biết?"

"Đoán."

Anh cười xấu xa, Mạnh Thịnh Nam không lên tiếng.

"Biết bây giờ anh đang suy nghĩ gì không?"

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Nghĩ gì?"

Trì Tranh im lặng, dường như thấy cô đứng ở trên tường, tóc vẫn còn ướt, cả người trần truồng. Ngực cô rất mềm, nằm gọn trong lòng bàn tay anh, ánh mắt né tránh, gương mặt ửng đỏ. Trì Tranh nuốt nước bọt.

"XXX em."

--

(*) hữu mô hữu dạng: hình dung chuyện mô phỏng mà kết quả rất giống với hình mẫu.

(**) Trojan horse là một loại phần mềm ác tính. Không giống như virus, nó không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus. Một trong những thứ giăng bẫy của Ngựa Trojan là nó tự nhận là giúp cho máy của thân chủ chống lại các virus nhưng thay vì làm vậy nó quay ra đem virus vào máy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đột Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Ban đêm của Hằng Châu mất mẻ hơn Giang Thành, Tiểu Hằng thích đi theo ông nội, một mình Mạnh Thịnh Nam không ngủ được, chạy tới phòng bà ngoại ngủ cùng bà. Bà ngoại đã 72 tuổi nhưng tai vẫn thính, mắt vẫn sáng, tài thuê hoa không ai có thể so được, không chịu rảnh rỗi ngồi một chỗ. Trên giường trong phòng, bà ngoại vừa thêu hoa vừa nói chuyện với cô.

Mạnh Thịnh Nam ngồi cạnh trên con mèo con.

"Kiếp sau con cũng muốn làm mèo."

Bà ngoại cười. "Muốn ngày nào cũng thoải mái như nó đứng không?"

"Ăn rồi ngủ, dậy rồi ăn, tự do tự tại."

Bà ngoại cười thành tiếng. "Nhìn con lười kia."

Cô cười vui vẻ.

"Qua năm nay là 25 rồi, bây giờ mẹ con còn thúc dục không?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu cười.

"Có người mình thích?" Bà ngoại cười híp mắt hỏi.

Cô im lặng, chốc lát sau lại gật đầu.

"Mới gọi cho người đó?"

Mạnh Thịnh Nam chớp mắt. "Sao cái gì bà cũng biết ạ?"

Bà ngoại nhướn mày. "Nhìn ánh mắt của con là bà hiểu được."

Sau đó hai người đi ngủ, tắt đèn đi, có ánh trăng len qua cửa sổ vào phòng phòng, cả phòng đột nhiên ảm áp. Bà ngoại không ngủ, nói vài chuyện trước kia với cô, cô yên lặng lắng nghe, bên chân là con mèo nhỏ.

Một lát sau, bà ngoại hỏi. "Nam Nam, đứa bé kia làm gì?"

Mạnh Thịnh Nam hơi ngừng lại.

"Bà ngoại."

"Sao?"

Mạnh Thịnh Nam. "Nếu anh ấy không có gì thì sao?"

Bà ngoại cười. "Bây giờ không có thì sau này sẽ có."

Cô nhẹ "vâng" một tiếng, cười.

"Con thích là được."

Mạnh Thịnh Nam ôm chầm, nhích lại gần bà ngoại.

Bà ngoại vỗ lưng cô. "Ngủ đi."

"Vâng."

Trong đêm tối, Mạnh Thịnh Nam nhắm mi mắt cười, nghĩ tới mấy lời hạ lưu của anh, vừa cười vừa đi vào mộng đẹp. Trì Tranh ở Giang Thành vẫn đang cạp bàn phím, anh nhíu mày cào cào tóc, liếc nhìn điện thoại di động, do dự trong chốc lát sau đó cầm lên, nhấn một dãy số. Đầu bên kia nhanh chóng nghe máy nhưng lại không mở miệng.

Trì Tranh đốt một điếu thuốc.

"Sao thế? Hai năm không liên lạc nên giờ không thèm nói chuyện?"

Bên kia chợt nở nụ cười. "Đúng thế, nghèo rồi."

Trì Tranh ngậm thuốc lá, hết bật lại tắt cái vật lửa trong tay, cứ lặp đi lặp lại. Con mắt anh bình thản, cười nhẹ. "Có phải là anh em hay không?"

"Một ngày là anh em, cả đời là anh em."

Trì Tranh chửi thề một câu. "Có phải mấy người học văn đều thích nói vậy hay không?"

Bên kia bật cười.

Trì Tranh quăng bật lửa qua một bên, kẹp thuốc vào tay. "Hai năm qua bận gì sao?"

"Vẫn như cũ, không biết làm gì."

Trì Tranh không nói nhảm nữa, đi thẳng vào vấn đề.

"Tôi có một ý tưởng, có muốn làm cùng nhau hay không?"

Một lúc lâu bên kia cũng không đáp lời, mãi sau mới lên tiếng. "Chuyện đó..."

"Đừng có dài dòng như đàn bà, nhanh cho tôi một đáp án."

Bên kia ngừng lại một chút, giọng nói chắc nịch. "Chờ câu này của cậu lâu rồi."

Trì Tranh im lặng.

"Sáng mai tôi lên đường."

"Có được không?" Trì Tranh hỏi.

"Đàn ông không nói hai lời."

Trì Tranh cười. "Được, đến lúc đó tôi đi đón cậu."

Nói vài câu, chuyện nên nói cũng đã nói xong rồi, trong phòng lại trở nên yên tĩnh. Mới rạng sáng hôm sau Trì Tranh đã ra sân bay đón người, dự báo thời tiết nói hôm nay trời xanh mây trắng nhưng vừa mới ra khỏi cửa đã bắt đầu đổ mưa.

Cách một con đường, hai người nhìn nhau vài giây.

Người đàn ông kéo vali đột nhiên nở nụ cười, chậm rãi bước tới gần cho Trì Tranh một cái ôm. Trì Tranh cười, nói. "Cậu vất vả rồi."

Người đàn ông ngẩng đầu. "Bắt đầu từ hôm nay, cái mạng của Lục Hoài này giao cho cậu."

Trì Tranh bật cười. "Không cần vợ nữa sao?"

Người đàn ông nở nụ cười xấu xa.

Gió mặc gió, mưa mặc mưa, hai người về tới cửa hàng. Lục Hoài đứng trước cửa một lúc lâu rồi đưa ra kết luận: "Tên nhãi này sao càng ngày càng lười vậy?"

Trì Tranh tựa đầu vào tủ kính, đưa cho anh ta một điếu thuốc.

Lục Hoài lắc đầu. "Cai rồi."

"Uống rượu không?"

Lục Hoài lại lắc đầu.

Trì Tranh nhún mày. "Cũng cai rồi?"

Lục Hoài nhún vai. "Năm đó họa cũng là từ rượu mà ra, anh em đã thế đời này không uống nữa."

Trì Tranh không hé răng.

"Đạo này di thế nào?" Lục Hoài hỏi.

Trì Tranh nói. "Rất khỏe."

Lục Hoài gạt đầu, rút một tấm thẻ từ trong ví ra, ném cho Trì Tranh.

"Cậu làm gì thế?"

Lục Hoài nói. "Không phải của tôi."

Trì Tranh trầm ngâm. "Tiền?"

"Cậu ấy bảo cho cậu chắc chắn cậu không nhận.."

Trì Tranh giương mắt. "Thế cậu cho thì tôi nhận?"

Lục Hoài cười. "Bây giờ trả lại cũng không được rồi."

"Sao thế?"

Lục Hoài nói. "Cậu ta bảo không thích thì ném đi."

Trì Tranh hút thuốc, không lên tiếng.

Lục Hoài tiếp tục nói. "Cứ nhận đi, là tấm lòng của cậu ta. Xem như cậu ta là cổ đông đi."

Trì Tranh khẽ cười.

Lục Hoài biết anh ngầm đồng ý, anh ta hỏi. "Bây giờ tôi làm gì?"

"Tìm nhà ở."

Lục Hoài hỏi. "Trăm mét vuông đủ không?"

"Đủ rồi." Trì Tranh nói. "Đến lúc đó tôi mua vài cái máy tính."

Lục Hoài thuộc phái hành động, mấy hôm sau đã mua được một căn phòng trống. Là căn phòng mới sửa xong, nằm ở đường Côn Minh, tiểu khu Kim Đình, thời hạn thuê một năm. Căn phòng đó có một phòng ngủ hai phòng khách, ở tầng 17. Phòng khách rất rộng, Lục Hoài bày mấy cái bàn dài 2 mét, phía trên đặt bốn, năm cái máy tính để bàn. Trì Tranh tốn một ngày rưỡi lắp ráp, cắm cáp, tất cả đều dùng phần cứng loại tốt nhất, làm xong hai người mệt tới nỗi nằm rạp trên mặt đất.

Trì Tranh nghiện thuốc lá nặng, dựa vào salon hút một điếu rồi lại một điếu.

Lục Hoài tìm cơ hội, hỏi. "Hai năm qua vẫn một mình?"

Trì Tranh ngậm thuốc lá nở nụ cười.

"Có ý gì?"

Trì Tranh giương mắt nhìn, không trả lời mà hỏi ngược lại. "Cậu cũng một mình?"

Lục Hoài thờ dãi.

"Nhìn cậu vẫn còn độc thân anh em đây cũng thấy thoải mái."

Trì Tranh nhún mày. "Vậy thì thật xin lỗi."

"Sao?"

Trì Tranh không mẫn không nhạt nói. "Mấy hôm trước mới thoát ế rồi."

Lục Hoài không tin nổi. "Cậu thôi đi, có người nào chịu được tính cậu sao?"

Trì Tranh cười một cái, lơ đãng hỏi một câu.

"Tôi nhớ năm đó cậu và tên họ Giang cùng nhau tham gia một cuộc thi viết."

Lục Hoài. "Đúng thế, sao hỏi vậy?"

"Đúng dịp."

"Cái gì? Nói rõ chút."

Trì Tranh cong môi. "Vậy chắc cậu cũng quen vị kia nhà tôi."

"Ai vậy?" Lục Hoài hứng thú.

Trì Tranh cố ý thừa nước đục thả câu. "Gấp làm gì, tới lúc tự nhiên cậu sẽ biết."

"Con mẹ nó."

Trì Tranh thờ ơ hút thuốc, trò chuyện với Lục Hoài câu được câu chăng. Đêm khuya, Lục Hoài ở phòng mới thuê còn anh về cửa hàng, hai chỗ cách nhau 10 phút đi bộ. Anh vừa đi trên đường vừa gọi điện cho Mạnh Thịnh Nam.

Lần đầu tiên không ai nghe máy.

Trì Tranh nhú mày, lại gọi thêm một cuộc nữa, một lúc lâu sau bên kia mới nghe máy. Mạnh Thịnh Nam còn chưa tỉnh ngủ, giọng nói lười biếng lại mềm mại, cô đưa điện thoại di động đến bên tai, chân mày Trì Tranh lại nhíu chặt hơn, cô không biết cô như vậy khiêu khích anh bao nhiêu hay sao?

Trong điện thoại không ai lên tiếng, Mạnh Thịnh Nam nhìn số điện thoại gọi tới, lập tức tỉnh ngủ.

"Trì Tranh?"

Cô gọi anh, cẩn thận từng li từng tí, Trì Tranh khẽ "Ừ".

"Đã trễ vậy mà anh còn chưa ngủ sao?" Cô hỏi.

Trì Tranh. "Trễ lắm rồi à?"

Anh vừa dứt lời, nhìn xuống đồng hồ trong điện thoại mới giật mình, đã hơn 11 giờ rồi.

Mạnh Thịnh Nam lên tiếng. "Sắp rạng sáng rồi."

Trì Tranh ngậm thuốc trên miệng, bên cạnh có chiếc ô tô lướt qua. Mạnh Thịnh Nam nghe được tiếng bật lửa, cô hỏi anh.

"Anh đang bên ngoài?"

"Ừ."

Trì Tranh rít một hơi thuốc, lại nói. "Hai ngày nay anh bận không có thời gian gọi cho em."

"Em biết." Cô khẽ nói.

Trì Tranh buồn cười. "Em biết cái gì?"

Mạnh Thịnh Nam bị anh hỏi khó, liếm môi nói. "Dạo nay anh bận."

Trì Tranh thấp giọng cười. "Hai ngày nay em làm gì?"

"Không làm gì cả." Cô nói. "Đưa bà ngoại đi chợ mua đồ ăn, nấu cơm, trò chuyện cùng bà."

"Còn gì nữa không?"

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút. "Bà ngoại dạy em thêu hoa."

"Thêu thế nào?"

Mạnh Thịnh Nam ngưng lại vài giây. "Không có năng khiếu."

"Thật không?" Trì Tranh cười, nói.

"Ừm."

Trì Tranh. "Vậy em đừng học nữa."

"Không được."

"Sao không được?"

Mạnh Thịnh Nam nói. "Bà ngoại dạy em rất nghiêm túc mà."

Đền đường chiếu xuống bóng anh, con đường phía trước mơ mơ hồ hồ không rõ, gió thổi khe khẽ, lâu lắm rồi Trì Tranh mới thấy vui như vậy, anh cười. "Hiếu học là tốt, nhiều lắm thì hai năm học xong thôi mà."

Mạnh Thịnh Nam biết anh đang nói đùa, âm thầm liếc xéo anh.

Trì Tranh cười càng lớn hơn. "Nếu không thì 3 năm cũng được."

"Này." Mạnh Thịnh Nam giương giọng.

Trì Tranh. "Ồi, tức giận sao?"

Mạnh Thịnh Nam không lên tiếng.

Trì Tranh. "Tức giận thật sao?"

Cô không hề rặng, không phải không muốn nói mà là không biết phải mở miệng thế nào. Sau khi hai người bên nhau, phần lớn đều là anh chủ động, dường như đến giờ phút này Mạnh Thịnh Nam mới nhận ra im lặng cũng giống như đang làm nũng với anh.

"Không phải." Cô chậm rãi nói.

Trì Tranh. "Anh không nghe rõ, em lặp lại đi."

Mạnh Thịnh Nam. "Không nói."

Trì Tranh cúi đầu cười. "Được rồi, em nói thế nào thì là thế đấy."

Cô vui mặt vào trong chăn, khoe miệng nhếch lên, chưa vui được lâu đã nghe anh nói. "Có một chuyện muốn hỏi em."

"Chuyện gì?"

Trì Tranh không nặn không nhặt hỏi cô. "Anh không gọi điện cho em em cũng không gọi cho anh sao?"

Mạnh Thịnh Nam sững sốt.

"Không phải."

"Vậy thì sao?"

Mạnh Thịnh Nam chớp mắt. "Anh đang bận mà."

Trì Tranh gật đầu. "Lý do này tạm chấp nhận."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Nói thêm một chút, Trì Tranh nghe cô ngáp ngắn ngáp dài, cũng không nói nhiều nữa. Mạnh Thịnh Nam cũng cảm thấy mệt, ngáp tới chảy nước mắt, lúc sắp tắt máy, Trì Tranh hỏi khi nào cô về.

Cô đáp ứng. "Mấy hôm nữa."

Trì Tranh. "Được rồi, ngủ đi."

"Ừm."

Trì Tranh tắt điện thoại di động, lúc tới cửa hàng, anh vút thuốc, tắm qua loa rồi lên giường đi ngủ, năm, sáu giờ sáng hôm sau tới Kim Đình, lúc đó Lục Hoài còn ngủ.

Trì Tranh đi vào phòng ngủ đá đá Lục Hoài.

Hai mắt Lục Hoài vẫn còn nhắm nhèm. "Sớm thế?"

Trì Tranh nhìn anh ta một cái rồi đi vào phòng khách mở máy cái máy tính lên. Anh ngồi trên ghế ăn đồ ăn mới mua, uống nước khoáng. Lục Hoài rửa mặt xong mới ngồi xuống ăn sáng cùng Trì Tranh, Trì Tranh đang muốn mở miệng điện thoại lại đổ chuông.

Sử Kim mới về, hỏi Trì Tranh ở đâu.

Trì Tranh nói địa điểm rồi nói với Lục Hoài. "Lát nữa giới thiệu cho cậu một người anh em."

Hai người ăn sáng xong, Sử Kim đã tới nơi. Mới vừa vào cửa đã cảm thấy ngạc nhiên, quả thực đây giống như công ty nho nhỏ rồi, người này - con mẹ nó, quá siêu. Trì Tranh giới thiệu hai người với nhau, Lục Hoài hỏi. "Sử Kim trong Binh lính đột kích sao?"

Trì Tranh cười.

Sử Kim tròn mắt há mồm. "Cậu cũng xem à?"

"Có."

Trì Tranh lắc đầu cười, ở trong cái chu vi 100 mét vuông, ba người đàn ông 25, 26 tuổi lần nữa làm lại từ đầu. Sử Kim lo chuyên an toàn và quản lý hoạt động, Lục Hoài và Trì Tranh tập trung viết phần mềm.

Trời dần sáng.

Trì Tranh nói. "Mấy chuyện nên nói cũng đã nói rồi, sao hai người còn không hỏi tôi muốn làm gì?"

Lục Hoài cười cười. "Trước đó anh em cũng bảo sẽ lẫn lộn với cậu, cậu có chừng mực hơn tụi tôi nhiều, lúc nào nên nói thì cậu sẽ nói, hỏi nhiều cũng chẳng có tác dụng."

Sử Kim giống như được khai sáng đầu óc, lập tức giơ bàn tay ra. Lục Hoài hiểu ý, hai người give me five.

"Anh em thân thiết." Trăm miệng một lời.

Trì Tranh thấy hơi đau đầu, anh xoay máy tính ra cho hai người kia xem.

"Đây là cái gì?" Lại trăm miệng một lời.

Trì Tranh xoa cằm. "A social q&a site."

"Mẹ kiếp, trình độ Tiếng Anh của cậu lên tầm cao mới rồi à?" Tròng mắt Sử Kim muốn rơi ra ngoài.

Trì Tranh khẽ cười.

Lục Hoài chậm rãi mở miệng: "Trang mạng xã hội."

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Sử Kim nhìn chằm chằm dự án trên màn hình máy vi tính, khiếp sợ một lúc lâu. Về mặt của anh ta và Lục Hoài giống y hệt nhau, Lục Hoài lăn con chuột xuống dòng cuối cùng, im lặng một lúc lâu, sau đó anh ta nhìn về phía Trì Tranh, do dự một lúc mới nói ra.

"Quá OK."

Trì Tranh giương mắt nhìn về phía Sử Kim, hást cằm. "Cậu thấy thế nào?"

"Thì ra mấy hôm nay cậu đang làm dự án này." Sử Kim nói. "Anh em ủng hộ cậu, nhưng nói đi cũng phải nói lại, bây giờ công cụ tìm kiếm nhiều như thế, còn có cái Wikipedia gì đó, ngày nào cũng cạnh tranh nhau, dù cậu đưa vào hoạt động đi chăng nữa thì có thể duy trì bao lâu?"

Trì Tranh thần nhiên nói. "Tiếp tục đi rồi tính."

Sử Kim nhú mày. "Chúng ta không có tài nguyên cũng không có nền tảng, độ khó rất lớn."

Lục Hoài. "Bây giờ vẫn chưa có ai tập trung phát triển lĩnh vực này, độ khó lớn, hy vọng cũng lớn."

"Chuyện này không cần quá lo lắng, tôi đã nghĩ xong rồi." Trì Tranh nói.

Lục Hoài nói tiếp. "Giang Tấn quen biết rộng."

Trì Tranh gật đầu. "Trước tiên phải tập trung vào làm trang web trước, sau khi hoàn thành có thể nhờ Giang Tấn đi tìm một vài người có chuyên môn để hỏi ý kiến."

"Ý kiến này không tệ."

Trì Tranh lắc đầu. "Không chỉ thế."

"Còn gì nữa?"

Trì Tranh nói. "Phải có tính chuyên nghiệp cao."

Sử Kim và Lục Hoài đều nhìn anh.

Con người Trì Tranh tối lại, hé môi. "Tôi muốn khiến nó trở thành trang web hỏi đáp tốt nhất internet."

Anh nói muốn, không phải hy vọng.

Sử Kim há hốc miệng, lớn tới nỗi có thể nhét vừa một cái bánh bao, Lục Hoài chậm rãi nở nụ cười. "Anh em cảm thấy nhiệt huyết mấy năm trước của cậu đã về rồi."

"Sao cậu nghĩ ra dự án này được?" Sử Kim hỏi.

Trì Tranh liếc nhìn mấy vị tính, nhớ lại thời gian trước, cả ngày lẫn đêm anh vào công cụ tìm kiếm tìm cái tên "Thư Viễn" mấy trăm lần, kết quả chẳng được như mong muốn. Khi đó anh đột nhiên nghĩ tới bản thân phải phát triển một trang web tìm kiếm có tính chính xác cao, bây giờ chính là thời cơ thích hợp.

Trì Tranh cúi đầu cười làm Sử Kim nổi da gà.

Lục Hoài. "Mẹ kiếp."

Trì Tranh lạnh lẽo ném cho hai người họ 5 chữ. "Tự đi tìm hiểu đi."

Sử Kim "..."

Lục Hoài. "Cậu lại thừa nước đục thả câu."

Trì Tranh cong môi, Sử Kim thờ dài thườn thượt.

"Sao thế?" Lục Hoài hỏi.

Sử Kim nói. "Vậy trang web tên gì?"

Lục Hoài nhìn về phía Trì Tranh.

Trì Tranh nói. "Hai người nghĩ thế nào?"

"Cậu đặt tên đi." Hai người trầm miệng một lời lần thứ 3.

Trì Tranh ngâm đầu thuốc, châm lửa rồi rít vài hơi. Anh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tầng 17 vẫn ở phía xa xa kia, trời xanh thẳm, nắng ấm áp. Anh nhớ tới bên trong Thâm Hải Thiếu Niên, cô nói. "Trong thời gian đang độ tài hoa, tôi muốn cậu ấy lạc đường biết quay lại."

"SUN." Anh cười nói.

Sử Kim hỏi. "Có ý gì?"

Trì Tranh khinh bỉ nhìn anh ta. "Cậu không biết?"

Lục Hoài cười.

Sử Kim "..."

Mặt trời từ từ lên cao, chiếu xuống cửa sổ sát đất trong phòng khách. Biểu cảm ba người đàn ông đều vô cùng chăm chú, trong phòng khách chỉ còn vang lên tiếng gõ bàn phím. Bữa trưa ba người đều gọi đồ ăn bên ngoài, Trì Tranh không ăn, đáng vẻ anh nghiêm túc làm người ta cảm thấy khiếp đảm.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trời đã ngả về Tây.

Lục Hoài cau mày lại, hình như không lập trình được nữa, Trì Tranh ngồi phía đối diện liếc mắt nhìn anh ta một cái, động tác tay khựng lại, hỏi Lục Hoài.

"Sao thế?"

Lục Hoài xoay màn hình máy tính về hướng anh, Trì Tranh nhìn một lát, chân mày cũng nhíu lại.

"Chạy không được?"

Lục Hoài lắc đầu. "Không biết sai chỗ nào rồi."

Sử Kim cũng lại gần.

Trì Tranh suy nghĩ một lúc lâu rồi nhìn đồng hồ, đứng dậy ngồi xuống vị trí của Lục Hoài. "Hai người ăn cơm trước đi."

Hai người kia không đi chuyển, Trì Tranh ngẩng đầu nhìn.

"Mấy trăm trang cậu xem tới lúc nào mới xong, ăn cơm đã." Lục Hoài nói.

"Tôi không đói."

Ánh mắt Trì Tranh nhìn vào máy tính, lại nói thêm. "Buổi tối còn có chuyện, đừng mệ nó chậm như rùa thế."

Sử Kim thở dài. "Ít ra cậu cũng phải ăn gì đó chứ."

Trì Tranh. "Lát nữa ăn."

Hai người không quấy rầy anh nữa, đi ra ngoài, Trì Tranh không rời mắt khỏi màn hình. Anh lướt qua từng trang, chốc lát sau trong phòng đã nồng nặc mùi khói. Lúc Sử Kim và Lục Hoài về phòng, Trì Tranh đang ngâm thuốc lá dựa vào ghế. Lục Hoài đưa cặp lông cho anh, Trì Tranh cầm lấy sau đó để thuốc lá xuống gạt tàn.

Sử Kim khoát khoát tay áo xua đi mùi khói.

"Cậu nghiện thuốc lá nặng rồi." Lục Hoài nhíu mày.

Trì Tranh cúi đầu ăn cơm, Sử Kim hừ một tiếng. "Thế mà còn bảo không đói bụng."

Lục Hoài đi tới cạnh máy vi tính quan sát, vừa kéo chuột vừa hỏi.

"Tìm ra vấn đề chưa?"

Trì Tranh ăn vài miếng nữa rồi để cặp lông lên bàn, sau đó cầm điều thuốc dờ lên rít một hơi rồi mới lên tiếng.

"Rồi."

Lục Hoài quay đầu nhìn anh. "Vấn đề ở đâu?"

Trì Tranh hướng về phía nào đó hất cằm, Lục Hoài quay đầu nhìn, Trì Tranh nói. "Trên cùng của góc trái."

Lục Hoài nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra cái gì.

"Không sai mà."

Sử Kim cũng phụ họa. "Tôi cũng cảm thấy không sai."

Trì Tranh liếm môi một cái, liếc mắt nhìn hai người.

"Không sai cái rắm."

Hai con người kia giống như lọt vào trong sương mù.

Trì Tranh đỡ trán. "Xem chỗ tên mờ rộng cậu viết gì?"

Hai cái đầu kia cùng nhìn về phía màn hình máy tính, mắt lướt một vòng, suýt chút nữa đã rơi lệ. Sứ Kim nhanh chóng cách xa Lục Hoài. "Sao cậu lại phạm phải cái lỗi sai đơn giản này?"

Mặt Lục Hoài không đổi sắc. "..."

Trì Tranh giễu cợt, liếc nhìn Sứ Kim. "Cậu còn hùa theo."

"Cậu nói gì, anh em không nghe rõ."

Lục Hoài. "..."

Gió tháng 7 thổi từ cửa sổ vào, Trì Tranh hút xong một điếu thuốc, Lục Hoài đã lấy lại tinh thần đổi tên mờ rộng thành "html" sau đó mở trang web ra, máu nóng trong người bắt đầu nổi lên. Máy người bắt đầu bận rộn, xảy ra vấn đề thì giải quyết, dù gì cũng không tránh được.

Sứ Kim lắc nhai. "Sau còn phạm lỗi anh em sẽ trừ tiền cậu."

Lục Hoài lườm Sứ Kim, dùng chân đá anh ta vài cái. Sứ Kim cười. "Không còn cách nào, ai bảo anh em đây quản chuyện tiền nong. Tục ngữ nói thế nào nhỉ, kỷ luật nghiêm minh. Mặc dù công ty này là của ba chúng ta nhưng cũng phải..."

Đang nói dở đã bị Trì Tranh ném con chuột lên người.

Sứ Kim ngậm miệng.

Bận tới gần khuya, mệt không chịu nổi, Sứ Kim từ sớm đã mua thảm trải sàn trải trên mặt đất, bây giờ đang nằm lăn ra ngủ. Trì Tranh chống hai tay lên bàn xoa xoa huyệt thái dương, anh rút đi động trong túi ra, không một cuộc gọi.

"Đúng là rất hiểu chuyện." Anh lầm bầm.

Lục Hoài ngẩng đầu nhìn. "Cậu không ngủ?"

Trì Tranh lại rút một điếu thuốc ra. "Lát nữa."

"Tôi nói này, mấy ngày nay sao vị kia nhà cậu ngay cả bóng dáng cũng không thấy?"

Trì Tranh hừ một tiếng.

Lục Hoài chế giễu. "Cậu sẽ không gạt tôi đấy chứ?"

Trì Tranh miễn cưỡng nhìn anh ta. "Cô ấy đi Hàng Châu rồi."

"Một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cậu?"

Mặt Trì Tranh tối lại.

"Đây cũng chẳng phải là phong cách của cậu, nhớ năm đó đều là gái đuổi cậu chạy."

Lục Hoài tiếp tục "rét vì tuyết lạnh vì sương".

Khói thuốc vương vấn nơi đầu mũi, Trì Tranh cứ thế hút một điếu rồi lại một điếu.

"Này..." Lục Hoài nhíu mày. "Cậu vui đùa hay nghiêm túc?"

Trì Tranh hừ một tiếng, phiền não mở miệng.

"Nhìn tôi giống vui đùa với người ta sao?"

Lục Hoài gạt đầu 3 lần.

Trì Tranh. "..."

Lục Hoài lặng lẽ cười. "Nói đi cũng phải nói lại, rốt cục là ai mà lại đánh bại được cậu?"

Trì Tranh không hé răng, đứng lên đi về phía phòng tắm. Lục Hoài còn đang gọi đằng sau, Trì Tranh cười bất cần đời, bước chân không ngừng lại, bỏ lại

4 chữ. "Tự mình đoán đi."

Lục Hoài. "..."

Trì Tranh đi vào phòng tắm, đóng cửa lại rồi xả nước lạnh. Vòi hoa sen chảy xuống mặt, anh tắm sơ qua, con người đen nhén chăm chăm vào tường, cả người thấy khô nóng. Trì Tranh nhìn không được chửi thề một tiếng sau đó quần khăn tắm đi ra ngoài.

Hai tên kia đã nằm trên mặt đất, Trì Tranh đuổi chân ra đá Lục Hoài một cái, ngủ say như chết rồi.

Trì Tranh cười khan, đi tới phòng ngủ. Anh thả lỏng tinh thần rồi nằm xuống giường, cầm điện thoại di động chơi game. Một lúc lâu sau, Trì Tranh buồn phiền ném điện thoại di động qua một bên, không thèm mở mắt. Trời đã về khuya, căn phòng trở nên yên tĩnh. Khi ấy đã sang hừng đông, Mạnh Thịnh Nam gấp ác mộng mới tỉnh dậy, cả người ra đầy mồ hôi.

Cô đứng dậy mở cửa sổ ra.

Bên ngoài vẫn còn tối, mưa rơi lác đác, Mạnh Thịnh Nam bật đèn bàn rồi tựa vào đầu giường, không ngủ được. Cô mở kính phật mà bà ngoại đưa ra đọc, sau đó lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho anh. Tìm được điện thoại lại do dự, bây giờ có thể anh đã ngủ rồi. Dấn đo một lúc lâu, cô quyết định gọi cho anh.

Đếm tới ba, anh không nhận thì cô cúp máy.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, Trì Tranh ngủ không sâu giấc, chửi thề một cái rồi tìm điện thoại. Anh mới cầm điện thoại lên chuông đã tắt, Trì Tranh nhủ mảy may gọi lên. Mạnh Thịnh Nam ở bên kia nhỏ giọng nói với anh, tức giận trong lòng Trì Tranh biến mất không còn tăm hơi.

"Em tưởng anh ngủ rồi." Cô khẽ nói.

Trì Tranh lười biếng "Ừ" một tiếng. "Bị em đánh thức."

Tìm Mạnh Thịnh Nam đập loạn.

"Em không nói nữa, anh ngủ..."

Trì Tranh cắt lời cô, giọng nói có phần nguy hiểm.

"Em thử tắt máy xem."

Mạnh Thịnh Nam mím môi, không lên tiếng.

Trì Tranh cười. "Ngoan lắm."

Mạnh Thịnh Nam. "Sao không gọi điện thoại cho anh?" Anh bắt đầu truy hỏi.

Bàn tay cầm điện thoại của Mạnh Thịnh Nam hơi buông lỏng, Trì Tranh tựa người vào đầu giường nhìn đêm đen bên ngoài, nghe giọng nói ngọt ngào của cô trong điện thoại, cảm giác này thật con mẹ nó tốt.

"Sao không nói chuyện?" Anh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam phát hiện có đôi khi người đàn ông này giống như đứa trẻ, cô cũng đã quen rồi. Trì Tranh hỏi xong cũng dỗi cô lên tiếng. Mạnh Thịnh Nam bình tĩnh lại, nói nhỏ. "Em đang nghe."

Trì Tranh cười.

"Vậy em nói xem vừa rồi anh mới nói gì?" Anh trêu cô.

Mạnh Thịnh Nam giả ngủ. "Nói gì?"

Chữ cuối cùng còn ngân cao, giống như lông vũ nhẹ quét qua tim anh. Dưới thân Trì Tranh lại có phản ứng, giọng nói của anh mang theo vẻ kìm nén.

"Mạnh Thịnh Nam."

"Hả?"

Trì Tranh. "Em còn giả bộ?"

Mạnh Thịnh Nam. "Ai giả bộ?"

"Em không nhớ anh?"

Mạnh Thịnh Nam ngậm miệng.

Trì Tranh. "Ngày nào em cũng rảnh sao?"

"Ừm, không có chuyện gì làm."

"Vậy sao không gọi điện cho anh?"

Không hiểu tại sao Mạnh Thịnh Nam lại muốn cười, cô ôm gối ôm, cầm đặt trên đầu gối. Ngoài cửa sổ, mưa rơi tí tách tí tách, trong phòng lại lạnh như tờ. Cô im lặng một lúc lâu, nhẹ nói. "Em sợ làm phiền anh."

Trì Tranh không lên tiếng.

Cô khẽ hỏi. "Anh có nghe không?"

Trì Tranh chợt gọi cô.

"Mạnh Thịnh Nam."

"Hả?"

Lúc anh gọi tên cô, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy đáy lòng có dòng điện chạy qua, thoải mái dễ chịu. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa lại lớn thêm rồi.

"Anh thích em dính lấy anh cơ." Anh cười lưu manh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Câu nói kia của Trì Tranh khiến Mạnh Thịnh Nam cười ngây ngô giữa lúc nửa đêm, nhiều năm qua đi, anh thay đổi quá nhiều, duy chỉ có giọng nói này chẳng đổi bao nhiêu. Anh vẫn cứ bận rộn như cũ, thỉnh thoảng rảnh rỗi mới gọi điện nói chuyện cùng cô.

Ở Hàng Châu vài ngày nữa, Mạnh Thịnh Nam cũng nên về Giang Thành rồi.

Sáng hôm đó bà ngoại đưa cô đi chợ, tiếng người rao bán thức ăn khiến cả khu chợ trở nên ồn ào.

Có lẽ là do khi ở trường học ăn không đúng bữa nên dạ dày cô không được tốt, bà ngoại nói phải uống canh củ cải trắng, sáng sớm uống một ly nước ấm, ăn cháo bỏ ít muối, ăn cơm đúng bữa, không được ăn đồ chua cay, cũng không được ăn đồ quá lạnh hay quá nóng, đói bụng cũng phải ăn chậm.

Mấy hôm trước bệnh dạ dày của cô lại tái phát.

Uống nước cũng thấy xót ruột, nằm ở trên giường không có sức nói chuyện với ai.

Cô năm nay 24 tuổi rồi lại còn phải để bà ngoại đêm nào cũng xoa bụng cho mình. Cô sợ ngứa, vừa đau vừa cười khanh khách. Bà ngoại kể chuyện ở quê nhà, đọc kinh văn cho cô nghe, dỗ cô ngủ say. Có đôi khi cô vô cùng khó chịu, bà ngoại thương cô, nhen nhào nói chuyện với cô, viên thuốc còn đỏ ửng. Cô ôm chần dịch sát lại gần bà ngoại, mắt vẫn còn nước mắt, nói với bà ngoại không sao cả, lát nữa sẽ khỏe.

Sáng hôm đó tỉnh lại, con mèo nhỏ nằm ở giữa cô và bà ngoại.

Cô dùng tay trêu con mèo, mèo nhỏ lại nghịch ngón tay cô.

"Nó liếm tay con." Mạnh Thịnh Nam vui vẻ nói.

Bà ngoại cười, lại gần chạm vào móng vuốt mèo con, giọng nói già nua.

"Lại đây, nắm chặt tay."

Có một lần mèo nhỏ và cô chơi cùng nhau, cô đi lên phía trước, mèo nhỏ lùi chân giữ một khoảng cách với cô. Cô đi về phía trước, mèo nhỏ lại giữ khoảng cách xa hơn. Cô không đi nữa, về phòng bếp nói với bà ngoại. "Sao con đuổi nó mà nó lại chạy."

Bag ngoại đang nấu cháo, cười vui.

"Chắc là đói bụng, muốn dụ con tìm tới hộp thức ăn lấy cho nó."

Cô lên lầu lấy thức ăn cho mèo, gọi meo meo.

Con mèo nhỏ lập tức chạy tới cọ chân cô, vui vẻ ăn.

Mạnh Thịnh Nam nói nhỏ. "Bà ngoại nói đúng thật."

Lúc đó cô còn muốn về nhanh chút với Trì Tranh, bây giờ cảm thấy hơi thẹn với bà ngoại. Bà ngoại nói mất chuyện còn bé của cô khiến Tiểu Hàng cười haha. Ông ngoại thích xem tin tức, bà ngoại bên cạnh giành cái điều khiển từ xa với ông, hai người mới cãi nhau xong, quay đầu đã làm hòa. Sau đó một mình cô về Giang Thành, Mạnh Hằng còn muốn chơi nên về sau.

Cùng ông bà ngoại ăn một bữa cơm, 3, 4 giờ chiều cô lên đường về Giang Thành.

Tiền cô ra taxi, bà ngoại bỏ thêm ít đồ vào túi cô.

"Giờ đây ả?"

Cô mở ra xem, là sữa chua tự ủ.

Bà ngoại cười. "Rảnh nên làm."

Tối khi xe đi rất xa, cô quay đầu nhìn lại, bà ngoại vẫn còn đứng đó. Mạnh Thịnh Nam ngồi ngay ngắn xong bỗng nhiên muốn gọi điện thoại cho Trì Tranh. Đau bụng muốn chết cô cũng không nói với anh, chỉ sợ anh biết thì phiền. Lúc ấy giọng nói của cô yếu ớt như thể, nói chuyện với anh chỉ sợ anh lại lo.

Cô nhìn đường lớn phía xa xa, muốn gọi một cuộc điện thoại cho anh.

Lúc Mạnh Thịnh Nam gọi tới, Trì Tranh đang làm ở Kim Đình. Tối hôm qua anh về cửa hàng lấy màn hình máy tính rồi làm rơi điện thoại, bây giờ chăm chú gõ code quên mất chuyện này. Sử Kim mệt mỏi nằm ngửa người trên thảm trải sàn.

Lục Hoài ước ao. "Cậu ta cũng biết hưởng thụ thật đấy."

Trì Tranh cười.

Lục Hoài cũng muốn nghỉ một lát, đứng dậy cầm mì ăn liền ra, ném cho Trì Tranh một hộp, vừa rót nước vừa hỏi. "Hôm nay ngày bao nhiêu rồi?"

Trì Tranh rút một điếu thuốc lá ra, đưa tới mép thì dừng lại.

"18." Anh nói.

Lục Hoài nhìn thời gian. "Tôi tới cũng được 10 ngày rồi."

Trì Tranh châm thuốc.

"Chắc thế." Cô đi cũng hơn 10 ngày rồi.

Lục Hoài chờ mì chín rồi mở nắp nhựa ra, khói từ hộp mì quấn quanh khói thuốc trắng. Trì Tranh sờ điện thoại di động trong túi quần, nhú mảy.

"Sao thế?"

Trì Tranh ngẩng đầu. "Hình như điện thoại bị rơi rồi."

Lục Hoài nói. "Hôm qua cậu về cửa hàng, chắc để quên rồi."

Trì Tranh hừ một tiếng tiếp tục hút thuốc sau đó lại bận rộn. Trời đã sẩm tối, anh dựa vào ghế lắc lắc đầu, bẻ khớp tay rồi mở chai nước khoáng ra, uống được hơn nửa rồi đứng dậy.

Sử Kim hỏi. "Đi đâu?"

"Tới cửa hàng."

Lục Hoài nghiêng đầu. "Nhớ bạn gái rồi?"

Trì Tranh liếc mắt nhìn anh ta, hừ một tiếng.

"Cậu ghen?"

Lục Hoài nuốt chút nữa chửi thề.

Sử Kim khoanh tay nhìn anh.

Tri Tranh cười, hai tay rút túi quần đi ra khỏi cửa. Lần này anh không đi thang bộ nữa, bởi vì quá mệt nên ấn thang máy xuống luôn tầng 1. Ra khỏi Kim Đình, gió nhẹ thổi, anh ngẩng đầu nhìn trời đêm, ánh mắt quét hai bên đường, đột nhiên thuốc rơi về cửa hàng.

Phố đã lên đèn.

Trong quán ăn vặt gần trạm xe lửa, hai cô nàng ngồi trò chuyện trên trời dưới đất. Lúc trên xe lửa, Mạnh Thịnh nam nhận được điện thoại của Thích Kiều, gần đây tâm trạng cô nàng tụt dốc không phanh cần người tâm sự, cô không đi không được, đứng ở nhà ga đợi Thích Kiều hơn 30 phút.

"Nam Nam, vẫn là cậu tốt nhất."

Đa gà Mạnh Thịnh Nam nổi lên. "Cậu ta ký hợp đồng với công ty giải trí là chuyện tốt, cậu buồn cái gì?"

Thích Kiều rót rượu uống, xem ra rất giận.

"Ngày nào anh ấy cũng bận việc, cuối tuần cũng không có thời gian nói chuyện cùng tớ."

Tay trái Mạnh Thịnh Nam chống cằm. "Khổ cho cậu rồi."

Thích Kiều. "..."

"Sao cậu không an ủi tớ vài câu?" Cô nàng nhún mày lại.

Mạnh Thịnh Nam chớp mắt.

"Cậu không cần an ủi đâu, Tống Gia Thụ vẫn còn sừng sững ở đó mà."

Thích Kiều uể oải thở dài một tiếng.

Mạnh Thịnh Nam cười. "Được rồi, bây giờ cậu ta bận nên không có thời gian bên cậu thôi. Cậu ta yêu cậu như thế, sao để cậu vườn không nhà trống được."

Thích Kiều. "Cậu nói thật sao?"

"Sai thì tớ bù."

Thích Kiều. "..."

Cô nàng lại bắt đầu uống rượu, Mạnh Thịnh Nam ngăn không được. Đèn đường đã sáng lên, gương mặt Thích Kiều đỏ ửng, đã say rồi. Mạnh Thịnh Nam bắt taxi đi gọi xe rồi đưa cô ngang về nhà. Thích Kiều nằm ở trên giường kéo tay không cho cô đi, Thịnh Điển gọi điện hỏi cô khi nào về, cô không yên tâm về Thích Kiều, nói sớm mai mới về.

Thích Kiều ngủ say, cô giúp cô nàng thay quần áo, đắp chăn.

Mới vừa đi ra ban công gọi điện thoại cho Tri Tranh, ngoài cửa bỗng có tiếng động, cô ra ngoài xem, Tống Gia Thụ đã về. Mạnh Thịnh Nam sừng sốt, chỉ vào phòng ngủ. "Thích Kiều đang ngủ trong đó."

Tống Gia Thụ nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ.

"Tôi về nhà trước, cậu nói chuyện với cô ấy đi."

Tống Gia Thụ lạnh nhạt nói. "Tôi đưa cậu về."

"Không cần đâu, cậu chăm sóc cô ấy đi."

Mạnh Thịnh Nam mỉm cười một cái, kéo vali ra khỏi nhà, đi mấy bước chợt quay đầu lại.

"Tâm trạng cô ấy không tốt, cậu chăm sóc cô ấy tốt hơn chút."

Tống Gia Thụ nhìn cô. "Tôi biết."

Cô gạt đầu rồi khỏi nhà Thích Kiều.

Chữ số trên thang máy dần xuống tới 1, Mạnh Thịnh Nam đứng ngoài cửa đón xe. Trời bắt đầu đổ mưa, cô nhìn bóng đêm đen kịt, đôi chủ ý. Tới Thập Tự Nhai, Mạnh Thịnh Nam xuống xe đứng ngoài đầu phố.

Mưa phùn rơi trên người cô, bóng dáng cô đơn.

Thấy anh càng lúc càng gần, bước chân cô nhanh hơn.

Mấy năm trước xem Cô nam quả nữ, Trịnh Tú Văn giảm béo thành công, mặc áo xám gió rộng thùng thình đi tìm Lưu Đức Hoa. Hôm đó mưa cũng rơi như vậy, người phụ nữ cầm chiếc ô màu đen, thấy người đàn ông bị đánh tới mặt mũi bầm dập vẫn còn thét to "Đánh một phút trả 600 tệ."

Đèn đỏ, cô dừng lại.

Ánh mắt cô nhìn về phía con ngõ đối diện, lại không thấy đèn cửa hàng anh sáng.

Đèn vàng, cô ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Phía đối diện xuất hiện một bóng người, mặc áo sơ mi xám, quần dài màu đen. Anh hút thuốc lá, không bật ô. Tay kéo vali của Mạnh Thịnh Nam lạnh lạnh, ánh mắt lẳng lặng rơi trên người anh. Người đàn ông rít một hơi thuốc lá, ngẩng đầu lên, ngăn cản cả người.

Đèn xanh, cô không đi tiếp nữa.

Ô tô đỗ hai bên, nước mưa rơi xuống kính chắn gió, người trên đường che ô đi tới đi lui. Trong dòng người, người đàn ông vút thuốc lá, chậm rãi bước về phía cô.

Mưa khế rơi.

Năm 2003, Lưu Nhượng Anh cover lại một bài hát của Nakajima Miyuki, nằm trong album "Tôi thất bại và vĩ đại", tên: Thì ra anh cũng ở đây.

Mạnh Thịnh Nam đứng đó nhìn anh dần tới gần, đôi mắt anh dịu dàng vô kể.

Ngón tay anh khẽ búng trán cô.

"Ngốc sao?"

Mạnh Thịnh Nam không né tránh, che trán nhìn anh.

Trì Tranh bắt đầu cười, cúi đầu cầm cái vali bên tay phải cô. Anh ngậm một điếu thuốc trong miệng, nắm chặt tay cô. Lòng bàn tay Mạnh Thịnh Nam ẩm ướt, đi theo phía sau anh băng qua đường. Cô ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên nở nụ cười. Trì Tranh quay đầu nhướn mày nhìn cô.

"Chưa tỉnh sao?"

Cô nghiêng đầu, Trì Tranh mỉm cười.

Anh kéo tay cô băng qua dòng người vội vã, Trì Tranh mở khóa cửa hàng, trong phòng có mùi hương của anh, Mạnh Thịnh Nam yên lặng đứng đó. Trì Tranh để vali của cô xuống, quay đầu nhìn cô.

"Ngốc thật rồi sao?"

Anh nghiêng đầu cười.

Quần áo Mạnh Thịnh Nam ướt lạnh nhưng lòng cô lại vô cùng ấm áp. Trì Tranh buồn cười nhìn cô, đang muốn xoa đầu cô, Mạnh Thịnh Nam lại đột nhiên ôm chặt lấy anh, Trì Tranh sửng sốt một chút rồi nở nụ cười xoa xoa đầu cô.

Một lát sau, Trì Tranh thấp giọng mở miệng.

"Nhớ anh à?."

Giọng nói anh không mang theo nghi vấn, khuôn mặt Mạnh Thịnh Nam ửng đỏ không dám ngẩng đầu lên, chôn đầu vào ngực anh. Bên ngoài mưa lớn hơn, trong phòng lại yên tĩnh đến lạ. Sợ cô cảm lạnh, Trì Tranh đi tìm quần áo cho cô thay, hai người đứng cạnh mép giường chật hẹp, Mạnh Thịnh Nam nắm áo sơ mi của anh, khoe miệng giật giật, khẽ nói. "Anh xoay người qua chỗ khác đi."

Trì Tranh cười.

"Không phải chưa từng thấy qua, thật sự không để cho anh xem à?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu nguây nguậy.

Trì Tranh liếm môi, chậm chậm xoay người tựa vào mép giường. Trì Tranh nhìn xuống nền nhà, thấy được bóng dáng mảnh mai của cô, thấy cả nơi no đủ của cô. Hết kết Trì Tranh trượt dài, ho khan vài cái rồi dời tầm mắt đi. Hồi lâu sau, nghiêng đầu hỏi. "Xong chưa?"

"Rồi."

Mạnh Thịnh Nam thấy anh quay đầu lại, hỏi. "Anh không thay sao?"

Trì Tranh cầm cổ áo sơ mi lên, ngửi ngửi, nói.

"Đều là mùi thuốc lá, không đổi."

"Bị cảm thì làm sao?"

Trì Tranh. "Tưởng anh giống em, giống Lâm Đại Ngọc sao?"

Cô hé miệng nở nụ cười, Trì Tranh hỏi. "Ăn chưa?"

Mạnh Thịnh Nam sờ bụng một cái, lúc ấy cô nói chuyện cùng Thích Kiều, chỉ nghe cô nàng kể khổ, đĩa cũng chưa đụng.

"Hơi đói."

Trì Tranh nhú mày. "Muốn ăn gì? Anh đi mua."

"Gì cũng được."

Trì Tranh cười. "Sao không chọn gì cả."

Cô xoa xoa mặt.

Trì Tranh nhướn mày "Không phải là xa cách mấy năm không gặp, sao ngược ngùng thế?"

Mạnh Thịnh Nam bĩu môi. "Không có."

"Mạnh miệng."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Ánh đèn rơi trên má anh, Trì Tranh lấy ô trong ngăn kéo ra, xoa xoa tóc cô.

"Chờ anh."

Sau đó đi ra khỏi cửa, Mạnh Thịnh Nam quay đầu nhìn, bóng dáng anh đã sớm biến mất. Cô ngồi ở bên giường, một lúc lâu sau không thấy anh về nên mở máy vi tính ra chơi, lại sợ không cẩn thận làm mất tài liệu trong máy anh nên không dám lộn xộn.

Tiếng mưa rơi xen lẫn tiếng bước chân, Trì Tranh cầm đồ ăn đi vào.

Mạnh Thịnh Nam đang co chân ngồi trên ghế nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, Trì Tranh bung com đến bàn, cô cúi đầu nhìn, chỉ đủ cho một người ăn, ngẩng đầu hỏi. "Anh không ăn sao?"

Trì Tranh tựa vào tủ kính. "Anh không đói."

"Ah."

Cô ăn com, Trì Tranh cúi đầu nhìn.

Mạnh Thịnh nam bị anh nhìn chăm chăm, ăn com không được tự nhiên, cô chỉ chỉ máy vi tính. "Cái máy tính của anh em không biết cách dùng, không lên mạng được."

"Muốn xem cái gì?" Anh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam nghiêm túc suy nghĩ. "Oan Đậu Nga."

Trì Tranh. "..."

Anh cười lớn, cúi đầu nhìn gương mặt đỏ ửng của Mạnh Thịnh Nam, nhìn tới chăm chú. Trong phòng, một nam một nữ, bầu không khí kiêu diễm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Đột Tài Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Trong video, Đậu Nga quỳ trên mặt đất roi lệ kêu oan.

Cháo trong bát đã nguội, Mạnh Thịnh Nam vẫn nhìn chăm chú màn hình máy tính. Trì Tranh nhìn cô rồi lại nhìn màn hình, không khí có hơi ngưng trệ, Đậu Nga ai oán hát. "Trời ơi, người sao có thể không phân biệt tốt xấu như thế."

Buổi tối yên tĩnh.

Phim kết thúc, Trì Tranh lên tiếng hỏi. "Bà ngoại em thích xem thể loại này sao?"

Mạnh Thịnh Nam nghe tiếng ngẩng đầu.

"Sao anh biết?"

Trì Tranh cười một cái. "Đoán."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Xem ra bà ngoại có ảnh hưởng rất lớn đến em." Anh nói.

Mạnh Thịnh Nam lên tiếng trả lời. "Rất nhiều."

"Ví dụ?"

"Bà nói buổi tối hay nằm mơ thì để một đôi tất dưới gối, ra cửa quàng khăn đỏ có thể trừ tà."

Trì Tranh nhìn cô nói, cái miệng nhỏ hết mở lại khép. Anh liếm đôi môi khô khốc, ánh mắt dần tối lại. Mạnh Thịnh Nam nói vài câu thì ngừng lại, ngưng ngưng nói. "Em dọn bát đĩa cái đã." Sau đó khẽ nghiêng người.

Anh thấy cô đi tới đi lui, hết khom lưng lại ngẩng đầu rửa chén.

Ánh mắt anh rơi vào bóng lưng cô.

Áo sơ mi đen của anh bọc lấy cơ thể cô, che đi quần soóc, đôi chân mảnh khảnh, trắng nõn lộ ra bên ngoài. Mỗi khi cô tới gần anh, Trì Tranh có thể ngửi thấy mùi hương trên cơ thể cô, cái hương sữa thơm ấy khiến cả người anh ngứa ngáy. Mạnh Thịnh Nam chậm rãi rửa tay, cô cảm giác được ánh mắt nóng rực của anh vẫn rong ruổi trên cơ thể mình, cô không dám quay đầu lại.

Trì Tranh đứng phía sau đột nhiên lên tiếng.

"Em định rửa tới khi nào?"

Lưng cô cứng lại, tắt vòi nước đi. Một lát sau đã cảm thấy anh tới gần, mùi thuốc lá nồng nặc. Anh dán vào người cô, bàn tay ôm eo, cánh môi chạm nhẹ lên cổ cô. Mạnh Thịnh Nam không biết làm thế nào, chỉ cảm thấy đáy lòng đang run rẩy. Trì Tranh lật người cô lại, một tay ôm eo cô, một tay để trên bôn rửa, cúi đầu hôn cô.

Xung quanh đều là mùi hương nam tính.

Ánh mắt Mạnh Thịnh Nam mơ mơ màng màng, Trì Tranh chuyên chú hôn cô, cái miệng của anh lướt qua môi cô, giọng nói trầm khàn mê mẩn.

"Lúc em tới đây không nghĩ gì sao?"

Cô "ừ" một tiếng.

Trì Tranh cúi đầu cười.

"Em đúng là..."

Cô khẽ chớp mắt, Trì Tranh nuốt nước bọt, tán công mạnh mẽ hơn. Cứ thế kéo tới giường, đè cô xuống dưới. Lưng cô tiếp xúc với giường, hơi hộp không dám mở mắt. Anh nhẹ giọng dỗ dành bên tai cô, khiến cô chầm chậm mở mắt, lại thấy khuôn mặt anh gần trong gang tấc.

Hôn cô một cái nữa.

Mạnh Thịnh Nam thừa nhận từng đột tiến công của anh, không biết đáp lại làm sao. Trì Tranh cúi đầu cởi khuy áo cô, Mạnh Thịnh Nam rụt cổ lại. Bên trong cô là áo ngực màu hồng nhạt, con người Trì Tranh càng tối hơn.

Anh sờ lên nơi no đủ, cô rút người lại.

"Ngứa thì đừng nhin."

Cô nghe anh nói, cả người đột nhiên thấy căng thẳng.

Tri Tranh cười nhẹ cởi sạch áo sơ mi trên người cô, sau đó luồn tay ra sau lưng cô cởi chót áo ngực. Mạnh Thịnh Nam chỉ cảm thấy trước ngực mình nhẹ đi, anh đã cởi áo ngực của cô xuống rồi. Mạnh Thịnh Nam theo phản xạ có điều kiện dùng hai tay che ngực thì bị anh cản lại, nâng hai tay cô đặt trên đỉnh đầu.

Cô nhắm chặt hai mắt.

Tri Tranh cúi đầu nhìn, môi roi xuống ngực cô. Mạnh Thịnh Nam run lên, cả người mất tự nhiên ưỡn cao. Tri Tranh cong môi cười, liên tiếp hôn lên ngực cô. Bên tai Mạnh Thịnh Nam vang lên âm thanh cởi quần áo, thắt lưng của anh, Tri Tranh đè cô xuống, da thịt trần trụi kề sát bên nhau. Cái miệng của anh vẫn gặm cắn trên ngực cô, khiến Mạnh Thịnh Nam mềm nhũn như vũng bùn.

Anh đưa tay xuống quần cô, cô định trốn lại bị anh bắt được, cởi sạch chỉ còn lại quần lót, anh len tay vào khe xoa.

Hai chân cô kẹp chặt, Tri Tranh càng bối mót nhiều hơn.

"Mạnh Thịnh Nam."

Cô uốn éo người, không biết là đáp lời anh hay là rên rỉ.

Tri Tranh cúi đầu cười, Mạnh Thịnh Nam không biết gì nữa, mặc anh thao túng. Phía trên phía dưới đều ra "hoa" trong lòng bàn tay anh, Mạnh Thịnh Nam khoác tay lên vai anh, móng tay cắm sâu vào da thịt anh. Anh cúi đầu tìm môi của cô, đầu lưỡi len lỏi vào môi cô tiếp tục đánh trận.

Đèn vẫn sáng, chập chòn, lờ mờ.

Điện thoại trong quần dài dưới mặt đất của anh đột nhiên đổ chuông, bàn tay Tri Tranh đang xoa xoa bụi hoa của cô dừng lại, Mạnh Thịnh Nam trừng mắt nhìn anh, khẽ nói "Điện thoại."

Anh không lên tiếng, dường như không quan tâm.

Bàn tay trong quần lót của cô lại dùng sức, Mạnh Thịnh Nam không nhìn được khẽ gọi "ừm" một tiếng. Tri Tranh cười, vui đầu cắn cắn bả vai cô. Hai người đều ra mồ hôi, xen lẫn hương vị hoan ái. Điện thoại kia lại vang lên lần nữa, Tri Tranh nhíu mày, ghé vào cổ cô thở gấp.

"Chờ một lát."

Cơ thể anh vừa rời khỏi cô, Mạnh Thịnh Nam đột nhiên cảm thấy trống rỗng, nhìn không được co người lại. Tri Tranh nhìn cô một cái, đắp cái áo ngắn tay lên người cô, sau đó sờ túi quần tìm điện thoại. Cũng không biết người bên kia nói gì đó, sau khi cúp điện thoại, chân mày anh càng nhíu chặt hơn.

Cô dùng áo sơ mi che ngực ngồi đứng dậy, muốn giấu lại càng lộ.

"Sao thế?"

Vừa nói xong cô đột nhiên ngưng ngưng, chỉ vì âm thanh của mình mềm như nước.

Tri Tranh hít sâu một hơi, cúi đầu hôn cô, cách một lớp áo sờ sờ đôi gò bồng mềm mại kia, nắm đỉnh yêu kiều, cố gắng xoa thêm chút nữa. Cô ngẩng đầu đón ý của anh, Tri Tranh không dám tiếp tục nữa, thu động tác lại, giọng nói ần ỉn. "Anh ra ngoài một lát, tí nữa sẽ về."

Cô cắn môi, gương mặt đỏ ửng.

Tri Tranh nói xong nhanh chóng mặc quần áo, cầm áo sơ mi đen đắp lên người cô rồi ra ngoài. Anh mới đi vài bước đã quay đầu nhìn cô, nhẩn nhẩn nói "Em ngủ một lát đi."

Sau đó ra khỏi cửa.

Anh hút một điếu thuốc, đề dục vọng trong người xuống.

Mưa đã ngừng rơi, ven đường bốc lên mùi bùn đất ẩm ướt, cả tiểu khu Kim Đình đột nhiên bị cắt điện, Sứ Kim và Lục Hoài gọi anh tới. Lúc Tri Tranh tới điện đã có trở lại, mấy trăm trang TXT trong máy tính mà Lục Hoài viết mất hết.

Tri Tranh đen mặt.

"Không phải bảo xảy ra chuyện gì lớn sao?"

"Code của tôi gõ bị mất còn không phải là chuyện lớn sao?" Lục Hoài suất nữa dựng nhảy lên.

Trì Tranh lạnh lùng nhìn anh ta.

"Con mẹ nó, cậu rảnh thật."

Sử Kim đứng phía xa xem náo nhiệt, Lục Hoài định nổi giận lại đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, lông mày nhướn lên, cười xấu xa.

"Lâu như thế mới nghe điện thoại di động, có phải là làm gì con gái nhà người ta không?"

Trì Tranh cứng người, nói chuyện không mặn không nhạt.

"Đúng thế đấy."

Hai người còn lại. "..."

Nói xong Trì Tranh cũng không rảnh rồi ở lại đây nữa, xoay người rời đi. Lục Hoài đứng phía sau gọi. "Cậu đi đâu?"

Bước chân Trì Tranh dừng lại, nghiêng đầu nói. "Sờ con gái nhà người ta tiếp."

Sử Kim "..."

Lục Hoài nóng nảy. "Code của tôi thì sao?"

Trì Tranh đã đi ra ngoài cửa, lạnh lùng ném hai chữ.

"Viết lại."

Lục Hoài. "..."

Màn đêm tĩnh mịch, người đi trên phố không có nhiều. Khi ấy đã 11, 12 giờ, gió đêm thổi tới có hơi lạnh, Trì Tranh nhớ tới nơi ấm áp trong nằm trong lòng bàn tay mình, bước chân nhanh hơn. Anh mới đẩy cửa vào đã thấy cô ngủ rồi.

Trì Tranh bật cười.

Anh ngồi bên giường, Mạnh Thịnh Nam mặc quần áo từ tể yên lặng ngủ, không phát hiện ra anh đã về. Miệng cô rất nhỏ, khuôn mặt cũng nhỏ, trên mặt luôn là vẻ bình tĩnh, chỉ khi anh trêu chọc mới đỏ ửng. Trì Tranh đắp chăn cho cô, nhìn cô một lúc lâu sau đó mới tắt đèn, nằm ngủ cạnh cô. Cửa sổ hơi mở ra, gió nhẹ thổi vào phòng.

Tay phải Trì Tranh gối sau gáy nhìn nóc nhà, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Mạnh Thịnh Nam.

Nửa đêm mưa lại rơi.

6 giờ sáng Mạnh Thịnh Nam đã tỉnh lại, cô mơ mơ màng màng dụi mắt. Trì Tranh nằm cạnh cô vẫn đang còn ngủ, cô khẽ quay đầu nhìn anh, trong phòng không bật đèn, ánh sáng mờ昧. Cô tìm một vị trí thoải mái, lật người nằm trên giường, cầm gác lên cánh tay, sau đó nghiêng đầu nhìn anh, chưa được bao lâu Trì Tranh đã tỉnh.

Anh xoa mắt.

Chưa kịp thu tầm mắt lại anh đã nhìn qua, Mạnh Thịnh Nam cũng nhìn anh, giọng nói rất nhẹ.

"Anh về khi nào?"

Trì Tranh nghiêng người nhìn cô. "Không bao lâu sau."

"Không có chuyện gì chứ?"

"Không."

Mạnh Thịnh Nam hít một hơi, giống như không có sức lực.

Trì Tranh hỏi. "Sao lại thờ dài?"

"Không phải là thờ dài."

Anh nhướn mày, Mạnh Thịnh Nam giải thích. "Đây là ợ."

"Dạ dày em không tốt?" Anh hỏi.

Mạnh Thịnh Nam không muốn anh nghĩ nhiều, Trì Tranh nói. "Dạ dày mẹ anh cũng thế."

"Cô Trần có khỏe không?"

"Có." Trì Tranh đặt tay lên bụng cô. "Khó chịu sao?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

Mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, hai người im lặng không nói chuyện, Mạnh Thịnh Nam đang muốn lên tiếng đột nhiên Trì Tranh đề cô xuống, hôn môi cô. Tấm ngăn che đi tất cả cảnh xuân trong phòng, nam nữ thăm dò lẫn nhau.

Dần dần trong phòng sáng hơn.

Cô choàng tay lên cổ anh, thừa nhận sự dịu dàng từ anh. Tiếng mưa rơi xen lẫn tiếng nước nở của Mạnh Thịnh Nam, tay anh đặt trên gò má cô, tay còn lại lần mò xuống hông cô, đang muốn đi vào đột nhiên cô ngăn lại.

Trì Tranh nhìn cô.

Mạnh Thịnh Nam trừng mắt nhìn. "Lát nữa em muốn về nhà."

Trì Tranh nhú mày.

Mạnh Thịnh Nam. "Muốn tham gia hôn lễ của một bạn học."

Mới nói mấy câu đã đập tắt lửa tình.

Trì Tranh nhìn cô một lúc lâu mới xuống khỏi người cô, hai tay gói sau gáy. Mạnh Thịnh Nam nhìn sang, sắc mặt anh quả thật không thể khó coi hơn nữa.

"Anh không sao chứ?"

Trì Tranh lạnh giọng. "Tự em nhìn đi."

Mạnh Thịnh Nam cong môi.

"Cho nên em phải về nhà vì cái hôn lễ chết tiệt nào đó?" Chứ không phải vì nhớ anh.

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Trì Tranh hừ lạnh.

Mạnh Thịnh Nam mím môi. "6 rưỡi em mới đi, không nói chuyện tiếp sao?"

"Không có hứng thú."

Giọng nói anh mang theo vẻ lười biếng, thờ ơ không để ý. Mạnh Thịnh Nam làm bộ không thèm quan tâm đến anh. "Cái hình xăm kia của anh..."

Tối hôm qua trong lúc đưa đẩy, cô sờ lên nó.

Thời gian như dừng lại, một lát sau Trì Tranh cười hạnh. "Không phải là không muốn biết sao?"

Mạnh Thịnh Nam. "Không phải anh bảo hỏi gì anh cũng nói sao?"

Trì Tranh liếm môi.

"Không muốn nói?" Cô nghiêng đầu sang một bên.

"Hừ."

Mạnh Thịnh Nam nín cười, quay đầu nhìn anh. Trì Tranh nhẹ xoa đầu cô, thật đúng là không thể làm gì cô, cũng không thể giận lâu được. Tiếng mưa đã ngừng rơi, một lúc sau Trì Tranh mới mở miệng.

"Ý chỉ thời gian."

Mạnh Thịnh Nam giương mắt. "Thời gian?"

H, Hour.

Tầm mắt của anh dừng trên vách tường, giọng nói như gần như xa.

"Cha anh đi sớm, ông ấy hi vọng anh sống tốt."

Mạnh Thịnh Nam im lặng nghe, bên tai tràn ngập hơi thở anh.

"Sống cả phần của ông ấy." Anh nói.

Mạnh Thịnh Nam nghe anh nói, bỗng nhiên cô cảm thấy đau lòng. Những năm tháng đó, cô gặp anh sống phóng túng, trốn tránh cô độc, sau đó đợi trời tối mới tự mình liếm láp vết thương.

Trì Tranh cười nhạt.

"Cũng không biết vì sao lại thành như vậy."

Mạnh Thịnh Nam khẽ gật đầu một cái. "Em cảm thấy rất tốt."

"Rất tốt?"

Trì Tranh nghiêng đầu nhìn cô.

Cô "ừ", rồi nói. "Bà ngoại em nói đời người cũng như mơ, đi đâu làm gì cũng đã được định sẵn."

Một lát sau, Trì Tranh nở nụ cười.

"Sống cũng không uống."

Cô nhìn anh.

Ánh mắt Trì Tranh rơi xuống khuôn mặt trắng nõn của cô. "Ít ra đã mang được em về nhà rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Mạnh Thịnh Nam rời giường, lúc rửa mặt thay quần áo mới nhớ ra mình mang vali hành lý tới đây mà lại quên, anh cũng không nhắc nhở, còn lấy áo sơ mi của mình cho cô mặc.

Thực sự là....

Cô thay quần áo xong, đi tới cạnh giường chào tạm biệt anh. Hình như Trì Tranh ngủ rồi, anh nhắm mắt lại không thấy tỉnh. Cô không gọi anh, vòng qua giường đi ra ngoài, bỗng nhiên chân bị cản lại, cô cúi đầu nhìn.

Trì Tranh duỗi thẳng chân chắn lối đi, cô nghiêng đầu nhìn sang.

"Hôn lễ bạn học nào của em?"

Trì Tranh ngồi xuống, áo sơ mi nửa kín nửa hở, lộ ra lồng ngực vững chãi. Ánh mắt anh đặt trên người cô hơi chần chừ sau đó lại nhú mày.

"Bạn học cấp ba." Ánh mắt cô dời đi.

Trì Tranh. "Lúc nào xong?"

"Khoảng 11, 12 giờ." Mạnh Thịnh Nam nhìn anh, do dự hỏi. "Anh muốn đi cùng em sao?"

"Không đi."

Nửa giây do dự cũng không có.

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Đến khi đó anh tới đón em." Anh nói tiếp.

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Đưa điện thoại cho anh."

"Em?" Mạnh Thịnh Nam hoàn hồn.

Trì Tranh nhướn mày, nghiêm túc đứng dậy sờ trán cô.

"Ngốc thật rồi sao?"

Mạnh Thịnh Nam trừng mắt nhìn anh, đưa điện thoại trong túi cho anh, Trì Tranh không thèm nhìn, trực tiếp bỏ vào túi quần mình.

"Anh làm gì thế?"

Cô mới hỏi xong, trong lồng ngực lại có thêm một vật.

"Em dùng của anh đi."

Mạnh Thịnh Nam "Vì sao?"

Trì Tranh nhìn cô một cái. "Chưa bao giờ anh gọi một lần mà em nghe luôn."

- - -

Sau đó anh tiễn cô lên taxi, nhét luôn ô vào trong xe. Xe đi đã xa, cô nhìn qua kính chiếu hậu vẫn thấy anh đứng đó cúi đầu, sau đó lấy thuốc ra ngậm lên miệng, châm lửa. Mưa rơi phủ lên vai anh, một lát sau Trì Tranh mới đi về hướng ngược lại.

Lục Hoài đang ngồi cạp bàn phím, lúc Trì Tranh vào nhà Sứ Kim không ở đây.

"Cậu tới rồi?" Lục Hoài ngáp một hơi.

Trì Tranh. "Tôi qua không ngủ?"

"Cậu xem tôi thế này thì ngủ nghe gì?"

Trì Tranh cười, ngồi xuống máy của mình.

Trong lòng Lục Hoài cảm thấy không công bằng. "Tôi nói này, tôi qua cậu làm gì mà không qua đây cả tối?"

Trì Tranh lười trả lời.

"Nhìn cậu đi, cả người đều là bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng." Lục Hoài thêm dầu vào lửa.

Trì Tranh quét mắt nhìn anh ta, cắn răng không nói.

"Con gái nhà ai?"

Trì Tranh mím chặt môi, đứng dậy tới WC. Lục Hoài ở phía sau cười đắc ý, hòa nhau rồi. Trong không gian chật hẹp, Trì Tranh nghiêm túc xoa mặt, anh sờ lên mặt mình, sờ lên cằm, rồi nhìn về phía gương, nghiêng răng ken két, con mẹ nó, sao lại có ngày phải đắp chăn bông nói chuyện phiếm như thế này.

Ra khỏi phòng vệ sinh đã thấy Sứ Kim vui vẻ như trúng số số độc đắc, nghênh ngang đi tới đi lui.

"Thần kinh?"

Sứ Kim lặng lẽ cười. "Tôi phát tài rồi."

Trì Tranh không ném xia tới, ngồi xuống máy tính.

"Tôi nói thật."

Lục Hoài mở to hai mắt. "Cậu có thể nói rõ chút không?"

Sứ Kim lượn qua trước mặt Trì Tranh.

"Trước đây tôi và cậu nói chuyện làm phần mềm ấy, có công ty muốn hợp tác với cậu, cậu nhớ rõ không?"

Trì Tranh liếc mắt nhìn.

Sử Kim càng vui vẻ hơn. "Mấy ngày nay anh em liên lạc với bên đó, người ta mới gọi cho tôi, đồng ý đầu tư."

Lục Hoài nhú mày. "Tin được không?"

"Anh em thế."

Lục Hoài nói. "Nếu quả thật như thế thì đây là chuyện tốt."

"Nhưng mà bên kia có một điều kiện." Sử Kim nói.

Trì Tranh. "Cái gì?"

Sử Kim. "Bên kia nói muốn gặp riêng cậu."

"Đối phương là người thế nào?" Lục Hoài hỏi.

Sử Kim. "Rất bình thường."

Trì Tranh châm một điếu thuốc, lạnh nhạt hỏi. "Lúc nào?"

"Bảy rưỡi tối nay, quán rượu Hồng Đạt."

Trì Tranh hít một hơi thật sâu không lường được. Anh hút xong một điếu thuốc sau đó gõ bàn phím lạch cạch. Lục Hoài đã mệt mỏi không chịu được, nhắm mắt một cái ngủ tới tận trưa, Trì Tranh ngồi bên kia chưa từng di chuyển, động tác gõ bàn phím nhanh như chớp mắt.

"Tên Sử Kim kia lại đi đâu rồi?"

Trì Tranh cười một cái.

Lục Hoài liếc nhìn thời gian. "Ôi, đã 12 rưỡi rồi."

Đồng tác ấn phím của Trì Tranh dừng lại, liếc nhìn góc phải màn hình. Anh tắt máy tính, đứng dậy, cầm chìa khóa xe của Sử Kim để trên bàn rồi đi ra khỏi nhà.

"Đi đâu đấy?"

Trì Tranh nhìn Lục Hoài.

"Lại sờ con gái nhà người ta?"

Trì Tranh chậm rãi mở miệng.

"Tôi đột nhiên nghĩ ra một chuyện."

"Chuyện gì?"

Trì Tranh đi tới trước mặt, cúi người chỉ vào tệp TXT đầy code trong máy tính của Lục Hoài.

"Có giáo viên nói với tôi chuyện khôi phục code, hình như là nhấn nút nào đó."

Lục Hoài tỉnh táo một chút, tự thương mình phải thức trắng đêm viết lại code.

"Thật hay giả?"

"Để cậu làm mẫu một lần được không?" Trì Tranh hỏi.

Lục Hoài. "Được."

Trì Tranh hát cảm. "Đầu tiên cậu chọn toàn bộ đi."

Lục Hoài làm theo.

Trì Tranh cong môi. "Nhìn kỹ đây."

Hai con mắt Lục Hoài nhìn chòng chọc vào bàn tay Trì Tranh, ngón trỏ người đàn ông nhấn phím Delete.

"Cậu xóa hết rồi còn đâu."

Trì Tranh. "Tôi biết mà."

Lục Hoài nuốt nước miếng một cái. "Không phải cậu bảo khôi phục lại sao?"

Trì Tranh sờ mũi một cái. "Không phải cậu bảo xóa sao?"

Lục Hoài. "..."

Trì Tranh cười, thừa dịp tên kia vẫn còn đang ngây ngốc, nhanh chóng chạy trốn.

Mưa đã tạnh, mặt trời lại mọc.

Xe Sứ Kim đậu ở ven đường, anh khởi động xe xong gọi điện thoại cho Mạnh Thịnh Nam. Hôn lễ được tổ chức ở tầng 2 của khách sạn, Phó Tùng và Tiểu Lâm mới tuyên thệ xong, đang trao nhẫn. Mạnh Thịnh Nam thấy điện thoại đổ chuông, cô chạy ra hành lang nghe.

"Chưa xong sao?"

Mạnh Thịnh Nam. "Chưa."

"Em ở đâu?"

Mạnh Thịnh Nam nói địa chỉ.

Trì Tranh. "Xong chuyện thì gọi cho anh."

"Vâng."

Lúc Mạnh Thịnh Nam quay vào trong, hai người đã bắt đầu mời rượu.

Cô dâu kéo chú rể đi khắp nơi chúc rượu. Tiểu Lâm nở nụ cười, hai người tới bàn của cô. Người ngồi ở bàn này đều là các giáo viên mà Tiểu Lâm làm việc chung, mọi người ồn ào chúc cho Phó Tùng may mắn rồi tha cho hai người họ, sau đó trọng tâm câu chuyện lại rơi xuống người cô. Mạnh Thịnh Nam cười cho qua, sợ Trì Tranh phải đợi lâu, cô ăn uống qua loa chút rồi kiếm cớ đi về.

Bên hành lang, Tiểu Lâm cười. "Vội vã đi gặp người trong lòng sao?"

"Đừng mang tôi ra giỡn chứ, cô nhanh vào đi, tôi phải đi rồi."

Tiểu Lâm nói vài câu với cô rồi đi vào trong, Mạnh Thịnh Nam xoay người vào WC, cô sửa lại lớp trang điểm, sau đó cầm ví đi ra ngoài. Mới đi được mấy bước đã gặp Phó Tùng, hai người có hơi sùng sốt, Mạnh Thịnh Nam cười.

"Cậu phải đi rồi sao?" Phó Tùng hỏi.

Mạnh Thịnh Nam gật đầu. "Bạn trai đang chờ tớ dưới tầng."

Ánh mắt Phó Tùng hơi lóe lên, trên môi nở nụ cười.

"Lúc còn cùng nhau đọc sách, tớ rất tò mò bạn trai tương lai của cậu sẽ như thế nào?"

Mạnh Thịnh Nam mỉm cười.

"Khi đó tớ cũng tò mò bạn gái tương lai của chuột triết học sẽ là người thế nào?"

Phó Tùng cúi đầu cười.

Mạnh Thịnh Nam. "Tân hôn hạnh phúc."

"Cảm ơn."

Trong góc tối của nhà vệ sinh nam, Trì Tranh ngậm thuốc lá nhìn hai người ở phía kia, sắc mặt anh lạnh lùng, thấy Phó Tùng đi rồi mới dụi thuốc chậm rãi đi ra ngoài. Chưa đi được mấy bước đã thấy Mạnh Thịnh Nam quay trở về, Trì Tranh ngẩn ngơ, Mạnh Thịnh Nam cũng thế.

"Sao anh ở đây?" Cô lên tiếng.

Trì Tranh khó chịu nói hai chữ. "Mắc tiểu."

Nói xong lướt qua người cô, Mạnh Thịnh Nam lấy điện thoại để quên ở bồn rửa tay rồi đuổi theo anh. Hai tay Trì Tranh đút túi quần, nhanh chóng đi xuống tầng, chốc lát sau đã đứng ở cửa khách sạn, Mạnh Thịnh Nam thở hắt hắt theo anh, kéo kéo góc áo Trì Tranh.

"Anh đi nhanh thế làm gì?"

Trì Tranh. "Anh thích."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Không khí trong xe hơi ngột ngạt, Trì Tranh lái xe, môi mím chặt. Mạnh Thịnh Nam nhìn anh vài lần, nhớ tới chuyện xảy ra trong nhà vệ sinh, cảm thấy nghi ngờ, cuối cùng không nhận được nữa.

"Anh, nổi máu ghen?"

Trì Tranh nhướn mày. "Có thể sao?"

Mạnh Thịnh Nam cười. "Phó Tùng là bạn học cấp 3 của em, hôm nay cậu ấy kết hôn, vợ cậu ấy là đồng nghiệp của em."

Khóe miệng Trì Tranh giật giật.

"Anh không cảm thấy rất có duyên sao?"

Trì Tranh nhìn gò má cô. "Bọn họ có duyên, vậy hai chúng ta là gì?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

Nói chung là cô giải thích xong, tâm tình Trì Tranh đã tốt lên trông thấy. Mạnh Thịnh Nam phát hiện sâu thẳm trong xương người đàn ông này không phải theo chủ nghĩa nam từ hán, ai bảo lại đáng yêu như thế. Một lát sau Trì Tranh lái xe tới Kim Đình, Mạnh Thịnh Nam không biết đây là đâu, hỏi anh.

"Một lát nữa sẽ biết."

Trì Tranh dừng xe sau đó nắm tay cô đi vào.

Trong căn nhà ở lầu 17, Lục Hoài vẫn đang vừa than thân vừa gõ bàn phím. Trì Tranh đẩy cửa vào, Lục Hoài nghe tiếng mở cửa quay đầu lại, ánh mắt dữ tợn.

"Họ Trì kia."

Trì Tranh cười. "Chuyện lúc nãy đã gây ra phiền phức lớn cho ngày, tôi cảm thấy có lỗi vô cùng, do đó muốn đền bù một chút."

"Chậm rồi."

Trì Tranh nhướn mày, ý bảo Mạnh Thịnh Nam đi vào.

Lục Hoài há hốc mồm.

"Tiểu Mạnh!?"

Mạnh Thịnh Nam cũng sững sốt. "Lục Hoài?"

Trì Tranh tiện tay đóng cửa lại, Lục Hoài mắt chữ A mồm chữ O, chỉ vào Trì Tranh rồi hỏi Mạnh Thịnh Nam. "Em là bạn gái trong truyền thuyết của cậu ta?"

Mạnh Thịnh Nam chưa lên tiếng, Trì Tranh đã chạy tới bên cạnh ôm bả vai cô.

"Đứng rồi." Anh cười.

Lục Hoài. "..."

Sau đó cả ba ngồi xuống nói chuyện, Lục Hoài hỏi Trì Tranh rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Mạnh Thịnh Nam cũng nhìn sang, Trì Tranh cười nói. "Tôi thấy ảnh chụp chung của mọi người."

"Cậu cậu cậu..."

Lục Hoài vỗ đùi, chỉ vào Trì Tranh, nói. "Cậu quét ngang thanh xuân của 6 người chúng tôi."

Trì Tranh. "Sáu người?"

"À, một nửa thôi, còn 3 người đi du học rồi."

Lục Hoài nói xong cảm thấy hơi mất mát, nhưng nhanh chóng vui vẻ trở lại. "Đáng tiếc thật, Tiểu Mạnh quý giá xinh đẹp nhất của bọn tôi lại để cho cậu bắt cóc rồi."

Trì Tranh liếc nhìn Mạnh Thịnh Nam, mấy câu sau không có ý tốt.

"Aizz, tại sao hai người lại bên nhau được?"

Trì Tranh. "Chuyện này không cần cậu quan tâm."

"Mẹ kiếp."

Mạnh Thịnh Nam cười, nói đơn giản. "Tụi em là bạn học cấp ba."

Lục Hoài búng tỉnh, như ngộ ra điều gì, "À" một tiếng.

"Hiểu rồi hiểu rồi."

Nơi nào có Lục Hoài, nơi đó là nơi náo nhiệt. Trong lúc nói chuyện phiếm, Mạnh Thịnh Nam biết bọn họ đang bắt đầu lại từ đầu. Cô nhìn Trì Tranh, trong mắt người đàn ông luôn có niềm tin và sự kiên trì, thì ra đây chính là chuyện anh muốn cô biết. Lục Hoài là người nói nhiều nhất, hỏi tới Giang Tấn, cô vô tình nhắc tới chuyện lần trước gặp anh ta, Lục Hoài nhìn Trì Tranh, có vẻ không vừa lòng.

"Cậu đối xử cũng công bằng quá cơ, mời tên họ Giang tới nhà hàng, còn tôi thì sao?"

"Vi cậu không giống cậu ta." Trì Tranh không mặn không nhạt nói.

Lục Hoài. "..."

Trì Tranh. "Cậu ta tới đưa tiền, cậu tới đưa mạng."

Lục Hoài. "..."

Trì Tranh. "Tiền có giá hơn mạng."

Lục Hoài tức giận, nhìn Mạnh Thịnh Nam rồi chỉ Trì Tranh. "Nhìn đi nhìn đi, sao em có thể thích người như thế?"

Trì Tranh đá anh ta một cái, Lục Hoài bĩu môi.

Mạnh Thịnh Nam cười, hỏi. "Bây giờ công ty chỉ có hai người sao?"

Phía sau có âm thanh mở cửa.

Trì Tranh dương dương tự đắc hất cằm. "Người cuối cùng đó."

Mạnh Thịnh Nam quay đầu nhìn sang, Sứ Kim dụi dụi con mắt.

"Tôi không nhìn lầm chứ?"

Trì Tranh cười hanh, Lục Hoài đỡ trán.

"Nghe danh đã lâu, tên tuổi vang dội lắm."

Sứ Kim nói xong kích động vươn tay ra, Mạnh Thịnh Nam đỏ mặt, cô chưa kịp tay ra bắt đã bị Trì Tranh cản lại, mở miệng nói. "Sang bên kia đi, đừng dọa vợ tôi."

Sứ Kim cười haha.

Lục Hoài. "Nó là em gái tôi."

Bầu không khí trong phòng vui vẻ khiến Mạnh Thịnh Nam cũng vui theo. Cô nhìn Trì Tranh nói chuyện, cười đùa với bọn họ, đột nhiên cảm thấy tất cả vận may trên thế gian này đều rơi xuống người mình rồi.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng chiều vẫn chưa tan.

Trì Tranh nhìn đồng hồ, nói với cô. "Không còn sớm nữa, anh đưa em về."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu.

Lục Hoài đứng lên, giang hai tay ra, lời nói y như năm đó. "Xuất phát từ tình cảm, anh muốn ôm em một cái."

Mạnh Thịnh Nam gật đầu, cười.

Cái ôm hữu nghị chưa kéo dài được 1s, Mạnh Thịnh Nam đã bị Trì Tranh kéo ra cửa, Lục Hoài tức giận, Sử Kim thì thảo. "Hồi trước cậu ta đâu có như vậy."

Bên ngoài gió thổi có chút lạnh.

Trì Tranh bật hệ thống sưởi trong xe lên, đưa Mạnh Thịnh Nam tới đầu ngõ.

"Buổi tối anh có việc, không ăn cơm cùng em được."

Mạnh Thịnh Nam. "Anh cứ làm việc của anh đi."

Trì Tranh cười một cái.

Cô mới đẩy cửa xe xuống đã nghe âm thanh bật lửa của anh trong xe, cô quay đầu.

"Anh bớt hút thuốc đi."

Trì Tranh ngừng lại, vút điều thuốc trong miệng đi, bỏ bật lửa sang một bên, lúc đó Mạnh Thịnh Nam mới hải lòng đi về, thấy cô về nhà rồi, Trì Tranh lại châm lửa. Anh ngồi trong xe hút một điều, sau đó quẹo xe tới quán rượu Hồng Đạt.

Anh xuống xe, đi vào trong.

Có người hỏi anh. "Là Trì Tranh tiên sinh sao?"

Trì Tranh gật đầu.

"Mời đi theo tôi."

Trì Tranh được đưa tới tầng hai, ở cuối hành lang rộng lớn có một căn phòng, anh nắm chốt cửa, hơi khựng lại rồi đẩy vào, bên trong có người đang đứng trước cửa sổ, nghe tiếng quay đầu lại. Mặt đối mặt, không khí bỗng trở nên căng thẳng.

"A Tranh."

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Anh Cười Khi Đang Đột Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Trong phòng mang theo phong cách cổ xưa, một nhánh hoa hồng cắm trong bình đặt ở giữa bàn.

Có hai người đàn ông đứng trước cửa sổ, một người mặc Âu phục, người còn lại mặc áo xám tro, quần đen. Ánh đèn chiếu xuống hai bóng lưng, một nghiêm chỉnh, môi mông nhếch lên. Một giống như lưu manh, dựa lưng vào tường hút thuốc.

"Dự án của cậu tiến triển thế nào?"

Trì Tranh rít một hơi thuốc rồi kẹp ở giữa hai ngón tay, thờ ơ trả lời. "Vẫn như cũ."

"A Tranh..."

"Về khi nào?" Trì Tranh ngắt lời.

Lục Tư Bắc. "Hai tháng rồi."

Trì Tranh hút thuốc, không có biểu cảm gì.

Ánh mắt người đàn ông rơi trên người Trì Tranh.

"Hai năm qua cậu thay đổi nhiều quá."

Trì Tranh tự giễu một tiếng, không hề răng. Hai người đều im lặng. Trì Tranh cúi đầu, rít một hơi thuốc mới nói. "Người liên lạc với Sử Kim có phải anh không?"

"Không phải."

Trì Tranh cúi đầu, cười hừ một tiếng.

"Năm đó anh đi không nói lời từ biệt, không nghĩ mọi chuyện lại biến thành thế này, nửa năm trước anh mới biết." Lục Tư Bắc thở dài một hơi.

Trì Tranh mím môi không nói chuyện.

Lục Tư Bắc. "Hai năm qua đừng sa ngã như thế, nếu như..."

Trì Tranh nhếch mép.

"Nếu như gì?"

Lục Tư Bắc im lặng, không nói thành lời.

"Trên đời này không có nếu như." Giọng nói Trì Tranh vô cùng bình tĩnh. "Tự tôi chọn con đường này, là tôi đáng đời."

Ánh mắt Lục Tư Bắc lại hướng ra ngoài cửa sổ, hai mắt nhắm lại.

"Khi đó anh không thể giúp cậu, lần này anh hi vọng cậu không từ chối."

Trì Tranh không lên tiếng.

"Coi như là vì di Trần đi." Lục Tư Bắc dừng lại một chút, nói. "Còn có Thịnh Nam nữa."

Gió đêm thổi vào cửa sổ, đây là lần đầu tiên Trì Tranh gặp lại Lục Tư Bắc sau gần ấy năm trời.

Người đàn ông nở nụ cười, ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

"Nếu như anh biết trước người trong lòng cô ấy là em, chắc chắn kết quả sẽ khác nhau."

Trì Tranh. "Thật không?"

"Khi đó xảy ra rất nhiều chuyện, chúng ta đi quanh co một vòng rồi lại về vạch xuất phát."

Một người tha hương, một người lang thang trong thành phố nhỏ.

Lục Tư Bắc. "Bây giờ thấy cậu cố gắng, anh cũng thấy dễ chịu."

Trì Tranh hút một điếu thuốc.

Lục Tư Bắc hỏi. "Vài ngày nữa anh phải về Thượng Hải, trước khi đi có thể gặp di Trần không?"

"Tùy anh."

Trì Tranh nói xong đi ra khỏi phòng, Lục Tư Bắc nhìn bóng lưng anh chậm rãi biến mất, đôi mắt người đàn ông không chút lay động, cả người buông thõng. Hai năm trời qua, bọn họ ai cũng thay đổi.

Gió lùa vào cổ.

Trì Tranh kéo áo lại, lái xe về Kim Đình. Lục Hoài và Sử Kim thấy sắc mặt anh kém cũng không hỏi nhiều. Trì Tranh rửa mặt xong ngồi trước máy vi tính bắt đầu bận việc, cả đêm cũng không ngủ, hơn mười giờ sáng mới về nhà chợp mắt.

Lúc đó Mạnh Thịnh Nam đang xem TV cùng Thịnh Điển.

Thịnh Điển vừa xem vừa bàn luận, đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi. "Olympic ở Luân Đôn khi nào thì bắt đầu?"

"28."

"Còn mấy ngày nữa thôi."

"Mẹ nghe thím Khang..."

Mạnh Thịnh Nam đang suy nghĩ miên man, Thịnh Điển vỗ vai cô.

"Mẹ đang nói, con nghĩ đi đâu thế?"

Mạnh Thịnh Nam. "Không có gì."

Thịnh Điền dò xét hỏi cô. "Bạn trai con?"

Mạnh Thịnh Nam. "..."

"Đừng giấu giếm nữa, người đó làm gì?"

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút. "Anh ấy làm IT."

"Bây giờ nghề này rất hot nhưng cũng khô." Thịnh Điền nói xong, lại hỏi. "Cậu ta làm công ty nào? Cha mẹ đều ở đây sao?"

Mạnh Thịnh Nam. "..."

"Lúc nào dẫn về cho mẹ xem chút."

Mạnh Thịnh Nam. "Không vội."

"Sao lại không vội..." Thịnh Điền nói được một nửa hừ một tiếng. "Bà ngoại bảo mẹ không thúc dục con, con cứ xem đó mà làm."

Mạnh Thịnh Nam cười. "Cảm ơn mẹ."

Cô nói xong đứng dậy ra huyền quan cầm túi, Thịnh Điền hỏi. "Đi đâu?"

Mạnh Thịnh Nam quay đầu. "Có hẹn."

"Buổi trưa có về ăn cơm không?"

"Không."

Nói xong Mạnh Thịnh Nam đi ra khỏi cửa. Cô đi ra ngoài rồi thở phào một hơi, sao lại không phát hiện Thịnh Điền thay đổi nhanh như vậy chứ. Trong không gian vắng lặng, cô không nghĩ nhiều nữa, lấy điện thoại di động gọi cho Trì Tranh.

Tiếng chuông reo thật lâu mới có người nhận.

"Tiểu Mạnh?" Là Lục Hoài.

Mạnh Thịnh Nam sửng sốt.

Lục Hoài nói. "Cậu ta bận cả đêm, bây giờ đang ngủ bù."

"Bận thế sao?"

Lục Hoài. "Cũng không biết tới qua làm sao, về nhà bỗng nhiên khác lạ, em muốn tới xem không?"

Mạnh Thịnh Nam bắt xe tới Kim Đình.

Lục Hoài chỉ vào phòng ngủ. "Đang ngủ bên trong." Nói xong kéo Sứ Kim ra ngoài đi dạo.

Mạnh Thịnh Nam để túi lên bàn, khẽ đi vào phòng.

Trì Tranh đắp kín chăn ngủ, Mạnh Thịnh Nam muốn kéo chăn ra để anh hít thở, chưa kéo được một góc đã bị anh giữ lại, Mạnh Thịnh Nam sợ anh thức giấc nên không làm gì nữa. Cô ngồi bên giường ngắm ánh mặt trời lọt qua khe cửa.

Anh trùm chăn kín đầu, trên giường lộn xộn.

Mạnh Thịnh Nam dọn xong, dùng điện thoại của anh chơi game, đang tới đoạn quan trọng, thỉnh thoảng nghe được người đàn ông bên cạnh nói chuyện.

"Tới đây từ khi nào."

Tay cô run một cái, chết.

Trì Tranh xoa xoa tóc, đứng dậy tựa vào đầu giường nhìn cô, cười. "Cái này cũng không thắng được."

Mạnh Thịnh Nam đang ảo não, không so đo với anh.

"Em cũng chẳng phải anh."

Trì Tranh nhướn mày cười lớn. Anh hất cằm về phía trò chơi. "Chơi mấy ải nữa để anh xem chút." Vừa nói vừa rút một điều thuốc ngậm vào miệng.

Mạnh Thịnh Nam ném điện thoại lên giường.

"Không muốn chơi."

Trì Tranh cầm điều thuốc xoa xoa cái trán.

"Ăn cơm trưa chưa?"

Cô lắc đầu hỏi. "Anh muốn ăn gì?"

Trì Tranh. "Gì cũng được."

Mạnh Thịnh Nam suy nghĩ một chút. "Ồ đây có rau không? Trứng gà cũng được."

Trì Tranh cười tới nỗi hai vai run lên.

"Cười gì?"

Trì Tranh. "Trong phòng chỉ có ba người đàn ông bọn anh, em nói thử xem?"

Mạnh Thịnh Nam đứng lên. "Em ra ngoài mua."

Trì Tranh kéo cô ngồi xuống giường.

"Hai bọn họ ra ngoài rồi sao? Anh gọi cơm cho em, còn anh ăn mì tôm."

Mạnh Thịnh Nam. "Em cũng ăn mì tôm."

Trì Tranh giương mắt. "Không được."

"Vì sao?"

"Dạ dày em không tốt."

Mạnh Thịnh Nam nhỏ giọng thương lượng. "Em ăn một chút thôi, em không muốn ăn cơm hộp, cái khác cũng không muốn ăn."

Trì Tranh nhìn cô một lúc lâu, cúi đầu nở nụ cười.

"Ngồi đây đi anh đi pha mì." Anh nói xong đứng dậy.

Mạnh Thịnh Nam tìm đũa, tới phòng bếp nhìn. "Bọn anh nghèo quá rồi."

Trì Tranh cầm hai đôi đũa lên, đưa mì tôm cho cô.

"Em ăn cái này đi, không có ớt."

Mạnh Thịnh Nam ngồi trên ghế, rướn người qua nhìn rồi lại nhìn Trì Tranh đang ăn.

Trì Tranh ăn vài miếng, thấy cô vẫn nhìn mình, anh ngẩng đầu.

"Sao không ăn?"

Mạnh Thịnh Nam cười. "Lúc em học đại học, đi chạy tin cùng tiền bối, ngồi xe lửa hai ngày cũng đều ăn mì tôm."

Trì Tranh. "Trách không được dạ dày lại thành như vậy."

Mạnh Thịnh Nam. "Thế nhưng rất vui."

"Vậy tại sao tốt nghiệp không làm báo?"

Mạnh Thịnh Nam nghĩ một lát, hỏi. "Trì Tranh, anh nghĩ ai cùng yếu đuối sao?"

"Còn em thì sao, em tin?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu. "Không biết, có đôi khi sẽ tin."

Trì Tranh nhìn cô.

"Thình thoảng yếu đuối một chút cũng chẳng sao."

Mạnh Thịnh Nam cười, chậm rãi gật đầu.

"Không phải bà ngoại em từng nói.. " Anh tiếp tục nói. "Đời người như một giấc mộng."

Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu. "Bà em còn nói thêm một câu."

"Câu gì?"

"Phải tìm con đường sáng sủa, rộng rãi nhất để đi." Mạnh Thịnh Nam vỗ ngực.

Ánh mắt Trì Tranh rất bình tĩnh.

"Anh nhớ rồi."

Mạnh Thịnh Nam cười, cúi đầu ăn mì tôm. Nước mì có hơi nóng, Trì Tranh đưa cho cô một ly nước, Mạnh Thịnh Nam uống vài ngụm đã bị sặc, khuôn mặt đỏ bừng, Trì Tranh xoa xoa lưng cô, nhúu mày.

"Sao uống nước cũng sặc?"

Cô quay đầu nhìn anh. "Không sao đâu, từ nhỏ em đã vậy rồi."

Trì Tranh. "..."

Hai người ăn cơm rồi dọn dẹp đã gần tới 12 rưỡi, Mạnh Thịnh Nam tò mò ghé nhìn màn hình máy vi tính, chỉ vào code, hỏi anh. "Ngày nào anh cũng làm cái này sao?"

"Ừm."

Trì Tranh tựa người vào bàn, cúi đầu hỏi. "Có hiểu không?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu. "Không hiểu."

Trì Tranh nở nụ cười, Mạnh Thịnh Nam nhúu mày.

"Anh đang cười nhạo em?"

"Em biết à?"

Mạnh Thịnh Nam lại quay đầu nhìn máy vi tính, Trì Tranh không nhịn được cười. Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ sát đất, da mặt cô trắng không tì vết. Trì Tranh cúi sát người, cửa đột nhiên bị đẩy ra, anh chửi thề một cái, Lục Hoài và Sử Kim đứng ngay ngóc tại chỗ.

Hai tên kia cười haha.

Mạnh Thịnh Nam đứng dậy muốn đi, Trì Tranh lạnh mặt nhìn hai tên kia rồi tiễn Mạnh Thịnh Nam xuống lầu. Trên đường lớn xe tới xe đi, thời gian thoáng qua rồi biến mất. Những ngày đó, Trì Tranh bận rộn lập trang web, không có mấy thời gian rảnh.

Thời kỳ ban đầu gây dựng sự nghiệp ai cũng thấy khó khăn.

Ba người họ thức khuya dậy sớm, hầu hết thời gian đều làm việc chăm chỉ. Hiếm lắm mới có một hôm đi ngủ vào 12 giờ, mệt thì nằm rạp xuống thảm trải sàn ngủ. Mạnh Thịnh Nam rảnh rỗi sẽ tới thăm anh, anh vẫn như thế, con mắt nhìn chăm chăm máy vi tính, bàn tay gõ phím cạch cạch.

Thình thoảng rảnh rỗi anh lại đưa cô đi ăn cơm.

Hôm đó ánh mặt trời rất đẹp, Thịnh Điền và Mạnh Tân đang ngồi trong phòng khách xem Olympic, thím Khang sát vách cũng sang đây xem, nói chuyện phiếm cùng cha mẹ cô. Mạnh Thịnh Nam ngồi trong phòng viết bản thảo, Trần Tư đột nhiên gọi điện tới, cô cầm túi ra khỏi cửa, thím Khang nghe được động tĩnh hỏi Thịnh Điền.

"Nam Nam ra ngoài sao?"

Thịnh Điền cười ý vị thâm tường. "Đi tìm hiểu đối tượng."

Từ khi Trì Tranh bận rộn, thời gian về nhà cũng ít đi. Mấy hôm trước anh đưa cô về nhà, lần đầu tiên dùng thân phận bạn gái tới nhà anh không khỏi có chút lo lắng. Trần Tư kéo cánh tay cô, nói mình làm một bàn đồ ăn lớn, từ trước tới giờ đã xem cô như con dâu nuôi. Trần Tư ở nhà cũng rảnh rỗi, Mạnh Thịnh Nam thường hay qua thăm bà.

Thời gian lâu dần, còn thân thiết hơn Trì Tranh nữa.

Lúc cô tới, Thịnh Điền đang nấu cơm trong bếp, bà cầm quyển sách đi tới đi lui, híp mắt lại nhìn.

Mạnh Thịnh Nam đi tới.

"Cô làm gì đấy ạ?"

Trần Tư chỉ vào. "Con nói mấy lời này có ý gì?"

Mạnh Thịnh Nam và Trần Tư nghiên cứu thực đơn gần 2 tiếng, lúc thành phẩm ra đời, Trần Tư nhìn chăm chăm một lúc rồi hỏi cô.

"Đây là đồ ăn uyên ương sao?"

Mạnh Thịnh Nam đang định nói chuyện lại có người gõ cửa, cô mặc tạp dề chạy đi mở cửa. Ánh mặt trời chui vào từ khe cửa, cô ngẩng đầu nhìn, ánh mắt người nọ cũng nhìn cô.

Cả hai đều sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Lục Tư Bắc không nghĩ tới lại gặp được cô ở đây.

Anh nhớ tới hồi ức năm ấy, lần đầu tiên hai người quen biết là mùa hè năm 2006, một người trong nhà, một người ngoài cửa giống như bây giờ. Nhưng mọi chuyện đã khác xưa.

"Anh tới thăm dì Trần."

Lục Tư Bắc chậm rãi nói, nhìn cô chăm chú.

Mạnh Thịnh Nam khẽ gật đầu, nghiêng người để anh vào nhà. Trần Tư nghe tiếng đi ra khỏi phòng bếp, khuôn mặt không giấu được vẻ kinh ngạc. Lục Tư Bắc vẫn luôn bên ngoài, lâu rồi chưa về thăm Trần Tư, anh cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi, Trần Tư cười lắc đầu. "Không sao."

Nói chuyện một lát, Trần Tư giới thiệu cô với anh.

Lục Tư Bắc cười cười. "Dì quên rồi sao, sau khi thi đại học xong cô ấy tới làm khách, con đã gặp cô ấy rồi."

Mạnh Thịnh Nam đang rót nước, nhìn anh một cái. Người đàn ông vẫn đang nói chuyện cùng Trần Tư, ánh mắt chưa hề nhìn về nơi khác. "Phải không? Đạo nay trí nhớ cô kém rồi."

Trần Tư cười nói. "À, để cô gọi điện bảo Trì Tranh về."

"Thôi dì ơi, con ngồi một lát rồi đi."

"Nhanh vậy sao?"

Lục Tư Bắc nhìn đồng hồ. "Ba giờ con phải lên máy bay về Thượng Hải, dì đừng lo lắng, hai ngày trước con đã gặp A Tranh rồi."

Mạnh Thịnh Nam nhủ mảy. "Em tới phòng bếp xem đồ ăn."

Cô lấy cốc rời khỏi phòng khách, không biết Lục Tư Bắc ngồi trong phòng khách nói gì đó, làm Trần Tư cười vui vẻ hơn.

Mạnh Thịnh Nam chăm chú nhìn nồi canh, không chú ý phía sau có người đi tới, anh nói. "Lửa lớn."

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu chỉnh lửa nhỏ đi, sau đó chậm rãi quay đầu.

"Anh..."

Lục Tư Bắc cười nhạt. "Tim không được chủ đề nói cũng đừng miễn cưỡng bản thân."

Khóe môi cô giật giật, hai mắt cảm thấy chua xót nhưng vẫn nở nụ cười.

"Tên nhóc kia đối xử với em có tốt không?"

Mạnh Thịnh Nam gật đầu. "Có."

Lục Tư Bắc cười. "Vậy là tốt rồi."

Khắp phòng bếp chỉ có âm thanh nước sôi, hai người không ai nói thêm câu gì nữa. Lục Tư Bắc nói anh phải đi, Mạnh Thịnh Nam nói chờ cô tìm Trần Tư nhưng anh lại ngăn cô, nói không cần. Cô tiễn anh ra khỏi cửa, người đàn ông đứng yên rồi mất nhìn cô. "Em vẫn giống như trước đây nhưng có chút gì đó thay đổi rồi."

Mạnh Thịnh Nam yên lặng vài giây, cất lời. "Không phải con người đều như thế sao?"

Lục Tư Bắc cười nhạt. "Cũng đúng."

"Anh giữ gìn sức khỏe." Cô phát hiện vốn từ của mình quá nghèo nàn.

Lục Tư Bắc. "Vào nhà đi, đừng tiễn anh nữa."

Người đàn ông nói xong những lời này cũng xoay người đi xa, một lúc lâu sau Mạnh Thịnh Nam cũng chưa lấy lại bình tĩnh. Có rất nhiều chuyện không nói bọn họ cũng tự hiểu, nói ra cũng chẳng được gì, chỉ bằng cứ để nó theo gió trời đi.

Trần Tư về nhà mới biết Lục Tư Bắc đã đi, nhin không được thờ dài. Bà cầm cái chảo rán bánh mướt bên hàng xóm về, thờ dài nói. "Đứa nhỏ này thích nhất là ăn bánh rán do cô làm."

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Trì Tranh cũng thích?"

Trần Tư cười, dạy cô làm.

Khi đó thể vận hội Olympic ở Luân Đôn vô cùng sôi động, Thịnh Điền và Mạnh Tân ngày nào cũng xem tới nửa đêm mới đi ngủ. Trung Quốc đoạt huy chương vàng, Thịnh Điền kích động vỗ tay hoan hô. Lòng yêu nước bỗng nhiên bùng nổ, không ai có thể địch lại nổi. Mạnh Thịnh Nam muốn tìm nơi yên tĩnh để viết bản thảo, cần rằng dọn về chung cư giáo viên ở.

Buổi tối hôm nào đó.

Thích Kiều gọi điện thoại tới muốn cùng cô nói chuyện phiếm, giải bày tâm sự. Trong lúc vô tình, Mạnh Thịnh Nam nói chuyện mình và Trì Tranh cho cô nàng nghe, Thích Kiều nghe xong đã hỏi han giống như bác gái ở tổ dân phố, Mạnh Thịnh Nam do dự một lúc lâu mới nói. "Hai hôm trước tớ gặp Lục Tư Bắc."

"Không phải là anh ta tới Giang Thành tìm cậu để nói lại tình xưa đây chứ?"

Mạnh Thịnh Nam kinh ngạc, thậm chí cảm thấy sức tưởng tượng phong phú của cô nàng này. "Tớ gặp anh ấy ở nhà Trì Tranh."

"..."

Mạnh Thịnh Nam: "Rất xấu hổ."

"..."

Mạnh Thịnh Nam. "Sao cậu không nói gì?"

Trong điện thoại vang lên âm thanh như âm hồn. "Vì tớ rất xấu hổ."

Mạnh Thịnh Nam nói chuyện không nổi nữa.

Thích Kiều cười. "Nhưng cậu cũng đừng nghĩ nhiều, người đàn ông như Trì Tranh sao có thể để được miếng thịt trên tay mình rơi vào tay người khác chứ."

"Ai là miếng thịt?"

Mạnh Thịnh Nam khinh bỉ, Thích Kiều hỏi. "Hai người các cậu, không ấy ấy."

"Cái gì?"

Thích Kiều ho khan vài cái. "Cậu ta chịu đựng tốt thật."

Mạnh Thịnh Nam nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô nằm trên giường quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, Thích Kiều cho Tống Gia Thụ lần đầu tiên của mình, chuyện này Mạnh Thịnh Nam không dám. Có lẽ là do bản thân còn khó tiếp nhận, Trì Tranh cũng bận việc, khi anh chạm vào cô cũng không làm tới bước cuối.

Bỗng nhiên bà di của cô tháng nay lại tới thăm hỏi sớm.

Tầng 17, ba người đàn ông ngồi tư thế giống nhau, gõ bàn phím cách cách. Sứ Kim thò người ra nhìn hai người kia, sau đó im lặng tắt Dota2 trên màn hình máy tính của mình đi, làm bộ làm tịch đuổi người rồi rung đùi đắc ý.

"Giương cung cong cứng như vành nguyệt. Nhìn về Tây Bắc bắn sao Thiên Lang."

Lục Hoài liếc mắt một cái. "Hôm nay ngày mừng 7 tháng 8 mà đại ca."

Sứ Kim cợt nhả. "Lòng tôi như trăng tròn."

Người đàn ông vẫn luôn im lặng không lên tiếng đột nhiên hừ lạnh, Lục Hoài quay đầu huyết sáo với anh.

Trì Tranh ngẩng đầu lên.

Lục Hoài. "Mấy hôm nay cậu không gặp Tiểu Mạnh sao? Đàn ông nên chủ động một chút."

"Người ta cũng không thèm tới gặp cậu, không phải là giận rồi chứ?" Sứ Kim thêm mắm dặm muối.

Lục Hoài. "Chắc không phải đâu."

Sứ Kim "..."

Trì Tranh khẽ cười.

Lục Hoài nhớ tới năm đó. "Tiểu Mạnh là cô gái ngoan ngoãn nhất tôi từng gặp, cô ấy yêu cậu sẽ không làm nũng, không dính lấy cậu 24/24 cũng không nói dối cậu. Nhưng nếu cô ấy không thích cậu, cậu tiến một bước cô ấy lui mười bước. Nhớ tới đám bạn kia, Chu Ninh Trì thích cô ấy, lúc thổ lộ với cô ấy, lời nói tới miệng rồi lại biến thành câu nói đùa."

"Cái gì?" Sứ Kim nghe được ngạc nhiên hỏi.

Lục Hoài vẫn tiếp tục kể. "Là câu nói đùa vào ngày cá Tháng Tư."

Sứ Kim muốn chửi thề.

"Tùy cơ ứng biến thôi."

"Cậu ta là một người có tài, đẹp trai cao to. Trong 6 người chúng tôi còn có một cô nàng thích cậu ta, theo cậu ta sang tận Mỹ." Lục Hoài thở dài, "Thế nên tiểu tử Giang Tân kia đến này chỉ có thể yêu thầm người ta."

Sứ Kim load một lúc lâu.

Khóe miệng Trì Tranh cong lên.

Lục Hoài nói xong nhìn về phía Trì Tranh. "Tôi nói vậy cậu có hiểu không?"

Sứ Kim tổng kết một câu. "Chính là người con gái tốt như Mạnh Thịnh Nam, cậu đốt đèn lồng cũng tìm không được, phải quan tâm nhiều hơn chút."

Hai tên tự vỗ tay với nhau.

Sứ Kim. "Ngày mai cho cậu nghỉ nửa ngày."

Trì Tranh nhìn hai tên mắc bệnh tâm thần kia, tiếng gõ bàn phím càng ngày càng lớn. Chiều hôm đó anh bỏ qua một đồng vấn đề rồi rầm càn giải quyết, lúc Trì Tranh ra khỏi cửa, hai tên kia trầm miệng một lời. "Đi đâu?"

Trì Tranh cười cà lơ phát phơ. "Tìm vợ."

Hai tên còn lại "..."

Trời tháng 8, ra khỏi cửa là tự rước cái nóng vào thân. Trì Tranh đi ra ngoài gọi điện thoại, lúc ấy Mạnh Thịnh Nam đang đứng trong bếp nấu canh cá, Trì Tranh hỏi cô muốn đi đâu chơi, Mạnh Thịnh Nam nói không muốn đi, sau đó bổ sung, "Một mình em ở chung cư trường, anh qua đây đi."

"Được rồi. " Trì Tranh chậm rãi mở miệng.

Lúc anh tới cô để cửa mở hờ, đây là lần đầu tiên Trì Tranh tới chung cư cô ở, bên trong đều là mùi hương của cô. Mạnh Thịnh Nam dựa vào tường trong phòng bếp, vừa cầm máy tính viết bản thảo vừa trông nồi canh. Nghe tiếng mở cửa, cô quay đầu nhìn thoáng qua sau đó thuận tay đặt máy tính trên thớt, lúc xoay người không cẩn thận đụng phải chai dấm.

Máy tính chịu thiệt.

Mạnh Thịnh Nam há hốc mồm nhìn màn hình tốt đen, người đàn ông tới gần, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

"Anh còn cười?"

Hai vai Trì Tranh run lên. "Anh không nghĩ em thấy anh lại xốn xang như thế."

Mạnh Thịnh Nam: "....."

Trì Tranh nhìn vẻ mặt đau khổ của cô, nín cười cầm khăn giấy lau vết bẩn trên máy tính, sau đó ngồi trên sofa kiểm tra phần cứng, tháo máy tính ra rồi lắp lại, gọi bàn phím cạch cạch. Mạnh Thịnh Nam đứng cạnh nhìn. "Có sửa được không?"

Anh ngẩng đầu nhìn cô, chế nhạo nói. "Anh có được việc hay không em còn không biết?"

Mạnh Thịnh Nam bủn môi, Trì Tranh cười càng to.

"Không biết." Cô cắn môi.

Trì Tranh nhướn mày. "Thế thì thử xem."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Chuyện đối với cô giống như khó trên trời nhưng người đàn ông trước mắt này chỉ tốn vài phút đã làm xong. Trì Tranh để máy tính lên đùi cô, duỗi eo tựa vào sofa hắt cằm. "Xem đã dùng được chưa?"

Mạnh Thịnh Nam thử vài lần. "Sao anh sửa được thế? Tốc độ cũng nhanh hơn trước."

Trì Tranh cười khan.

"Thôi xong." Mạnh Thịnh Nam đột nhiên kêu một tiếng.

Trì Tranh: "Sao thế?"

"Canh của em."

Mạnh Thịnh Nam đứng dậy đi vào phòng bếp, Trì Tranh ngồi phía sau. Do lửa nhỏ nên canh không bị cháy, chỉ cạn bớt nước, Mạnh Thịnh Nam vội vàng tắt bếp, quay đầu lại đã thấy Trì Tranh đứng sau cô, Mạnh Thịnh Nam tức giận thờ hồn hèn trừng anh. "Hôm nay cho anh uống nước lọc."

Trì Tranh cong môi, ôm chầm lấy cô rồi hôn sâu.

Mạnh Thịnh Nam hóa thành vũng bùn trong lòng bàn tay anh, hai cánh tay bám lấy vai anh. Trì Tranh ôm eo cô, bàn tay hết sờ trên lại sờ dưới. Mạnh Thịnh Nam ngửa ngáy khó chịu, anh lại càng gấp gấp hơn. Cô cảm thấy bàn đang đặt trên hông cô đi vào thăm dò bên trong.

Trì Tranh hôn cô tới ngiên, bàn tay với vào trong quần lót.

Cái vật mềm mại lại dày dặn kia khiến anh sừng sốt sau đó nhũn mảy. Mạnh Thịnh Nam chôn đầu tròn ngực anh, giọng nói nhỏ nhỏ, ngọt ngào. "Hai ngày trước mới tới..."

Trì Tranh: "....."

Anh cắn răng nhìn cô nằng vùi đầu vào trong ngực mình, trách không được hôm nay lại không trốn tránh, hóa ra là có chuẩn bị cả rồi. Khoảng 4, 5 giờ chiều, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, đôi nam nữ dựa sát vào nhau, Trì Tranh hít sâu một hơi, khoe miệng dính trên tai cô, hô hấp anh nóng rực suốt khiến cô bị phồng, giọng nói trầm thấp đầy từ tính.

"Sau này đừng chạy lung tung trước mặt anh."

Cô ngước mắt, khẽ "A" một tiếng, hai mắt ướt át.

Trì Tranh hít sâu một hơi. "Em thở thôi anh cũng thấy cứng."

Mạnh Thịnh Nam: "....."

Sau đó hai người ngồi trên sofa tìm phim điện ảnh xem, mặt Trì Tranh vẫn con đen thui, Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu cười hỏi: "Cô nói anh thích ăn bánh rán, hay ngày mai em làm cho anh nhé?"

Trì Tranh liếc mắt, nhàn nhạt nói. "Không ăn."

"Vậy em muốn ăn gì?"

Trì Tranh: "Em nghĩ đi."

Hai mắt anh đen nhánh lại trần trụi, Mạnh Thịnh Nam không dám hỏi nữa, quay đầu tiếp tục xem phim điện ảnh, cô chỉ vào TV, ngượng ngùng cười.

"Nam chính đẹp trai."

Trì Tranh hút xong một điếu thuốc, ngồi ở nhà cô 10 giờ mới về Kim Đình. Mạnh Thịnh Nam lăn lộn không ngủ được, uống một ngụm nước lại sặc một lúc lâu, cô vỗ ngực cười ngầy ngớ.

Thời gian vội vàng trôi qua.

Hôm thể vận hội Olympic bế mạc, Trần Tư gọi cô qua nhà chơi. Mạnh Thịnh Nam bắt xe từ trường học tới nhà cô Trần, Giang Thành trời trong nắng ấm, chớp mắt cái đã mưa to tầm tã. Đi được nửa đường, mí mắt phải của Mạnh Thịnh Nam giật mãi không thôi, cô gọi điện cho Trần Tư, không ai nghe máy.

Mưa gió khắp nơi.

Mạnh Thịnh Nam vừa xuống xe đã vội chạy vào trong, càng chạy tới gần lại càng lo lắng không yên. Từ xa đã thấy nước mưa gõ vào cửa kính, Mạnh Thịnh Nam đẩy cửa bước vào, Trần Tư nằm trên sàn nhà lạnh lẽo.

Bên ngoài vang lên tiếng sét.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Trần Tư bị xuất huyết não.

30 phút sau khi Trần Tư được đẩy vào phòng cấp cứu, Trì Tranh chạy tới. Mạnh Thịnh Nam nhìn khuôn mặt lạnh như băng vì dầm mưa của anh, không có chút huyết sắc nào. Lúc đó Trần Tư nằm ngửa trước mặt cô, cô luống cuống gọi 120 xong lập tức gọi điện thoại cho anh.

Giọng người đàn ông cố gắng bình tĩnh.

"Nghe này Thịnh Nam. Trước tiên em để mẹ anh nằm thẳng, để đầu mẹ anh gối cao, sau đó dùng khăn lạnh đắp lên trán cho mẹ. Sau khi xe cứu thương tới, nói với bác sĩ mẹ anh bị xuất huyết não, bọn họ sẽ biết phải làm gì."

Bây giờ cô nhìn Trì Tranh, cả người cứng đờ, rõ ràng đã không chịu đựng nổi.

Mạnh Thịnh Nam tới cạnh anh, nắm chặt tay anh.

"Đừng lo, cô sẽ không sao đâu."

Nhiệt độ ẩm áp làm Trì Tranh giật mình, anh chậm rãi ngẩng đầu nhìn Mạnh Thịnh Nam, gật đầu một cái. Cô cảm giác được cả người anh đang căng thẳng, cổ cũng cứng đờ, trên người lạnh tới mức dọa người. Anh đứng một lúc lâu, Mạnh Thịnh Nam kéo anh ngồi xuống hàng ghế bên cạnh. Cánh tay xanh xao của Trì Tranh chống lên chân, bàn tay ôm trán, giữ tư thế kia một lúc lâu vẫn không thay đổi.

Cô có thể cảm giác được cả người anh đang run lên.

Hai tiếng sau, đèn cấp cứu tắt, Trì Tranh nhanh chóng đứng dậy, cửa phòng cấp cứu được mở ra, bác sĩ đi tới tháo khẩu trang rồi nói với hai người. "Yên tâm đi, người bệnh đã qua cơn nguy kịch, nằm viện vài ngày để quan sát là được."

Trái tim treo lơ lửng của Mạnh Thịnh Nam đứng yên.

Trong phòng bệnh, cô giúp Trần Tư đắp chăn rồi lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông vẫn đang yên lặng.

"Em ở đây chăm sóc cô, anh về thay quần áo đi." Áo sơ mi lẫn quần jean đều ướt hết rồi.

Trì Tranh nhìn cô. "Không sao đâu."

Anh vừa dứt lời, cửa phòng bệnh được đẩy ra, Lục Hoài lo lắng chạy vào. Trì Tranh lạnh mặt nhìn anh ta, Lục Hoài thở phò phò kéo anh ra ngoài. Mạnh Thịnh Nam không biết chuyện gì cũng không hỏi rõ ràng, ngồi trong phòng bệnh chăm Trần Tư.

Qua một lát lâu, không thấy hai người quay lại.

Mạnh Thịnh Nam đi ra ngoài nhìn, Lục Hoài đang dựa vào tường.

"Trì Tranh đâu?"

Lục Hoài quay đầu nhìn cô, một lúc lâu sau mới mở miệng.

"Bên công ty xảy ra chút chuyện, cậu ta đi xử lý."

Mạnh Thịnh Nam "À" một tiếng, yên tâm rồi.

"Em về nghỉ ngơi đi, anh trông di cho."

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu. "Anh bận thì đi đi, mình em chăm cô cũng được."

Một lúc sau, Lục Hoài nở nụ cười.

"Không biết đời trước thằng này này đã làm được chuyện tốt gì."

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu cong môi cười.

Lục Hoài thở dài. "Hai năm trước cũng như thế này, di Trần bị bệnh nặng, cậu ta ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu suốt đêm, tóc cũng bạc, cả người không còn sức."

Mạnh Thịnh Nam chợt ngẩng đầu, trong ánh mắt không nói ra được ngạc nhiên.

"Tiểu Mạnh, em biết không, lúc ấy cậu ta tiền đồ vô lượng."

Lục Hoài cười bi thương. "Là bị anh níu chân lại."

Trong hành lang chỉ toàn mùi nước sát khuẩn. Đêm đã khuya, xung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng còn có bác sĩ và y tá đi qua. Lục Hoài im lặng một lúc lâu, Mạnh Thịnh Nam chưa từng thấy anh ta như vậy.

"Anh và Trì Tranh là do Giang Tấn giới thiệu nên mới quen nhau, sau đó cùng nhau làm một dự án. Cậu ta bảo sau khi làm xong dự án này có thể nổi danh khắp nơi, anh tin cậu ta. Người này làm việc điên cuồng cả ngày lẫn đêm, tinh thần chiến đấu khiến anh quý luôn, anh biết không ai có thể so với cậu ta."

Mạnh Thịnh Nam yên lặng nghe.

"Lúc ấy đã sắp tốt nghiệp, thời gian rất gấp. Cậu ta phụ trách bộ phận cốt lõi nhất trong dự án, còn anh tìm nhà đầu tư."

Lục Hoài nói tới đây, dừng một chút, lời nói ra khỏi miệng lại cảm thấy khó khăn.

"Là anh tìm nhà đầu tư, là anh tìm."

Mạnh Thịnh Nam không đành lòng nhìn Lục Hoài.

"Lúc đó đối phương ra giá rất cao, anh tuổi trẻ nông nổi chỉ muốn nhanh chóng ký hợp đồng. Trì Tranh không quan tâm nhiều tới chuyện này, để anh quyết định tất cả, khi đó cậu ta tin tưởng anh biết bao." Lục Hoài cười khò. "Hôm ký hợp đồng, bọn họ hẹn ở nhà hàng, anh bị chuốc say, mơ mơ hồ hồ ký tên lên hợp đồng, sau khi tỉnh dậy mới phát hiện mình bị lừa."

"Sau đó thì sao?" Mạnh Thịnh Nam hỏi.

Lục Hoài nhìn vào hư không, hai mắt đỏ ửng.

"Sau đó cậu ta đi tìm đối phương, dù sao bọn anh cũng chỉ là sinh viên, không thể lấy trứng chọi đá, huống chi hợp đồng đều ký với người ta rồi, còn phải

đền rất nhiều tiền." Lục Hoài thở dài. "Khi đó chuyện bắt đầu lớn dần, trường học đuổi cậu ấy."

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Trường học không quan tâm sao?"

Lục Hoài tự giễu.

"Công ty này có chỗ dựa vững chắc, phía sau còn có tai to mặt lớn, muốn êm chuyện thì phải tìm người chết thay."

Mạnh Thịnh Nam im lặng.

"Cậu ta không phải là loại người dễ buông bỏ, nhưng bỗng nhiên di lại xảy ra chuyện."

Lòng bàn tay Mạnh Thịnh Nam đầy mồ hôi.

Lục Hoài nói. "Cậu ta đi suốt đêm về lại Giang Thành, sau đó anh và cậu ta gặp lại, Trì Tranh giống như biến thành con người khác, tất cả máy vi tính trong phòng đều bị cậu ta đập nát."

"Đập hết?"

Lục Hoài. "Đập hết."

Mạnh Thịnh Nam khó có thể tưởng tượng được khi đó Trì Tranh thế nào.

"Công ty kia..."

Lục Hoài. "Lúc đó người phụ trách chạy mất, không ai nhận đồng nợ đó."

Mưa bên ngoài dần tạnh, Mạnh Thịnh Nam bỗng nhiên cảm thấy dạ dày mình lại đau, cô nhìn chăm chăm mặt đất, chỉ toàn là vết chân.

"Lục Hoài."

Mạnh Thịnh Nam đột nhiên gọi anh ta, người đàn ông sùng sốt.

"Anh ấy không về công ty có phải không?"

Lục Hoài run lên, không trả lời cô.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Lúc đó cô gọi điện cho anh, anh cũng đã bắt đầu tới bệnh viện. Bây giờ nghĩ lại sao anh có thể đi lâu tới mức đó, Lục Hoài càng áp úng càng chứng minh suy nghĩ của cô là thật. Mạnh Thịnh Nam lên tiếng hỏi lại lần nữa, Lục Hoài mới nói thật.

"Cậu ta bị cảnh sát đưa đi."

Đầu Mạnh Thịnh Nam ơ ơ, cả người không đứng vững.

Lục Hoài lại nói. "Em đừng lo lắng, Sở Kim đi lo liệu rồi, không sao đâu."

Mạnh Thịnh Nam nói năng lộn xộn.

"Rốt cục là xảy ra chuyện gì? Không được, anh ấy ở đâu, em phải đi gặp anh ấy, anh ấy..."

Lục Hoài nở nụ cười, nói không sao đâu.

"Cậu ta bảo không được nói cho em biết, sợ em sẽ lo lắng."

Mạnh Thịnh Nam cắn môi không lên tiếng.

"Không có chuyện gì cả, lái xe nhanh, vượt đèn đỏ nên đừng phải một tên con ông cháu cha. Cậu ta vội vã chạy tới bệnh viện, đối phương giận dữ đi tìm cảnh sát, anh và Sở Kim can mãi không được nên mới bị cảnh sát đưa đi."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cái này mà bảo không có chuyện gì sao.

"Yên tâm, ngồi một đêm trong đó thôi mà." Anh ta ung dung nói.

Lòng ngực Mạnh Thịnh Nam như bị tảng đá đè lên, không thở nổi cũng chẳng thể nói gì. Cô ngồi bên ngoài đợi một lúc lâu sau đó vào phòng chăm sóc

Trần Tư. Mới đây cửa vào đã bị Lục Hoài gọi lại, Mạnh Thịnh Nam quay đầu.

"Lần này cậu ta làm lại từ đầu nguyên nhân chính cũng là vì em."

Buổi tối bệnh viện yên tĩnh như miếu cổ trong núi sâu, gió thổi qua cũng có thể nghe tiếng. Mạnh Thịnh Nam đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trời lại đổ mưa, tí tách tí tách. Cô đứng một lát rồi quay lại ngồi cạnh Trần Tư, mặt Trần Tư trắng bệch như tờ giấy. Đêm khuya hai năm trước hẳn là phải nguy kịch hơn đêm nay, thế nên anh mới bạc cả đầu.

Bỗng nhiên xuất huyết não, không ai có thể đỡ được.

Tối hôm đó Mạnh Thịnh Nam không ngủ, thức trắng tới hừng đông. Cô ghé vào bên cạnh Trần Tư, cảm giác được bà đang xoa xoa mái tóc mình, Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn, Trần Tư cười. "Tối qua mệt lắm phải không?"

Mạnh Thịnh Nam lắc đầu.

"Cô còn khó chịu không?"

Trần Tư. "Không khó chịu."

Bác sĩ tới kiểm tra xong, Mạnh Thịnh Nam cũng mua cháo về. Cô sợ Trần Tư hỏi Tri Tranh ở đâu, mình lại không biết trả lời làm sao, cả buổi vẫn lo lắng nghĩ cách trả lời. Trần Tư không hỏi gì cả, Mạnh Thịnh Nam dứt cháo cho bà ăn.

Trần Tư nhìn cô. "Quần áo con bẩn rồi, con về nhà nghỉ ngơi đi."

"Em không mệt."

Trần Tư cười. "Sao cô thấy không phải vậy."

Mạnh Thịnh Nam muốn cười, dù là nhếch môi cũng được.

"A Tranh thực sự có phúc."

Mạnh Thịnh Nam. "Cô tỉnh lại rồi anh ấy mới về cửa hàng, lát nữa sẽ tới."

Trần Tư gật đầu.

"Tối hôm qua dọa nó rồi phải không?" Giọng bà nhẹ nhàng.

Mạnh Thịnh Nam im lặng một chút rồi nói. "Không giống anh ấy ngày thường."

Trần Tư cười. "Đứa nhỏ này suy nghĩ rất nhiều, cô biết. Hai năm trước cô đột nhiên bị bệnh khiến nó sợ hãi, hôn mê mười mấy ngày, tỉnh lại đã thấy nó bạc trắng đầu. Nó không nói gì cả, nhưng người làm mẹ sao lại không cảm giác được."

Mũi Mạnh Thịnh Nam bỗng cảm thấy chua xót.

"Nó suy nghĩ quá nhiều." Trần Tư thở dài.

Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn cánh cửa không có động tĩnh gì, ánh mắt dời khỏi đó, nhìn Trần Tư.

"Bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi."

Trần Tư. "Đúng vậy."

Mạnh Thịnh Nam dọn bát đĩa xong rồi rót một ly nước ấm. Trần Tư bảo cô về nhà, Mạnh Thịnh Nam không chịu, nói chờ Tri Tranh tới rồi mới về. Trần Tư mệt mỏi, chợp mắt ngủ, Mạnh Thịnh Nam tranh thủ gọi điện thoại cho anh, Tri Tranh lại không bắt máy. Cô không gọi cho đám Lục Hoài, chỉ chờ anh.

Mạnh Thịnh Nam đứng ngồi không yên.

Buổi trưa Trần Tư mới tỉnh lại, Mạnh Thịnh Nam đang bóc quýt cho bà ăn.

"Về ngủ một lát đi"

Mạnh Thịnh Nam. "Không sao đâu ạ."

"Cô biết nó bận rộn không có thời gian."

Mạnh Thịnh Nam sợ Trần Tư suy nghĩ nhiều, đang định nói chuyện cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, cô lập tức quay đầu nhìn, râu Tri Tranh vẫn còn

chưa cao, mặc áo sơ mi quần đen tối qua, cứ thế đi thẳng tới bệnh viện. Một giây kia, Mạnh Thịnh Nam muốn rơi nước mắt.

Tri Tranh cười giả lả.

"Sao hai người đều nhìn con chăm chăm như vậy?"

Trần Tư liếc mắt nhìn anh, Mạnh Thịnh Nam quay đầu đi.

"Thịnh Nam chăm sóc mẹ tới bây giờ còn chưa được nghỉ ngơi còn con chạy đi đâu?" Trần Tư hỏi.

Tri Tranh cười một tiếng.

"Xảy ra chút chuyện nên không tới được, tối hôm qua chờ mẹ an toàn con mới đi, trời đất có thể chứng minh."

Trần Tư. "Tên nhóc hư."

Tri Tranh nhìn Mạnh Thịnh Nam.

"Thịnh Nam cũng có thể chứng minh, đúng không?"

Tối hôm qua tới giờ, đây là lần thứ hai anh gọi cô là Thịnh Nam.

Mạnh Thịnh Nam né tránh ánh mắt của anh, Trần Tư nhìn anh, nói. "Được rồi, hai người các con nói chuyện đi, để mẹ ngủ một lát."

"Mẹ không có lời nào nói với con sao?"

Trần Tư hừ một tiếng. "Không có."

"Hừ."

Trong lòng Mạnh Thịnh Nam khó chịu vô cùng, cô đứng lên. "Em về trước đây ạ, buổi tối em sẽ tới thăm cô."

"Hai đứa cùng nhau về đi, cô không sao."

Mạnh Thịnh Nam cười một cái. "Không cần đâu, để anh ấy ở lại chăm cô."

Cô nói xong rồi nhìn Tri Tranh, hai mắt người đàn ông sáng như đuốc, chân mày bắt đầu nhàu lại. Mạnh Thịnh Nam dờ mắt, lướt qua người anh. Hôm nay trời râm mát, Mạnh Thịnh Nam bắt xe tới trường học sau đó về chung cư tắm, cả người cô đều cảm thấy không thoải mái.

Nước chảy xuống người cô, lướt qua gò má.

Không biết qua bao lâu cô mới đi ra khỏi phòng tắm, mặc bộ quần áo màu trắng tới ban công hóng gió. Gió thổi tới, cả người cũng tỉnh táo hơn, TV trong phòng khách vẫn mở, nam nữ chính đang nói câu chuyện thời thanh xuân của mình, âm nhạc vang lên, là bài Bạn từng là thiếu niên của S.H.E

"Thật nhiều năm trước, bạn có một đôi mắt sáng trong veo. Chạy băng băng về phía trước tựa như tia chớp mùa xuân."

Đột nhiên chuông cửa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Tri Tranh đứng ngoài cửa.

Có thể hình dung như vậy: Một tên đàn ông cả người lờ lờ thời lếch thếch, quần áo bẩn thối. Hai tay đút túi, mái tóc bù xù, cả người ngoài mùi thuốc lá còn có mùi lạ. Ánh mắt đen kịt nhìn cô chăm chú, có mấy phần giống Cổ Hoắc Từ, chỉ thiếu một sợi dây chuyền vàng bên hông.

"Sao anh lại tới đây?"

Tay của Mạnh Thịnh Nam vẫn còn đặt trên tay nắm cửa, ánh mắt kinh ngạc. Tri Tranh không nói chuyện, chỉ giương mắt nhìn cô chăm chăm. Có lẽ do ánh mắt của anh quá trầm tĩnh, Mạnh Thịnh Nam nhìn không được bắt đầu trở nên hồi hộp. Tri Tranh nghiêng người đi vào, đụng phải bả vai cô.

"Cô..."

"Hai người kia đang ở đó." Giọng anh nhàn nhạt.

Cô đóng cửa lại nhìn anh, Trì Tranh đã ngồi xuống salon, Mạnh Thịnh Nam đi theo anh, khom lưng tắt TV.

"Hỏi hận không?"

Trì Tranh bỗng nhiên lên tiếng, động tác tay của cô khựng lại. Mạnh Thịnh Nam chậm rãi đứng thẳng người, ánh mắt của anh cũng ghim lên người cô.

Mạnh Thịnh Nam hít sâu một hơi.

"Anh ám chỉ điều gì?"

Cô lạnh nhạt hỏi, bỗng nhiên Trì Tranh cảm thấy có chút buồn bực. Anh nhíu mày lấy một điều thuốc lá từ trong túi ra, mới đưa lên miệng Mạnh Thịnh Nam đã nói.

"Không được hút thuốc."

Động tác Trì Tranh khựng lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Mạnh Thịnh Nam cứ đứng như vậy, chỉ có cô biết mình đang run. Trì Tranh nhìn cô một lúc lâu, nghiêng rãnh bỏ điều thuốc vào trong bao rồi ném cả nó và bật lửa lên bàn trà, vò vò mái tóc. Anh đứng lên đi tới hướng cô, Mạnh Thịnh Nam lùi bước.

"Tắm cũng không được?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

Mấy phút sau, trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy, Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn bao thuốc lá và bật lửa trên bàn trà, cúi đầu nở nụ cười. Cô đứng đó hơn mười giây, sau đó đi gõ cửa phòng tắm. Tiếng nước bên trong ngừng lại, không có động tĩnh gì.

"Anh đưa quần áo đây em đi giặt."

Cửa mở ra một cái khe nhỏ.

Mạnh Thịnh Nam đưa tay vào, không cảm được thứ gì. Cô nhíu mày đang muốn rút tay về bỗng nhiên bị anh kéo vào. Cô chưa phản ứng kịp đã bị anh đặt lên tường.

Không gian trong phòng tắm rất nhỏ, hơi nóng bốc lên.

Mạnh Thịnh Nam nắm chặt hai mắt, lâu sau cũng không thấy anh lên tiếng, cô khẽ hé mắt. Tóc anh vẫn ẩm ướt, đang cúi đầu lẳng lặng nhìn cô. Có giọt nước rơi xuống, Mạnh Thịnh Nam chớp mắt một cái, môi Trì Tranh hé ra, giọng nói cũng rất thấp.

"Em giận dỗi cái gì?"

Chỉ có âm thanh giọt nước rơi xuống, để lại tiếng tí tách.

Mạnh Thịnh Nam "Ai giận dỗi?"

Trì Tranh cảm thấy hơi nhức đầu.

"Không cho Lục Hoài nói cho em biết..."

"Em biết rồi."

Trì Tranh nhíu mày lại, nắm lấy cằm cô.

"Cái miệng này của em..."

Cô ngẩng đầu, ánh mắt vẫn yên lặng như nước, Trì Tranh miệng đắng lưỡi khô.

"Thật mẹ nó nhỏ." Anh mơ mơ hồ hồ cười.

Mạnh Thịnh Nam hỏi. "Muốn nói em cứng miệng sao?"

"Không."

Mạnh Thịnh Nam gạt cái tay đang đặt trên cằm cô ra.

"Em không tin."

Tri Tranh cười. "Đột nhiên cảm thấy em không giống bình thường."

"Không giống chỗ nào?"

Tri Tranh chỉ cười không nói, khóa tay cô lên đỉnh đầu, cúi đầu nhìn cô. Mạnh Thịnh Nam giật mình, nghiêng đầu vùi vào ngực anh, ôm eo anh. Trên người anh trần truồng, chỉ mặc cái quần đen bên dưới, da thịt mới bị nước dội qua, Mạnh Thịnh Nam áp mặt mình lên lồng ngực anh, cảm nhận mùi hương trên cơ thể Tri Tranh.

"Kẻ ngốc mới hối hận."

Cô lẩm bẩm, Tri Tranh cười.

Không biết từ khi nào anh đã mở vòi hoa sen ra, nước xối xuống cơ thể hai người. Tri Tranh cúi đầu hôn lên mặt rồi lướt xuống cổ cô, quần áo cô bị anh cởi ra, nước lướt qua cơ thể khiến Mạnh Thịnh Nam run rẩy.

Tri Tranh cười nhẹ.

"Bây giờ em than trời gọi đất cũng vô dụng."

Tại Mạnh Thịnh Nam chạm phải cánh môi anh.

Tri Tranh cúi đầu tìm miệng cô, hai tay vòng ra phía sau cùi chỏ áo ngực của cô, đỉnh núi mềm mại không còn ràng buộc, lộ ra trước mặt Tri Tranh. Hai mắt Tri Tranh tối sầm, cúi đầu cắn, Mạnh Thịnh Nam um một cái rồi rụt cổ, lại bị anh kéo sát hơn.

Mạnh Thịnh Nam nhin không được ngửa đầu thở gấp.

Tri Tranh trượt tay xuống dưới, xoa bóp nơi mềm mại kia. Mạnh Thịnh Nam run rẩy vòng hai tay lên cổ anh, móng tay đâm sâu trong da thịt anh. Trong lúc run run, Tri Tranh cởi quần lót của cô, luồn tay vào trong nhẹ nhàng chèo chống, khuôn mặt Mạnh Thịnh Nam đỏ bừng không dám ngẩng đầu lên.

Hai chân cô run rẩy không đứng nổi, Tri Tranh nâng hông cô lên để gương mặt cô gục xuống bả vai mình, sau đó anh cúi thắt lưng. Trong lúc mộng lung, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy âm thanh kia khác thường đến lạ, cô nhắm mắt không dám mở ra, cảm thấy nơi cứng rắn kia của anh đã chạm vào mình.

"Mạnh Thịnh Nam."

Anh thở hổn hển, giọng nói trầm khàn.

"Ừm?"

Cô khẽ trả lời anh, trong lòng Tri Tranh ngứa ngáy, con ngươi càng đen hơn, cố gắng tiến vào nơi mềm mại của cô. Mạnh Thịnh Nam nức nở gọi tên anh, nằm sấp thừa nhận từng đợt ra vào trong cơ thể mình, nước xung quanh bắn tung tóe.

Cô mơ mơ màng màng không thấy rõ gương mặt của anh.

Chỉ nghe thấy anh thở dốc cùng dòng nước dưới thân, cô nhìn lưng anh, hình xem chữ H kia đen như mực, cùng hòa làm một với anh. Mạnh Thịnh Nam bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp anh, trong quán nét, chàng trai đeo tai nghe chơi game, không biết trời cao đất rộng.

Tri Tranh thấy cô thất thần, dưới thân càng ra vào mạnh mẽ hơn.

Mãi tới khi cô mệt muốn chết anh mới dùng khăn tắm phủ quanh rồi bế cô về phòng. Mạnh Thịnh Nam hơi lạnh, co rúm lại trong ngực anh, Tri Tranh kéo chăn đắp cho cô, rèm cửa sổ bị gió thổi bay phất phơ, mặt trời bên ngoài vẫn chiếu rọi, trong phòng mờ ám, đê mê.

Tri Tranh ôm chặt cô vào lòng, tay còn để trên ngực cô.

Lúc Mạnh Thịnh Nam tỉnh lại đã thấy anh nằm bên cạnh mình. Tri Tranh nhắm hai mắt, tay vẫn còn để trên người cô. Chân mày cô khẽ động, sờ sờ sợi tóc bạc của anh. Tri Tranh mở mắt ra, cô hoảng sợ rụt tay về lại bị anh nắm lấy.

Tư thế của hai người quá thân mật, Mạnh Thịnh Nam đỏ mặt.

Tri Tranh cong môi cười. "Tỉnh rồi?"

"Ừm."

Gò má cô ửng hồng, dưới thân Tri Tranh lại ngóc lên. Anh ngủ không say, cô nằm bên cạnh, dịu dàng ầm áp, chỉ thoáng động một cái đã khiến dưới người anh nóng như lửa đốt. Mạnh Thịnh Nam không biết nói gì, Tri Tranh lại cúi đầu hôn cô.

Năm 2011, Châu Diệu Huy viết một bài hát mới.

"Người ta ở nhà cao tầng, chúng ta nằm trong dòng nước lũ. Anh không cúi đầu trước thời gian, anh chỉ cúi đầu để hôn em."

Vừa mới phát hành đã lập tức hot.

Lại thêm mấy lần nữa, hai người đều mệt không chịu được. Thắt lưng cô đau nhức, nằm sấp trên người anh. Lồng ngực Trì Tranh phập phồng, Mạnh Thịnh Nam nghe nhịp tim của anh, sau đó ngẩng đầu nhìn. Trì Tranh cười cười dùng tay nhào nặn ngực cô. Mạnh Thịnh Nam trượt khỏi người anh, tay Trì Tranh vẫn dán lên nơi non mềm kia.

"Trón cái gì?"

Mạnh Thịnh Nam bắt đầu suy nghĩ. "Ngực em không lớn, anh sờ cái gì?"

Trì Tranh nhú mày lại.

"Ông đây không được sờ?"

Mạnh Thịnh Nam véo anh. "Không phải anh thích ngực to sao?"

"Ai nói?"

Mạnh Thịnh Nam chớp mắt. "Em thấy."

Trì Tranh. "..."

"Tại sao không nói chuyện?" Cô giả vờ lạnh mặt.

"Anh không thích ngực to." Trì Tranh cười xấu xa. "Anh thích sờ ngực."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

Trì Tranh cúi đầu ghé mặt vào ngực cô, ngón tay xoa xoa đỉnh núi.

"Em không biết sao?"

Mạnh Thịnh Nam. "Hả?"

"Ngực phụ nữ phải sờ mới lớn được."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

"Chờ ngày nào đó của em biến thành size C anh mới có cảm giác thành tựu."

Mạnh Thịnh Nam. "..."

"Có phải em nên cảm ơn anh hay không?"

Trì Tranh dùng sức một chút, Mạnh Thịnh Nam rướn người lên, Trì Tranh cười lớn.

"Ai thèm cảm ơn anh, tên lưu manh."

Trì Tranh nhướn mày. "Lưu manh thế này?"

Mạnh Thịnh Nam cắn tay anh.

"Cũng không biết trước đây anh gieo họa cho bao nhiêu cô gái."

Trì Tranh hừ một tiếng. "Không phải lúc đó em cũng thế sao?"

Mạnh Thịnh Nam bực bội.

"Em gây họa cho ai?"

"Tên chú rể kia (Phó Tùng), Lục Tư Bắc, còn có tên họ Chu trong nhóm các em."

Mạnh Thịnh Nam ngẩn ra.

"Sao anh biết Chu Ninh Trì?"

"Hừ."

"Lục Hoài nói?"

"Em quần không được."

Mạnh Thịnh Nam lại véo anh một cái.

"Véo anh cũng vô dụng."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Em cũng biết chuyện của anh." Cô cảm giác mình lấy lại công bằng rồi.

Trì Tranh giương mắt. "Chuyện 2 năm trước?"

Mạnh Thịnh Nam kinh ngạc.

Trì Tranh cười. "Tên kia lại lăm mồm rồi."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Cô không muốn để ý tới anh, muốn đẩy anh xuống nhưng không đẩy được."

Trì Tranh cười xấu. "Thời gian đang còn sớm, chúng ta làm chút chuyện có ý nghĩa đi."

Mạnh Thịnh Nam trừng mắt nhìn anh.

"Nếu không giao lưu trao đổi nhé?"

Anh nhấn mạnh vào chữ "giao" khiến Mạnh Thịnh Nam mắc cỡ, khuôn mặt đỏ bừng. Nói nửa dưới người đàn ông giống thú quả là không sai, một lần ăn mặn cả đời không quên. Lúc lâu sau, nhìn qua khe cửa sổ, trời đã sẩm tối. Hai người đều đỏ mặt, Mạnh Thịnh Nam nằm trên giường, một đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

"Lát nữa còn phải đi bệnh viện." Cô uể oải nói.

Trì Tranh vui đầu vào cổ cô. "Ừ."

"Đều tại anh."

Đối phương cười run lên, rời khỏi người cô.

Mạnh Thịnh Nam đột nhiên nhớ ra. "Quần áo anh em còn chưa giặt."

Cô vội vàng đứng lên tìm áo sơ mi trong ngăn kéo mặc vào rồi tới nhà tắm tìm quần áo bẩn. Trì Tranh trần truồng nằm trên giường, một tay để sau gáy nhìn cô đi tới đi lui. Mạnh Thịnh Nam nhanh chóng dùng máy giặt vắt khô quần áo, mới ngẩng đầu lên đã thấy anh đứng phía sau, dưới thân quần khăn tắm.

Ánh mắt Trì Tranh chăm chú nhìn vào ngực cô.

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu nhìn, cô không mặc áo ngực, hai điểm đỏ nhô lên như ẩn như hiện. Cô ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt người đàn ông giống như sói đói, khuôn mặt Mạnh Thịnh Nam đỏ ửng, cầm quần áo ném vào ngực anh. "Tự mình phơi đi."

Cô về phòng đóng cửa lại.

Trên giường bữa bộn không chịu được, tràn đầy mùi hương hoan ái. Cô dọn dẹp xong đi ra khỏi phòng, Trì Tranh cũng thay quần áo dựa lưng vào lan can.

"Chưa khô sao đã mặc rồi?"

Trì Tranh nghiêng đầu nhìn cô, cười cười.

Mạnh Thịnh Nam đi tới sờ quần áo anh, Trì Tranh nói. "Không sao đâu."

Xa xa kia có một ngôi sao đôi ngôi.

"Trời tối rồi, đi bệnh viện thôi."

Trì Tranh. "Đi được nữa không?"

Cô liếc mắt, Trì Tranh cười.

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Cơ thể Trần Tư ngày càng tốt lên, ở viện theo rồi vài ngày rồi xuất viện. Trì Tranh sợ bà lại xảy ra chuyện lần nữa, nhanh chóng mời đi giúp việc tới chăm sóc. Tháng đó trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới tháng chín. Lần đầu tiên Mạnh Thịnh Nam đại diện cho 2 ban Tiếng Anh, thời gian cũng rảnh rỗi.

Trời đang đầu thu, ngày cũng ngắn hơn.

Trì Tranh bận tới khi trời tối mịt, thỉnh thoảng qua chỗ cô ngủ sáng mai lại đi sớm. Một mình cô nằm ở trên giường nhẹ nhàng cảm nhận hơi ấm còn sót lại của anh, bỗng nhiên mới thấu hiểu cảm giác vườn không nhà trống của Thích Kiều.

Có mấy lần về nhà, Thịnh Điền nói xa nói gần hỏi cô.

Vì vậy, một đêm trời mưa nọ. Trì Tranh tới tìm cô, mới đi vào cửa đã bắt đầu lăn giường, trong chuyện giường chiếu, không biết tại sao anh lại kiên nhẫn tới vậy, trước tiên nhìn an ủi cô một lúc lâu rồi mới đi vào. Mạnh Thịnh Nam bị anh trêu ghẹo muốn ngừng mà không được, cuối cùng mệt mỏi nằm trên giường.

Làm thêm vài lần nữa tới khuya. cô nằm trên người anh thở hổn hển.

"Mấy hôm nay vẫn bận sao?"

"Ừ."

Anh trả lời qua loa rồi lại đụng tay đụng chân sờ xoạc cô.

"Vậy thì thôi."

Trì Tranh vừa hôn ngực cô vừa hỏi. "Sao thế?"

Mạnh Thịnh Nam không thờ được, nói đứt quãng.

"Mẹ em, muốn gặp anh."

Miệng Trì Tranh cắn lên đỉnh núi của cô, mơ hồ "ừ" một tiếng. Mạnh Thịnh Nam mềm như vũng nước, cả người rên rĩ không thôi, bắt đầu triển miên cùng anh. Trời bên ngoài vẫn mưa, cô mệt muốn chết, cũng không hỏi lại xem anh có đồng ý hay không.

Sau đó cũng không nhắc lại nữa.

Qua vài ngày nữa đã tới thứ 6, cô không có lớp, ngồi trong phòng làm viết viết báo cáo, Trì Tranh gọi điện thoại tới, 4, 5 giờ chiều, cô cầm túi đi ra khỏi phòng học, từ xa đã nhìn thấy anh dựa vào xe, mặc comple trắng thớm.

Tuyệt đối không lời thôi léch thếch, cả lơ phát phơ đi khắp nơi như bình thường.

"Anh làm gì thế?"

Cô hơi sững sốt, tới gần hỏi.

Trì Tranh nở nụ cười, đứng dậy kéo cô sang bên ghế lái phụ. Lúc này Mạnh Thịnh Nam mới chú ý tới xe anh, là chiếc xe việt dã màu đen, giá trị không nhỏ. Cô giật mình rồi ngồi lên, Trì Tranh vòng qua chỗ ghế lái rồi nổ máy.

Trong xe, Mạnh Thịnh Nam nhìn anh chăm chăm.

"Xe này anh lấy đâu ra?"

Trì Tranh đánh tay lái, thờ ơ trả lời.

"Mua."

Mạnh Thịnh Nam "Anh mua?"

Trì Tranh nghe thấy giọng nói khinh bỉ của cô, không vừa lòng.

"Lê nào trộm?"

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Anh bảo anh phải gánh một đồng nợ."

Trì Tranh liếc nhìn cô. "Em chỉ nhớ rõ mỗi mình câu này."

Mạnh Thịnh Nam bĩu môi, Trì Tranh cười một cái, thoải mái nói.

"Công ty mới khởi bước, xe cũng đại diện cho trình độ công ty, phải mua cái nào hợp mắt."

"À."

Một lát sau, Mạnh Thịnh Nam nói. "Trong tay em vẫn còn chút tiền tiết kiệm..."

Chưa nói hết Trì Tranh đã cười.

"Anh cười cái gì?" Cô nhún mày. "Em nhiều tiền hơn anh đấy."

Trì Tranh gật đầu nói phải.

"Vậy mà anh còn cười?"

Trì Tranh mím môi, vẻ mặt nghiêm túc. Một lát sau, anh dừng xe ở ven đường, nghiêng người tới chỗ cô. Hô hấp anh sát bên cạnh, bả vai Mạnh Thịnh Nam rụt lại.

"Mạnh Thịnh Nam"

"Sao?"

"Có một chuyện em phải hiểu."

"Chuyện gì?"

Bên ngoài đột nhiên có một chiếc xe buýt đi qua, suýt chút nữa át định giọng nói của anh.

"Đàn ông nuôi phụ nữ là đạo lý hiển nhiên."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Tồn tiền cũng phải tốn tiền của ông đây."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trì Tranh nói xong lại ngồi ngay ngắn lái xe, quẹo trái vào ngõ. Mạnh Thịnh Nam nhìn anh, tựa đầu vào cửa xe cười, chưa cười được mấy phút đã không dám nữa, tro mắt nhìn Trì Tranh dừng xe.

"Sao lại tới nhà em?"

Trì Tranh liếc mắt nhìn cô. "Không phải mẹ em bảo muốn gặp anh hay sao?"

Nói xong anh đã xuống xe, lấy hộp qua từ trong cốp xe rồi đi vào trong. Mạnh Thịnh Nam đi phía sau anh, nhìn gò má Trì Tranh.

"Bảo sao hôm nay ăn mặc như thế."

Trì Tranh nở nụ cười. "Giữ mặt mũi cho em."

Mạnh Thịnh Nam giả bộ đánh giá anh.

"Quá giả dối."

Trì Tranh quay đầu nhìn cô, cười lớn.

Trong ngõ hẻm, ánh chiều chiếu lên bóng lưng hai người, thỉnh thoảng hai cái bóng còn chồng lên nhau. Không biết chim trong sân nhà ai bị dọa sợ, vội vàng vỗ cánh bay. Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn, bầu trời xanh thẳm, mệnh mông vô bờ.

Lúc hai người về nhà, Mạnh Tân chưa tan tâm.

Thịnh Điển đang nấu cơm trong bếp, nghe tiếng trong phòng khách gọi một tiếng "Lão Mạnh" nhưng không ai trả lời. Bà đi ra xem, Mạnh Thịnh Nam đứng cạnh một người đàn ông cao lớn, dù sao cũng từng làm giáo viên, Thịnh Điển rất bình tĩnh, con gái cười híp mắt nhìn bà. "Mẹ, đây là Trì Tranh."

Trì Tranh gật đầu. "Dì."

Thịnh Điển rất hài lòng với chàng trai này.

"Đến không báo trước, di đừng để ý."

Mạnh Thịnh Nam nhìn anh, nghiêm túc như thế sao? Sau khi thay quần áo thì tính cách cũng có thể đổi? Nói chuyện còn làm bộ làm tịch.

Thịnh Điển cười. "Để ý cái gì, nhanh ngồi đi."

Tiểu Hằng đang làm bài tập trong phòng, cũng chạy đến, nhanh chóng tới chỗ Trì Tranh kéo tay anh. Thịnh Điển tức giận véo khuôn mặt đứa nhỏ. "Chị ở đây mà em cũng không thấy?"

"Chị, chị già rồi đừng động tay động chân."

Mạnh Thịnh Nam "..."

"Để người ta thấy không tốt đâu."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Trì Tranh vừa cười vừa nhìn cô, ôm Tiểu Hằng tới phòng khách. Thịnh Điển kéo Mạnh Thịnh Nam vào bếp nấu cơm, Tiểu Hằng ngồi bên ngoài cười khanh khách.

"Mẹ vui không?" Mạnh Thịnh Nam hỏi.

Thịnh Điển liếc mắt nhìn. "Mẹ nghĩ cái gì tới cũng nên tới."

Một lát sau Mạnh Tân đã về. Hai người đàn ông ngồi trên salon nói chuyện với nhau, Tiểu Hằng chạy tới chạy lui trong phòng khách. Trên bàn cơm, Thịnh Điển bắt đầu giai đoạn đặt câu hỏi. Thực ra cũng chỉ là mấy đề tài bình thường, Thịnh Điển hỏi, Trì Tranh trả lời.

Mạnh Thịnh Nam muốn chen vào một câu cũng không được.

Vất vả lắm hai người kia mới ngừng nói chuyện, Mạnh Thịnh Nam nói. "Mẹ, có chuyện con chưa nói với mẹ?"

"Chuyện gì?"

Mạnh Thịnh Nam chỉ vào người đàn ông ngồi cạnh mình.

"Anh ấy là con trai cô Trần."

Thịnh Điển. "!"

Trong suốt thời gian Trì Tranh ngồi chơi, Thịnh Điển như dùng hết sự niềm nở từ trước tới nay dồn hết lên người anh. Một lúc sau Trì Tranh ra về, hai người đi ra đầu ngõ, Mạnh Thịnh Nam tiễn anh lên xe. Trì Tranh vừa đi vừa tháo cà vạt, cởi cả mấy cúc áo sơ mi ra.

"Không nghĩ tới tên mẹ anh còn có ích hơn 100 câu nói của anh."

Giọng nói người đàn ông lười nhác khiến Mạnh Thịnh Nam cười.

Trong ngõ, thím Khang đang ngồi với Thịnh Điển, kéo tay hỏi bà có phải người đàn ông vừa rồi là đối tượng của Nam Nam hay không. Thịnh Điển gật đầu cười, thím Khang nói thật là có phúc. "Tôi mua thức ăn về thấy cậu ta đứng đó, xe kia cũng rất đắt." Thịnh Điển càng cười tươi hơn.

Thời gian dần trôi qua.

Dự án Trì Tranh làm cũng dần tiến tới giai đoạn then chốt, ngày nào cũng ở Kim Đình. Mạnh Thịnh Nam thỉnh thoảng ghé qua, anh ngồi trước máy tính không thèm nhúc nhích, gõ bàn phím cạch cạch. Sứ Kim ngày ngày chạy ra bên ngoài, mấy người còn lại dán mông vào ghế làm việc.

Nhân lực không đủ.

Sử Kim đi khắp nơi lôi kéo nhân viên kỹ thuật, không gian hơn 10 mét vuông đã mở rộng ra, ba người cũng biến thành mười người, thời gian trang web hoàn thành đã sắp tới. Tháng 12, Trì Tranh đi Bắc Kinh một chuyến để cùng Giang Tấn liên lạc với mấy người quen biết để gặp mặt, ngồi nói chuyện. Ai ngờ tên họ Giang này, điện thoại cũng không gọi được, người cũng không ở trong nhà

Sau đó mới biết....

Đó là một khu biệt thự yên tĩnh, Trì Tranh gọi taxi tới đó, chưa đến gần đã thấy trên bãi cỏ là người đàn ông ngồi trên xe lăn ngẩng đầu nhìn trời. Anh nhú mồm đi tới, người đàn ông cũng quay đầu nhìn Trì Tranh. Hai cặp mắt đối diện nhau, Giang Tấn hơi sùng sốt rồi nhanh chóng khôi phục lại như thường.

Trì Tranh nhìn xe lăn, lại nhìn Giang Tấn.

"Xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Giang Tấn tái nhợt, không trả lời anh, cười hỏi. "Sao cậu tìm được tới đây?"

"Địa chỉ cậu gửi tạp chí cho tôi."

Trên bưu kiện có ghi địa chỉ này.

Giang Tấn cười. "Người xưa nói cấm có sai, cẩn thận bao nhiêu cũng có sơ hở."

Nụ cười quá đau thương, Trì Tranh nhú mồm, sờ túi tìm thuốc.

Dưới ánh mặt trời, hai người đàn ông một đứng một ngồi. Trì Tranh cúi đầu hút thuốc, nhớ tới mấy tháng trước tên này bỗng nhiên về Bắc Kinh. Anh nheo mắt lại, hỏi. "Bệnh gì?"

Giang Tấn im lặng một lúc lâu, cười nói. "Ung thư thực quản."

Trì Tranh cắn răng quay đầu đi chửi thề một tiếng. Giang Tấn lắc đầu cười, tự mình đẩy xe lăn.

"Đi dạo chút đi, mấy hôm nay tôi không có tinh thần."

Trì Tranh giương mắt. "Cậu nhớ cô gái kia..."

Giang Tấn không nói chuyện, chỉ nở nụ cười.

Trì Tranh. "Mẹ kiếp."

Giang Tấn đã đi xa, ánh mặt trời chiếu trên người anh ta, cao to lại cô độc. Đó là cảm giác gì, Trì Tranh nói không rõ lắm. Tên này lúc nào cũng mệt mỏi, giống như ngay cả sức đề thờ cũng không còn. Anh ở Bắc Kinh mấy ngày rồi về Giang Thành, sắc mặt rất xấu.

Cuối tháng 12, bắt đầu tới giai đoạn mấu chốt của trang web.

Hôm đó Mạnh Thịnh Nam tới tìm anh. Sử Kim cùng một đám người đang nói chuyện, Lục Hoài để cô ngồi trên sofa. Trì Tranh đi gặp khách hàng, Mạnh Thịnh Nam buồn chán muốn đi, cũng không biết ai lại gọi một tiếng, TV trên tường đột nhiên chiếu một bản tin.

Một công ty nào đó bị khởi tố vì tội lừa đảo, giám đốc công ty đang bị giam giữ ở cục cảnh sát.

"Mẹ kiếp."

Lục Hoài sợ hãi, nói xong một câu đã khiến cả công ty loạn lên. Mạnh Thịnh Nam nhìn phóng viên trên TV, hồi lâu cũng không nói gì. Trên đường trở về, cô gọi cho tiền bối, tiền bối nói người đang làm trời đang nhìn.

Đột nhiên cô chảy nước mắt.

Lúc tới chung cư trường học, Mạnh Thịnh Nam đi dọc theo cầu thang lên. Tầng 7 có hai phòng, đối diện không có ai ở. Cô mới đi hết lầu 6 đã ngửi được một mùi rượu nồng nặc, nhanh chân chạy về phòng mình, chưa kịp phản ứng đã bị người ta chặn mỗi.

Trì Tranh uống say không biết gì.

Anh giầy vò cô, không còn dịu dàng như ngày thường, giống như muốn nuốt trọn cô vào bụng. Mạnh Thịnh Nam không biết anh bị làm sao, chỉ luồn tay vào tóc anh, mặc anh tiến lui bên trong, nhỏ giọng khóc nức nở. Hai người làm tới tận khuya mới dừng, anh ngủ say, Mạnh Thịnh Nam lê thân thể mệt mỏi đi tắm.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng đầy trời.

Mạnh Thịnh Nam không ngủ được, mở máy tính ra đọc tin tức. Có email mới được gửi, cô nhấn vào xem, hình như là gửi từ hừng đông hôm qua. Người gửi tới không đề tên, chỉ có mấy dòng ngắn ngủi, Mạnh Thịnh Nam nhìn chăm chăm câu cuối cùng "Ngày mai phải đi rồi, quà tân hôn đã gửi sớm mấy hôm, đừng nhớ." cô nhìn một lúc lâu.

Khép máy vi tính lại, Mạnh Thịnh Nam nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông ở trên giường trở mình, Mạnh Thịnh Nam quay đầu nhìn anh, cô tới giường, nở nụ cười rồi nằm úp trong lồng ngực anh. Lúc tỉnh lại chỉ cảm thấy trên người nóng bừng, Mạnh Thịnh Nam mở mắt ra, quần áo đã bị vén lên, khuôn mặt người đàn ông chôn trong ngực cô.

"Anh tắm đi."

Trì Tranh không lên tiếng trả lời, hôn dọc xuống cơ thể cô. Mạnh Thịnh Nam sợ ngứa, đẩy anh ra nhưng không được. Cô cảm thấy dưới thân mình mát lạnh, quần ngủ đã bị anh kéo xuống, miệng của Trì Tranh vẫn còn đang tác quái trong bắp đùi cô.

Mạnh Thịnh Nam không kêu thành tiếng

Cô không nghĩ tới kỹ thuật anh lại thuần thục như vậy, cái miệng đã bắt đầu đào khoét nơi bí mật kia, duỗi lưỡi ra liếm cắn. Mạnh Thịnh Nam không chịu được, nhanh chóng tới cao trào. Người đàn ông vẫn cúi đầu đánh trận, cười mãi không ngừng.

Sáng sớm đã mệt mỏi.

Trì Tranh quần lấy cô không tha, mãi tới khi mặt trời lên cao. Cô nằm trong ngực anh, nửa ngủ nửa tỉnh. Người đàn ông vẫn chưa mệt mỏi, bàn tay anh vẫn chầm lữa trên người cô. Mạnh Thịnh Nam nhớ tới chuyện gì đó, nhẹ giọng hỏi anh. "Tối qua anh sao thế?"

"Không sao cả."

Mạnh Thịnh Nam không tin. "Là do công ty lừa đảo kia?"

Lúc lâu sau, Trì Tranh nói. "Không phải."

Lập tức cười một cái. "Nó còn không đáng để anh hao tâm tốn sức."

Mạnh Thịnh Nam cọ cọ lồng ngực anh, mỉm cười.

"Sau này ít uống rượu đi." Cô nói.

Trì Tranh vuốt tóc cô. "Được."

Rèm cửa sổ bị gió thổi bay, bầu trời rất xanh, trong phòng chỉ có hai người, một nam một nữ. Hôm đó Trì Tranh không về Kim Đình, nghỉ một lát đã kéo cô làm tiếp, làm từ phòng tắm tới phòng bếp, lại từ phòng khách tới phòng ngủ. Hình như là dục vọng đã nhện lâu ngày, nửa tháng rồi không đụng vào cô, bây giờ chịu không nổi nữa. Trời sáng rồi tối, tỉnh lại ngủ, một ngày trôi qua.

Ngày 1 tháng 2 năm 2013, SUN chính thức ra mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyễn Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: (Hoàn)

Lần đầu ra mắt khó tránh khỏi có vấn đề.

SUN xét duyệt nghiêm ngặt chuyện đăng ký sử dụng, mỗi lĩnh vực đều có chuyên gia, đảm bảo chất lượng cao cho người sử dụng. Quá trình này khó khăn lại dài dằng dặc, cần phải tích lũy kinh nghiệm trong thời gian dài, tăng ca là chuyện bình thường. Khó có được hôm rảnh rỗi, Sử Kim kéo hai người đi uống mấy chén rượu.

Trong quán bar, Trì Tranh uống vài ngụm xong không đụng nữa.

Sử Kim định chuốc anh say, Trì Tranh cản lại.

"Cậu chỉ uống nhiều đó?"

Trì Tranh nói. "Đủ rồi."

Sử Kim nhìn Lục Hoài, người kia vẫn chăm chăm uống coca, không vui. "Tôi kéo hai cậu đi uống rượu mà chỉ có một mình tôi uống?"

Lục Hoài nói. "Đừng nhìn tôi, tôi cai rồi."

Sử Kim không hứng thú, trong người khó chịu, đành uống hết nửa chai.

"Cậu cũng uống ít thôi, say rồi ai đưa cậu về?" Lục Hoài nói với Sử Kim.

Sử Kim nhú mày lại.

"Cậu có thể đừng nói thế được không?"

Lục Hoài. "..."

Trì Tranh cười cúi đầu châm thuốc. Sử Kim uống rượu vào lại lắng chuyện hơn bình thường. "Anh em sang năm đã 26 rồi, một cô gái cũng chưa từng yêu."

Lục Hoài giờ ly coca lên. "Hai ta cùng ly."

Hai tên thân kinh cùng ly một cái.

Sử Kim thờ dài, chỉ chỉ vào khuôn mặt nam tính của mình. "Cái này không thể trách anh em được, người ta không chịu tới với tôi."

Lục Hoài. "Cậu có thể đừng nói nữa không?"

Sử Kim. "..."

Trì Tranh hít mắt lại, ánh mắt nhìn vào hư không, thỉnh thoảng lại rít một hơi thuốc, không hề rằng. Sử Kim cầm chai rượu lên tiếp tục uống, huých tay Trì Tranh. "Cậu có phúc hơn anh em, hôm nào cũng cảm nhận được hương vị phụ nữ."

Lục Hoài thờ dài.

Hai tên thân kinh lại cùng ly.

Trì Tranh giương mắt nhìn hai người, dụi thuốc đứng lên đi ra ngoài. Lục Hoài ngẩng đầu hỏi mấy giờ, Sử Kim đag một lòng một dạ than thân trách phận, kéo Lục Hoài lại nói hai ta cùng uống, mơ mơ màng màng ngẩng đầu nói. "Tranh thủ yêu một em đi, nếu không thì không kịp nữa."

Lục Hoài lắc đầu. "Cậu vẫn quan tâm đến chuyện đó?"

"Cậu không quan tâm sao?"

Lục Hoài buông tay, vỗ vỗ bả vai Sử Kim. "Khổ cực anh em đói khát nhiều năm như thế."

Sử Kim ợ một hơi. "Cậu cũng thế."

Bên ngoài quán bar bóng đêm dần bao phủ, gió lạnh thổi qua, Trì Tranh kéo khóa áo lên đang muốn đón xe lại nhận được một cuộc gọi, anh lập tức quay về cửa hàng. Mạnh Thịnh Nam tới, đi vào trong tiệm, cô cởi áo khoác và khăn quàng cô ra, Trì Tranh đưa một ly nước ấm cho cô.

"Em còn tưởng mấy người uống tới nửa đêm."

Cô đặt tay lên ly nước sưởi ấm, ngồi ở mép giường, Trì Tranh đang lau mặt, nói.

"Anh về trước."

Nói xong anh vứt khăn lau mặt qua một bên, đi về phía cô.

"Làm gì đấy?" Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu.

Trì Tranh để ly nước cô đang cầm qua một bên, sau đó nâng cầm cô lên, khom lưng hôn một cái. Trong phòng bật hệ thống sưởi ấm, một nam một nữ bắt đầu đốt củi. Đèn vẫn sáng, anh đẩy cô lên giường, cúi đầu ghé sát vào tai cô, giọng nói đầy từ tính.

"Làm em."

Mạnh Thịnh Nam bị anh xoa trên sờ dưới bắt đầu trở nên mềm yếu, ánh mắt mê ly nhìn anh đè lên người cô ra ra vào vào. Mồ hôi anh ướt đầm rơi xuống người cô, chảy xuống giường theo khe ngực. Dưới ánh đèn, anh bắt đầu làm chuyện thân mật nhất.

Anh chỉ thuộc về mình cô.

"Trì Tranh."

"Hà?"

Người đàn ông vẫn ra sức cày cấy, Mạnh Thịnh Nam nhin không được rên rỉ.

"Em có chuyện vẫn luôn muốn hỏi anh."

"Để mai rồi nói."

Anh đang trầm mê trong nơi mềm mại của cô, giọng nói Mạnh Thịnh Nam đứt quãng.

"Bây giờ luôn."

Nửa người dưới của Trì Tranh còn đang chôn trong cơ thể cô, hai tay anh chống hai bên cô, cúi đầu nhìn cô. Mạnh Thịnh Nam ôm cổ anh, sau đó khẽ vẽ vài vòng, cổ họng Trì Tranh giật giật, chạt vật "ừ" một tiếng.

"Nếu em không phải Thư Viễn, chỉ là Mạnh Thịnh Nam thì sao?"

Nghe vậy Trì Tranh cau mày, anh nhìn chằm chằm gương mặt đỏ ửng của cô, hô hấp nặng nề. Mạnh Thịnh Nam vẫn chờ đáp án của anh, chân mày Trì Tranh nhũn chặt không buông, Mạnh Thịnh Nam cảm thấy hơi hoảng hốt, Trì Tranh hít sâu một hơi "Mạnh Thịnh Nam."

"Ừm."

"Bây giờ anh không chịu được nữa."

Cô chưa kịp hỏi anh, dưới thân lại bị đâm sâu, anh nhanh chóng tiến vào cơ thể cô. Mạnh Thịnh Nam bị anh trêu chọc không nói thành lời, ngay cả sức để thở cũng không còn, trong lúc mơ màng nghe được anh ghé vào tai mình, nói nhỏ.

"Anh biết đều là em."

Ánh trăng rải xuống khắp nơi, chiếu vào bóng lưng hai người nằm trên giường.

- - -

Đưa ông Táo lên châu trời là phong tục có từ mấy trăm năm ở Giang Thành. Người xưa nói 23 ông Táo sẽ lên tòi bẩm chuyện, Thịnh Điển tin chuyện này, đang ở phòng bếp làm cơm. Thích Kiều đã qua đây từ sớm, ngồi ngoài phóng khách chơi xe lửa với Tiểu Hằng. Mạnh Thịnh Nam ở cửa hàng của Trì Tranh đến bây giờ mới về.

Cô về phòng, Thích Kiều cười híp mắt đi theo.

"Sao về sớm thế?"

Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn, Thích Kiều vui vẻ sát gần lại chỗ cô, Mạnh Thịnh Nam nghiêng người tránh cô nằng.

"Làm gì thế?"

"Tìm dấu hôn."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Thích Kiều cười. "Hai người đã bên nhau nửa năm rồi, nghĩ tới chuyện kết hôn chưa?"

Câu hỏi này khiến Mạnh Thịnh Nam sừng sốt một chút, lắc đầu.

"Không có."

Thích Kiều nói. "Cậu về muộn hay không về nhà đi cũng không nói gì, cậu không hiểu sao?"

"Không."

Từ nhỏ đến lớn Thịnh Điển chưa bao giờ can thiệp vào chuyện cô đi đâu làm gì.

Thích Kiều thở dài. "Quả nhiên cô nàng xinh đẹp nào cũng không được thông minh."

Mạnh Thịnh Nam "Cảm ơn cậu khen tớ xinh."

Thích Kiều. "..."

Thích Kiều nói xong đột nhiên nhảy dựng lên, chạy xuống lầu lấy quyển tạp chí trong túi sách rồi ném vào ngực cô. Mạnh Thịnh Nam liếc nhìn trang bìa, không hiểu mô tê gì.

"Cậu mua?" Là nhân gian trăm vị.

Thích Kiều gạt đầu. "Sáng nay qua bưu điện thấy, là số mới của tuần này nên mua cho cậu."

Mạnh Thịnh Nam lật vài trang.

"Chị đây giỏi đoán ý người không?"

Mạnh Thịnh Nam thờ ơ trả lời, ngón tay lật vài trang sau đó dừng lại. Tác giả giống như hiểu rõ chuyện đời, viết "vốn là khách qua đường cần gì phải canh cánh trong lòng". Cô đọc lướt qua vài dòng rồi nhìn góc trái, tác giả là Giang Lang Tài Tẩn.

Đã lâu không đọc truyện anh viết.

Cô nhớ trước đây Chu Ninh Tri hỏi bọn họ có ước mơ gì, Trương Nhất Diên chống tay lên má suy nghĩ một lúc rồi nói muốn công thành danh toại. Cuối cùng chỉ có mình Giang Tẩn không nói, mọi người ép cung, anh nở nụ cười nói. "Viết một câu truyện khiến mọi người cảm động."

Bà vai cô bị Thích Kiều vỗ một cái.

"Cậu đang suy nghĩ gì đấy?"

Lòng ngực Mạnh Thịnh Nam khó chịu, chậm rãi khép sách lại, lắc đầu.

Đồng hồ chỉ 11 giờ, Mạnh Tân đang ngồi xem TV trong phòng khách, Thịnh Điền gọi hai cô xuống lầu ăn cơm. Không hiểu sao Mạnh Thịnh Nam lại muốn gọi một cuộc điện thoại cho Giang Tẩn. Cô gọi hai lần đều báo bận, lại gọi cho Tri Tranh, người đàn ông im lặng vài giây rồi nói để anh thử.

Sau khi ăn cơm xong, điện thoại cô vang lên.

Giang Tẩn ở đầu bên kia khẽ cười. "Chưa tới 30 đã muốn chúc Tết anh sao?"

Mạnh Thịnh Nam dựa người vào bàn đọc sách, nhìn ra bên ngoài.

"Anh đổi số sao?"

"Hai ngày nay anh ở bên ngoài."

Mạnh Thịnh Nam nói. "Em thấy câu chuyện của anh được đăng trên Nhân gian trăm vị."

"Bị tài mứa bút của anh dọa sợ rồi à?"

Mạnh Thịnh Nam bật cười, nói chuyện vài câu, Giang Tẩn đột nhiên nhắc tới Tri Tranh.

"Xem trang web của thằng nhóc kia chưa?"

"Chưa, sao thế?" Cô không hỏi nhiều tới công việc của anh.

Giang Tẩn nói. "Có một bài post đăng lên đó 3 ngày rồi, rảnh rồi thì lên xem chút đi."

Mạnh Thịnh Nam nói chuyện xong, cúp điện thoại.

Mặt trời chiếu rọi khắp nơi, trời vẫn cứ lạnh thấu xương. Giang Tẩn chấp tay sau lưng đi vào trong nghĩa địa, bóng anh kéo thật dài thật dài. Trên con đường nhỏ thỉnh thoảng có người đi qua, khuôn mặt chăm chú. Người đàn ông bước đi thong thả, đột nhiên có người vỗ vai anh một cái.

Có luồng ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện.

Ánh mặt trời tứ tán, lá rụng chia lìa.

Hôm đó đột nhiên xuất hiện một đám mây trắng lả giống như gột sạch trời đất. Mạnh Thịnh Nam ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm vào chữ SUN trên màn hình máy tính, cô đăng ký. Mới đi vào đã thấy bài post kia, chủ topic đặt câu hỏi. "Ai biết vì sao trang web này lại lấy tên là SUN?"

Cô lướt xuống.

Có một câu trả lời nhận được rất nhiều like. "*Mặt trời và Thư Viễn (Shu Yuan)*"

Là một tài khoản VIP, người sáng lập SUN - Trì Tranh.

(*) Tờ nghĩ SUN có nghĩa như Thư Viễn (Shu Yuan) - Mạnh Thịnh Nam tựa ánh mặt trời của Trì Tranh, Mạnh Thịnh Nam cũng là người cho Trì Tranh sức mạnh để anh làm lại từ đầu, quan trọng với anh tựa mặt trời quan trọng với trái đất.

Mạnh Thịnh Nam nhìn một chút, cúi đầu nở nụ cười. Dưới lầu, Thịnh Diễn và Thích Kiều đang nói chuyện trên trời dưới đất. Cô khép máy tính lại đi xuống lầu, mặc một cái áo len màu đỏ thật dày ra sân hóng gió. Đứng đó đã lâu, trên trời có một cái máy bay lướt qua, để lại một vệt trắng thật dài.

Trong ngõ có người cất cao giọng hát.

"Ban đầu anh tưởng yêu dễ lắm, nên chưa được cho phép anh đã để em bước vào trái tim mình. Mãi sau này anh mới nhận ra thì ra tình yêu không phải chỉ có mình chân tình là đủ."

Thích Kiều đứng bên cạnh cô, tiếng máy bay trên bầu trời lại truyền tới.

"Bà này tên gì?" Cô hỏi.

Thích Kiều nói. "Cảm động trời cảm động đất."

"Hình như lâu rồi."

Thích Kiều nói. "Đúng vậy, khi chúng ta còn học cấp 3 bài này rất hot."

Mạnh Thịnh Nam ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh như biển, gió thổi nhẹ nhẹ, sợi tóc bên tai cô nhẹ lay, mắt cô bỗng nhiên chưa xót. Từ năm 2004, thoáng một cái đã tới bây giờ, thì ra cô không phụ lại thời gian. Chớp mắt mấy cái, cô lại cười.

Tiếng hát đã xa, tiếng máy bay cũng không còn.

Mấy hôm sau, trong nhà bắt đầu chuẩn bị sắm đồ Tết. Trì Tranh lái xe tới đón cô đi tới khu phố nổi tiếng nhất Giang Thành. Hai người xuống xe, Trì Tranh nắm tay cô đi vào trong. Hai bên đường là đèn lồng đỏ, người đi chật ních. Mạnh Thịnh Nam chỉ vào cửa hàng câu đối ở đằng trước, sau đó kéo anh tới xem.

Chủ quán viết một câu đối, mọi người vỗ tay khen đẹp.

"Đến Tết chúng ta cũng tự viết một câu đi."

Trì Tranh nhìn cô. "Em viết?"

Giọng nói của anh tràn ngập khinh bỉ, Mạnh Thịnh Nam trừng mắt nhìn anh.

"Em viết."

Trì Tranh nở nụ cười.

Mạnh Thịnh Nam không để ý tới anh, chạy lại cửa hàng góp vui. Hai người mua rất nhiều đồ, chất đầy hai tay Trì Tranh, Mạnh Thịnh Nam nhớ tới chuyện gì đó đột nhiên "Ồi" một tiếng.

"Chưa mua gà."

Trì Tranh. "Không phải mua thịt rồi sao?"

"Sao có thể giống nhau." Mạnh Thịnh Nam nghiêng đầu nhìn anh. "Anh không biết sao?"

"Cái gì?"

"Hai sáu hăm thịt, hai bảy giết gà."

Hai bên đường nói nhao nhao, bọn họ bị đưa đẩy hòa vào dòng người. Mạnh Thịnh Nam mặc áo lông màu trắng, buộc tóc đuôi ngựa, lộ ra cái trán sáng bóng, con mắt trong trẻo. Trì Tranh nhìn cô, nghe cô nói.

"Còn gì nữa không?"

Mạnh Thịnh Nam bẻ khớp tay.

"Hai tám làm bánh bao, hai chín dán câu đối, ba mươi quây quần bên gia đình."

Trì Tranh cười. "Học văn hiểu nhiều."

Mạnh Thịnh Nam liếc mắt nhìn anh.

"Trong sách Ngữ Văn tiểu học có dạy bài này, anh không biết sao?"

Trì Tranh "..."

Mạnh Thịnh Nam nhìn anh rồi cười, đi về phía trước. Ánh mắt Trì Tranh rơi trên bóng lưng cô, nhìn một lúc cũng nờ nọ cười rồi đuổi theo cô. Hai người đi dạo một vòng còn chưa mưa xong, lúc ra xe Mạnh Thịnh Nam đã mệt không thở nổi.

"Năm ngoái đi với mẹ em cũng chưa mệt như thế."

Trì Tranh nhét đồ vào cốp xe, lên tiếng.

"Năm nay không giống năm ngoái."

Mạnh Thịnh Nam nhìn anh. "Vì sao?"

"Anh không phải mẹ em."

Mạnh Thịnh Nam "..."

Sau đó hai người về nhà anh ăn cơm tối, sức khỏe Trần Tư đã tốt hơn nhiều, sau khi ăn xong còn kéo hai người ra phòng khách chơi bài, ván nào cũng thắng. Thắng mãi cũng chán, bà kéo Mạnh Thịnh Nam ngồi nói chuyện. Trì Tranh ngồi trên salon xem TV, đổi kênh liên tục.

Mãi tới khi tối muộn Trần Tư mới về phòng.

Mạnh Thịnh Nam nhìn khắp phòng khách không thấy Trì Tranh đâu, cô ngó ra ngoài sân sau đó chạy lên phòng anh. Đèn sáng rực, không có ai, đang muốn xoay người đi, bỗng nhiên ánh mắt nhìn lên góc bàn, thần xui quỷ khiến đi tới đó.

Cô mở sách ra.

Câu "Nguyễn cậu cười khi đang độ tài hoa" cùng cái tên "Thư Viễn" chói mắt vô cùng, đã gần mười năm rồi. Bước chân phía sau rất nhẹ, Trì Tranh chạm rã tới gần cô, Mạnh Thịnh Nam quay đầu nhìn anh, nờ nọ cười lắc lắc quyển sách trong tay.

"Biết tại sao em tặng Trần Tư Lục không?"

Trì Tranh lắc đầu.

Mạnh Thịnh Nam cười. "Cô Trần từng nhắc tới Trương Học Hữu, cũng nói tin vật đính ước của cô và chồng là quyển Trần Tư Lục này. Khi đó em không biết anh là con trai cô Trần, bây giờ nhớ lại cảm thấy thực sự có duyên."

Trì Tranh cười.

"Có một chuyện chưa nói cho anh biết."

"Chuyện gì?"

Mạnh Thịnh Nam hít sâu một hơi, nói. "Em thôi việc rồi."

"Muốn làm báo?"

"Ừ." Mạnh Thịnh Nam gật đầu. "Năm sau định xin việc ở đài truyền hình Giang Thành."

Trì Tranh trầm ngâm một lúc. "Không sao cả."

Mạnh Thịnh Nam cúi đầu cười, nụ cười này chưa kéo được 3 giây dạ dày của cô đã đột nhiên khó chịu, buồn nôn. Trì Tranh tưởng bệnh đau dạ dày của cô lại tái phát, nhanh chân xuống lầu tìm thuốc dạ dày Trần Tư hay uống lên cho cô, một lát sau Mạnh Thịnh Nam mới đỡ hơi.

Nói ra cũng kỳ lạ, triệu chứng buồn nôn vẫn kéo dài tới hôm 29.

Mạnh Thịnh Nam bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, buổi chiều vội vàng tới hiệu thuốc. Cả đoạn đường đi cô lo lắng không thôi, về nhà lập tức vọt vào phòng vệ sinh. Hôm đó cô chân trước mới vào cửa, Trì Tranh chân sau cũng đã tới, Thịnh Điền nói cô đang trên tầng nhưng anh tìm không thấy.

Tiếng nước ở phòng vệ sinh bên cạnh vang lên.

Trì Tranh nhú mày, đang muốn gõ cửa lại đổi chủ ý, trực tiếp đẩy chốt cửa vào. Anh đột nhiên xuất hiện khiến Mạnh Thịnh Nam càng hoảng sợ hơn, vật cầm trên tay rơi xuống mặt đất. Cô cúi đầu nhặt, Trì Tranh lại nhanh tay hơn cô.

Que thử thai hiện lên 2 vạch đỏ chót.

Mạnh Thịnh Nam không biết làm sao, vành mắt đỏ ửng. Trì Tranh cầm que thử thai ngắm nghía một hồi, ngón cái nhẹ vuốt ve, thấp giọng nở nụ cười.

"Anh còn cười?"

Trì Tranh lại càng cười lớn hơn. "Bây giờ anh làm "bố mày" thật rồi."

Bên ngoài tuyết đột nhiên rơi.

Mạnh Thịnh Nam không trông chờ vào màn cầu hôn oanh oanh liệt liệt, bây giờ có được một tên nhóc cứng đầu vào ngày 30 tết cũng đã đủ rồi. Hai người lớn trong nhà cười, nói năm sau đi bệnh viện kiểm tra lại, nói thế nào thì đây cũng là chuyện vui nhất năm mới 2013 rồi.

Đêm đó, cả nước vui mừng đón tết âm lịch.

Người hai nhà đều tới Mạnh gia ăn tất niên, Trần Tư và Thịnh Điền nói không hết chuyện. Hoa tuyết bên ngoài dính vào cửa sổ, trong phòng lại ấm áp vô cùng. Mạnh Hằng hỏi Mạnh Tân bài hát trong TV là gì, Mạnh Tân nói Đêm nay khó quên.

Trong căn phòng nhỏ thoang thoảng hương hoa nhài.

Cô ghé vào ngực anh, Trì Tranh cẩn thận để tay lên bụng cô, nghi ngờ hỏi. "Sao không thấy động tĩnh gì?"

Mạnh Thịnh Nam cười. "Vừa có thì lấy đâu ra động tĩnh."

Trì Tranh nhú mày.

"Lỡ như que thử thai không chính xác thì phải làm sao?"

Trì Tranh "Ừm" một tiếng, cúi đầu cười.

"Không sao đâu, khi đó chúng ta cũng kết hôn rồi."

Mạnh Thịnh Nam cười.

Một lát sau, tuyết rơi nhiều hơn, Mạnh Thịnh Nam ngửa đầu nhìn anh, người đàn ông khẽ mím môi, dịu dàng toát lên trong mắt anh.

"Em muốn viết sách, tên cũng nghĩ được rồi."

Trì Tranh cúi đầu hỏi sách gì.

"Ảnh gia đình." Cô chậm rãi cười, nói.

- HOÀN -

Bạn đang đọc truyện *Nguyện Anh Cười Khi Đang Độ Tài Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.